

אבא

ומן דאית ח.ס לקראת
חגיגתא דליל כס כ.ח
ומן דאית ח.ס לקראת
חגיגתא דליל כס כ.ח
קטן סמא לח
ועפרא צפונה

ומן דאית ח.ס לקראת
חגיגתא דליל כס כ.ח
קטן סמא לח

Msc. Dresd.

Ea. 140^a.

יחזק תבין עבוד ובטח חונק תכטע ענת תפתח
שובה חשב לפרוש אהב הן אם מחטו אלו לא ידחה

כלי בעצמך יידיש כפר מהלל וכו'

עליה חיל יידי כסא חסד יידי
בכלים שלמה יידי כנס שלמה
ידי שלמה כסא חסד יידי
שלמה שלמה יידי קושטא יידי
שלמה שלמה יידי

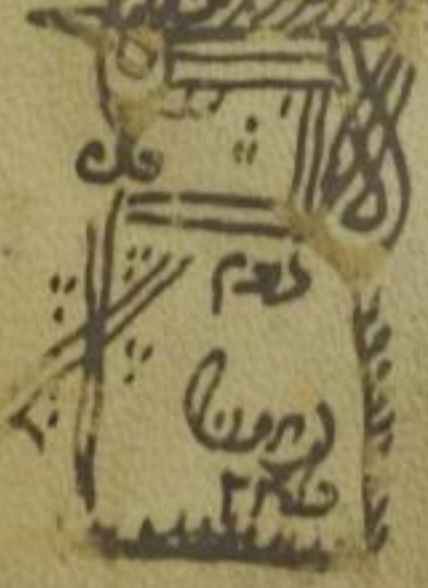
~~אלה חיל ופניו יידי יידי כסא חסד יידי
ידי שלמה יידי כסא חסד יידי
שלמה שלמה יידי קושטא יידי~~

נמחה ללא יחה מי שמה אצלו יידי וי שגה ר יידי
וכן אשר לבטלו לקנות יידי וי שגה ר יידי
איש פתחת הלוטת יידי וי שגה ר יידי

~~איש פתחת הלוטת יידי~~

46278.

Philosophie

von Moritz Lazarus

1875

ספר החינוך הקדמות " ספר חובת הלבבות

במלכות ישראל

והחשוב יהי שם להיון לבנות הערה ועי עולבד
 אצד האצא יש לאין במחלת ויכר הכל במדות
 וסוד בארם להיות פולחית נבואין . נסולה נלצאין . ויחזק עלן מוח
 רבוע . והאיר עיטן כע נשמתן . פרבא ע לבי נשמת אדם . וכל
 אק רוח היא באקט ונשמת שרי תבנש . והבדיל במחלה וכרע
 מל יצונתן . והאצול כל ביאותן . פרבא מלפן מבחלות ארץ
 והעק השמים יחמת . וכרן האשילן במעשה דרך כל שמה תחת
 רגלן . וכל חס לב יודע כי האדם המתולת יצרת נואצות יסודתן
 מצד על המחלה והטבע עליה . פרבא ניצד יי' להיש את האדם עפ
 מן הארלה ניפח באפן נשמת חיים ניה האדם לפני חיה . אך מפני
 שיסודות תליתן שונם זה מזה ומצויים זה על זה הם מתגדים בן
 תמיד להנות אותן מדרך המחלה והאמות אל דרך התאוה והשקר
 וכפי דבורתם על שכלן הקצו ידן להחזיק במחלה . והיה כאשר יד
 השכל ידן וגברה המחלה . וכאשר יטח ידן וגברה התאוה . וכעתין זה
 עבדים בני האדם איש מושגן במחלה וכסבלות . וככל דוד ודוד אמת
 רואים סמלה כע אדם אשר הלבן לאור המחלה וסכן מלחשכי התאורה
 הנה בין הקרובים הקרובים אל ינצם והתקראים אנשי להים ואנהבין
 פרבא ניהלק חטך את הלהים . וכל את הלהים התהלך נח . וכ
 וכמעלה המחלה נבול אברהם אביק ואשוי דוד ונקרא אובכן של
 כויה פרבא קרע אברהם אובכי . ובהקיע אל המעלה הגולה אשר

ב וכה הגיע

והלכה

היא הכרת הכונה ויחודו ועבודתו אשרי בעבודה נבוא האדם כדבר
 כל הנקרא בשמי לבנוני כדאיתו. וכה נבדל יצחק בן ישארי כגון
 ויעקב אבינו מאמיו. ורהי מורשה לזרע אחריו כדבר תורה צוה לנו
 משה מורשה קהילה יעקב. וכעבודה נקראו עם יי' וכמיריו וכגון וכבודו
 ומשוקיו ומהוביו וידועו ודקוויאיו וסמלתו וחכל נחלתו כדבר באמור
 להם עם יי' אלה ומהוצו יצאו. וכה קרע ישראל עברו בני יעקב בחיריו.
 וכה בניס אהם לוי להיכס. וכה בני כבדו ישראל. וכה לא מונכבם
 מונכבם מכל העמים חשק יי' בכם. וכה אהבנו אהבם אהדי יי'.
 וכה רק אהבם ידעתו מכל השפחות הארמה. וכה שחע אל יעקב
 וישאל מקוויא. וכה כי יעקב כמו לו יהי ישראל לסמלתו. וכה כי
 חלק יי' עליו יעקב חכל נחלתו. וכעבודה נקבעה השטנה כדבר
 והיתה הנבואה כקובצו ורוח הקודש שורה עליה ואחר שבאו עונות
 בעוונות מדרך התורה והמחאה ונסתלקה השטנה ונפסקה הנבואה
 ורוח הקודש לכיטט לא כלן דמלי. להיץ והוהיר לן שירי והשאר
 כבדו שללנת שנים שלשה ודגים בכל דור ודור להאיר עיני שארית
 הנמצאה באור המחאה. ליה ליעף כח ולאיך אונס עצמה. ומקדו
 על צטט המחאות. והוצאו לאור תעלמות. וכאון עשאי תררי
 באשנה וברלמור ויסרו יסודות ונהעלירו עמודים לחזק ברק תורת
 להיץ אשר בית ישראל נבון עליהם. וגם כדרך איץ וכשעני המנסו
 ותקון המדות חברו אהרים אשר לא ישכס מהב ומכוכית. מהם
 מחוכרים באסכת מיוחדות להם באסכת אבות. ובלכות דרך ארץ.
 והם מפורים כסדרי המשנה והתלמוד בבואה מקומות. ואחרים
 היו נוכ המאונס בגלות מלכות ישמעאל כבבל ובארץ ישראל ובפרס

ומדברים בלשון עברית וכל קהילות ישראל אשר היו במקומות ההם
 מדברים בלשון ההיא פירשנו רוב מה שפירשנו בספרי המקרא וסדרת
 המשנה והתלמוד בלשון עברית וגם כרוב חבוריהם אשר חברו ותשובת
 השאלות השאלות מהם עשו כן מפני שכל העם היו מבינים בלשון
 ההיא. ועוד כי היא לשון רחבה וממולאה בכל ענין וכפי כל הצורך
 לכל מדבר ומחבר. והמליצה בה מיושרת ומבוארת ומגשת לתבואת
 כל ענין יותר ממה שיתכן בלשון העברית. מפני שלשון העברית
 אין נמצא כדומה למה כי אם מה שמצאנו בספרי המקרא. וא
 ואיננו מספיק לכל צורך המדבר. וגם כונתם היתה להושיע בחבוריהם
 לעמי הארץ שאינם בקיאים בלשון הקודש. על כן היו רוב חיבוריהם
 בלשון שב כל ישינים אשר חברו בין בחכמת התורה בין בחכמות
 אחרות. וגם בארצות אדום היתה פליטה לשאר עמיים והיו בהם
 חכמים גדולים בחכמת התורה והתלמוד מילימים קדמונים אך לא היו
 מתעסקים בחכמות אחרות. מפני שהיתה תורתם אומנותם ומפני
 שלא היו ספרי חכמות אחרות נמצאים אצלם. ע שנקבעה בתוכם
 המורה הטובה עי מצה ותורה. הרב הגדול החסיד הקדוש דכנא
 משולם נזון בן החכם הישיש ר' יעקב ז"ל. אשר שחן תבונתו זך
 כתיב להעלות עי החכמה תמיד. ומרבך נפשו בתורת ליהו וכיבואת
 ושם החכמה כסן ומתנן. ויהפך לספרי החכמות אשר חברו ה
 האומנים וכפי יכולתו קבץ ורכץ והעתיק בין מחכמת התורה ומחכמת
 הלשון ומחכמת האומנה וספרי המליצות. ומכורי האוסר ומשלי
 החכמים. ותמצא כקן ידו לכל חמורותיהם וגבורת שכלם ועצם
 כמות הכין רבו מיתוך רבו והוציא ענין לענין. והוא גם הנה

הוליו ילדים במשלי החטאות ועיני המדות ופתח שערים ברד
היראה והמוסר הגה בהם חשכין נישך מעקשי דרכים ועור יד גבוה
שניה לקבץ ולרכץ וכשמען עתה כי לאחר מחכמי ספרד הוא ל' בחיי
הדיין ב' יוסף ק"ל חיבור בתורת חובת הלבבות יסדהו על ענין היחוד
כלתה נפשו לגאונתו וכהגישו לירו ציונו לרגום לו ענינו כלשון עבדית
וכאשר שמע את דבריו ואת שיחו לא רפתה רוחו עד אשר צוה להעתיקו
ואותו צוה לרגום לו מאן השער הראשון שהוא שער היחוד ואעפ
שיקרה בענין מצותן ראיתו שהכנסו בענין שלא היה רצונו להכנס בו
וככל עת הייתה נשמה מאן וכמה פעמים פייסו אותו קצת הנריכים
אזהביע מחכמי המקומות האלה להעתיק להם קצת מחבורי הגאונים
אשר כלשון ערב אל לשון הקודש ולא נרפיסתו להם מפני טהה פנים
שצריך האדם להזהר מהם בענין הזה ואנן מספר לקצתם ואנומר
כי כל אשר ראיתו מן הספרים אשר העתיקו מן לשון הערב אל לשון
העבריים לא נאלט מהם אחד שלא השחיתו הודו המעתיקים ושום את
ענינו והפסידו את טעמיו וההפסד הזה יבוא משלשה פנים
האחר מפני שיש מהם שאינם בקיאים וצחיס כלשון הערבית אשר
יעתיקו ממנה והשינו שאם היו בקיאים וצחיס כלשון הערבית
שלא לא היו בקיאים כלשון העברית אשר הם מעתיקים אלה
והשלישי שאם היו בקיאים בשתי הלשונות שלא לא יביע דברי המחב
כאשר היה עם לבנו והם מעתיקים כפי הכנתם ורעשם על דרך
אחרת ושלא כרעת המחבר ואיפשר שיעתיק מי שנתקבצו כל המ
המדות האלה בו וידוע לכל מבין כי כל אחד מאלה הפנים משנה
הענינים והופך אותם לענינים אחרים אך הכת השלישית מתח

מן חלקת לשון חלקים . החלק האחר מי שאינן מאנשי החכמה ההיא
 ואינן מכין עיניה ודרכיה רק משים מגמתם להעתיק הלשון כפי הכנת
 והנראה אליו . והחלק השני מי שהוא מאנשי החכמה ההיא ומכין
 עיניה ודרכיה ומפני שהספר ההוא לא קבל אותו מחברו ולא מימי
 שקבלו ממנו איפער שיכין עיניהם דכים מדבריו על דרך אחרת וכאשר
 דעתו מטה . ניעתיק דברי המחבר על הדרך ההוא ושמא כעבור זמן
 יבוא להקשות מדבריו על דבריו וימצא מקצתם סותרים את מקצתם
 וזה יקרה מפני הסדרת הקריאה שלא כסדרה והוא מעשן הסמוך
 והנפרד והקרוב והרחוק והפרט שבא עם הכלל למנותו או למנות את
 עצמו והרומה לזה . וכבר ראיתי קצת גדולי החכמים נבטל ברוב
 זה . ועוד כי לא נכלל להוציא כל מחשבות לביע במליצה שאיננה
 לרבנות הענין על דרך קצרה וכלשון נאה בלשון העברית . כי לשון
 הערבית רחבה וצחה מאד ומזוהמת לורעים בכל ענין כחפצם וכלבבם
 ולשון העברית כאשר אמרנו אין כיריע ממנה כדי הערך לכל וכרע
 על כן צריך שיהיה כל מעתיק מלשון אל לשון אחרת בקי ומלמד
 בשתי הלשונות ובכל עיניו וקדוניהם ומיניני מיני צדעהם והשתנות
 עיניהם לפי מקומוניהם . ותנן שימוש תיבות טעניהם . ורדק
 לבר בהם על אופניהם ולהנחם בכל מקום על מנתהם . איש למש
 למשפחותיו לבית אבותו . כי כזה מלת יש כלשון הערב שכל אחר
 מהם מתחלקת לבמה עיניהם יורה עליהם מקומם או חלקן תיבות
 שאינם או השתנות כענינם . כמו מלת פקר אצלנו שמתחלקת
 לעיניהם דכים והרבה נמצא כמות במקרא אינן מאריך בזכרם ועם
 כל זה צריך לרעת ולהבין ענין הספר אשר יעתיק דעת ברורה והבנה

הקדמת היוצא

בונה כד' שלא שנה מדעת בעליו ויפסיד חכמת הספר ההוא ונמצא
אזעס עם בעליו ועם כל המענים בו לפני שהוא מכשיל אותם בדברי
טעות כי זה המעתיק עשה עתה בספר הזה כאב וכרב . ואם היה
יכול המעתיק שחמצא ידו להעתיק מלה במלה מכלי הספת ומגזרת
היה עבד מהמשול הזה והאטמה הזאת אעפ" שהעתיקה ע
הדרך הזה יהיה קשה להבין לא לחכמים הגדולים המכנים דרכי לשון
הקודש . והלשון לא יהיה ערב ומקובל כל כך . ושוא עם קשי הלשון
יקשה הענין להבין . ומכל אילן הפנים אנתם רואים כי המעתיק צריך
לזהר בכל הדברים האלה . ואם ידע בעצמו כי הוא ממולא מכל ה
הענינים אשר במלאתם יהיה ראוי להעתיק יעתיק . ואם לא יחול
כי לא יוכל המעתיק לזקן את לשון העתקתו ער שיקדים נואחר ניוסיף
ויצע . ופעם שהוא צריך לתרגם ענין המלה בענין שהוא דומה לו
וקרוב אליו בלשון שהוא מעתיק אלה . או להחליף המשל והמלצר
אשר אינם טהגס בלשון ההיא במשל ומלצה שדומים להם נטהגס בה
וכללם שרוב שיהיה לבן דרכי לשון הקודש אשר יעתיק ממנה
ואשר יעתיק אליה . ועניני החיבור אשר יעתיק על אופניהם כד' שיהיו
מיושבים בלבן ונבונים ברעיו . ואחר כך יש לו להעתיק אותם על איזה
דרך שירצה וכמלת אשר יבחר וכלבו שיהיו דבריו קדושים להבין ול
ישנה מדעת הבעלים . וכן מצא המעתיקים הקדמונים אשר העת
העתיקו ספר התורה והאקרא דל בעלי התרגום שנהגו להחליף המשל
והמלצה כמו שתרגם אונקלוס יוצאים כד' דמה בריש גל . כי כן היה
מנהג הלשון להביא על מי שאינן ברח . והנה אנתם רואים כי
במה הפרישים ומעתיקים פירשנו והעתיקו ספרי האקרא וסדרי המשנה

והתלמוד בלשונות אחרות וכגון רישות נשתת בהם אחת לחכרתה זה
 אור ככה וזה אור ככה . ואפני שהספרים ההם על מתבוננתם טרדין
 וכפני עצמם מכלי תוספת ומגדעת והפרושים בפני עצמם וההעתיקות
 גם הם בפני עצמם הושל הענין ולא הזיק כלום וישונטון רבים ותרבה
 הדעת . וכן מי שיחבר חבור מעצמו אם יטעה בענין או יכשל ברוב
 או יקצר בו נאמר כי הוא אשר השיגה ידו ודעתו וער פה הגעה חכמתו
 אך האשם הגדול מי שדעתה ספר או חבור שיגע בו מחברו ונשאר
 ונזהר בעניניו ותקן שעיו ותכן לחלקותיו ואזן וחקר משליו ויבדק
 הוא לחבל ולשנות ויאמר כי הוא זה . והמעיינים יתלן כל הטעמים
 במחבר . ויש לטן לתלמוד מבעל החבור חזה הרב ר' בתיי כיה יוסף
 קל כי אעפ שחבר מעצמו בענין שתלה בדעתו ולא היה מעתיק
 חיבור אחרים רצה לתקור בו ולהמנע מחבר מפני שהיה בעיניו כ
 כמקצת בהבנת צחות לשון הערבי אעפ שנראה מחברו כי חכמי
 היה בלשון . וכל שכן שהיה לאיש כמוני להזהר מן הדעתות אשר
 אלה העיינים אשר זכרתי . ועוד כי מנהג רוב בני אדם בזמן הזה
 להתעלל ולהתגלל על מי שמחרש דבר מכב דורס בין בהעתיקה בין
 בחיבור בין כפיוט בין בעאר העיינים הדומים לאלה . והמשכיל
 יזהר מהכנס כמשעול הזה ויוסר כזולתו ויחלט נפשו מלשונות
 בני אדם ומעלילותם . והגרות של זה להודיע לכל בני העולם
 בהעיות השער הזה כי לא מלבו ולא ברצוני נבנסתי בענין וכי לא
 נסתי מועני כל אשר זכרתי . אבל מפני שאיני חייב לבטל רצוני
 מפני רצון האצנה אותי ולהחול כבודי מפני כבודו שמעתי למצות
 ואצתי לעשות כחפצו ותאותו . ואשימה נפשי ככפי . ולא שחיתי

הטעה את
וער כה הט

בהעתיקות

הקדמת חזקוני

די לפי והצבות עצמי כמטרה לחצי המורים ואני נתיב לאכיס ונמחרת
 כפי יכולתי מהטות דברי המחבר מדרכיהם וכל אשר מצאה ידי מלך
 במלה אעפ שלא היה טהה הלשון כחפצי עשיתי כן ואשר לא יכלתי
 להעתיק על הדרך הזה הייתי משתבל ומתבונן בו עד שאכניענו ואחר כן
 העתקתו כפי יכולתי ומה שהיה מסתפק לי הייתי מעיין עליו בספרי הח
 החכמה ההיא אשר הביא העינין ההוא מאנה ולאחר שהייתי מבין אותה
 הבנה ברורה לדעתי הייתי מעתיקן וראיתי כי המחבר הזה העיר
 דבר אחד שהיה צריך להקדימו בראש ספרו או לבאר אותו במקומו והוא
 שיפרש עינין המלות והשמות אשר הביא מספרי החכמות החיצונות
 לצורך דבריו ועל מה אמורים בחכמות ההם כי כן מנהג החכמים בכל
 חבורי החכמות מפני שהם שמות ומלות שאין האדם כנן אדם רגילן בהם
 ומשתמשין באקצתם בדרך אחרות ואפילו אותם על ענינים אחרים
 ושוא עשה זה מפני שאם כי חדרו למכרו לעצמו ולחביריו אבל
 מפני שאר אחרים כי גם רצוה היה להועיל בו לשאר בני אדם היה לו
 להודיע למה שאמרו ועל כן מי שאיך בקי במלות ובשמות ההם ואיך
 רגיל בחכמות ההם צריך לשאול עליהם ואל יאשימוני העינין בהעתיקה
 הזאת מפני שפני עבדתי במקצת המקומות בקצת הפעלים והשמות
 מלפני שאינם נמצאים בלשון העברית כי דוחק העינין עם קושי הלשון
 כאשר אמרתי הביאנו לידי כך וגם כן נהג חכמי העתיקה אשר היו
 לפני כן נהגו כמנהג ההם מנהג מבני לשון העברי שהיא קרובה
 ללשוננו כדוכ כשיטה ואל יחטיאנו מפני שעברתי לשון המקרא ול
 לשון רבותי במקומות ושהבאת לשון רבותי במקום שהייתי מוצא
 לשון המקרא כי אחת הלשון הקרוב וכפי שמומן לי כשעת העתיקה

להעתיק

בתחילת

הקדמת החכם

לשלושה חלקים . החלק הראשון חכמת היצירות שקודין לה כלשון ערב
 על עלם על טבעי . והיא חכמת טבעי האספות ומקריהם . והחלק השני
 היא חכמת השמוע שקודין לה כלשון ערב על עלם דיאצי . ויש מי שקראה
 חכמת האוסר . והיא חכמת הטעין והשיעורים וחכמת הכוכבים וחכמת
 הענין הנקראה אוסיקא . והחלק השלישי קודין לה כלשון ערב על עלם
 לאה . והיא החכמה האלהית . והיא דעת הלי יתברך ודעת תורתו ונצח
 האושכלות כנסת וכשכל וכאישים היומניים . וכל חלקי החכמה לבי
 מחלקות ענינה הנה שיערים פתחם הכנור יה למוכרים להשיג בהם
 התורה והעולם . לא שחקצת החכמות הצורך אליה יותר לענין התורה
 וחקצתם הצורך אליה יותר למעלת העולם . ואשי הצורך אליה יותר
 לענין העולם היא החכמה המתמנה שהיא חכמת טבעי האספות ומקרי
 ומקריהם והחכמה היכונה שהיא חכמת השמוע . ושתי החכמות
 האלה מנורות העולם הזה ומועלותו ומועלותו והנאותו והמוע
 על עניני האלמנות ומיני התחבולות הצריכות להאסות ולעניני קנייני
 העולם . אך החכמה שהצורך אליה יותר למעלת התורה הידי
 החכמה העליונה והיא החכמה האלהית . ואנחם חייבים ללמוד אותה
 כדי להגיע אל תורתו אך ללמוד אותה כדי להגיע אל הנאות העולם
 אסוי לין ואחרו דבותין קל תעא לאהבה את יי' להיך לשמוע בקולו
 ולרכה בן . שלא יא' אדם חקרא שיקראו חכם אשנה שיקראו כב
 אשנה שאהיה זקן ואשב כיעיכה לא ללמוד ואהבה וסוף הכבוד לבא .
 ואחרו עשה דברים לפעלן ודבר כהן לשון ואל תעשם עויה להתגדל
 בהם ולא קוררום לחתוך כהן . ואחרו אשני איש ירא את יי' במצותיו
 חפץ מאד . אה' ז' לעזר במצותו ולא כשכר מצותו . כרתן אל והיו

כעבדים המשמשין את הריב על מנת לקבל פרס לא הוון כעבדים המש
 משין את הריב על מנת שלא לקבל פרס ויהי מורא שמים עליכם "
 והשערים שפתחם הדורא לדעת תורתן ודתי שלשה . האחר
 מהם השכל הנצל מכל פגע . והשיני ספר תורת הנתנה למה
 נביאן . והשלישי הקבלה שקיבלע מקדוניתן שקבלע מן הנביאים
 עה . וכבר הקדים לבארס הרב הגאון רביע פערדיה ז"ל כמה שיש בו
 די . אך חכמת התורה מתחלקת לשני חלקים . האחד מהם לדעת
 חובות האיברים והיא החכמה הנראית . והשיני לדעת חובות הלבבות
 והם המצפונים והיא החכמה הצפונה . וחובות האברים יחלקון
 לשני חלקים . האחד מהם מצות שלחייב בהם השכל אפילו אם לא
 חייבה בהן התורה . והחלק השיני מצות השמע שאין השכל לחייב
 בהן ולא רומה אורן כאיסור כשר כחלב ושעשנא וכלאים והדומה להם
 ממה שעלמה ממנו עלה אסורס ועלת חוב מה שנתחייבין מהם "
 אך חובות הלבבות כל שדעיהם מן השכל כאשר אמרנו בעה . ו
 וכל המצות נחלקות למצות עשה ולמצות לא תעשה . ואין אף ציטן
 לבאר את זה במצות האברים לפי שהם ידועות לכל . אבל אם מוכר
 המצות עשה ולא תעשה שבחובות הלבבות מה שימרון לי כבי שיהיה
 דמיון למה שלא אמרו מהם בעה . והמצות עשה שבחובות הלבבות
 שנאמין שיש לעולם כווא כוואו מאיין ושאין כוואו ושקבל עליע חוון
 ושעברדו כלבטן ושנתבונן בפלאי יצינותין כבי שיהיו לע לאות עלון
 ושעבטחין ונגע מפניו ונירא אות ונפחד ונבוש מהשקיפן . על
 נלעותטן ונרתוותין ושנכסוף לרטון ונחר העשין לשון ושנאחב
 אות ואת אורכין כבי להתקרב אליו ונשנא את שונאין והדומה לזה

מזה שאיע נראה מן האיברים . אך הלשון שכתובות הלבנות הפך
 כל אלה וגם מהם שלא נחזור ולא תקום ולא נשור את כל עמיך ככתב
 לא תקום ולא תשור את בני עמך . ומהם שלא נהדר בשביות ולב
 נבאוס ולא נשכיס לעשותם ומה שדומה לזה מזה שהוא נמצאן האדם
 ולא יסקיך עליו מולת הבורא ככתב את יי' חוקר לב ונחן כלות . וכתב
 נ ליהם שמת אדם חופש כל חרתי כטן . ומפני שחמית המצוות
 שכתורה על שני ענינים . האחר מהם נראה . והשני נשת . עינינו
 בספרי הקדמונים שהיו אחרי אנשי הלגאור אשר חבנו כעניני המצות
 חכמים לשמור מהם על חמית הענין הנשת וראית כי כל מר
 שכוונת לפיט ולבאר איננו יוצא ואחר משלשה ענינים . האחר
 מהם לפיט ספר התורה והנביאים . וזה על שני פנים . או לבאר פירוט
 המלות והענינים כגון שעשה רביע סעיה ק"ל כרוב ספרי המקרא
 או לבאר עניני הלשון והדקדוק והשמוע לכל עבריו ורכיו ולתקן
 מלתיו כספרי קן ואנח ובעל המסורת ומי שנהג מנהגם . והענין
 השני לחבר עניני המצות על דרך קצרה כדרך רב חפץ קן יצא
 ק"ל או מה שאנחנו חייבין מהן כזמן הזה כהלבנות פסוקות וגדולות
 והדומה להם או חלק מחלקיהם כספרי קצת הגאונים כתבונות שאילו
 במצות הגוף ופסקי הדין . והענין השלישי ליישב עניני התורה
 בלבנות כדרכי הלבנות הראיות ותשובת המנין כספרי האמונת וספר
 שרשי הדת וספר המקלץ והדומה להם וחקרתי עליהם ולא מצאתי
 בהם ספר מיוחד בחמית המצוות . וראית החמיה הזאת ש
 היא חמית חוננות הלבנות שהנחיה ולא חכמה כספרי שיהיה כולל
 שרשיה ופיקיה . והמאמר על זה תראה גדול שר שאמרתי בלבי שמה

תלה

נ המנין

ז' עשר

המין הזה מן המצות אין אמת חייבים בן מן התורה . לא שחיונו מצ
הלוסר ולהורות הדרך הנכונה והישרה . וכמוהו כמון התנספות שהן
רעות שאין אמת נרבעים בהם ולא נעששים אס נעלם מהם ונעל
כן הניחו הקדמונים לחברו בספר ער שחפשי על חובות הלכות מן ה
שכל מן הכתוב ומן הקבלה אס אמת חייבים בהם אס לא . ומצאנו
שהם יסודי כל המצות ואס יארע בהם שום הפסד לא התבן לטן מצוה
מצות האכרים . מן השכל שאמרת כי כמ נבחר לטן כי האדם
לחובר מנפש ומחך ושניהם מטובות הכורא עלטן . האחר נראה . והשיט
איט נראה . ואמת חייבין לעבור אותם בעבור מה עבודה גלויה ועבודה
צפונה . הגלויה חובות האכרים כמון התפילה והצום והצדקה ולמוד התור
ולמדה ועשות סוכה ולולב וציצית ומזוזה ומעקה והרומה להם מלה
שיגמר מעשהו על ידי חושי האדם הנראים . אך העבודה
הצפונה היא חובת הלכות והוא שניחר הזל כלבותיט ושטאמין בו כל
וכתורתו ושקכל עבודתו ונרא אותן וניכנע מפניו ועבד מלמ ונאהב
אותו ונבטח בו ונאסור נפשותיט אליו ושנפשוט מאשר ישנא ושנחר
מעשיט לשמו ושנרבונן כטובותיו והרומה למה מלה שיגמר במחשבו
הלב ונמצפוט מכל איברי המחך הנראים מלמ . וידעה דעת כונה
כי חובות האכרים לא השלמה כי אס כרצון הלב וחפץ הנפש ל
עוהם והאות לביט לפעול אורן . ואס נעלה במחשבותיט שאין
לבותיט חייבים לבחור בעבודת הזל ולחפץ בה יסתלק מעל אכריט
חיוב המצות שאט חייבין בהם מפני שאין מעשה נאלם מכל חפץ
הנפש בו . וכיון שנתברר כי הנרא יה חייב את אכריט במצותו
לא היה נכון להניח נפשיט ולביט שהם לבחר חלקי אפיט שלד

יחייבם מעבודתו כפי יכולתם ופני שבהם גמר העבודה ועל כן התחייבם
 בחובות גלויים ומצפונם כדי שיהיה העבודה שלימה ומעורה וכללית
 מצפונם וגלויים לבוראיהם ית' וכאשר התברר לו חניפה מדרך
 השכל אמרת כלבי שהוא הענין הזה איננו כתוב בספר תורתנו ועל כן
 הניחו לחברו בספר שזרע אותו ויראנו עניניו עד אשר ביקשתו בספ
 התורה ומצאתנו שנזכר בו פעם רבות כמו שזכרנו ואהבת את יי' אהיך
 בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאורך והיו הרברים האלה אשר אנכי
 מצוך היום על לבבך ואה לאהבה את יי' אהיך לשמוע בקול ולרדקה
 בו ואה לאהבה את יי' אהיכם ולעבדו בכל לבבכם ובכל נפשכם ואה
 אחרי יי' אהיכם תלבן ואומן תראו ומ' ואה ואהבת לרעך כמוך ואה
 ועתה ישראל מה יי' אהיך שגאל מעמך כי אם ליראה ומ' ואה ואהבתם
 את ה' והיראה והאהבה מחובות הלבבות ואה כלאון שבהן לא
 תחמוד אשת רעך ולא תמאנה ומ' לא תקם ולא תעז את בני עמך
 לא תשנא את אחיך כלבבך ולא תגורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם
 לא תאמץ את לבבך ולא תקפץ את ירך ורבים כאלה ואחריהם השיב
 את כל העבודה אל הלב ואל הלשון כמו שזכרנו כי המצוה הזאת אשר
 אנכי מצוך היום לא בשמים ואה ולא מעבר לים ומ' כי קרוב
 אליך הדבר מאד כפיך וכלבבך לעשותו וכשאר ספרי הנביאים האריות
 בענין והשיבו אותו בטאח מקומות ואיני צריך להביאם מפני שהם
 רבים וירועים וכאשר התברר לי חיוכ מצות הלבבות מן התור
 כאשר התברר והשכל חפשי עלינו ברברי רבות קל ומצאתנו יותר
 מפורש ברביהם ממה שהנא מפורש בספרים ומצד השכל קצתו
 בכלל כה שאה רחמני ליבא בעי ואה ליבא ועינא רבי סדסורי

9.

דחטאה . ומקצתו כפרט במסכת אבות שאין צריך להאריך בזכרו . והוא
 ומצאתי הרבה מומין במדותיהם ומנהגיהם המקובלים מהם כשהיו נשאלים
 על עשייתיהם כמו שאר רבותיטן כמה הארכת ימים . וראיתי מצד
 הכת שור במכה נפש באגבה שאינן חייב מיתה ומי שהוא שוגג במצות
 אשר לא תעשינה שחייבין עליהם במזיד אחת מארבע מיתות בית דין או
 פרה שאינן חייב עליהם לא מטאות או אשם . וכל זה ראיה כי העיקר
 בחיוב העונש הוא ער שיהא המך והלב משתתפין במעשה . הלב בטון
 כגונתו . והמך בתגונתו . וכן ארז כמי שעשה מצוה ולא תבטון לעשות
 לשום שמים שאינן מקבל עליה שבר . וכיון שקוטב המעשה ועמודו
 בעינים על כגונת הלב והמך ראויה שתהיה חכמת מצות הלב קודמת
 בטבע לחכמת מצות האברים . וכאשר נתברר לי חינוך החכמה
 הצפונה מן השכל והכח והקבלה אחרתי שמה המין הזה מן המצות
 אין אנו חייבים בו ככל עת וככל מקום כשמיטה ופינבל וקורבנות .
 וכאשר עינת מצאתי חייבים בו תמיד כל ימינו מכלי הפסק וש
 אין לנו שום מעשה בהנחתו כגון ייחוד להיט בלבבנו ועברנו כמעט
 נליאה ולאהבה אותו ושגבסוף לעשות המצות שאנו חייבין בהם כגון
 שאר הכתוב אחלי יבט דרבי לשמור חוקיך . ואנבטח בו ושגמסר
 אליו כגון שני כטחו כגון ככל עת עם שפט לפענו לבכס ומי . ולהסיר
 הקטאה והשנאה מלבנו ושנפוש מאותרי עייני העולם שטורדים
 אותנו מעבודת ה' כי כל זה אנתן חייבין כגון תמיד ככל עת וככל
 מקום וככל שעה וככל יגע ועל כל עין כעור שכליט ונשמותיט כגון
 והדומה לזה עבד שצוהו כגון לעשות שתי מלאכות האחר בביתו והשט
 בשדה כגון עבודת הארמה ולעין כה בעתים ידועות ובשדות ידועות

שאנו

אם יעברו העתים ההם און אם לא ימצא לעשות לפי דבר שימנען יסת
יסתלק מעליו חיוב המעשה חוץ לביתו אבל המעשה שצוהו לעשות בביתו
איתו מסתלק מעליו כל ימי עמו כן ועברו את ארוננו כשלא ימנענו מושע
ולא יעוררנו טורד וחיוב המעשה תמיד עליו כשיפנה וכן מצור
הלב שאע חייבים בהם אין לן טענה בהם ולא טורד מהם לא אהבת ה
עולם ושארין אמתם לכינים ענין כוונתם כמון שג' והיה כמור ועל תוך
וחליל ויין משתהם ואת פעל יי לא יביעו ומעשה ידיו לא ראו ואלהות
שוא המין הזה מן המצות איתו מהילך למצות רבות ועל כן הנחנו אותם
ולא חברו בהם ספר מיוחד וכאשר חקרתי על מספרם ופירקיהם מצ
מצאתים לרוב מאד בהתלסס ער שחשתי כי מה שאר דור לבל תכל
ראיתי קץ רחבה מצותך מאד אמרו על מצות הלבנות כי מצוק האים
ש להם מספר ידוע כמו תיג מצות אך מצות הלבנות רבות מאד ער
כי אין להולדותיהם מספר ואלהות ער שוא הם כל כך מצורר
וידועות לבל וכל כני אדם רבקים בהם ער שלא נצטרך לחכים בספר
ועינת מנהג בני האדם כתב הדורות הנזכרים בספרים ומצאתים החוקים
מן המין הזה מן המצות לא הזריזים הפרושים בהם כפי שנמצר עליהם
אך השאר כמה היו אריזים כריכים להער וללהורות אותם וכל עק רוב
אשוי ממנען זה אשר זלמן בחכמות מצות האים כל עק כמצות
הלבנות ואשר ידכמן לבן מהם לעיין בחכמת התורה הוא מהבין ל
דבר שיקרא בו חכם אצל עמי הארץ ושיעשה לו עס אצל הגדולים
ויטה מדרך התורה אל מה שלא יקנהו מעלה יתרה ולא יקנהו ממכשול
כנפשו ושאה לא היה יודע לא היה נענש עליו והנח לעיין בשושי דע
ויסודי תורת אשר לא היה לו להתעלם מהם ולהנחם ושלם וכל לקיים

מצוה אם לא ידעם ויעשם כגון אמונת היחוד אם אמת חייבים לעיין
 בו מצד שטבע או אם יספיק לנו אם נענה מצד הקבלה שצא שאלהים
 אחר כאשר הפתאים מכלי אות ומופתי או אם אמת חייבין לחקור על
 ענין האחר האמת והאחר העבר להכלל הענין אצלם מטעם עינינו
 האחרים הנמצאים אם לא והענין הזה אין המאמין רשאי שלא ידענו
 שהטרה הזהירה עליו דכה וידעת היום והשבות אל לבבך וה' וכן
 שאר מצות הלבבות שכ' שזמרם ושאמתם עתדים לחסור אשר לא תגמר
 אמונת המאמין אם לא ידעם ויעשם והיא החכמה הצפונה אשר היא
 אור הלבבות ונהג הנפשות ועליה אה הכתוב הן אמת חפצת כעוונות
 ובסתום חכמה תודיעני ואמרו על אחר החכמים כי ח היה יושב עם
 בני אדם עד חצי היום וכשהיה מתחר עם אכריו היה אור הבן האור
 הצפון והיה אור על מצות הלבבות ונשאל אחר החכמים על שאילה
 שבית מעשין בין הגירושין והשיב את שואל האיש השואל על מה ש
 לא יזיקם אם לא ידעם הידעת כל מה שאתה חייב לעשות מן המצות
 אשר אינך רשאי להתעלם מהם ואין ראוי לך לפשוט בהם עד שנפנית
 לחשוב בשאלות הנביות אשר לא תקנה בהם מעלה יתרה בתורתך
 ואמונתך ולא תקן בהם מעוה כמדות נפשך והנה את נשבע כי
 מלה שנה את מתעסק במה שצריך ל מצות תורת ואתה יודע רב
 ערחי בעיני ורוב הספרים אצלי ולא פנית לבי למה שפנית לבך לשאול
 עליו והאריך להוכיחו ולביישו על זה וחכם אחר אמר למדת לברך
 מעשי כה שנה ואה חכם אחר יש מן החכמה מה שהוא צפון
 בלבבות החכמים כמעטון הנסתר אשר אם יסתרוהו לא ישיגו אדם
 ופאשר יגלהו לא יעלם מאדם ישר אמריהם כן ומה כגון שאה הכת

אמר

מים עמוקים עצה בלב איש ואיש הבונות ידלעה . דל כ החכמה תקועה
 בתולדת האדם נטבעו נכבד הכרתו במים הטמונים בלב הארץ . והעיון
 המשיביל ישמרל לחקור על מה שיש בכתו ובמצפון וכן החכמה לגלות
 ולהורות וישאובן מלבן כאשר יחקר על המים אשר במעמקי הארץ .
 ואנ שאלתי אתו מן הנמשכים מחכמי התורה במקצת אומה ש
 זכרה לך מחכמת המצפון והשיב אותי כי הקבלה העמוד במקום העין
 כזה וכמה עדומה לעי . אמירתו לן אין זה נאני לא לני שאין בני יסולרת
 לעיין מפני מישוט הכרתו ונחוק הכנתו כששים נקטנים וחסיני הדעת
 מן האנשים . אך מי שכבד שכלו והכרתו לעמוד על בידו מה שקבל
 ועבדוהו מעיין כן כשכלו העצלות והקלגת כחיות הל נכתורתו הודו
 ששא על זה נאשס על אשר התעלם מאתו . וזה הדבר דומה לעם
 שצנחו המלך לקבל מאון מעבדו מלכותו ושיכרה המועות וישאלם
 ויצטעם והיה העבר פקח בכל אשר צוהו המלך ויתחכמו לן עכר .
 המלכות לפייסו כרכים עד אשר האמין בהם והביאו המאון אולתו וא
 נאמרו לן כי הוא שלם פאטיט וכא שקלן ווארנצה והאמין להם והתעצל
 לעמוד על בידו דבריהם והקל במצות המלך . וכאשר הגיע הדבר אל
 המלך צנה להביא המאון לפניו וכאשר שאל אותם על משקלן ומטיט
 לא יוכל להשיב על הדבר נחייבו המלך על אשר הקל במצותו וסמך על
 דברי עבדיו כרצו שהיה יוכל לעמוד עליו אפי אם ימצא המאון כרפי
 כרטיהם . ואלו לא היה פק . כענין לא היה מתחייב על אשר סמך
 עליהם . וכן ארה אם לא היית . סל להגיע אל הענין הזה מדרך
 שכלך מלן עלתה מצות השמע היתה נצחית טענתך טעה בעמודך
 מחקור עליו . וכן אם היתה קצרה והכרתך חלושה מהשיב עליו לא

ב אפס סמך

ועתה

היית

היית ענוש על פשיעתך. ויהיה כנשים נקטטס אשר הוא כיריהם
 דרך קבלה. אבל אם אתה איש רעת ורבוה שמוכל לעמוד בהם על
 כיוור מה שקבלת מן החכמים וטעם הנביאים משישי הדת וקטובי ה
 מעשים אתה מיצה להשרוש פנים עו שתעמוד על הענין ויתברר לך
 מדרך הקבלה והשכל יחזיק. ואם תתעלם ותפטע כרכו יהיה כחך
 כחקצו כמה שהוא חייב לבואו ית. ומה יתבאר מטעם פנים
 האחר מהם ממה שאר הכת כי יפלא מאן דכו למשפט כן דם
 לים בין דין לדין ומ. ועשית על פי הרוב אשר יצרו לך ומ. וכ
 שאתה משתכל כמה שכולל הפסוק הוא שון מעשינו הדין הלא צאם
 רבים שצדיקן לפרוט אותם ולחלקם ולרקלק בהם כדרך הקבלה לך
 כדרך אותות השכל הלא תראה שלא הזכיר ככלם ענין מן הענינים
 אשר יושג מינו השכל כי לא אר כשהתפק כענין היחוד איך הוא
 או בשמות הכנרא וכדחותו וכשורש משישי הדת כעבודת המקום
 וכעומה עליו והכנע לפינו ניחור המעשה לשון וכיר המעשים הטוב
 מפגעי ההפסד ועניני התאוכה מן העבירות וליווא מימך ולאסה
 אותך ולהבטחם מלפטן ולהשכ עם הנפש כעבור שמו והדומה ל
 זה מלה שיגיע אליו האדם כדרך השכל וההכרה שתאמין בהם
 חכמי התורה והסמך. והמיון על דברי קבלתם כלבו אבל אר
 שתשוב אל דעתך ותשמש כשכלך כמה שדומה למה אחרי שתעמוד
 עליו מיצ הקבלה שהיא טוללת כל מינות התורה ושומעין ופיקירין
 ותחקור עליו כשכלך ותבטחך ושקול דעתך עו שיתברר לך האמת
 וידחה השקר ככה נידעת היום והשנות אל לבך ומ. וכן אור כ
 מה שמוכל לעמוד על כוורו מדרך השכל כיון שאמרו דלל כל דבר

שהיה ככלל ניצא מן הכלל לאמר לא לגזור על עצמו כלבו יצא אלא ל
 לומר על הכלל כולו יצא . מפני שדעת עטן היתור כשנך מן הדברים ש
 יונט בדרך השכל וכיון שנתתייב בן נתייב בכולם . והשינוי היה ש
 הכת' הלא ידעת אם לא שמעת ואמר . אה' הלא ידעת על הידיעה ש
 היא מצד הראייה ואה' אם לא שמעת על הקבלה והסמך . וכן אה' ה
 הלא תושע הלא תשמעו הלא הוגד מראש לבס' הקדים הידיעה מצד
 הראייה על הידיעה מצד הקבלה . וההגדה . וכן אה' משה עה' הליה
 תגמולו זאת עש' נבל ולא חכם וזהו . זכור ימות שלם בית שנת דור
 ודור שאל אכרך ויגדך זקנך ויאמרו לך נזה ראייה על מה שזכרנו כי
 הקבלה ואם היא קורטות בעבע מפני צורך העמודים אליה החילה אין
 מן המרמזות שייסמוך עליה לבדה לי . שיוכל לדעת ביורה בדרך המאות
 ומן הדין לעיין כמה שיושג מדרך השכל ולהביא עליו ראיות במופת
 ששקול הדעת שזרנו למו . שיט' לע' יטלה לעשות כן .

מחבר

המחבר וכיון שעזרה על חיוב מצות הלכות וש
 אמת חייבים בהם מלה שזכרנו וראיתם שהוטחו
 ולא חוט' בהם ספר מיוחד והתבוננה מה שהם בן אשאי דוריק מקוט
 דעתם להכניס כל שכן לה לעשותם ולהתעסק בהם . והיה מחסר הלקים
 על שהעירנו לחקד על חכמות המצפון . וראיתו במעשה קדמונית מ
 וכמה שקיבלו מדבניהם כי יותר היו זריזים ומשתדלים בחובת עצמם
 ממה שהיו משתדלים בתולדות הדין והשאלות הנבריות המסופקות
 ושהשתדלם היתה ככלל הדין ולבר ענין איסור והיתר ואחר
 הין מהתעסקים ומשתדלים לבר מעשיהם וחובת לבותם וכשהיתר

היה

באה לירס שאילה עברית מתולדות הדיטון היו מעייטן בה בעת ההיחז
 בדרך הכביח ומנציחין את רינה מן העיקר שהיה כירס ולא היו מטרי
 מטריחין דעתם עליה קודם לכן מפני שהיו עניני השעלם נקלים בעיניהם
 נכשהיו צריטן לפשוק את הדין בענין ההוא אם היה הדין כדור להם
 מן היסודות שקבלו משם העבאיים ע"ה היו פוסקין אותם על הדרך ההיא
 ואם תהיה השאלה מן התולדות שמוציחין דיעם מן היסודות ההם הדין
 מעייטן בה דרך סברתם ואם יסכימו טעם לרעת אחת היו פוסקין ואם
 היו חולקין בדין היו פוסקין כדעת הרוב כמו שאמרנו על הסטהדין נשאלה
 שאלה בפניהם אם שמש אמרו להם ואם לאו שמהדין לענין רב הדין
 המטהדין שהיו רב המטאמחין טמאן ומעיקר ט"כירס יחיד ורכיב
 הלכה טכיים וחנת כמסכת אבות מוסרם ויוטר לדותם המקובלות מ
 הם כל איש כממע ונמקומן ואשי התלמוד אמרו על כנותיהם
 מה שיורה על עמק חכמתם ורוב השתלשם לברר את מעשיהם והוא
 שאמרנו בשעב רב יהודה כלהו תנאי כנזיקין הון נאמן קח מתענין
 טובא ואלו רב יהודה כר הוה שלח מסאנה את מיטרא נאמן אידן
 מעייטן נאמלען ומעייטן ליכא דמשחן בן אה ליה קמאי מסרי נפשיהון
 על קדושת השם אך לא מסריין נפשיין על קדושת השם ואמרנו
 רב הונא כל השסק בטורה לשמה כלב דומה כמי שאין לו לזה נעמי
 וימים רבים לישראל ללא להי אמת לא טורה ומילת חסדים והתברר
 לי כי שרשי המששים שמתכוונן בהם לשמו ית' הם מיוסדים על המצ
 המצפון ואם יאירע על הטעה הפסד לא יהיו המששים מקובלים ואם
 ירב ויתמידו כמו שאר הכת' עם כי רבנן תפלה איניט' שומע וממר
 רחמ' הזט הסיון רוע מעללכם ומר' כי קרוב אלנך הדבר מאר' ב

יי' אלהיך מטפט שונא זמל כעלה . ואמר כי תגשון שר למנוח אין רע
 ואמר . ואמר הנה שאנע מזבח טוב . ואמר זה יהיה מצוה אחת שקולת
 כמצוה רבות . ואמר אשר שתהיה המחשבה במצוה והכנסך לעשות מירא
 הלהים שוקלת מצות רבות ומנולתן כאשר אמר הלא לדור יען כי היה עם
 לבב לבנות בית לעמוי . ואמר אמ נכחו יראי יי' איש אל רעהו ויקשב
 יי' וישמע ויכתב ספר זכרון לפשו ליראי יי' ולתושבי שמו . ואמר רבותי
 בפיוע מאי ולתושבי שמו אפי' חשב לעשות מצוה ונאנם ולא עשאה
 מעלה עליו הכת פאלע עשאה . וכאשר עמדת על מה שהזכיר
 עליו השכל והכח והקבלה ומצות הלכות החלות להדל את נפשי
 בהם ועמדת עליה משא ידיעתם ועשייתם . וכל אשר עלה אל מהם
 ענין גלה לו את הסמוך לו והסמוך לו את הסמוך לו עד אשר רחב
 הענין והיה לו קשה למנוח אותו המיד מלב ניראת השטחה על מה ש
 עלה במחשבתו מהם והתבט לה שקפא בעיוני מעשייהם עם מיעוט
 העמרים האנשי דניין עליהם הסכמות לבתבם על ספר ושחכרם ב
 חיובי שיהיה כולל שרשיהם וסוכב פקיהן והרבה מתלוותהו כפי שאנקט
 את נפשי ומיד לרעם ואחייבנה לרעם לעשותם וכמה שיהיה מהכח
 פעל שזה עם דמי אודה ללא העזר אותי עליו והמורה לי את עבילון יו
 כמה שיהיה מהם חולק עליו ומקצר מהגעב אליו אחשים את נפשי נאן
 ואוכימה ואטען עליה מוטע עב שיתבאר לה עלה מצדקן ועוותה מ
 ישנו ועוותה מהקוטן וקצר מעשיה מתמות . וראיתי לשונן דבר
 קיים ומעמין צפון וע שואיר לבט אדם ויורס הדרך אשר ילכו ברה
 וקוית שיהיה תועלת מולתו כן מתעלה והוראת כלעני מהשלמה
 חפצו ואמרת כלבי שאתב כענין הזה ספר שיהיה מתחלק על שושי

חובות הלבבות ומצות המצוות ולשומן מאסך לבב שיהיה לספיק בענין
 ולויה הדרך הטובה והישרה ומנהיג בלנהג הקדמונים ומנסה החסידים
 ומעיר שנת הפניות ומעמיק בדקדוקי החכמה הזאת ומזכיר דעת האלים
 ומזכיר ומזכיר להצלה הנפש ומזכיר העשה ומעורר המעלה ומיישר המקדים
 ומזכיר המתאחר ומאשר המתחילים ומראה הדרך לבגדים . וכאשר
 זממות לעשות מה שהסמית עליו מחבר הספר הזה הנה יאיר כי אין
 איש שמונח ראוי לחבר חיבור טובה ושערתו בפעול כי סחיק צד מחל
 מחלקותו כפי הצריך לו מפני טוב הדבר כענין וקוצר דעת ומלישות שכל
 מהשיג העשייתו ושאינו בקי בצחות לשון העבר אשר בה חברה אותו
 מפני שהיא קרובה להבין לרוב אנשי דורו ויראה שאמרו כבר שיראה
 בו קצר כתי ושמשורר בו את המורה הנבונה עד אשר אמרת בפעול
 טוב ממחשבתו ולהשיגה מלה שהסכימה עליו . וכאשר זממות להסייג
 משא הטורח הזה מעלי ולהטח לו מחברו עכתי נחשדה את נפשי על
 במה כמעשה ולשטן כמשען העצלה בהשקט וכבטחה ויראה שיהיה
 רטון התאווה להניח המתעבה הזאת . ושהוא העט אל דרך המעשה
 והשלמה ולהסכים על ההנחה ולצבנה במושב השלמה . וידעת כי טיה
 דברים אכזרו בעבור המורא וטובה מסרונם גם אותם הפחד . ומכרת
 דברי האומר מן הזהירות שלא תצב להזכר . נאמרת שאם היה כל
 מתעסק בענין מעשיית הטובה אז לבניות הדרך הישרה והטובה שנתק
 ועמור עי שיוגרי לו כל רצון לא היה אדם לדבר דבר אחרי העיניים
 עה אשר בחכם האלים לעליחות ואמצים בעזרתו ואלו היה כל מי ש
 רוצה לבלות לו כל מדות הטוב ולא יכול להשיגם מנח מה שיזדמן לו
 מהם היו כל בני אדם רקים מן הטובות וחסרים מן החמורות נשכח

האמת

כמיוצת תחלת נבמה והיו שכלי הטוב שומעין ומעטת החסד שגבין
 והביעת כי הנפשות האוה רבה להשיג הבטת הודע ומתעלות לעשוק
 בדרכי החסד ומתעצלות להקדים אל הטוננות והולצת תמיד בדרכי השחוק
 והשמחה ואם נראה אליהן מראה האוה שיקרא אלהן בנות רבי שקר
 לשנות אליו וסומכות את טענותיו להעמיד נשיות ולחזק אורותיו ולחבר
 פגנותיו . ואם יאור להם נ האמת לקרוא אותם בנות דרכים בטלים
 להמעט משנות אליו ועושה עליו ומחטיאות את שכליו וסותרות את
 ענינו להפיר חביון ולהפחית ממנו וכל אדם אויבנו כן עליו לא אדם
 יהיה לו עמה מלהיו ומנחה מזמן מנפשו ושלשון חזק אשר יקשי אותה
 כחכ השבחה ויכלמה כנסן הדרך ויכנה בשוט המוסר וכאשר יחשב לו
 עשות טובה אל יאחר . ואם ישיאהו לבן לדרך אחת יגע כן ויתבר עליו
 על כן ראיה להביח את נפשו לבטול טורח חביון הספר הקדו ולבאר את
 ענינו בכל לשון שאוכל וככל מלצה שהדמיון לי שיוכן העשין מהם .
 ואמר מתעלות חובות הלבבות מה שיבא לרי ולא אמר להביאם כולם
 כי שלא יאריך הספר . אך אמר לון הדברים הציטים לבל שונש' שישין
 כשער של מה שראוי לו ונאלהים האחר האמת אשר ועליו אכעח וממנו
 אשאל להורות אותו כן הדרך הישרה אשר הוא רוצה בה ושהיא מקובלת
 בעינו כבתי ומעשה כסתי ונגלתי . וכאשר נגמרה עצתי והסס
 לחברו הקנה אשיותו והצגתי מטותיו ונביתו אותו על עשרה שרשים
 מקצתם כל חובת הלבבות וחלקתי אותו לעשרה ששים כל אחד מהם
 מיוחד לעשר אחד משרשיו כולל את גבולו ומחלקותיו והעשיתם הדלגים
 כן והפנים המפסידים אותו ואני אחזק כן הדרך הקרובה להעיר ולהורות
 ולהשטל כלשון המבאר הקרוב והטהר כמי שיהיה מה שאני רוצה לבאר

ואגודים

קרוב להכין . ואנחנו הלשון העמוק והחלול הנבדיל והמופתים המהגים
 על דרך חלואת הנצח שקונים אותה אנשי חטיות הדבר כלשון ערב ל
 גל . והמחקרים החוקים אשר לא ירבו להשיב עליהם בספר הזה מפני
 שלא הבאתו בן לא הראיות המספיקות אשר הוטעו הדעת על משפטי
 החכמה האלוהית . נמוך שאר הפילוסוף אין ראוי שבקש בה שגת כל
 מחקר המציאה שהיא על דרך המופת כי אין כל מחקר שכל נמצא
 במופת ולא שבקש בחכמת השמוע הדבר המספיק ולא בחכמה האלוהית
 להגיש ולהמשיך ולא בתחילת החכמה היעונית מופת . ולא בראשית
 המופת מופת . כי כאשר שאמר מן הדברים האלה יקל עלינו להגיע אל
 בקשות . ואם לא עשה כן עשה מדרך עשייתו ניקשה עלינו למצוא
 מה שהיתה טוהר אלנו . ומפני שהיה ספיי זה מן החכמה האלוהית
 נשמחה כן כי מן הראיות שהן הולבות על דרך חכמה הדבר וחכמת
 השמוע לא כשער הוא מן החכמה כי איפשר שידחקו היעורר אליהם
 מפני דקות מחקרם בן . נשמחה רוב ראיות מן הדברים המושג
 המושגים וקרבתם כדמיונם קרובים אשר אין בהם ספק וסמכות
 להם מה שמצאה טעם בספיי הנביאים . ואחר כך סמכות להם דבר
 הקבלות שקבלו מן החכמים והחכמים שכל אומה שהגיע דבר
 דבריהן אלנו מפני שקוית שהלבבות יהיו נטוים אליהם ומקשיבים אל
 חכמתם כמו דברי הפילוסופים ואוסרי הפרושים ומנהיגים המעונות
 וכבר אמרו רז"ל כנגד אחר אור . נמשפטי הגנים אשר סביבתם
 עשיתם . וכל אחר אור לא עשיתם . הא כיצד כמתקטן שבהן לדרך
 עשיתם . כמקולקלים שבהן עשיתם . ואמרו כל האומה דבר חכמה
 אפי' מאומות העולם נקרא חכם . ואמרו בהכאת המשלים לקרב ה

הענינים הקשים בהם ואסברה כדומי לה . והחכם אר להכין מעלה
ומלצה דברי חכמים ומידונתם ..

אמר

הלחמי כאשר הסכמותי לחבר בספר הזה חלקי חובות
הלבנות כונתי את מחשבותי לבחור אותם שהייתה

כוללת זולתם וסוכבות את שאריתם . נשמות שרשם העליון ויסודם
הגדול יחור האלב שלם . ואחרון עיני כמה שאמתיים לחבר
אל יחורו מן החובות הנמכרות היוניות לן מאמץ וידעתי דעה ברורה
כי הכוונת יהי מפני שהוא אחר אמת ולא ישיגהו שום עצם ולא מקרה
ענינה מאמץ השגתן מצד עצם כבודו יהי והצרכן לרעות ולהשיג
לציאותן מצד נביאותו . וזהו שער הכניסה בבינאים . שלות הדי
כמינה שורש שיני לבלל מחובות הלבנות . והתבוננה כמה שיאני
לאחר האמת מן האדנותה ומה שחייבין בביאותו בן מעבודתו .
שמה קבלת עבודת האלים שרשם שלשי לבלל מחובות הלבנות .
אחר כן שבאר לי מה שיאני לאחר האמת מהתיחרו כהנהגה הכל
ושהתועלת והנמק אינם כי אם מאמץ וכישותו לברו התחייבם לבעונת
עליו ולהמסר אליו . שמה הכטחון שגש רביעי לבלל מחובות
הלבנות . ואחר כן חשתי כענין האחר האמת מהתיחרו ככבודו
נשאינו משתתף עם דבר ואינין כונה לרש . הצרכן למח אל זה
שעבדוהו לברו ולחור כל מעשיק לעמו כי אינין מקבל המעשה
המשותף בו זולתו עמו . שמה המעשה המיוחד לעם האל שרשם
ממושי לבלל מחובות הלבנות . וכאשר שונטנו רעיונות למשכ ב
מה שאמתיים לחבר האמת מספר ונאמרתו ודלען מפני שאין א

כמוהו הוצרכו לחבר אל זה שנבע לו בני יתלפת . שמה את
 הכניעה שרש ששי לכלל מחובות הלבבות . וכאשר הכינתו מה ש
 הוא עובר על בני אדם שהם מושגמים ומקשים בזה שהן חייבין
 מעבורת הלאה ית' והדרך שיכלים לתקן כס מעותם וקצורם היא ה
 תשובה ונקשת הספרה . שמה התשובה שרש ששי לכלל מח
 מחובות הלבבות . וכאשר חפצתי להשיג אמתת זה שאם חייבין
 לזול ית' מן החובות הנגלות והנסתרות וירעתי כי לא יתכן לזול לקיים אזהר
 עו שחשב עם נפשותיו בעבורם לזהים ושנודק עליהם . ית'
 שמה החשבון עם הנפש שרש ששי לכלל מחובות הלבבות . וכ
 אשר השיבתי אל מחשבותי בענין האחר האמת ראיתי כי יחורו בלב
 שלם לא יתקיים בנפש המאמין כשלבו שגור בין אהבת השלם ונעה
 אל האוהבו הכהמיות ואם ישתבל לפניה את לבו ולשלך את מצפון
 מחורתי השלם ולפרוש ממעצטו יתקיים הייחור השלם כלבו ויעל אל
 מעלתו . שמה הפישות שרש ששי לכלל מחובות הלבבות .
 ואחרון הקדתי על זה שאם חייבין לבנות ית' אשר הוא תבלת
 כל האוה וקץ כל אבליה תקוה כי ממע התחלה ואלו התבלת ומה ש
 ראוי לו ממע מאהבת רצון ויחאה חרונ אשר הלה תבלת הטובת
 והרעה כמו שאה הכת' כי רגע כאפ חיים כרצונת וא' . שמה
 אהבת הלאה ית' שרש ששי לכלל מחובות הלבבות . וכאשר על
 בני מדין הסבא חקרה עליהם מן הכתו אצלם והמקובל כדיוק ומ
 צאוס בהם כמקלות רבים ואנ עתו לבני כל דבר מהם כשער
 המיוחד לו בעה . וקראתי לפי זה שם מעשין כוונתי מן והוד
 ספר תורה חובת הלבבות . וכוונתי מן להתחכם ולהעיר הפתאים

והמקצרים מאששי תורתם ועמל חוקי דתם במה שיספיק להם מן הדין
 הראיות אשר ישנן השכל בביכורם ואמיתם ולא יבא שום אדם אששי ה
 חונן והסקר מפני שהאמת כבר עליהם ושהם מבקשים להקל על עצמם
 ולא אטרח להשיב עליהם מפני שלא היתה כוונתו כספר הזה להשיב על
 החולקים על עיקר תורתם . אך כוונתו לגלות מה שהוא תקוע בע
 בעל הדעות אשר שי דתם וטמון בנפשותיהם מקטבי תורתם . וכ
 אשר נשעור מחשבותיהם למעב כהם תביר אותם במצפונם ויראו
 מאוניהם על איברי . וזה רומה לאחר מחכמי החוקים שנגס ב
 חצי אחר מאוהביו והיגיש שיש בה טמון חקר עליו וימצאהו בסך
 שחור נב נשתנת צורת מן החלודה שעלה עליו לקח ממין מעט ומדקו
 במלח נכחומץ ושעטפ ויפהו עי שטב הכסף אל עורו הטאה ואל הדון
 וזיוו ואחרי כן צוה בעל הכית לעשות בשאר המטמון כן . וא
 כוונתו לעשות כן במטמון הלכות לגלות אותם ולהראות פני זונה
 מעלתם בני שיעשה כן מי שרוצה להתקרב אל האלים ולהדבק ב
 וכאשר תקרא אחי את ספרי זה ותשמר על עניניו קהלו לך ל
 מצעך וריון על נפשך דין אמת והפך בו וילכו והדבק אותם אל לבך ו
 ומצפונך ואם תראה בו שום טעות תקנהו או חסרון השלמהו וכיון כן
 כונה המעשה במה שיונה עליו ויטיב אליו . ואל הבנין לקנה השם ול
 התפאר בחכמות ודונט למטה במה שהשקיף עליו מטעות או מטמאה
 וכמה שיראה מקצת ידי בעיניו וכמלון מפני שמהרה לחבון ולא התנה
 להרי כי יראה שימהרנ המות וימשע ממה שקויות בו . ודע כי
 הנה הכשרי קצו מהשיג . והמכש האששי חסר מהשלים כמו שאר ה
 כה אך הכל בני אדם כזכ בני אדם במחמנים לעלת המה מהכל יחד .

וכבר הקדמות להגרות על קצת כמי כמה שיש טעם לטעות וכל
 שיאה שתיינה כן . וצריך שתדע כי כל חובות הלבנות והוסרי
 הנפשות נבגים תחת אלה העשרה שרשים אשר חביתם בספר הזה
 צווייהם ולאויהם כהכנסת היכה מן המצות תחת ואהבת לעצך כמון . ות
 ותחת דברי הכת לא עשה לבעהו רעה . ותחת מה שאמר סור מידע ועשה
 טוב . הדבק אותם אל מחשבתך והשיבם אל רעיונותך תמיד .
 יראו לך הגלותיך כענה כשיראה מלבך שארה חפץ בהם וטעה ליהם
 כמון שכל מי זה האיש ירא יהוה יורט בדורך יסור . נפשו כטוב הלך וזרע
 יירש ארץ . סור יהוה ליראיו וכריתו להודיעם . נראיה למתם
 פתחת הספר הזה במשל שיה ירח אותך לעמוד על עשייתו ויעריך
 לרעה מעלה המין הזה מן המצות השאריתם נמעלה שאר החכמות
 הטבעיות והמוסריות והדכיות מחכמת התורה נהבינהו בקראך אותו
 והשיבהו ברעונתך המצא מה שארה חפץ בענה . והוא שאמר מן היה
 המלכים חלק על עבדיו לעזי המשי לבחון בהם את דעתם . המדיק מהם
 והלבב שבהם בחי מחלקן הטוב שיהיה כן ומן השאר גם כן במר
 הטוב שכן ועשה מחלקן דמיטס טוב וכיטט נפתות ועשה מכל
 מין לבדו הטוב כמה שראוי לעשות ממנו אבל האומטס הכקיאים
 כדרי חופש מעשיטס שונטס זה מזה וצבעטן שאיך דואיס זה למה
 וילבטס לפי המלך בכל זמן וככל מקום כראוי לע מהם . והכסיל
 מעבדי המלך עשה מכל חלקו מהמשי מה שעשה המדיק מן המין זה
 הפתות שכן ומטו כמה שראוי לע מן הדמים וימהר להערת כ
 מאכל וכאשרה עוב וכדומה לע וכשהגיע הדבר אל המלך רצה את
 מעשה המדיק הלבב והקריטו אליו והעלהו אל מעלת אשוי סגלרת

וידע בעיניו מעשה הכסף ויגד שהו והרחיקו אל שומלות ארצות כיו
 והטבטב עם אנשי קצתו וכן הלאה יתן ספר הורה האמת
 לעבדיו לבחון אותם והמשכיל הפרח כשהוא קווא אונת ניכנה ה
 הנה ברורה יחלקהו לעלשה חלקים האחר מהם לרשת העשירים
 הדקים הרוחניים אשר הם מחמית המצפון בחובות הלכות ומוסרי
 הנפשות ויחייב את נפשו לעשותם דביר ואחרון יבדוק למען
 חלק שיני והוא חמית חוכמה האמית במלמט ובמקומט ואחרון
 ישמש כחלק השלטי בעיני דברי הימים לרשת כמות בט אדם ותול
 ותגלגלת על סדר הורה אשר עשו ומה שאירע מן הדברים והחירות
 בימים הקדמונים וישמש ככל עיני מוטן במלמט ובמקומט ובאוי לג
 כפי הצורך אליו ויעזר על השתמשו בכל אחר מהם בחמית השמוש
 ובחמית המופת אשר בחמית הדבר שמהם רהייה ההקדמות לחמית
 הלוהית כי מי שאיך בקי בהן איך מוכר סימט חמית הכורה כבריאותו
 ולא ידע עיני מוט כל שכן מולתו כאשר זמן העש הזריח כל בעלי
 המלאכות להשלים מה שטון לעשות מן המטי שלמולך והפטי
 והנמהר בעיורו על ספר הלאה הוא משמש כן לרשת חירות הוא שוט
 ודברי הקדמונים וימהי להנות כן בעיני העלם ויבא ואיה מוטן ל
 רדוף אחרי התאוה ולהטח דרך הפיינות ולעשות טרען איש ואיש ול
 לבת אחרי רצון כל מין ומין מבע האדם כרעתם וכרענס והוא טון
 שאמר הכת הוא ימות באפס מוסר וכוכ אולתו ישה בחון אחי
 המשל והשיכה על מחטבתך והרבטן מספר תורה להיך מה שהערוטך
 עליו והעמר להטיג אותו בקריאה ספרי הגאון רביע סעיה קל שהמה
 מאירים השכל ומחדדים הכינה ומורים הפטי ומזרזים העצל וא

הקדמה לחבר לשעב ראשון

והאלהים יורט דרך עבודתו כאשר שאל ממנו משיחו תודיענו ארח חיים
שבע שלחות את פניך עמדות כמיניך נצח ..

וזאת הסדרת שעי הספר הזה
על סדריה ..

- השעב הראשון בביאור אופני חיוב ייחוד הא כלב שלם . השעב
- השיט בביאור אופני הכינה כבואים ורב טוב האלים עליהם .. השעב
- השעב השלישי בביאור אופני חיוב קבלת עבודת הא עליו . השעב
- הישיע בביאור אופני חיוב הבטחון באלים לבנו . השעב החמישי
- בביאור אופני חיוב היות כל מעשינו מיוחדים לשמו ולהזהר מן החונק . השעב
- השעב הששי בביאור אופני חיוב הכנעה והשפלות מפניו .. השעב
- השעב השביעי בביאור אופני חיוב התשובה ונבוליה והדברים התלויין בה . השעב
- השעב השמיני בביאור אופני חיוב חסרון האדם עם נפשו לא . השעב
- השעב התשיעי בביאור אופני חיוב הפרישות ומה שראוי לנו ממנו . השעב
- השעב העשירי בביאור אופני חיוב אהבת האלים ומעלתיה . השעב

השעב הראשון בביאור אופני חיוב ייחוד הא כלב שלם ..

אמר

המחבר כאשר חקרנו על מה שהצורך אלנו יותר מפי
מפני דתנו ושרשיה מצאנו יחוד האלים כלב שלם
שורה ויסודה שהוא השעב הראשון משעי התורה . וביחוד יפרד המא
המאמין מן הכופר . והוא ראש אמתת הדת ומי שגשה ממנו לא יתבן

לע מעשה ולעו ותרקיים לע אמורה ומכאן זה היה תחילת דברי ה'אלהים אלע
 על הר סיני אנו יי' להיך למי היה לך אלהים אחריס וגו' והזהירטן אמרסן
 על ידי נבואתו באמרו שמה יסנל יי' אלהיטן יי' אחר וצריך שתבין הפסוק
 הפרק הזה שלמעשה יסנל ע' סוכן ותראה היך נשתקן כג דבין לעשין ל
 עשין וכלל עשרה עשיתס כגז עשית הדברות והוא שצוט להאמין כנראה ית
 באומרו שמה יסנל יי' אלהיטן ולא הרבון כסאן באומרו שמה לעמג הארון
 אך הרבון לאמורה הלב כיון שאר הכת עשה נעמנו וישמעתי יסנל
 ועמדת לעשות וגו' וכל מה שבא על הדרך הזה בלשון שמישה לא התבון כ
 כי אם להאמין ולקבל וצחר שחייבטן להאמין בנחמת מיטאותת חייבטן
 להאמין כי הוא אלהיטן סנל אלהיטן ואחריכ חייבטן שנצמין שהנא אחר אמר
 כמו סנל אחר ואחר שחייבטן להאמין ולקבל שלשם העשיתס האלה
 אשר זכרע נשתק מהס אל מה שאט חייבטן לומר אלהיטן והוא אהבת העל
 כלב שלב כסיר וכגלעי כנפשיטן וכמאדע כיון שאר נצמרת אהי יי' להיך
 בכל לבבך וככל נפסך וככל מאדך ואט עתד לבאר העשין הזה כי
 שר אהבת העל כענה ואחר כן נשתק מהר להזהיר על חובות הלבבות
 באמרו והיו הדביתס האלה אשר אמר מטן היום על לבבך כל שיתביקס
 אל לבך ויטאון כהס במצפונך ואחר כן נשתק מהס אל מצות האביתס ש
 הס כוללס הידיעה והעשייה כיון שאר ושעתג לבבך ודעת כס שאר
 לא יהיה לך כן אל השס הכן עלה קריאתך אורב ואחר כן אר כשכרך
 כביתך וכלבבך כיוך וכשכבך וכקוואך שאין שיעמון חלבומן הלשון מה
 שהס חייבטן כ כיון שאיפסור להלעע בשאר האיביתס כמער הקדמטן מחיוב
 חובות הלבבות תגיד כפתיחה הספר הזה וכל זה להזהיר על מה שהקדים
 באמרו והיו הדביתס האלה אשר אמר מטן היום על לבבך שתביה דעות

הקדמה לחמ"ד לשער השני

לזמן כהם תדיר מכמה לירי זכרון הלב . ולא יפנה לבו למטרי האלהים
המזיק וזה דומה למה שאר דוד שוית יי' לגדי תגיד . ואר הכת כי קונו
זולת הדבר מאד כפך ובלבדך . ואחר כך עתק מחונות האמנים אל מה
שיש בו מעשה כלבד ועמהו שלשה חלקים כאמרו וקצתם לאות עליוך
והיו לשוטפות בין עינך וכתבתם על מזוזות ביתך וכשעריך . והם רפלה
שלד ורפלה שלראש ומזומה . וטלך מירמין למטרי הכנורא ולאהבן כלב
שלם ולבסע לך וכמו שאר הכת בחוקי זכרון אהבת האוהבים שימי בחונתם
על לבך פחותם על זנועך ומ' . ואר צדור המור דודי לו כן שרי ירליך .
ושם אותם שלשה כפי שיהיו חלקים וקיימים יותר כאשר אר החכסד
והחונט המשולש לא במהרה יטק . והפיק הזה כולל עשרה עיני
חמשה מהם רוחניים וחמשה מהם גשמיים . והחמשים החלטים ש
הכנורא נמצא . והשיני שהוא להיט . והשלטי שהוא אחר . והרכיבי
שנאסדו . והחמישי שנאסד אותן כלב שלם . והחמשה הגשמיים
החלטים שנעטם . והשיני נרצת כם . והשלטי . וקצתם לאות . ו
הרכיבי והיו לשוטפות . והחמישי וכתבתם על מזוזות ביתך וכשעריך
ואמרו דלל למה קומה שחע למה אס שחע כרי שיקבל עליו על
מלבנות שמים תחילה ואחר כך יקבל עליו עול מצות כלם . ועל כן
כאשר להקרים שע היחור על שאר שעי הספר הזה . וצריך שאמור
ענה מענין היחור כלב שלם עשרה עינים . הואשן מה גרר זה
יחור כלב שלם . והשיני על כמה חלקים מתחלק ענין היחור .
והשלטי אס נחייב למקור עליו כדרך העין אס לא . והרכיבי
אין דרך מחקרו ומה אנחם ציכין לעת תחילה קודם שנמקור על
היחור . והחמישי לברי הקדמות אשר יתברר מהם כי יש לעולם

כונן סגור ואין . והעשי היצק נביאם לקיים מצאות הנורא .
והעשי להביא ראיות שהוא אחר . והעשי לבאר ענין האחר ה
עבר והאחר האמת . והעשי שהנורא יהא אחר אמת ואין אחר
אמת קולטן . והעשירי במדות לזהיות המושכלות והכתובות והפעם

א

אשר יתברר להם לקיימם לו ולהרחיק ממנו . **פרק**
האחר שגבר ייחור האלים הוא שיהיו הלב והלשון

ענים כיחור הנורא יהא אחר אשר יבין כרכי הראיות כיחור מצאונות
ואמתת אחרות מדרך העיון מפני שיחור האלים מתלק מצדמים
כפי ת התחלקות הצדק והצדק . להם מי שמיחר אותם בלשונם
לבד והוא שישיע כפי אדם אומרים דבר והוא שישך אחרים מכל
דעת ענין זה שהוא אור . ולהם מי שמיחרם בלבם ולשונם ויבין
ענין זה שהוא אור מדרך הקבלה שקבל מאפנתו ואיננו יודע כיחור
זה שקבל מן הענין ההוא . ולהם שמיחרו אחר שיבין מדרך ה
ראיות אמתת הענין אך יחשבו כמתעבת כשאר האחרים הנמצאים
ניכח להגעים הנורא ולהאטולו כצורה וכדמות לפי שאיננו יודע
אמתת יחורו וענין מצאונות . ולהם מי שמיחרם בלבם ולשונם אחר
שיבין ענין האחר האמת והאחר העשירי ניכח ראיות על כיחור
מצאונות ואמתת יחורו וזהו החלק השלם כענין יחור האלים . על
כן אמרת בגדל היחור השלם שהוא העונות הלב והלשון כיחור הנורא
אחר שירע להביא ראיה עליו ולרעת פני אמתת אחדות מדרך העיון

ב

אך האחר אך על טיה פעם מתחלק יחור הנורא
אור לפי שפיעה מלב היחור כרכי אנשי היחור
היחור כפי הירח בלשונם וכמלתם רביד ער אשר שנה אכלש מלעות

פרק

התורה על הטוב ועל הרע והם משתמשים בהם בחירותם לכוונה גדולה לה
 גילה ולהפליא עניינה ואינם יושלים על מחשבתם להבין אותה ענין מה
 שיעבירן על לשונם מפי הסכלות והעצלנות והם חושבים כי ענין הייחוד
 נגזר להם כאשר נקראה מלתן ולא יודעו כי לבנות רקיס מאמתן ומצ
 ומעצבותם נעזרים בענין מפי שמיחורים אותן בלשונם ובמחשבתם ניה
 נחשבות בלבם יותר מאחר נידמוהו במעצמם כגליות שאי האחדים
 המוצאים ניספון אותן בדלות לא האונתה לאחר האמת כעבור שאינם
 יודעים ענין האחד האמת והאחר השער לא הסגולה האמשי הייחוד אשר
 העניקו בחכמה והביט ענין הבורא והנבוא ומוקי האחד האמת ומה ש
 הוא מתבדר בן ואמת מה הפילוסוף לא יוכל לעבור עלת העלת והחלת
 החלטה לא נביא הדור בעצמו או הפילוסוף המופק בזה שקנהו מן החכ
 אכל קולתם עכברים אלתן מפי שאינם מכינים עצמם לא מוכב
 בעבור זה מתחלק הייחוד ספי החלקות דעת כח אדם וידין השרתם
 על איננה חלקים החלום ייחוד הא כלשון בלבו והמעלה האמת היא
 המעלה אשר יגיע אליה הקטן והפרט אשר איננו יודע ענין האמונה
 ואין אמותה קטנה כלבו והחלק השייך הוא יחודי הא כלב וכלשון
 על ידי הקבלה ומפי שהוא האמין כמי שקבל מהם ואיננו יודע אמתה
 הענין מצד סכלו והבוטח והוא כשר העומך אחרי פקח ואיפטר ש
 יקבל מוקבל סיוט והוא בחירת עושים עם כל אחד מהם ידו על שם
 חטיו עו שהגיע אל הפקח אשר כח החבורה שאנהיגם שאם יפצע
 הפקח הזה בהם ויתעלם מהם ולא יקרה בשחירתם או אם יכשל אחד
 מהם או יקרה מקרה יקרה הכל המקרה ההוא ויתע מע דרך ואיפטר
 שיפלו כבוד או נאמץ או שיכשל כדכ שימנעם מלכת וכן המיחוד

במדות

מצד הקבלה אין כוונתו כן שלא יבא לידו שיתקן שאם ישמע דברי המיטין
 ויענותם איטור שהשתנה דעתו ויטעה ולא יכיר ולפעם זה אמרו דקל
 היו שקנו לגמור תורה מה שהשיב לאפיקורוס . והחלק השלישי מחל
 מחלקי היחוד הוא יחוד הכוונת בלב ובלשון אמר שיוכל להביא עליו ראיות
 על אמרת מציאותו כדרך העיון לכל דעת העשין האחד האמת והאחד
 השב . וזה דומה לפקח שהוא הולך בדרך ונוצה ללבב אל ארץ החוקה
 והדרך מיתלקת לרובים רבים מסופקים ואינם יודע ולא מכיר הדרך הנכונה
 אל העד אשר הם מציאות אלה אע"פ שהוא יודע אותה הצד ואותה הפאה
 והוא יגע מאוד ואינם מביע אל חפצו ויפני שאינם יודע הדרך כיון שא
 הכח שאל הספילים תועט אשר לא ידע ללבב אל עיר . והחלק
 הרביעי הוא יחוד האלים בלב ובלשון אמר אשר ידע להביא הראיות ע"י
 ולעמוד על אמרת אחוות מדרך העיון והסברות הנכונות השכליות וזהו
 החלק השלישי והחשוב שבהם והמעשה המצוי הוא אשר המהיר עליה ה
 נביא באמרו וידעת היום והשנות אל לבבך כי ה' הוא האלים בשמים
 ומעל ועל הארץ ואתה אין עוד .

פרק

אך לעת אם אמרתי חייבין לחקור על היחוד בדרך
 העיון אם לא . אמר כי כל מי שיוכל לחקור על ה
 עיון הזה והנראה לו מן העשיות המושכלים בדרך הסברות השכלית חייב
 לחקור עליו כפי השגתו ומה הטרע . וכתב קדמות במחלת הספ הזה מן
 הרובים המוחים חיוכ העשין מה שיש בו כי והמהעלב מחקור היו זה
 מנהג ומה שב עב המקצרים בחכמה וכמעשה והנא דומה לחוליה שהוא
 כן בחלו וכיון רפואת סמך על רופא שאיפא אותו כמאה מייט רפואות
 והוא והעכל לעיון בחטות וסברת כרפואת הרופא לעת אם הוד

מושק בענין על דרך נבונה אם לא . והיה יכול לעמוד על זה מפני
 דבר שישענהו . וכבר חייבתם התורה בזה כמו שכתב וידעת היום
 והשבות אל לבבך ואי . והואיה שהשנה אל לבב היא עין השכל
 הוא מה שכתב ולא ישיב אל לבו ולא דעת ולא תבונה ואי . ואי דוד עי
 וארה שלמה כפי דעת אהי אכך ועברו כלב שלם וכנפץ חפציה
 כי כל לבבות דודים יי ואי . ואי דעו כי יי הוא האהים ואי . ואמר
 אשגבנו כי ידע שמי . ואי כי אם בקאת יתהלל המתהלל השכור
 ידוע אונט . ואמר רמל הוי שקור ללאוד תורה מה שתשיב לאפיקוון
 ואמה תורה נשמרתם ועשיתם כי היא חמלתכם וכינתכם לעיני
 העמים ואי . ואי איפער שיוון לטן האומות במעלה החמיה והכינה
 עי שיעדו לטן ראיות נהמוספים ועדי השכל על אמתת תורתם ואומן
 אמונתם . וכבר הכטיחם יוצרין לגלות חסך הסכלות מעל סכלם
 ושיראה כבודו הכהיר לאות לטן על אמתת תורתם כאשר אהי נהלכו
 אים רבים ואמר לטן אל ה' ואי . וכבר הרביר חן השכל וטן הכר
 והקבלה שאנתם חייטן לעיין כמה שטפל להשיג כיוון בועתם .

פרק

אך איך דרך המחקר על אמתת
 היחוד ומה שאנו צריכין לעשות

קודם שתקור על היחוד . אנה כי כל דבר שאנוקשין לטעם אורט
 ומסתפקין במציאותו צריך לשאול עליו דמלה אם הוא נמצא אם לא .
 וכשתבביר אמתת מציאותו צריך למקור עליו מה הוא ואיך הוא ולמה
 הוא . אך הכונה יי שטן אין אדם רשאי לשאול עליו לא כאלו הודו
 כלפי . וכשתבביר מציאותו צריך השון נחקור עליו אם הוא אחר

או יודע

או יותר מאחר וכאשר ירבו לט כי הוא אחר נמקור על ענין האחר ועל
 כיה פנים יאמר אחר וכזה יתקיים לט היחוד השלם כמו שאר הנביאים
 שאע"פ שכל י"ו אהיט י"ו אחר על כן אמת חייבים לחקור תחלה היש
 לעולם הזה כנוח אם לא וכאשר ירבו כי לעולם כנוח כראו וחדשן נמקור
 עליו ההוא אחר או יותר מאחר וכאשר ירבו כי הוא אחר נמקור על ענין
 האחר הענין נפאמר האמת ומה שצריך לפרט על הכוונות הענין
 מענין וכי שלם ענין היחוד כלפינו ויגיד במחשבתנו כענין

פרק

ה אך ההקדמות אשר יתבאר מהם כי לעולם
 הזה כנוח כראו מאין הם שלשה הקדמות
 אחת מהנה כי הרוב אינו עשה את עצמו ומה שנת כי התחלת
 יש תבלת למספרן והשלישית כי כל מחובר מחודש וכאשר
 רבקימה אלה השלש הקדמות היתה התולדה מהם למי שירד לה
 שרמט בהם נלחמים כי יש לעולם כנוח כראו מאין כמו שיתבאר
 אלה שאנו עתדים לבארן כענין והואיה על כוונות אלה השלש
 הקדמות היא מה שאספנו והוא עמוד כי כל נמצא אחר שלא היה אינו
 עולם מאחר משט דברים שהמציא הוא את עצמו או שהמציא
 אותו קודם וכל מה שנתעבב עליו שהוא עשה את עצמו לא יולד
 גם כן מאחר משט דברים שעשה את עצמו קודם הווייתו או לאחר
 הווייתו ונעשה אי אפשר כי אם נאמר שעשה את עצמו אחר
 הווייתו לא עשה כלום שלא היה צריך לעשות עצמו מפני הקדמות
 הווייתו למשאהו אם כן לא עשה כלום ואם נאמר שעשה את עצמו
 קודם הווייתו נבעת ההיא היה אפשר ואופס לא היה מלכת

מעשה ולא הנחה כי האפס לא יעשה דבר ונענה שיהיה הדבר נעשה את
 עמו כזו פנים והתבררה ההקדמה הואשונה אשי הקדמט וברור ה
 הקדמה השנית הוא על דרך הזה שכל מה שיש לו תכלה יע לו תכלה כי
 כבר נברר שכל מה שאין לו תכלה אין לו תכלה מפני שאי איפשר לו
 הגיע כדבר שאין לו תכלה אל גבול שישיג האדם אצל ומה ששיצא לו
 אחרות נע כי היה לו ראשון אין ראשון לפני ותכלה שאין לו תכלה וכל
 אשר שצדק אל תכלה מהתחלת הנמצאות בשלם הזה נע כי היה להם
 ראשון אין ראשון לפני ותכלה שאין לו תכלה כי אין התחלת מכל תכלה
 לתכלה ועוד אין הידוע כי כל מה שיש לו חלק יש לו כל כי אין הכל כי
 אם כל חלקיו ולא ירבו להיות חלק למה שאין לו תכלה כי גדו החלק אינע
 כי אם שישו נפד משיעור כי השיעור הקטן סופו את הגדול כדבר
 חק לזה בתכלה המאמר החמישי מספר השיעור ואם נעלה ב
 מחשבות דבר שאין לו תכלה בפועל ונפיש מטע קצת יהיה השאר
 פחות נמה שיהיה קודם מכל ספק ואם השאר מאין תכלה יהיה דבר שאין
 לו תכלה גדול מדבר שאין לו תכלה והוא מה שאי אפשר ואם יהיה
 לשאר תכלה אם טסיף עליו החלק המופיש מטע והוא יש לו תכלה יהיה
 הכל דבר שיש לו תכלה וכבר היה בתכלה דבריו מאין תכלה ואם כן
 יהיה בתכלה ומאין תכלה נמה הפך שאי אפשר להיות ולא ירבו להפיש
 ממה שאין לו תכלה חלק כי כל מה שיש לו חלק יש לו תכלה מכל ספק
 וכשמלק מה שיצא אל הגדו ההויה בשלם מן האישים מימי נר
 ועד ימי משה עה במחשבות יהיה חלק מכל אישי השלם והוא מגיע
 ער תכלה אם כן הכל הוא מגיע אל תכלה מספר וכיון שכל השלם טע
 מגיע ער תכלה צריך שיהיו תכלתו מגיעות ער תכלה מספר והדיון

טרן שיהיה לשלם המה ראשון אין ראשון לפטו וצריך בעבור זה להגיע התחיל
 התחילנות כנאשיותם כאשר הקדמץ. וכיוצא בהקדמה השלישית שנתאמר
 ש כל מחונני מורכב מכל ספק מדברים יורג מאחר. והדברים ההם אשר
 חונני מהם הם קודמים ל הקדמה זמנה. והקדמון הוא שאין לו עלה ומה
 שאין לו עלה אין לו תחלה ומה שאין לו תחלה אין לו תכלה ומה שיש לו ת
 תחלה איננו קדמון וכל מה שאיננו קדמון הוא מחונני ממש שאין בין קדמון
 והמחונני אמצעי שיהיה לא קדמון ולא מחונני. אפי' כל מחונני איננו
 קדמון ועל כל פנים הוא מחונני. וכיון שהבדלה ההקדמה השלישית
 אשר קודם עתקיימו השלש הקדמות "

פרק

אך על אי זה פנים שנתמש בהקדמות אשר קודם בנימין
 מציאות הכנראה ית' הוא כאשר נאמר שכל בעל התורה נמצא
 מחונני ומורכב אין חלק מחלקיו מכל תבונה ופירו' ש' אצותו המזוי' אורח
 בהדגשותיו ושכלית כבית הבנין ונשר זמין לו כל הצורך לו השמיים ממושל
 בתורה והארץ מתחה מצע והכוכבים מסודרים ככרות וכל המצויים
 צביות בו כמכמנים כל דבר למה שצריך לו והאדם כבעל דעות המוש
 המשתמש בכל אשר לו ומיני הצמחים למעלתו ומיני החיות מושגים
 להטות כאשר אה' דוד ע"ה המעלהו במעשה ידיו כל שנה תחת קולנו
 עה ואלפים טלם וגם בהמות שדי' צפור שמים נדף הים שטר אורחות
 ימים. וסדר מריחת השמש וכואר להעמיד עת היום והלילה ועלות
 ויירדה להמציא הקור והחום והקיץ והחורף לעשיית המצויים ותועלתיהם
 ושטתם על סדר אחר המיד מכל הפסק כבת האומר לחום ולא יזרח
 וכער טכבים יחמם. וכח השתחשך ויהי לילה כנ' ממש כל חיות יער
 וסכיכה הגלגלים אשר תושבים מתחלפות והכוכבים והמזלות על ההנ

ההנהגה משערת ומשקל מכוון למי יזח ולא ישתנה . והכונה בכל דבר מהמך
כונת העולה והקנה למיזכרים כאשרי אה שלמה את הכל עשה יפה כערכו
ואה לבל זמן ועת לבל חסך תחת השמים . וכל זה חכמו והורכבו עמים
כסולת ומקצת . וכענין בצמחים וככעלי חיים נמצאים מחובבים
מהיסודות אינבעה נהם האט נהדח נהמים והעפ . והמה נמלקים ונפרדים
ואין כמ יטלה לחצים החסור העכע מפני שאקצתם משתנה אל קצתם
וקצתם כגד קצתם . ואם נחבי דבר מהם הם מאהרים להשתנה ולחלק
אך החסור שחברה אותם הוטלת חסור מיתקן וקיים עו עתקן . וכאשר נ
חשבו קצת הפילוסופים כי הולגלים והכוכבים והאישים העליונים הם מוטלת
האט נרומה למה לה שא דור עה עשה מלאכין רוחות משדותו אט למה .
וכמה נאיה על המחשבה הזאת . נאיעה הולדת חמישית כאשר חשב
אויסעני . וכיון שהנמצאות הוות לן היסודות והחובבות מהם נידעם כי לא
נזחא מאלהן ולא התחסו כעכעם לטע המחלוקת שכיטהם עליה כועת
ביעטין והתבבר כנפשותין כי חצים זולתם וקושרם כלעיהם ומרכיבם
כגד עכעם על כחם הוא כנחם ית אשר תקן קשורם ותכן חסורם .
וכאשר נחקור על היסודות הארבעה נמצאם מחובבים לחומר וצורה
נהמה העכע והמקרה . והחומר שלהם הוא החומר הראשון אשר הוצא
צד היסודות הארבעה והחומר וההיול שלהם . והצורה היא הצורה
הראשונה הכללת אשר היא שיש כל צורה עצמית וכל צורה מקושרת
כחוס וכקור וכלמות וכיוכע והכפזר והקלות והתענה והמטחה והדולה
להם . והורכבה והחבור נמים בכל העולם וככל חלקיו בשושין וכע
וכעכור כפשוטן וכמיוככב כעליוע וכמתעט . וצריך למה שהקדמך
סיהיה טעל מחודע כאשר התבבר לע כי כל מחובר מחודע . והדן

מייב שצמין כי העולם מחודש וטוב טען הוא ונמשע שיהיה הוטר
 עשה את עצמו צריך שיהיה לעולם עשה שהתחיל וחרשו ויפני
 שהתברר כי התחלות אי איפשו שיהיו מאין תבלת לבמילגס מן הדין
 שיהיה לעולם תחלה אין תחלה לפנה נראשון שאין לו ראשון והוא אשר
 יצרו וחרשו מאין דבר ולא בטר ולא על דבר . וכמו שאר הכת מעטן
 הזה אנכי יי' עשה כל עטה שמים לבד ונקע הארץ מאתי . ואמר
 עטה צפון על תהו תלה ארץ על כלמה . והוא הכנרא יי' אשר
 אותן השם ולמצאו כונע במחשבותיו נשכלטן הוא הקדמין הראשון
 אשר אין ראשית לראשיתו ואין תבלית לקדמותו כמו שאר הכת אנה
 ראשון ואני אחרון . ואר' אנה יי' ראשון ואני אחרונים אט הוא .
 ויש בנ אדם שאמרן שהעלם נהיה במקרה מכלי בנרא שהתחיל
 הוצע עיניו . ולן התולה בעני איך תעלה בעת מדבר ב
 עורט כציונותו במחשבה הזאת . ואילע היה בעל המאמר הקרי
 שומע אדם שיאמר במאמרן בגלגל אחר שלמים שהוא מתגלגל
 להטקות חלקה אחת שלעדה און אנה וחשב שמה טען מכלי כונע
 אנן שטוח כחכרון והוכחתו נאס כל כל מכלנו לעגות התועלת
 היה לו לפלא ולהגזיל הדבר עלו ולחשוב אותו כתבלת הסלערת
 נראה להכניסן ולרחות מאמרן . וכונן שירחה המאמר הזה בגלגל
 קטן ופסות נבאה שנעשה כמחכולה קטנה לתקנת חלקה קטנה מה
 זוכן איך ישר לעצמו לחשב במחשבה הזאת בגלגל הגזול הסוכב
 את כל הארץ וכל אשר עליה מן הכנראים בחכמה . תקצנה דעות
 כל כשר ושכל המדברים להשיג הניתה והוא מנסן לתועלת כל הארץ
 וכל אשר עליה . ואיך יוכל לעמו שיהיה מכלי כונע מוכון ומחשבת

חכם בעל תבונה וזמן הידוע אצלנו כי הרברים אשר הם מכלל טוהר
מכונן לא ימצא במאומה מהן סימן לחטאה ולטובה. והלא תראה אדם
ישפך לאדם דין פטאנס על עיר חלק שאי איפשר שיצטייר מהם עליו טב
מסודר נשיטות נקראות פלו שיהיה בקולמוס. ואילו הכיח אדם לפעול
טוב מסודר למה שאי אפשר להיות מכלל היצוע קולמוס, ואם כי שפך
הדיו על הפיר ושפעת צורה הסרב עליו לעצמה הייט ממהרים להכזיב
אנפ שאיטן נאלט מנונת מכונן. וכיון שזה בעשייתו דבר שדאי
איפשר להיות כצורת רשומות בהסכמת דעתו. איך יכול להכיר בדבר
שלא יאמר יותר קרה ותקומו יותר דחוק ושיוק בעשיתו על אין תבונה מכלל
טנה מכונן וחכמת חכם ויטלה יטל. וככל מה שהביאנו להעמיד
בצדאות הברוא ית מצד מעשיו די למי שיבין ויורה על האמת ומספיק
כתשובה אנשי הקדמות אשר אומרים כי העולם קדמון ורחייה דבריהם
ואתה דע לך

פרק

אך הוואה שהברוא ית אחד הוא מפני שטבור לש
בדרך הוואיות כי יש לעולם טורא התחייכון לחקור
עלן דאש הוא אחד או יותר מאחד וצריך שנבאר אמתה אחותו משבעה
פעם. האחד מהם מצד כח נטיט לעלת הנמצאות כי כאשר נבונן
בהם נמצא מספרם פחות מעלעליהם וכל אשר נחקור על עלות העלת
ההן למעלה נמצא מספרם פחות מהם וכל אשר העלתה ירמיעט מספרם
על שיבוע אל עלה אחת והיא עלת העלת. ובאור זה כי אישי ה
נמצאים אין תבונה למספרם וטאטר נבונן כמיניהם הטללס אותם
יהיה מספרם פחות מן האישיים אשר תחתם. כי כל מין מן המינים טלל
אישים רבים והמינים יש תבונה למספרם. וטאטר נעוץ המינים אל

סוגים הטללים אותם יהיה מספר הסוגים פחות ממספרם כי תחת כל
 סוג מהסוגים מינים רבים וכל אחד יעלו יהיה מספר הסוגים פחות על
 אשר יגיע אל סוג הסוגים ונכבד את הפלסוף כי סוג הסוגים עשירה
 והם עצם וכמה ואין ומצטרף ואנה ומות ומצב וקטין ופעל
 ופעל וטאטר נחקור על עלות אישי מיני עשרת הסוגים האלה
 נמצאם חמש התעשה והיסודות הארבעה שהם האש והרוח והמים
 והעפר וטאטר נחקור על עלות עלוניהם נמצאם החומר והצורה והם שא
 שנים וטאטר נחקור על עלותם יהיה מספרם שווה להם והוא רצון
 הבורא ית ואין מספר פחות משנים לא אחד ואם כן הבורא ית אחד
 על כל פנים ואם דור לך ה' המלכה והמתעשה לכל למש ומג רצו
 למי כי הוא על כל מינים ועליון על כל העליונים וראש כל תחלה ועלת
 עלה ומשלה והשינוי מצר סימני החכמה הנראים בכל העולם
 הזה עליון והמתע קפאין וצמחין וכעלי חיים אשר בו וטאטר נשתב
 בו יורט כי טעל מחשבת חושב אחד ומלאכת בורא אחד והוא שאנחנו
 מוצאים אותו על מחלקותיו בשורשיו ויסודותיו מהרמה בתולדותיו
 ושזה בחלקיו ואותה חכמת הבורא ית נראות בקטני היצורים
 וגוליהם מערות כי הם לבוא אחד חכם ואלו היה העולם לומר מ
 בורא אחד היתה צורת החכמה המתלפת בחלקי העולם ומשתנה בכלליו
 וחלקיו ועוד כי אנחנו מוצאים אותו שהוא צריך בקיומו ותקונו
 קצתו אל קצתו ואין חלק ממנו נגמר אלא בחלק אחד כצד קטקשי
 השיין ומלקי המטה ואיפני הן האדם ושאר המחוברים קצתם חלקים
 בתקונם והשלמותם הלא רואה טורח היומם והסככים אל אור הש
 השמש וצריך הארץ אל השמים ואל המים וצריך בעלי חיים קצתם

ר"ס

אל קצתם כי מקצתם מיניהם אונל מקצתם כחורם מן השטות והרוב
 וחיות העדה וצורך האדם אל הכל והקנה הכל באדם וצורך הארצות
 והפלבים והחכמות והמלאכות קצתם אל קצתם . והחכמה נראית ב
 קטני היצירה וגדוליהם כי כח החכמה הנראית ביצירת הפל לפי גודל
 השם אישן יותר נפלא מכל החכמה הנראית ביצירת הטלה לפי קטנותה
 אך כל אשר תקטן היצירה יהיה כח החכמה והיכולת נראה בה יותר . וה
 ותקון הבורא יותר נפלא ונראה מלמען . וזה יורה כי טלם מחשבת חושב
 חושב אחר וכוונא אחר מפני שהם מתדמים נשנים ונבונים להשלות
 סדר העולם והעצמות טלם בכל חלקיו . ואלו היה לו יותר מבורא אחר
 היתה צורה החכמה להתלפת בקצה חלקיו . ולא היה צריך קצתן אל קצתן
 ולפי שהנח חלק בשנין ניסוונותו . שזה בתלמותו והחכמותו . הראה
 כי מחדשו ומחברו ומנהיגו וחושבו אחר . ואם הפלסוף אין כמה
 שכונא הלהים יותר נפלא מזה שמה נרצה לך כי החכמה בקטן וכך
 וכגדול לחלקי העולם מתדמה ושזה כמו שאר דור עה במכרו מיני
 עייני העולם והבנות יישונן מה רבן מעשיך יהי טלם מחכמה עשית
 מלצה הארץ קטינתך . ואם מה גדלו מעשיך יהי מאד עיקן מחשבותי
 והעליוני מפני החודש הטלל אה כל העולם כי הראיות למדן
 על חודשו והוצרך בעבור זה שיהיה לו מחודש מפני היות הדבר
 מאליו . וכשאם מוצאים הנה ויהבר לך כי היה אחרי טלם היה טע
 בעזות השכל העלם שזולתו כראו והלצח הוויתן ניצב אונת . ו
 וכיון שהתקיים כי לעולם כונא שחדשו אין ראוי להעלות על דעתך
 שהוא פחות מאחר שאי איפשר למצואת העולם מכלי כונא אחר .
 ואלו היה איפשר שיעלה בדעתך שיהקים העולם בפחות מבורא אחר

הייט מעלים על דעמך פן אן מוטט שלא יכלא להשכול דבר שיופד
 לעשות את זולתן פחות מאחר ידענן ידיעה שאי איפשר לגמותה כי הוה
 אחד כי הדברים אע"י יתבררו מצד הכאת הראיה עליהם ונהיה מצאית
 מצאה שאי איפשר לגמותה אין אנו צריכין להעלות על דעמך שהם
 יותר ממה שהצורך לכא אלנו בהשלמת הדבר שהוא לראיה עליהם
 והדמיון כי בעת שנראה כרב שזה כמכורו וצורה המכתב אע"י נבצר
 בו צורה אחת יעלה בדעמך מיד כי כותב אחד כתב וחברו כי הכתב לא
 יתכן כפחות מכתב אחד ואלו היה יכול להכתב כפחות מכתב אחד
 הייט חושבן פן ואע"פ שאיפשר שיכתבם יותר מאחד אין ואנו להעלות
 על דעמך פן לא נראה שיעבר על כדורי הדבר מהתחלק צורה ה
 מכתב במקצת והדומה למה ואם הדבר פן אין אנו צריכין לדעת
 פנים כפנים אם אי אפשר לעמוד עליו מן הצד המה ועליו לא הראיות
 עליו ממשעו כסדור כתיבתו במקום ראויים אונתן נידענן ידיעה
 כזרה כי פתב נמצא יודע מכתב ויכול לכתוב כתבו ולא השתתף פן
 זולתן עשו מפי סדר חכמו והשואתן לפני שמשעה שני עשויים מל
 להתלק ואינן שזה וסדור על ערך אחר ומשתנה בתקוין וכתבונתן
 וכן נאמר בנורא ית' מפי שהיו אותה החכמה בביאורן מלחמות
 ושנות הוצרכו להאמין כי נראה אחר כראש שאי איפשר לביאור
 המחודשים מכלענין ושאינן דבר נראה בעצם ובמקרה ומפי שאינן
 נראה אי אפשר למצאן ולרעתן לא כדרכי הראיות והכתיבת המורות
 עליו מצד ביאורו אם תעמד לך מיוטטטן שהוא נמצא נשהנדן
 אחר קדמון היה ניהיה ראשון ואחרון ובגור חכם חי במקום שידע
 עליו וראותן אונתן ית' מפי שאנו מעשיי הראויים על פן הנצרכו

להעלה על דעתו שכוונתו אחר בראש כי אי אפשר בלעזין במציאות
המחודשים אך יותר מאחר אפשר בלעזין ואין צורך אלץ על מי שיעשן
שהוא יותר מאחר לא יתקיימו ברכיו לא בראיה מולת הראיה שהכונן
ואי אפשר להעמידה מפני שהראיות שהן מדרך השכל אינם מכחישות
או את מן אך כל הראיות מעדות על אחרות ומחזיקות ממש עשין ה
ריבוי והשתוף והדמיון כאשר אמר י"ה ה"ש אלה מבלעזי ואין צד כל
ידעה וא"א א"א ראשון וא"א אחרון וא"א א"י יסדה ארץ נימיע טפה
שמים קורא א"א אלהים יעמדו יחזינו וא"א ל צדיק ומושיע אין מולת
והרכיב שטא ל"י שהוא חושב כי הכונן יותר מאחר שיהיה
עצם הכל עצם אחר או שלא יהיה אחר ואם יא"א כי העצם אחר אם
כן העשין אחר והכוונן איננו יותר מאחר ואם יא"א כי לכל אחר מהם
עצם איננו עצם האחר נצטרך על כל פנים שיהיה בניהם הפרש מ
פני מחלקותם והשתנותם נכל עפ"ש מוגבל וכל מוגבל יש לו הגבלת
וכל אשר יש לו הגבלת מחובר נכל מחובר מחודש נכל מחודש מחודש
ומי שחשב כי הכונן יותר מאחר מצדו שיהיה מחודש נכבד הקדמון
כי כונן העולם קדמון והוא עלת העלת ותחלת התחלת והוא על כלפני
אחר והוא טלו שא"א הכ"ה א"ה הוא י"ה לברך והחמישי מצ
עשין הרכיב והאחדות והוא שאקלרס ג"ר האחדות בספרנו וא"א כי ה
אחרות היא אשר בה יאמר לכל ב רכר אחר ז"ל כי האחדות קדמה לאחר
כעכבה כאשר נאמר כי החוס קודם לרב החס ול"א האחדות לא היה
נא"א על דב מן הדברים אחר והעשין אשר אנטמ ציכין להעלות
על דעתו מן האחרות הוא יחירות וכרירות שאין עמה חבד ולא דמיון
בשום עשין ולא רבני ולא מספר בשנים פנים ולא התחב אל רכר ולא

ול"א

הפיר מורט . ועשן הרב הוא טולל אחדים ולא יתכן שיקדים הרב לאחרות
 אשר מלטה נרבה . ואם נמצא בהקדמות כשכלות שום דבר נדע דעת
 פזורה כי האחרות קדמות כקדמות האחר המעני לשאר המעני . ומי
 שיחשוב כי הכוונת יותר מאחד יש לו לעי על כל פנים כי האחר קודם
 לפני מיפני הקדמות האחר למענין והאחרות לבוב אם כן הכוונת אחר
 ענין קדמות אין קדמות זולתו כמו שאר לפני לא נמצא לא נאחזי לא יהיה
 והענין מצד המקרים המדברים הרבנים אל כל מהרבה והוא
 שהרבי והכלל מקרה נבגם על העצם והוא הכמות . ויוצר העצם והוא
 והמקרה לא השיג מקרה ממדותם בעצם כבודו . ונאמר הרב כי
 הכוונת הרעלה אל המיון ועשן אל דבר מעיונותו מן השכל ומן הכתוב
 והיה היסוד הנבגם על עצם המהרבה מקרה לא יאות שהשיג עצם כבוד
 הכוונת מקרה ממדות הרבי ואם לא יסופר כבוד הוא האחר על כל פנים
 מפני שאין כן הכוב והאחרות אמר כי אם כן אין הכוונת יותר מאחד
 והוא אחר על כל פנים כמו שאמרה חנה אין קדום כפי כי אין בלתי
 והשביעי כי הכוונת אם הוא יותר מאחד יהיה כל אחר מהם
 יכול לבראות העולם או לא . יכול לא בעמו חבירו ואם כל אחר מהם
 יכול הכוונת אחר מיפני שהוא יכול ואיננו צריך למולתו . ואם לא ישלם
 הדבר כי אם נהרמכרם אין לאחר מהם יכולת שלמה ולא כפי המידו
 מיפני שכל אחר מהם למה ומקצו וכל אחר מהם מלש וכל מלש יש לו
 רבליה לבחו ולעצמו וכל אשר יש לו רבליה יש לו ובעל וכל אשר יש
 לו ובעל מחוש וכל מחוש מחודש ולכל מחודש מחוש אם כן החלש
 אי איפשר שיהיה קדמות מיפני שהקדמות לא תקצי ירו מדבר ולפי
 יצטרך לעמו זולתו אם כן אין הכוונת יותר מאחד . ואעל היה יכול

להינה יותר מאחר היה איפשר שיהיה בוניהם מחלקות בביאת הכינואים
 לא היתה נגזרות מהם יצורת העולם וכמו צמח כל העולם הזה על סדר
 אחר ותגששה אחת נמצאת בכל חלק מחלקיו לא תשתנה עם הזויות טע
 שיוצרו ומנהיג אחד לא ישנה מעשהו ולא יחלק הפועל זולתו כמו שא
 נמי כמות יקרא ויגדה ויעשה לו נגזר . ואם רוד לעולם יי רבך נצב ב
 שמים לרוד ורוד אלוונך כוננת ארץ ותעבור . ומה שאנחנו נוהגים
 הנהגה הכנורא בצנאים ט ההנהגה לא תהיה שלמה מהמדה על ענין
 אחר לא בהתייחד אחר בעצה ובהנהגה כולן באדינה ונפש בנקר
 ואר אויסטן כספרו בענין היחור אין טוב ברבות הראשים אך הואש
 האחר . ואם שלמה בפשע ארץ רבים שריה נכאדם מוכן יורע כן יארץ
 וכמה שהכיוונת בענין הזה די למכין ומספיק ברשונה בעלי השנים
 והשלשה נזולתם כי בהעמידת האחרות לבנורא העולם הדמה טענת
 כל מי שאמר שהוא יותר מאחר . ואתה שים לבך להבין .

פרק

אך ביאור אופני האחר האנשים והאחר העבר הודו
 שהאחר גם נמצא לין האחרות והוא נאמר על שם
 ענינים . האחר מהם מקרי והוא העבר . נחשיט עניני קיים והוא
 האנשים . והאחר המקרי גם הוא על שם ענינים . האחר מהם
 נראה כן היסודי והכלל והקבוצ כסוג האחר שהנא כלל מינים רבים ופנין
 האחר שהנא כלל אישים רבים . נכאיש אחר המוכב מחלקים רבים
 וכפא האחר הכלל אשנים רבים . וכאמרנו כור אחד והין אחר
 ורבע אחד וליטרא אחד . וכל אחר מהם כלל רבים רבים יאמר על כל
 אחר מהם אחר . וכל אחר מהם שמכין נקרא אחד על דרך העברה
 והוא מפי שהדברים הם אשר יקבץ אותם השם ההוא שנויין בענין

אחר ונקרא רב מפני שכלל דברים רבים ונאמר יתברך הרבים ההם
 ויתברך יאר על כל אחר מהם אחר . והאחר בגלות העשייתם הזה
 אשר זכרין מקרה והוא אחר מצד ורב מצד . והענין השייך מהאחר
 המקרי הוא האחר הנאר על האיש האחר ולא מתרבה ולא טלל דברים
 רבים כנראה מלמען אך הוא רב בעצמו מצד חבורו מחומיו וצורה ועצם
 ומקרה והוא מקבל הנוייה וההפסד והחלוק והחבור והפרידה והשינוי ו
 והחילוק והשיתוף אם כן הרבני ישיג הרב הנאמר עליו אחר מכל מה
 שספיק מפני שהם בגדר האחרות כי האחר הנאמר על הרב אשר ישיג
 בעצמו ענין מעשיית הרבני והשנוי הוא מקרה בלי ספק והוא אחר על דרך
 העברה לא על דרך האמת . שים לבך להבין . אך האחר האמתי
 יאמר גם כן על שני פנים . האחר מהם במחשבה והשייך בפועל . וה
 מחשבי הוא האחר המעשי אשר הוא כל מטיף ומחלק . נשעם האחר
 המעשי שהוא אור וסימן למה שהוא שואף לפניה . כי כל מחלק
 אמיתי תקרא אחר כיון שג' ויהי עוב ויהי כוקר יום אחר . במקום יום
 ראשון הוציאו בלשון אחר מפני שהאחר שם לתחילה שאין לפניה תחלה
 וכשהוא שונה יקרא שני . וכשהוא משלש יקרא שלישי . וכן עד עשרה
 ואחר כן יענב אל האחר ואחר כן יענב אל מאה ואל אלף חין תכלת
 למשין . ועל כן היה גדר המטיף כלל מונכב לין האחרים . והטעם ש
 קראתו מחשבי מפני שהמטיף איש נבגם רמת החנושים הגשמיים
 אבל יושג במחשבה . אך המעני הוא מונכב בחנושים החמושה הגש
 המשיים או במקצתם . והענין השייך אשר הוא אחר אמרתי
 נאמר בפועל הוא הענין אשר לא יתבנה ולא ישתנה ולא יתחלק ולא
 יספר בארה מאלות הגשמיים ולא השיגהו הנוייה ולא הפסד ולא

הבלתי ולא ישתק ולא ינוע ולא ידמה אל דבר ולא ידמה אלנו דבר ולא ישתק
 עם דבר כי הוא על כל פעם אחר אמת והוא שרש לכל מתרבה כאשר עבר
 מדבריך כי האחרות עלה הרבני ואין לאחר האמת תולה ולא רבליה כי כל
 מה שיש לו תולה ותכלה מן הדין שתבטם ההנייה וההפסד עליו וכל מה שתבטם
 עליו ההנייה וההפסד משתנה והשני בגד האחרות אם כן יהיה יודע מאחר
 כי הוא קודם ההתחלה א זולתו אחריה ומה מחייב לו הרבני וכן הדמות
 במהרה מקרה וכל אשר ישוין לקרה מתרבה והאחר האמת לא ישוין
 שום מקרה בעצם כבודו בשום פעם ואם יאמר האומר שאחרות באחר
 האמת מקרה נא כי ענין האחרות באחר האמת הוא החקת הרבני והרב
 האמת ונאשר נספר האחר לא נספרהו כי אם בענין אפיסת הרבני והרב
 והאחר האמת לא יסופר במה שהחייבת לעצם כבודו רבני ולא שני ולא
 חילוף בשום פעם ומה נשלמו כל דבריו באחר העבר והאחר האמת
 ואתה דע לך

תורה
 אך הואיה שהכניא ית אחר אמת ואין אחר אמת
 זולתו נא כי מפני שכל מחובר לו תגיד הווייתו
 אלא בהשתק חלקיו אשר חובר להם והוא התאחד קצתם עם קצתם
 ועקר השתק האחרות וכן לא יתכן צאצאות המחובר לא בהתחלק חלקיו
 אשר מהם חובר כי החבור לא יהיה אלא מדברים שהם יונת מאחד ועקר
 המחלוקת הרב וכן שהיה סימן החבור וההירכבה והסרור נא נא בעצם
 הזה ככלו נשטין נחלקיו נשישיו ועניו ציץ שיטתו כגולם ענין ה
 שתק והמחלוקת ועקום האחרות והרב ומה שהאחרות קודמת לרב
 במכע כקרימה האחר לשאר המטין מן הדין שרביה עלה למתרכזה
 בלתי מתרבה באש ההתחלה מפני הקדמה ענין האחרות לכל מתרבה

12

נכון שהיו השלש מגישות כדחלקן נעמנו שיפעל הסעל בעצמו לא היה
 איפשר שהיה עלה האחרות נהרב כמותן רב ואחרות נכון שאין עלה
 החווינה הרב כלב נלא רב ואחרות מן הדין שיהיה עלה החווינה אחר
 אחת נכב הקומט כדביקן ט השלש כל אשר תעלה למעלה תרג
 תמיעטה כדחלקן עד אשר תעלה תהייה מגישות אל שוט המטיין ו
 והוא האחר האמת והוא הנזא ית' ומן הידוע עור כי כל דבר אשר
 ימצא מקרה בדבר אי אפשר שלא ימצא כדבר אחר עצמי אפילו אין לו
 העברה ממט ט אם בהפסדו כחוס המים המים שהוא מקרה במים
 והוא באש עצמי קיים ומן הידוע עור כי כל מה שימצא בשום דבר
 מקרה אין הדבר הוא אשר יקרה בו המקרה מקבל אותו המקרה אלא מן
 הדבר אשר הוא עצמי כמון שאם נואים מחוס המים שהוא מקרה בהם
 נמצא עליהם מן האש שחומה עצמי בה וכאשר אטמ נואים מלמות
 הדברים הלמים במקרה שנמצא עליהם מן המים שהלמות בהם עצמיות
 וכן שאר כל החווינה כאשר שרגל בעשייתה ועל ההקטה הזאת נהיך
 דביק בעשין האחרות כי טון שהיתה ככל אחר מן הנראים מקרית
 כאשר הקומט מן הדין הוא שהיה בעלת הנראים עצמיות קיימת
 אמיתית נאמה קבל כל החווינה עשין האחרות כדרך המקרה כאשר
 טארט נכאשר הקומט על עשין האחרות האמיתית כנראים לא מצא
 משאנה לאחר מהם קיימת אמיתית ואם יאמר על כל אחר מן חסונה
 והמינים והאישים והעצמיים והמקרים והגמים העלונים והאפיים
 הכוחיים וכל מטיין ומעי וכל אשר לו תבלה ונבול אחר ומיחסים אלן
 עשין האחרות לא יאמר לו אחר לא על דרך העברה מטע שהוא כולל
 דברים שנקראו אחר מדרך הכחות והתכונות בעשין אחר והוא

רב כעצמן מפת שוקכל הרבני והשני והחלק והמחלקת והחכור והפרי
 והפירה והתוספה והחסרון והתעשה והדמיון והצורה ושאר המיקרים ה
 ליוחדים והכנוללים לבג אחר מהכנואים . והאחרות האמתית אינה נמצאת
 ולא נאמרת באמת על דבר מן היצירות . נאפט שהיה האחר נמצא
 בדנואים כרוך המקרה והורה האות והמופת כי הכורא אחר ידענ
 דעה ברורה כי האחרות אשר אמרן על כל אחר מהכנואים על דרך
 העברה נאצלה מעשין האחר האמת והאחרות האמתית הנאמרת על
 כורא הכל ית והוא האחר האמת ואין אחר אמת מולתו כמו שהקדמנ
 וכל חוקי האחר אשר מבין לא יאות כי אם לו לבדו . וכן כל עניני
 הרבני והמקרים והשניים והתעשה והדמיונים וכל מה שלא יאות לאחר
 האמת מחוקים ממש כמו שאר דוד עב רבות נעשית אתה יי אלי עב
 ובלאוהיך ומחשבותך מלטן אין עיון חלש נגד . ואה הכהאל מיי
 הדמיון א ומה ראות העדן לו . נעשה אין כיוון בלהים יי ואין כי
 מעשין . נעשה מאין כיוון יי גדול אתה נגדול שאך כבורה
 וכבר ההביר והתבאר כי בורא עולם ית אחר אמת ושאר אחר
 אמת מולתן כי כל מה שיסל עליו עס האחר מולת הכורא אם הוא אחר
 מיצר הוא רב מיצר אחר כאשר מבין אך הכורא אחר מכל פנים כ
 עכארינן וכמה שהביאונן מעשין הזה די לבנין .

פירוק

אך ביאור הימות האלהיות האושכלות והכרובות
 המסנפר בהם הכורא ית הפונות בהם דכות מאר
 כפי רב הכנואים והטובות הכוללות אותם . והם מיתלקות לעצ חלקים
 עצמיות . ופעלות . נעשת אמרן עצמיות שהם מרות קיימות לל
 ית קודם הכנואים ואחריהם תאורגה לו ולעצם כבורן והם שלע מרות

והם שהוא נמצא ושהוא אחר ושהוא קדמון אין ראיה לך והטעם
 שאנו מספיק אותו כאלה המדות להורות על ענין ואמת מצאותו וכל
 העד על כבודו ולהבין המדברים כי יש להן כבוד שחייבן בעבודתו
 והצרכן למצא אותו נמצא מפני שהראיות הורו על מצאותו בערות
 סימט מעשיו בעולם כגון שאה שאו מיום שנתכס נראו בני כוח אלה
 המוציא במספר צבאם לעולם כשם יקרא מוכח אומם ואמין כח איש לא
 עברי על כן נתחייבן למצא אותו נמצא מפני שהתקיים בשכלית
 כי העשר לא יהיה ממש פועל ולא שום מעשה וכן שהתבררו מעשיו
 וכיאותו התבררה בענין מצאותו אך מה שאנו מספיק אותו
 בן הן הקדמות מפני שהראיות הורו כי לעולם הזה ראשון אין ראשון
 לפניו והחלה שאין לה תחילה והרבה כי התחלתו אי אפשר שתהייה
 מאין רבליה מטיח בתחילתם והדין נהיה על כל פנים שהבורא ית
 ראשון אין ראשון לפניו ומהו ענין הקדמות כגון שג' ומעולם ושר
 עלם אלה ל' ונאר' לפי לא נמצא נאחזי לא יהיה אך מה
 שנספר עליו שהוא אחר כבר כיארן את מה כאר היטב כראיוור
 ידועה והתקיים בעציות ברורות כי ענין האחדות האמת דבק אל
 עצם כבודו וענין האחר רחוק הרמזי לעצם כבודו והמעג השני וה
 חלקו והמקרה וההנחה וההפסד והחבור והפרידה והדמיון והשתוק
 מאמת עצם כבודו ושאר גברי הרוב וצריך שהבין מהמדות
 האלה שהם לא תחייבנה לעצם כבוד הכבוד שטי' וחלקך אך ענין
 להרחיק מולתם מאין יתברך והשלה על דעתנו ושכלטק מענין
 כי כבוד השלם יה' לא מתבכה ולא עשר ולא מחורש וכן צריך
 שרבע כי כל אחת מאלה המדות השלש אשר זכרנו מחייבה שאה

שאיריתם כאשר נתבונן בעשייתם . וביאור זה כי האחר האמת כשהוא
 דבק וקיים בשום דבר צריך על כל פנים שיהיה נמצא קדמון מפני שהתברר
 כי העצור לא יסופר כאחד ולא כרוב . וכשיאונה לשום כ דבר עשין האחד
 האמת ויתקיים לו דין הוא שיאונה לו שם המציאות ועשייה . וכן עשין ה
 קדמות דבק לו מפני שהאחר האמת לא יפסד ולא ישתנה ולא יתחלק ואם
 כן הוא קדמון כיין שאין לו תמלה . ומי שהתקיים לו עשין האחרות ה
 אמתית כבר התברר לו עשין המציאות והקדמות . וכן נראה כי מדרת
 המציאות התגיהה כשהיא נאותה לרוב האות לה עמה מדרת האחר
 האמת ומדרת הקדמות . אך מה שראוי לו מדרת האחר מפני שהנמצא
 תמיד לא יתכן שיהיה נמצא אחר אפס ולא ישתנה מעשין המציאה אל
 אפס מציאה ולא מאפס מציאה אל מציאה ומה שהוא כמדרת האמת אישן
 רב מפני שהרב לא ימצא מציאה תמידה מפני הקדמות האחר לו וכל הנמצא
 תמיד אישן רב אם כן הוא אחר . וכן ראוייה לו עדר מדרת הקדמות כי ה
 נמצא תמיד אין לו תמלה ולא תבלה אם כן עשין הקדמות דבק לו על כל
 פנים . וכן אור כי מדרת הקדמות מתחייבת לוי שהיא ראוייה לו מדרת ה
 אחר האמת ומדרת המציאות התגיהה ומה שראוי לו מדרת האחר האמת
 מפני שהנמצא תמיד הוא שאין לו תמלה ומה שאין לו תמלה אישן מתברר
 שכל מתרבה יש לו תמלה והוא האחר אם כן אין המתרבה קדמון והקדמון לא
 יתכן שיהיה לא אחר והתחייבה מדרת האחר כחיוכ מדרת הקדמון . וכן צריך
 שתתחייב מדרת המציאות בהתחייב מדרת הקדמות כי האפס לא יסופר בקדמון
 ולא כחודש . וכבר הרבאור כי המדות האלה השלש עשין אחר והנראה מהן
 אחר ושאינן מתחייבין שני לשום כפני הכנרא יתע ולא הכנסת המקרים עליו
 ולא הרבני על עשין מפני שהעשין אשר נבין מהם שהכנרא יתעלו .

איננו עזר ולא חרט ולא מדבר . ואלו היינו יטלים להליץ על עשיית במלה
 אחת שתהיה כוללת אלה המדות כבה אחת כמו שכוללת אורה השכל כרי
 שיעל אלה השלשה עשינם כדעתי בה כאשר הם שלם בשלש המדות
 אשר זכרנו היינו מלצים בה עליו . וכיון שלא מצאנו כמה שאנו מדפיין
 מן הלשונות מלה שתורה על אמרת עשין הכוונא הוצאנו העשין ביות
 מלה אחת והרפני הנמצא במדות הכוונא ית איננו מצר עצם ככונן רק
 מצר קוצר כח מלצת המספר מהשיג עשיית במלה אחת שתורה עליו .
 וצריך שרבו העשין הכוונא ית שאין כמותו דבר . וכל אשר הפס אותנו
 מן המדות צריך שרבו מהם חוק שנגדס למט כאשר אמר אריסטוטל
 השוללת במדות הכוונא ית אמנות מן המחייבות מפני שכל מה שמחייב
 לעצם ככונן מן המדות איננו נאלץ למדות העצם או למדות המקרה .
 וכונן העצם והמקרה לא תשיגן מדה ממנו בעצם ככונן . וכל
 המוחקות למט מן המדות הם אמנות כל ספק והנה שאותות לו כי הוא
 עולה לכל מזה ותאר ומיוחס מכל דמות ודמיון . ועל כן אתה צריך
 שרבו מן המדות האלה השלש אשר זכרנו הוחקת כנגדס לעל הכוונא
 ית . אך המדות האלו היות הפעלות הם המדות אשר יסופר בהם ה
 כוונא מצר פעלותו ואפשר שישהתק בספורס עם קצת כוונאיו והתק
 לפי אותו בהם מפני הדוחק המצריך אותנו להודיעו ולעמוד על מצאות
 כרי שנקבל עבודתו . וצד מצאנו שמהתגשין במין הזה למדות הכוונ
 כספי התורה וכספרי נביאים הרבה מאד וכתבשכחות הנביאנו והחסידיים
 והם על שני דרכים . הדרך האחר מדות שהם מנורות על דמות וצורה
 גשמית כמו שאמר הכתוב ויבא אלהים את האדם בצלמו בצלם אלהים ברא
 אותו . כי בצלם אלהים ברא את האדם . על פי יי . אמר יי . נטה שמים

באמני יי' . ורחמי רחמי . שרי חרוע יי' . אשר לא שא לשוא נפשי . כעני
 יי' . ניאמנו יי' אל לבן . והרומה למה מן האיצרים הנפיים . והשנה מדות
 שהם מורות על הנשיות ומעשים וצמיים כמן נירח יי' . נירח . וינחם .
 ויהצב אל לבן . נירח יי' . ניקבור אלהים . וישמע יי' . ויקח כסאן יי' .
 ויביס כאלה מעשי המורבים לא שקדמוני קל כששם כרבי הקורע
 רגמון לען המין הזה מן המדות נוקדקו כן כפי . ינלרם להבינם דרך כבוד
 ויחסו הכל אל כבוד הנתיא כאשך רגמון והנה יי' נצב עליו . והא יקרא דיי'
 מערב עלהי . נירח יי' . ואל קדם יי' . נירח יי' . ואיתגל יקרא דיי' . וישל
 יי' . ואיסתלק יקרא דיי' . הוציאו את הכל דרך כבוד והחיקו אותם מהב
 ה' הנוא יהי כפי שלא ישיגו שום הגשמה ולא שום מקרה . וכבר האריך
 בבחור השעין הזה הגאון רבינו סעביה קל כספ האמונת ונפ
 ספר כראשית . ונפיוש סרו נארא . וכספר יצירה . מה שיש בן לי ושל
 נצטוך עמו לפי שם ולבארם כספר הזה . ואשר נמס עליו
 כולו כ הרוחק הכיאו להגעים הנוא יהי ולפך אונת במדות ה
 כיומים כפי לעשו שעין שיקיים לציונות הנרא כנפשות והוציאו
 אונת ספרי הנבואים לבני אדם במלות וצמינות שהם קוננות לשלם
 והכנעם . נאלו היו מספרים אונת כענין שראוי לען המלות היות
 הדומטיות והענינים הרוחנים לא הייט מכינים לא המלות ולא השעין
 ולא היה איפשר שטבור דבר שלא טע כן לא ירן עבודה רב שלא
 שאינן טרוע על סן היה צריך שרהיינה המלות והענינים כפי כ
 הכנה השומע כפי שיכל השעין על לבן על דרך ושאונת המוכן מן
 המלות המונעות בתולה . נאחוסן נמכס לען נקדק להכין ולהודיע
 שכל זה על דרך הקרבה ומלצה הספר ושהשעין האמת יורג דרך

והשנה

ומעלה ומרום כרחוק מאשר מכל להביט על תכונת דקות ענינו . ו
 והמשכיל הנלבב ישתדל להפשיט קלפות המלצה וגשמיות מעל העין
 ויעלה במחשבתו ממדרגה אל מדרגה עד שיגיע מאמתה הענן הנרוש
 אל מה שיש בכח יכולתו והשגתו . והכפיל הפתח יחשב הכוונת על
 הדרך הנראה מאלוהי הספר . וכשהוא מקבל על עצמו עבודת אלהיו
 והוא משתדל לעשות לבטוח יש לו טענה גדולה מצד פניו והישעט ה
 הכתר מפני שאין האדם רבוע לא כפי יכולתו והשגתו כשכלו והכרתו
 וטחו ומחונק לא כשהכפיל כשאפשר לו לגמור החכמה והתעלם ממנה
 הוא רבוע עליה ושעשע על אשר קצו ועמד מלמוד . ולו היה עהג
 הספר כשמתרגם הענין הזה המנהג הראוי באמתו אשר לא יוכל להפיק
 כי אם המשכיל הנלבב לבד היו נשארים רוב המדברים בלא דת ובלעד
 דעה לפני קוצר שכלם וחלשות הכרתם בענינים הרוחניים כי הרבה
 שיוכן מיטע ענין נשמי לא ימיק המשכיל מופע שהוא מכיר בו ומגשע
 הכפיל בני להתשכ בלבן וכדעתו כי יש לו בורא שהוא חייב
 בעבודתו . ומה דומה לאדם שבא אל אחד מאוהביו מן העשירים
 והיה חייב באוהבתו והיו לו כהמות שחייב לתת להם מספוא ושל
 אלו הוכה מן השערים לבהמותו ושלח מן המאכל הראוי לו מעט .
 כפי הצורך והמספיק לגמולו בלבד . וכן החיבה לשון הקודש וכל
 ספרי הנביאים ודברי החסידים במדות הבורא ית' במלצות הגשמיות
 אשר זרמן כפי הכנת ההליון ובלשון שמונים בן בני אדם איש אלו
 חכמו . ועל כן אמרו רבותי כוונה לענין הזה דברה תורה כלשון בני
 אדם . וזמן הספרים במעש מן הענינים הרוחניים אשר יביט אותם
 אשאי השכל והלצות להיות הכל שוים בדעת מיצאות הבורא ית' ואם

תתחלק חמדת עינים ככבודו ברעתם . וכן טמו בבל עינין דק שיש בספר
 תורת הלהים כמו גמול העולם הבא ועשן . וכן טמו בביאור החמה ה
 צפונה אשר כוננת לבתרה בספר הזה כי התורה קצרה בביאור ענייני
 מיטב שסמיה כה על השכל ורחק ממנה במזים להשר עלה עבר זכרונ
 כחלת הספר להתעורר אלה מי שינכל לתקור אלה ולרוש אותה כרי
 שיגע אלה ויכנה כמו שז' ומבקשי יי' יביט כל . ונבר המהירט העבא
 שנשאר מחשוב שיש ללהיט צרה ולא דמיון כמו שז' ונשמרתם מאד
 לפשטתכם כי לא נאיתם כל המונה . ואה ותמונה אינכם וואי קולתי
 קול . וזל המהירט במחשבותם ורעונבם שלא תמטיל לבורא ית' רבנית ו
 לא תמזהו ברמות ולא דמיון מיטב שלא נפל עינכם על דמות ולא על
 צרה בעת שדבר עינכם ואה אל מי תמיונ ואשזה יאה קרוש . ואלמי
 תמיון לא נמה דמות העצמ לו . ועד כי מי בשחק יערך ליי' ידמה ליי'
 ככני לים . ואה אין טמוך בלהים יי' ואין כמשעריך . והיכה כזה . ו
 ומיטב שגשע לדמותו כשכל ולהמטיל כרעיון מצאט הספר הזה שהוא
 מיחס חוכ שבחיו ותהלתו אל עס הכנא כמו שז' ויטכנ עס כבודך
 לנאה את השם העבד והטוח . יורו שמוך גדול וטוח . ואה ומיטב עמי
 נחת הוח . נמה לבס יואי עמי שמש צקה . שיכרו ללהים ממהו
 שמו סלו לזכב בעצנת כיה שמו . וכל זה לגדל ולרוש לעצם כבוד
 הכנא מיטב שמוך מתברר במחשבתם מעשט אחר מציאות קולתי
 שמו הגדול כלב . אכל עינם כבודו ואמתת עינין אין לה מזה ותמונה
 במחשבותם . ועל כן ענה במקומות רבים בספר התורה שמו נכן כספי
 העיניים כי לא נבין מיטב כלת שמו ומציאותו . ונבר ציפט עס כבוד
 כבודו אל העמים ואל הארץ ואל הדומות כמו שאה אברהם ואשביעך

כיון / להי השמים ולהי הארץ / ואה יונה אתי / להי השמים את ירא / ואה
 משה יפקוד / להי הרוחות לכל בשר / ואה חכמה הנה / להי כל בשר /
 והעלה כמה כי הוא טרע אלמט מן הצר אשר ממט ידענהו והשכלא עשיט
 ומציאותו טרע אלמט הרבה מצר אבותמט כמו שאה / להי אבותכס נראה
 אל להי אברהם להי יצחק ולהי יעקב שלחנ אלכס מה שמי לעלם / וה
 עלה כמה שמוע אלמט מן הצר שעמדט עלו והוא קבלת אבותמט אשר
 ירשט מהם דרסו כמו שאה כי ידענהו למען אשר יצוה את כנו וארית
 ביתו אחיו ושמו דרך / לעשות צדקה ומשפט / ואיפשר שטרע אליהם
 כעבור התחרס בעבודת כורס מפט שהיו אנשי דורס עכרים להיס אחריס
 וכן שאה בהקראו להי העברים להי ישראל / ומנו שאה חכמה לא טאלה חלק
 יעקב כי יוצר הכל הוא / ואמר דוד / חטת חלקי וטסי אתה תומיך גרלי /
 ואלע הייט יכולס להשיג אמת עשיט לא היה טרע אלמט כמולתה וכיון
 שמוע משכליט השגת אמת עשיט ספר עצם כבודו שהוא להי מבחר
 יצויו מרברים ושמים מרברים / ועל כן אה למשה רביט נה בעת שטלו
 ואמרו למה שמו מה אנה אלס / ויאמר כה תאר אל כנ ישראל אהיר
 שלחנ אלכס / וטון עירע שהסס המה לא יכין העש ממט אמתת
 עשיט הוסיף באור ואה כה תאר לבנ ישראל / להי אבותכס נראה אל
 להי אברהם להי יצחק ולהי יעקב שלחנ אלכס מה שמי לעלם / והיה רצון
 כמה שאס לא יכין העש המלע האלה ועשיט כורך שכלם אמור להס ש
 את הירוע אכלם מצר הקבלה שקיבלט מאבותם מפט שלא שס הכורח דרך
 לדעת מולת אלה השט דרכס / האחר מה שהשכל מראה מדרך אומת
 פעלעטו הנראית כביאותו / והשיט מצר הקבלה מן האבות כה שאה
 חכמה אשר חסמים יגרו ולא כמרו מאבותם / ומפט שהיתה השגטמט

לכל נמצא על אחר משלשה צדדים . האחר להם היושבותין הנשמיים
 סאות וכשמע וכמעט וכיח וכמשמש . והשני כדרך שכלטץ והוא שער
 הרחיה על הדבר הנמצא מסימנו ומעשיו עד שתתקיים לנו אמרת מציאות
 וענין ממה כקיום השגתן בהושבותין והוא התקרא בספר דעה ומוסר
 השכל . והשלישי ההגדה האמתית והקבלה הטמנה ומפני שישנה ה
 השגה הכודח מצד הושבותין לא יכולתן להשיג לא מצד ההגדה האמ
 האמתית ומצד הרחיה עליו מאותות מעשיו כלבו . וכן שעמדו לנו
 הרחיות אותה פעלותו כבוחים וכן מספריהם רב ספרי מדותיו ירה
 כעבורם וספרוהו הנבואים והחסידים כסיפורין שאין דומין זה לזה . אמר
 משה רבינו ע"ה הצור תמים פעלנו כי כל דרכי משפט . ואמר עני הודין
 לה הלהים נארוני הארונים הא הגדול הגבור והערוץ . ואמר עשה מש
 משפט גי יתום ואלמנה . ואמר הוא ירבך שאין כספור מדותיו יי . לא
 רחום וחמן ארך אפים ורח חסד נאמת עזר חסד לאפים . וכל אלה
 המדות הרחיה עליהם מסימני מעשיו כבדותו והחכמה והיכולת הנאות
 כמעשיו . ואם נחקור על הענין הזה כשכלטץ והסרתן למה להשיג
 הקטן שסקטנים מחלקי מדותיו ושכחיו כמו שאמר דוד ע"ה רבות עשית
 אתה יי . להי נפלאותיך ומחשבותיך אלינו ומי . ואמר מי ימלא גבורות יי .
 ישמיע קול כל רהילתו . ואמר ויבטן עם כבודך ומרום על כל בוכה
 ורהילה . וכבר אמרו רבותי ק"ל שהוא שלחא רציבורא דתת קמיה
 דר' חנינא אמר הא הגדול הגבור והערוץ העצום החק האמין . אמר לה
 סיימיתו לבגלנו שכחיה ומדך . ומה הא הגדול הגבור והערוץ אמר
 דמשה אמין ואמן אנשי כנסת הגדולה הקטנה בתפילה לא הוה אמין
 לבו ואת שכחיה כול הא . משל לעלך כשו נוס שהיו לע אלך

לפי דיני זהב והיו מקלסין אותו בשלכסך והלא גמא הוא לך ואמרו
 לך דומיה תהלה להים בציון אה קדמונית סמא דכולא משתקא למי
 למיגלתא דלה לה דמי כיה דאת משכח ירה את מיגלה על כן אתה
 צריך להטויה נפטך עב שהרע בראך יה מצד סימני מעשיך ולא מצד
 עצם כבודו כי הוא קרוב מכל קרוב מצד פעולותיו ורחוק מכל רחוק מצד
 דמות עצם כבודו והמשילן כן לא מכל למצאון במחשבותיך מן הצד
 הזה אשר הקדמת ונשתדע להוציאן ממחשבתך והוצאתך מפני
 שאינן נמצא נמצאת אותן מצד סימני פעולותיו כאלו אינן נפרד
 מן קצת היא רבליה ידיעתן אשר הזהיר הנביא עליה כאמרו וידעת
 היום והשבות אל לבבך כי ה' הוא הלהים ואה אחר מן החכמים
 היו רע את הבורא דעת יתרה הוא נבאל בעיניו יותר ואמר אחר
 החכם שבבני אדם ברעת הבורא הוא יותר סכל באמת עצם כבודו
 ומי שאיך יודע אותו הוא סבור שיודע עצם כבודו ושאל קצה
 החכמים על הבורא ואה לזה אחר ואה לע השואל ואיך הוא אה לך
 מלך גדול אה לך ואנה הוא אה בצפיה אה לע השואל לא שאלתך
 על זה אה לע שאלתך במלת האלה על המזות היוניות לעבד ולא
 על העבד אך המורה שצריך להבין מכוונתו יה מה שאמרה לך
 מפני שאי אפשר לא מולת זה ושאל על קצה החכמים שהיה
 מורה ברפולתן להי אנה אמצאך אך אנה לא אמצאך נסתר ולמד
 דבאה והכל מן מלך רנה למה שאה יה את השמים ואת הארץ
 אנה מלך נאס יה ורבליה דעתך אותן שגדה ותאמין שאה
 בהבלת הסכלות באמת עצם כבודו וכשתראה לע צורה במחשבתך
 או המשל בעשותך השתדל לחקור על ענין אם תברר אצלך

מציאותו ותרחה ממחשבתך דמותו עש שלח המצאהו לא כדרך ה-
ראיות בלבד . והדמיון הקרוב לזה על דרך הקירוב מצאנו אמתת
הנפש מנעו ששיג מטעם צורה ולא דמות ולא מראה ולא ריה אע"פ
שפעולותיה נראות ומעשיה נבדים בתן . וכן השכל שפעולתו נסימטו
נבדים ונראים לא ששיג מטעם לנו דמות ולא צורה ולא נמשילתו כרעיון
כרעיונות כל שכן כגוף הכל אשר אין כמותו ית' . ואמר הפלסופוס
אם הדברים יגיעו מעשין הנפש קל וחומר כעשין הנראו ית' . וכן
שהצטט ער הנה מדבית אין צורך לבאר העשין הזה יותר מפני שאנו
חייבין לזהות ולניחא ולהזכיר מטעם כמו שאר קצת החכמים כמופלא
ממך אל תרוש וכמכסה מוחך אל תתקור בזה שהרשיתה התבונן
ואין לך עסק במחשבות . ואר' זקל כל מי שלח חס על כבוד קומו ל
דאנו לך כאלו לא בא לעולם . ואר' בהיסופר לך כי ארזר אם אמר
איש כי יבלע . אם בא אדם לספר בגבורותו שלמקום מהבלע מן ה-
עולם . ואר' הכת' ויך באנשי בית שמש כי יאנו בארון יי' . ועוד כבוד
להיס הסתר דבר ה"ל להסתור סודו מכני אדם שאינו חכמים . ואמר
סוד יי' ליואיו . נאמה שצריך שתצע ויתברר אצלך מעשין החוששים
הנשמיים אשר זכרן והחוששים הנפשיים אשר הם הזכרון והמחשבה
והיעוון והזמם וההכרה שכלם מגיעים עש עשין אחר והוא השכל העותק
כח להשגת העשויים . ולכל חוש מהם עשין מיוחד להשיג לא ששיג
קולתו כמראים והצורות אשר לא שייגם כי אם כחוש הראות בלבד .
וכן ולתה והתנועם אשר לא שייגם כי אם כחוש השמיע בלבד . וכן
הריח ומיני המורחים כחוש האף . וכן מיני המטעמים כחוש הטעם
בלבד . והחוש והקור והרבה מעשין האימה כחוש המשוש . ולכל

חוש מהם כח להשיג מוחשן עד גבול ידוע מגיע אצלן ואחר יעמוד
 בתכלית הגבול ההוא כראות שהוא משיג הדבר הטאה מקרוב וכל אשר
 ירחק ממנו תחלש השגת אותו עד שתעמוד ולא ישיגהו. וכן חוש ה'
 שמע. וכן שאר החושים ולא איפשר להשיג מוחש בלעזי חושן המונק
 לו ומי שיטרח להשיגהו לא יגיע אל חפצו. כמין מי שיטרח להשיג ה'
 טאן כחוש ראות. והמראים כחוש שמע. והטעמים כחוש משושן.
 לא יוכל למצואם ולהשיגם ואם הם נמצאים מפני שפקדם בבלעדי ה'
 אברים אשר בהם יושג. וכן נאה בחושים הנפשיים אשר מברע שיש
 לכל חוש מהם כח מיוחד להשיג מוחש מיוחד לא יושג במולתו.
 והגבול אשר יגיע החוש אליו יעמד אלו אצלן כמו שמצטק בחושים
 הנפשיים. וכן נאה בשכל שהוא משיג הדברים המושכלים בעצמן
 וכדרך הראיות ומה שהוא קרוב אליו ישיגהו באמת עצמן ומה שהוא
 קרוב רחוק ועלם ממנו ישיגהו כדרך הראיות המונות עליו. וכיון ש'
 הנראה ית' עלם מכל עלם ורחוק מכל רחוק מצד עצם כבודו אצלנו
 לא השיג העכל מולת ענין מציאותו בלבד. ואם ישתדל להשיג אה'
 אמת עצם כבודו או לרמותו תהיה מציאותו נעדרת ממנו אחר המצאן
 מפני שהשתדל כבוד שאיננו ביכולתו כמו שספיק מהעדר המוחש ה'
 גשמי כשמבקשין אותו בכלת החוש המונק לו. ועל כן אמרנו
 ציטן לבקש מציאות הנראה ית' מצד סימני משגין בברואים ויהיו
 לנו לבחינת עליו. וכשתתקיים לא מציאותו מן הצד הזה אמרנו צי'
 ציטן שעמוך ולא נבקש במחשבותיך לרמותו ולא ברעונתו לשום
 לו רבנית ולהאשילו ולהשיג היות עצם כבודו ואם נעשה כן ואם חושבן
 להקריב אל כבודו אם תעזר ממנו מציאותו כי כל המתמה במחש

באחשבה הוה ענין זולתו . ואח הכת רבש מצאת אטל דרך סן השכעע
והקמתו . וראית לקרב לך הענין הזה בשני דמיונים קרובים . האחד
מהם יורד כי כל חוש השיג מוחשן ואחר ישאור ויתחיל חוש אחר סמוך
לך ואחר ישאר גם הוא וכן שאר החושים . וכשיעמדו יתחיל השכל ל
השיג מה שיש בכחו להשיג וכל זה בשנין אחר בעצמו . והוא שתח
שתמשך באופן מושלבת מרחוק עשה כלל והכנה אדם אחר השיג ב
חוש ראותו מראה האבן וראותה והשיג בחושי שמע כלל האבן והשיג
בחוש משנשן קרירותה וקסיה . ואחר עמדו החושים הגשמיים ולד
השיג מענין האבן יותר מזה . ואחרון השיג השכל כי לאבן משלך
השליכה מפע שהתברר שהאבן לא עה ממקומה מאלה כי מה שרוכס
שינשג בחושים הגשמיים ימע מהשכל להשיג בבלעניהם כל שכן ש
ימע מהחושים הגשמיים מה שדרסן שינשג בשכל לבד . וכיון שמע
משכלטע להשיג הנית עצם כבוד הנראית איך יהיה לך רשות לה
להחשילן או להגבילן ולרמותן לשום דבר ממנושג חושיט הגשמיים .
ומה דבר שמע . והדמיון השייך יורד כי הענינים הרוחניים פאשר
שמור על כבוד מציאותם אין מן המציאות לקרקק בהם ולחקור על
הפס כי זה מפסיד את שכלטע . ומה כמי שטרח להשיג השמש מצ
אורה ונצנציה ומריחתה ונחמק האופל ממנה . ישור על מציאותה
ונהנה ממנה ומשתמש לאורה ומגע אל הענין המטקש ממנה .
ומי שיטרח למצאה מצר עגולה וכיון כעשען להטט אל עין השמש
תכבינה עינו וישור אורס ולא יהנה מן השמש . וכן יקוט כעשעין
מציאות הנראית מצר אונותיו ו וחכמתו בהם ויטלטל בכל כיומיו
שטל ונבן עניטן אצ יאור שכלטע כיריעתו ונשיג כל מה שיש

כח שכלתם להשיג כמו שאר אנשי מלמד להושל מדריכך בדרך הלך
 ואם נעזיח שכלתם להשיג ענין עצם כגון ולרמות ולהמשיך במחש
 במחשבותי נפקד שכלתם והכרתתם ולא נשיג בהם עוס דבר מן הידוע
 לנו כמו שיקרה עטע בהכיתטן אל ענין השמש וצריכין אנהג
 למהר בענין הזה ולמטר בחקרן על ענין מצאות הנכח וכן אמר
 צריכין שנזהר במדותיו אשר ספר בהם עצם כגון ואשר ספרוהו ב
 הם נבואין שלא נמשכ אותם כנראה מהמלות ומה שיורה עליהם
 פירושים הנשמי אך צריך שבעיניו ברורה כי הם על דרך העצמות
 ומליצות כפי מה הכרתתם ויטלה הבונתתם ושכלתם מפני דחק צרכם
 לרעתם ולרוממותו והוא יתגדל גדול ומנומס מכל מה שיש אין תבלתם
 וכמו שאר הכת ומנומס על כל ברכה ותהלה ואר אחד מן ה
 פלסופים מן מי שקצר שכלו להבין ענין הפשיטות החזיק בשמות
 אשר דברו בהם הספרים הנענים מאת הנכח ולא ידעו כי המליצה
 כספרי התורות לא תהיה לא כפי טעם מי שנתע להם לא כפי מה
 שחליצין בו על המדבר אליהם אך הם כיון העזיקה לבהמה בעת
 שתות המים שמביאתה לשותות יותר ממה שהיה עשה הדבור
 הצח והנכון וכאשר תעמוד על המעלה המאת מן היחוד
 בעלך והבונתך יחר נפשך לבנח ית והשתדל להשיג מצאונתך
 מצד חכמתו ותבונתו ודבורתו נחמתו ודחמתו ורב השמחת על
 בנואין והרצה אליו בעשות רצונו אם תהיה מחבקשי יי וצדק
 תשיג ממיץ האומץ והעמד להביט ולרעת אמתת ענינו כמו שאר
 דור עה סוד יי לרואין ונריתם להוריעם ואם עתיד לבאר לך
 דמיונת בשער הזה מן הספר הזה כשתנהג בהם ותלך כעתוביהם

השע

יקל כשנך הוט כעמר הא . אך מפסידות היחור כלב שלם הרבה מ
 מהם לשרף עם הנורא והוא על כנה דרומם . מהם בעל השנים ובעל
 השלשה . ומהם עובדי הצלמים ועובדי השמש והירח והמזלות . ומהם ה
 שיתוף השלש והוא החונף בעניינת הדת לבט אדם והוא על שמו
 עניינים אנו עתה לבאר אותם בשער החמישי מן הספר הזה כנה .
 ומהם הנשייה אל האות המפות המצות כי הוא שיתוף שלם מסט ש
 משרף אדם עם עבודת להיו עבודת האותות והכה אה לא יהיה כן לאר .
 ואמרו רז"ל אי זהו לאר שיש בגופו של אדם הוי אור זה יצר הרע .
 ושמו הסביל הפת כשהוא קורא בספר הזה וישמור על מה שמצו ב
 שער הזה יאה בלב היעלם שנין היחור ממי שלמד דף אחר מן התול
 עו שיעיר אותו המחש הזה עליו ויוציא אותו . אומר בהשוכתו שמו
 שנה החכם ענה סביל פאולטן . כי האור זה הכרת חלטה להנן כל
 הענינים הנאמרים על מינים נחלקים וקבלם מתחלק ברכ ובמעט
 ובחזק ובחלש . והדנמה למה תעלה אור השמש שכללה כל בני
 אדם ומצאץ אותה מתחלקת לשלשה חלקים . האחר מהם למי ש
 שניהם מאדוה ונצלגת מכל חלי שהם נהנן מן השמש ומשתמשין
 לאורה ומתענן לבל הטאתם ממנה . והחלק השני העושים אשר
 עבר אור עיניהם לגמרי אין השמש מושלת אותם ולא מזקת להם
 אכל תעלה ממנה תהיה על ידי שליח . והחלק השלישי בני אדם
 שנחלצו עיניהם מהשתמש בהם כגד השמש והשמש מזקת אותם
 אם לא יסתדנס מאורה שאם ימירו לפאורה עיניהם ככחלים וכרעיות
 וכתוקן מאכלם עם שמירה עיניהם מהשתמש בהם לאור השמש א
 איפער שיגען להיות כביאים ניהן בשמש שהיתה מזקת אלהם

ואם יתעכב לפרט את שניהם יגיע אל כת השניים במהרה ויעתר מאור
 שניהם לגמרי. ועל הדמיון הזה יחלק ענין היחוד הנכבד בספר התורה
 לקהלת המדברים אחר שכלה אורה בכלל אור השמש לכל כעל שנים
 כאשר קבעו ומהחלקת הכתם לעלמה חלקים. האחר מהם אשוי ה
 של הצליל והתנועת הזכות. והחלק השני כע אדם שכלם חלש מהכח
 מה שיש בספר התורה לגמרי. והחלק השלישי כע אדם שקצר שכלם
 מה שיג הכת הוא שונה. אך יש בהם כח להכיר העצמים הקדושים הקלים
 והכח הוא שונה שהם אשוי העל העלם הנמשל מכל פגע כשהם מעי
 משימים אל לב להכין מה שהגיע אליהם בספר התורה יביע אותם ויבט
 ענין כלבם ככה הכתם ומטת שכלם. ואלה הם שאינם צריכים אל ה
 ספר הזה לא להמכירם דם שהתעלגו מאמע. אך הכת השנייה אינה
 יודעת ספר תורת הלהים כל עין היחוד אשר בו והם שומעים את שמש
 ואינם יודעים ענין אין להם תועלת בספרי זה כלל. והכת הש
 השלישית שמכירים היחוד אשר בספר תורת הלהים קצת הכנה ואין כח
 הכרתם להבין ענין ולעמוד על אמרת. ואם יורם אותם מורה ויבינם
 ענין על דרך המופתים האמתים והראיות השכליות יתברר להם ענין
 ויגלה להם סודו ויגיע בכת הראשונה. ואם יתעלגו מחקור ויתרשרץ
 מעיין כמה שיחזיק הכתם וילגוש שכלם ירוו אל מדרגת הפתאים.
 וספרי זה מושל הכת הזאת תועלת גדולה וטובה מכח שיטלים ל
 חקור ויהיה להם הספר הזה כמחלים המועילים לבעל עינים החלשור
 שמקנים האמונה בפאם אותם. וכבר המשיל הספר האדם הכפול
 כשור והחכמה באור והסכלות בחשך כאמרו וידעת את שיש יתרון
 לחכמה מן הסכלות כהרון האור מן החשך. ואר החכם עשן ברדעו

הקלות הדברים אשר לשם שם אלהים

והכסיל בחושך ילך . ואר' החרשים שמשע והעורים הביטן לחיות .
והמשיל החכמה והמוסר כעץ החיים כבת עץ חיים היא למחזיקים בה .
ואר' כי חיים הם למינצאיהם . והלחים יונין דרך ידיעתן נייטוינע ל
עבודתן ויסק לך רצונן ברחמינו וכחמלתו אמין ואמין סלר . "

שולם שעש היחור בעמרת הל

האחר הקדמון "

למך

המתרגם מן הידוע אשר השכל מעיד עליו כי כל
מלאכה צריכה לדיעה . וכל מעשה צריך למחשבה .
ואם ישאל השואל מה היא הידיעה טור' היא התבארות הדבר והתבוננות
כאשר הוא ואם טור' המדה אשר ינרעה בה הידועות יהיה גם כן נכון .
וכן אם ישאל מה היא המחשבה טור' כי המחשבה היא כח עכר
ישוע בדברים והוא כח מכחות הנפש המדברת ועל כן כל מחשב מדבר .
וכן מן הידוע כי המחשבה היא קודמת למעשה כאשר אמר החכמים
תחלה המעשה סוף המחשבה . ואעפ' שאמרו הוא תקוע בשכל .
שיצא כדברי החכמים התורה גם כן מעדה עליו כמה שאמרה במלאכת
המטק מלת אותם חמית לב לעשות כל מלאכה חוש ומחשב . ואמרה
ולחשוב מחשבות לעשות בהם וככסף . ואחרי אשר הקדמנו זה
המצע טור' כי כל מעשה עיהיה לצורך בט אדם והעלתו צריך ע
ישתהו עשהו באמונה וכמהירות אחר שיחשב עליו ויהאור לו כי ידיעת
מועב לעשות על אופטו כל עכן מעשה שהוא לצורך תורתם ואמונתם
שהוא מלאכה שמים ומלאכות העם . ובספר מבחר הפנינים כתב אין

דבר שמועיל לאדם כדעתו מעלתו והנעתו שכלו וחכמתו נידבר כפיהם .
 ויש בו כבוד מי שמתחכם מכל חכמה הוא כמוור הויחיים סוכב סוכב
 ואיך יז מלקונו . ויש בו כבוד אל האה' במה שלא תרע אדע כן החסר
 במה שתרע . ואמרו החכמים מי שסכל ומשכ שירע סכלת כפולה .
 והכמה הדברים האלה בעבור מה שאירע לנו בהשתקת הספר הזה
 והוא שהרב הגדול החכם רבנו מעולם כ"ז יעקב ז"ל שאל מינו להשתק
 על מינו השער הנחטון שהוא שער היחוד והשתקונו על אע"פ שהיה קשה
 בעיני שהנסיח במה מפי העשיתם אשר זכרתם בפרטחה אשר כרבת
 על על השער ההוא אך כעלת רצוני מפי רצוני . וכא אחיך ר'
 יוסף הקדמי ספרדי להשתק על שאר הספר והשתק מן השער השני
 והלמה . ושה שאל מינו החכם הגדול הרב ר' אברהם ב"ר דוד ז"ל ל
 השלים לו כל הספר מהשתקתי . ויהי גם כן קשה בעיני בעבור שקדם
 מולתי להשתקן שלא יחשוב אותי כמתבגר בקלען ופייסת אותי שלא
 יכאני את הדבר הזה ואלתי את אמת שבעבור כבוד ר' יוסף שקדם לי
 השתקו אני עשה ולא ענה לו שמו . וכאשר ראיתי הסכמת התח
 התחייבות לבטל דעה מפי דעתו כפי להפיק רצון ותאוה . נכבדתי
 למכור את זה ברמלה הספר הזה שלא יחשב אדם על כי מירעני באדתי
 בעקבי השתקה ההיא נידע מחשבות אדם ידע כי לא למתה מאלה
 עבסתי ברוב וכי לא לרעני החלתי אותו . אך הגברתי רצוני מי שנתא
 שנתחייבות לעשות רצוני על רצוני והוא עני נעבדי על מה . ורי במה
 לנקות את עצמי . ואחרי אשר החלתי להשתק לא יכלתי לשקר
 באמונה ולעשות מדרך האמת והנבונה ולעשות מלאת העם ומייה
 ואחזיק עצמי כפי נסל בעבור כבוד אמרים והשתקתי כאשר עמדה

ל' וכפי הכנה . ולפי שהספר הזה ענה בשתי העתקות ועל שלשה עשר
אני מפיס כל מי שיבוא לכתוב מאי זן מהם שירצה ומשכיל כל מהם שיספר
עם המתבונן תחלה על הספר כי שלא תגשה עליו חטאת כאשר לא נאלץ
ולא חטאת . ורי לן בשגיאות מעמוס עליו משלמאחרים ומהנסיף על
חטאותיו פסע אולתו וז"ל המהירו על זה ואמרו כל האומר דבר כשם
אמרו מכיח גאולה לעולם . ומה שאמרו על הספר הזה בשתי העתקות
ועל שלשה עשר מפיס שיש מוטע ביר בני אדם ספרים שהשער הוא
הראשון מהם מהערתו כלב . ואחרון העתק ל' יוסף גם הוא השער
הראשון והשלים הספר משע וישט בירי אחרים כולו בהערתו . וגם
אני השלמתינו טע בהערתו כאשר שאל מוטע הרכ החכם הנמר נ"ו .
ומי שמתקן בעלותו במקום הראוי לתקן ויריע למטת כמה שקצרה
יזכהו יוצרו לבאות בטוב .

וזה החל בדברי המחבר בשם ה"ל האחר .

השער השני בביאור אופני הבחינה ורכ טוב הלהים
עלהם .

אמר

המחבר מפי שהקדמת בשער הראשון אופני יחור
הלהים כלב שלם והיתה הבחינה בחכמה העבאית
בביאור הכוח ית הדרך הקרובה באל ביור מצאודק והנטיב הסלול
לרעה אמתת הרחייב להרכקו אליו כי למיך כל שע אל מה שהוא
דומה מן הששים ולהביא אחר כל עטין מה שיאור לע מן השעיים אשר
בהם נתיב בעבורת ה"ל ית אשר בה בראע כמון שאר החכם והלהים עשה

שיראון מלפניו . ונאמר תחלה כי טובת ה' על כבודו ואם הם מללוד
 את כלם כמו שאמר הכתוב יי' לכל רובם כערים מהכירם ומהכין מול
 מעלתם ואינם משכילים עינים מפני שלשה דברים . אחד מהם רוב
 התעסקים בענין העולם והשגיון והתאוותם מה שלא יגיעו למטען והת
 והתעלמו מהכבוד אל טובת הנרא יי' עליהם מפני שלבם תלוי בעצמם
 מה שהם מקוניים מילאת האותם והשלמה משאלתם כי כל אשר יגיע
 מטען אל מעשה מברקשים מה שהיה למעלה ממנה ורוחשים מרה ט
 אחריה והמעטנה בעיניהם הטובה הרבה ותקטנה אצלם המתנת
 הגדולה ש שהם חושבים כל טובה שיש למולתם כאלו שללה מהם
 ומה שהגיע אליהם ממנה דעה מוצאות אותם ולא יביט אל פעולה
 יי' המטיב בהם אליהם כמו שאמר הכתוב רשע כגבה אפן כל ידיו
 אין להם כל מקימותיו . והשינו צאתם אל העולם הזה והם
 נמשלים כבהמות סבלות וכעך כמו שאמר החכם ועיר פנה אדם
 יולד . והתגדל בטובות הלהים השורפות והתגלגלם בהם ש שטבו
 חצלב וזלזלה נידושה כאלו הם עצמיות להם בלתי סיונת מאהם ולא נ
 עבדות מהם כל ימיהם . וכאשר ישתלע ותחזק הטרם יסכלו כאופט
 טובת הנרא עליהם ואינם משימים על לבם חיוכ ההוראה עליה מפני
 שאינם יודעים מעלת הטובה והמטיב בה אליהם . ומשלים בה כת
 כהעק שמצאו איש אחר מאנשי החסד כמדבר המל עליו ויאספיהו אל
 ביתו ויגדלו ויאספיהו ויאכילו וישקהו וילבישהו ויתגד עליו ככל ה
 טוב לו ש שהשכיל והטן אופט דרכ טובתו . ואחר כך שמע האיש
 ההוא על אסיר שנפל ביר שונאו והגיעהו אל תבלתה הצער והרעב
 והערום ימים רבים ונבחרו רחמיו לצערו ופייס את שונאו עד שהתור

הקדמת המחבר לשער ט

ומחל לע את דמיון ניאספהו האיש אל ביתו והטיב לו במקצת העונות אשר
הטיב בו לטעוק. והיה האסיר מיטר בעוכר האיש שלו ומורה עליו יותר
מן הטעוק שגדל בה מפני שיצא מעשן השעט והצער אל עשן העונה
והשלמה כעת שהכרתם בה ומורה. על כן הטר עוכר האיש החסיד
וחסרו מאד. והטעוק לא הכן מעלה העונה עליו אעפ"י שהתחזקה
הכרתו והתעבה כדעת מפני שהיה רגל בה כמי שעוהו. ואין איש
מאנשי השכל מסתפק שחסדו נטונג על הטעוק כאלו וראים יותר
נשהוא חייב בהתורה ההנחאה והשכח עליהם יותר נזה קומה למה שא
הכה ואנשי תבולה לא פרים קחם על זנועותו ולא ידע כי כפארתם
והשלשי מפני מה שמוצא אותם ממיני הפגעים ומה שמציע
אלהם מעשיי הפסד בגופם וממונם ולא הכיין סבות אופני טוב
עונתם בהם ותועלות הנסיין והמוסר להם כדברי הכה אשוי הגבר
אשר תסרמך יה נהדרתך תגורע. נשמתו כי הם נכל אשר להם
עונות שהטיב להם הנוח נדכה וחסד נגמר בהם כצדק כפי שחייבם
חכמתו וקצת כהרואות צדקו בהם ולא שמתוהו בהגלה חסדו עליהם
והביאה אותם סכלותם לבפר פטובה וכמעייב בה להם נאיפער שיה
שרביח הסכלות רבים מהם להתחכם עליו במישיון וכמיני הבריאות
אשר כראם לתקנתם. ומה שמון כמה אל אנשים ערום הן
הנכחו אל בית מוכן להם בכל תועלתהם והנשם כל דבר בו אל
מהבנתו העוכה והתקן על התקון הטאה הטאה לתועלתם וכוונת
תקנתם וזומין להם בו עם כלמה כחלם מושלם וחופח חסם למסם
בהם כמי שייטיב ראותם והם התעלמו מעסוק כרפואת עניהם
ולא שמעו אל הוופא אשר היה מתעסק ברפואתם והיו הולכין ב

כבית בענין דע מעורונם וכל אשר הלכן בבית וכשלו בדברים המונעם לת
לתועלותם ונסגו על פניהם והיה מהם מי שנמצע ומי שנשבר ורכ צעדים
ועבולה דעתם והיו מודיעים על בעל הבית והלונה אותן ואין את מעשהו
ויהיה בעיניהם כמקצו וכמהיך דע ומשכנ כ לא כוון בהם כוונת טובה וחסר
כ אם כוונת הצעו והנמק וגם להם זה לבטור כטובת בעל הבית וחסרון
כמו שאה החכם וגם כדרך כשהסכל הולך לבן חסר ואה לכל סכל הודו
וכוון שהוא כן התחיתו אנשי המדע והחכמה להעיר מי שלא הבין טובו
הצורא ולהורות כט אדם לרעת יתרונם כדרך שכלם כן כמה טובות מונע
בעליהן להנות מהם וערכב שמחתו בהם חסרון הצרות אותם וידיעתו
מעלתם וכשמערים את בעלי הטובות להכיר אופני יתרונם ומגלים
להם מה שעלם מדעתם מהם יגדל עכחם ותרבה הודאתם למטיב להם
וישיג בזה אל התענוג וההנאה בהם בעולם הזה ולשכר טוב בעולם הבא
וכבר אמ החכם בענין הזה דברי חכמים כדוכונות וכמסמיות שונעים
בעל אסופות דמה החכם דברי חכמים לרבותות בענין הערה ודמה
אותם למסמיות שונעים בעל אסופות כעבור קיום עניניהם בלבבות וקיום
אפני החכמה בהם וכבר פירשו בעל אסופות בעל החכמים בהם
בהסתר דברי אשר בהחלה הפסוק והטעם וכמסמיות קבועים דברי
בעל אסופות כן הספרים המחוכרים במיני החכמה קיימים שמורים דיון
הנעלותם נסקרה ועל כן דמה אותם למסמיות שונעים וצריך שנבאר
שה מענין הבחינה ששה עינים הראשון מהם מהות הבחינה
ואמרה והשיט אם אמת חייבן לבחון בברואים אם לא והשליש
איך אופני הבחינה בברואים והרביעי כמה מיני סימני חכמה
בברואים אשר עכל לבחון מהם והחמישי אי זה מהם קרוב אלע

ואנחנו חייבין לבחון כן יותר משאיריתם והשישי כמפסיד הכחיתר
התלעים בה

אז המחר אך מהות הכחיתה היא התבונן בסימני
חכמת הטווא בברואים ושעם כנפש כפי כח הכרת

פרק

המבחיין כי החכמה ואם סימניה נחלקים בברואים היא כיסודה ועיקרה אחת
כשמש שהיא אחת בעיקרה ובעצמה ומתחלקות מימות עצמה כשמשות
העשות מן הזמכות הלבן והשחור והאדום והירוק ומשתנה אורה כפי ה
השתנות צבעי הזמכות וכמים שמעקין בהן הפרוס שפרחין שונים זה
מזה במראה שהם נראים עליהם כמראהם על כן התבונן בבריאות הטווא
מקטנם ועד גדולם והתעב כעולם ממש מהם ומצאם כאשר ספרתי לך
בעה ומפני שהם מחלקות בברואים התחייבם להתבונן ולחשב בהם
עד שיתעב ענינה כנפשותיהן ויטעו ברעיונות ואילו הם סימניה על
דוך אחת בכל הברואים לא היה ענינה מסתפק על אחת מהם והיה המש
המטטל והכסיל שזה בהטתם והעלה כזה והאלהים יגדע אשר ב
עבורה לא היו כל הבריאות בדמות אחת ודמיונה אחת שהרוב שהוא עשה
מעשה אחר רביר מורה שמעשהו אינו לרצונו אך הוא עשה כטבעו
הטבע עליו בלבד ויש לו מציח שמציחן על המעשה ההוא ואין לו יגלה
לשעת ממש כאשר כחה השכפה בלבד וכמים אשר מקודים ב
טבעם בלבד ואשר הוא עשה כחפצו יראו ממש מעשים משתנים
בעתים משונים ומפני שהטווא ית חפץ במעשהו ואינו מוכרח ולא צ
צריך ולא שובע עשה הדברים משתנים זה מזה כפי שמחויבת חכמתו
בכל עת כפי שיורה השתנותם על אחרותו ועל חפצו כפעל כמו עשה
כל אשר חפץ יי' עשה בשמים ובארץ והדין ממש כעבור זה השתנות

סימני חכמה בנבואים וחכמות יהי עולה מהשיג אך זכרן אחר מה
מהרבה פעם שלא הגענו אליהם ולעיתים החכמה המועת נאין אורה
מכלעדין

פרק

אך אם את חייבים לבחון בנבואים אם לא ואמר
כי הנביא בנבואים והנבואה מהם חכמה הנבוא

יהי חייבן בה מן המושכל ומן הכתוב ומן הקבלה מן המושכל כי
השכל מעיר שיתרון המדבר על שאיך מדבר הוא בעבור ירון הכרת והכנת
וקבלת דעת סודי החכמה המקוויים בכל השלם טאמר אה הכתו מלפני
מבחינות ארץ ולשון השמים יחמיק וכטאמר חושב ומתבונן בסודי
החכמה ונחמן סימנה יהיה ירוחן על הנבואה כפי הכנת ואם יתעלה
יהיה רומה לבהמה אך יותר גרוע ממה כמו שאה הכת ידע שור קוטרן
ומחור אנוס בעלן ומן הכתוב מה שאה שאו מיתס עיניכם ונאון מי
כרא חלה ואה כי אנוה שמיך מעשה אצבעותיך ירח וטכבים אשר
טעת ואה הכת הלח רשע הלח תשמען הלח הגר מוחס לבב ואמר
החושים שמעו והשמים הביטו לבנות ואה טוב ללב אל בית אכר
מלב אל בית מטרה טאמר הוא סוף כל האדם והחי יתן אל לב ואמר
החכב שטון כראשו והכסיל בחושך ילך ואה ואוח צדיקים טאור טאה
הנלך נאור עי טון היום דרך ישעם טאפלה לא ידע כמה יכשע ומן
המקובל מה שאה רזל כל היודע למשכ בתקופות וממלת ואישן מחשב
עליו הכת אנה והיה כער ועל רח ומלול ניין מערהם נארה פעליו לא
הביטן ומעשה ידיו לא ראו ואמרן מטיין שחייב אדם למשכ בתקופת
וממלת טז ושמהם ועשיתם כי היא חמרהם וכינתבם לעיני העמים
אשר ישמען וגו' אי זו היא חכמה וכינה שהיא לעיני העמים הני אנה

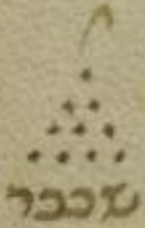
זה חישוב תקופות ומזלגה . ואח"כ הני מחשב הפסד מצוה כנגד שטרה
ושכר עבודה כנגד הפסדה . ואח"כ למלא לא עתה תורה ליעזר למדע
עצמות מחתול . עריות מינונה . דרך איך מתרגמול . גמל משולה .
וכבר התבאר חיוב הכתינה בברואים והכאת הראיות מסימני החכמה

ואתה דע לך ..

פרק

ד

אח"כ המחבר . איך איך הכתינה בברואים . עומד
כי הכתינה בברואים היא העיון בפטרת העולם וכ
תלדוהיהם המחוכרות מהם וברבנות חלקי כל מורכב ואופי תועלת וס
נסימני החכמה בבריאותו וכמתבטע ורעיונות ותקנתו ועלתו המטלטלת
אשר לה נבוא והדרת רוחניות העולם הזה וגשמותו ועלולו ומעוללו
ומרברו ורנמיו ונענ ונחן וקפאיו וכמחיו ועלולו ותחמטו ושהכרח ית
הרכיט הרכבה נבונה וסדרו סדור מתוקן וחלק אונתו חלק מכואר ושמהו
רומז אליו ומורה עליו כאשר תורה המלאכה על עשייה והכתינה על
בונה . וראוי שרע כי כל העולם מחובר מגשמיות ורוחניות
שימא ונעשכט ע ששכ קצתם מעשיר קצתם כנפש והאף בחיים .
נסימני החכמה בכל זה על שלשה עינים . האחר מהם סימנים
מבואים וגלים איש נעלמים מן הכפילים כל עין מן המשכילים
כתענת גלגל השמש ממעל לארץ כנס להאיר פאת הישוב ויהט בה
הבואים כמו שאר הכת הזרח השמש יאספן ומן . יצא אדם לפעול ומן
זה וכן מעשיר . כלם בחכמה עשיר ומן . והשיב סימני עולמין
מן הבואים לא ירע יערס כי אם המשכיל המכין כמות הטלל כל כשר
וכן תקנת העולם כמו שאר רמל וירא להים את כל אשר עשה והנה
טוב מאד . והנה טוב מות . ואח"כ החכס נעכח אט את המהרס ט

41

עכבר מתן מן החיים אשר המה חיים ערנה . (והשלטע סימני החכמה
 שהם נראים מצד אחד ועלגמים מצד אחר ולא יכירם מי שבינתו מעטרה
 לא לאחר שיתישב בהם וידקרק עליהם בהשתמטת עשיית השנה בארבעה
 תקופותיה והדומה לה . והחכם המכין יברור לעין העולם דעה רוחניותו
 ורקותו ויעיגם כולם להבאת המאיות על בגוא הכל ית וידבק בעבודתו
 כפי גדלו ורוחניותו בלבן וכפי הכרתו סימני טובותיו וחמתו את כל מעשיו
 ואת אשר חנן מרוב הטובות ואת אשר שאנו מכלל מעשה שקדם לו
 ולא מרה יתרה התחיל בה התחייב לו בעבורם הגיוול הטוב ממת הלהים
 ואחר כך יברור לו מנשמי העולם מה שיש בו העזת גופו ותקון עשייתו
 בעולם כפי הצורך והספק בלבו ויעצוב שאר מותרי העולם ומשטותו ה
 מטרידים את הלבבות מן הלהים וישתכל לעשות לאחריותו ולאשר הוצא
 הולך אליו אחר מותו ויחשב העולם וקניטו צרה מועת לזם מועשו ולאחר
 ולאחריותו ויקח ממנו מה שילך עמו בנפשו בלבד . והסכל ברכי
 העולם ובסימני החכמה בו יחשבהו בית עלמים ומשען טבת ומשרדל בו
 בכל יטלטל וישיב כל לבו אליו וכל עמלו והוא סובב כי הוא רץ להקטת
 נפשו ואיננו שוער כי עמלו ומותו קיבוצו בו יהיה לזולתו בחייו ואחרי
 מותו והתעלה מעשיו אחריותו . ומה נשאו לשני אחים ירשו מאכיהם
 ארמה שצריכה לעבדה נחלק אותה לשנים ולא היה להם דבר זולתה והיה
 האחר מהן דעתן וזריז והשיט הפג . הדעתן ראה כי עסקו בארמות ב
 בלב ימע אוחתו מעסקו בעשין פגשמו ומהמע אל טרפו . והשתבר לו
 עבד בארמת אחרים כרי שיחיה משכב עמלו יום יום וכשהיה נפטו
 היה עשה בארמותו עשה אחת שהשתלה נחויצות וכשהיה עתה לו
 משפרות ימים כרי מזון יום אחר על מזונותו או יורה היה מניח לעש

בזה

לעשות בשל אחרים ושה כשל בגלות השתדלתי וחרצות ולא סר לי
 לעשות כן עד שגמרה עבודת ארמון כהון ובהיע עת פירותה ומאן
 תבואתה קבצם ואספם והתפרנס מהם בשנה השטת והיה עובד ארמון
 כרצונם והולך ומוסיף בה אילנות עד שהיתה תבואתו מספקת לפרנסתו
 והנתיבה לו מה שהוסיף בו ארמון על ארמון והאח הכסיל כיון
 שירע שעבודו בארמון תמשעו מהתעסק בענין מזונותיו עזבה לגמרי
 והיה משרבר לבט ארס בעבודת הארמון ולקח שכרו ומתפרנס ממנו ולא
 היה מוותר כלום וכשהיה נשאר מזון יום אחד היה משיס אותו יום מנה
 וכעלה ושעשוע ולא היה חושב בענין ארמון והענות אשר היה נפטר
 מן העבודה בימי עבודתו היה הולך בהם אל המרחץ ונשארה ארמון שם
 שומרה לא הצמיחה דבר ותעל טלה קמטונים ונהרס גרירה ונשאן ה
 שטיפים את אילנה כמו שאר החכם על טרה איש עבד עברתי ועל טס
 ארס חסר לב והנה עלה כלו קמטונים כמו פנו חרולס וגדר אכנו נה
 נהרסה והמשטל כאשר יעין במשל הזה לתבוא ממנו ענין
 אחריתו אשר היא ביתו באמת ויעשה לה ככל יטלת וכשהוא עושה
 לעולמו יעשה לו כמי שעשה בשל אחרים כרי הערך והספק בלב
 והכסיל עשה כשע הורסים בהסך לשתדל בענין עליון ומתעלם
 מענין אחריתו כמו שאר החכם בבחינתו הכסיל ואחזה אנכי אשית
 לבי דאיתי לקחתי מוסר

מורה

אך כמה סימני חכמה
 בברואים אשר טבל לבחון

כהם נא' כי פגת החכמה המקדמות בברואים לרוב מיניהם ואישיהם
 שבע אחת מהנה סימן החכמה הנראה כשרשי העולם ניסודותו כ

כראותך שמירת הארץ באמצע והמים סמוכים לה לגעלה ממנה והאוויר
סמוך להם והאש לגעלה מטלם על מטקל ושיעור לא ישתנה ממנו רב
כל אחר עוקד על מקומן המתייחד בו והמונבל לו. והים עומד והמים
חסורים בתוכן לא יעזרו את גבולו ואם יהיו גלגל וישתערו רוחותיו כמו י
עאר ואשבור עליו חוקי ואשים בריח ודלתים. ואור ער פה הבא נל
תסיף ופה אשית בגאון גלגל. ואר כשמירת הארץ והשמים לעולם יי
דברך נצב בשמים. לזר ודור אמונתך טענת ארץ ותעמוד. למטפטיין
עמדו היום כי הכל עבדך. וכמו שמר דוד עה מהעטיין הזה במזמור
ברכ נפטי את יי. והפנה השנית סימן החטאה הנראה במין האדם
אשר הוא השלם הקטן עבט השלמה סדר השלם ויופיו וזיוו והמימות
ואליו רמז דוד באמרן יי ארונט מה אדיר שמך בכל הארץ. וה
השלטתית סימן החטאה הנראה כהרכבת האדם ומטר גט וטחות נפשו
ואור השכל אשר ייחד אותו בן הנראה נשם לו בן יתרון על שאר החיים
שאנם מרברים והוא דומה אל השלם הגדול ומשל אליו כשרשין ויסו
ויסודותיו ואליו רמז איוב באמרן הלא כחלב תתיבט ונגבינה תקפיאנו
עיר וכעז תלבישט ובעצמות וגידים רבונטנו. חיים נחסר עשית עמדי
נפקודתך עמדה רוחי. והרביעית סימן החטאה הנראה במיני שאר
החיים מקטנם ועג גולם מהם המשפך והסומה והזוחל וההולך על אי
איכע לפי התחלקות צורותם ומדורם נשמוטם והעאותם ותעלותם
בעולם כמו עמט בגעשה שהוכח בן הנראה את איוב כבי להעיר אותו
מי יטן לעיניך צדו נא. ועאר מה שסיפ בן מיני החיות חמרביות
והימיות. והחמישית סימן החטאה הנראה בשמים ובמינאיים ה
מוטם לבקט האדם ואופט העליתו בהם על התחלקות טבעיהם

ומצאיהם ונחמותם וכבר הזכירו הקדמונים במפיהם מן השנין כפי הש
השגשג וכמו שאר נידבר על העצם אשר בלבטן ועל האזנב אשר בקיר
(וא) והטעיות סימן החכמה הנראה בחכמות וכמלאכות ובפעולות
אשר הכינם הנראה ית' למדס להשליה ונקטע נסבות ערך חוקן ושאר
העולותיו הנללגת והמתבודדות על זה ומז הכת' באמרו מי עת בעונות
חכמה און מי עין לשכני בניה ואר' כי י' יתן חכמה מפיו דעת ודבועה
והטעיות סימן החכמה הנראה בקביעות התורה והחקים לעבור בהם
הנראה ית' להגיע בהם העוקר עליהם להעמוד השלם הזה מיר ולגמול ה
שלם הכא באחרית כמו שאר הכת' שמען שמע אל נאכלע טוב ותת'
והרגעך ברען נפמכם ואר' העו אמנם ולבן אל שמע והמי נפמכם
והלגים בזה עיני המטהיגים אשר בהם סרר הנהגת שאר האומות
ורעלותם והם עומדים להם במקום התורה בעטני השלם בלבד
וכבר נאר' כי מרובת הטבע מן התורה כמדוגת העבר מחדונו כי סתות
הטבע הם טהגים בהנהגת השלם כפי מה שיאות לרעה כמו שאמר
ועברתם את י' להיכם וטרך את לחמך ואת מימך והסירותם לחלה
מקרובך ואמר אם שמע תשמע בקול י' להיך והישר בעיטון תעשה
והאזנה למצותיו ושמת כל חוקיו כל המחלה אשר שמת במצרים לך
אשים עליך כי את י' רפוך וכיסיס כאלה ויש מי שסובר במאמר
החכם חכמות כנה ביה חצה עיוריה שבעה שטון אל חלה השבע
פגת שמטע

אך אי זה מין קרוב אליע ואע חייבין לבחון בו יותר
נאר' כי הבחינה בכל אחר להם ואם הצורך אליע
גדול ואע חייבין לבחון בו הקרוב אליע יותר והגלעי לך הוא סימן ה

פרק

ה

החכמה הנראה במין האדם אשר הוא השלם הקטן והיא הסבה הקדומה
 להיות העולם הגדול הזה וחייבין את לעיני בהתחלת האדם ומולדורכו
 וחייבו חלקיו והרכבת איבריו ותעשגתו בכל אחר מהם והצורך המביא לו
 עשותו על העלם אשר הוא . ואחריו שעיני בתעלותו בכל מדה מיוחדת
 וטחנות נפשו ואור עכלו והדברים העצמיים והמקריים אשר בו והאונות
 ותבולת עיניו . וכעמוד על מה שזכרנו מן האדם יתבאר לנו מסוד
 העלם הזה הרבה מפי שהוא דומה אליו . וכבר אמרו קצת החכמים
 שהפילוסופים ידעו האדם את עצמו ול ידעת מה שזכרנו מענין האדם
 כי עיניו הנראו ית מסימן החכמה בו כמו שאמר איוב ולבשרי א
 אחזה לזה . וכיון שהוא כן ראוי לנו להזכיר מכל אשר זכרנו מענין
 האדם מעט מעט מכל שעיני להשור המתעלם על מה שהוא חייב לו
 זכרו יגיד ויבאנו לחקור על מה שלא זכרנו ואם יבא לבואנו על
 יוב חסרו וטוב עלו ותגדל הנדמות לו כמו שאמר לנו עה אודך על כ
 טראות נפלאות נפלאים לששך נפשי ינועת מאר . לא נבחר עמנו
 מלך אשר עשית כסתר ונקמות בתחיתות ארץ . גלמי ראו עיניך
 ועל ספרך טלם יתבן ימים יוצנו ולא אחר בהם . ותחלת מה שראונו
 לך שדעה במחשבת אל התחלת האדם וראשית הוניתו ואם תראה
 כי חסר הלהים עליו המציאו אחר אפסו והוא צאתו מתבנות היסודות
 אל תבנות היצוא ואחריו ישתק אל תבנות החיים ואחריו ישתק ממה
 אל תבנות האדם והוא החי המרכיב המת והוא הולך בגלגלים ושעיים
 וסבות מתחלפות ומעשים מתחלפים מחוכמים במחשבה נבונה וחכמה
 מרובין . וכאשר יתבונן בזה ותראה סימן הטובה והחכמה והיכולת
 בכל השתל והטוב בשרשי חכמו העמים ול נפשו ואם תראה מן

האדם מורכב מיסודות חלקים נטבעים שאין דומים חכום הכורא ית
בגורו וקטנם בחכמתו והתחכר מהם גוף שמו מתאחר במראיתו מה
מתחלק בטבעו וחכר אליו עצם רוחני אגודי דומה לרוחנית האישים העל
העליונים וזה העצם הוא נפשו אשר קטרה בן באמצעים ראויים לשרת
הקצרה והם רוח החיים והחוס הטבעי והדם והגידים והעצבים והעורקים
נשם להם סבות לעומתם ולחן עליהם מהטבעים והם הכשר והעצמות וה
מיתרים והעור והשיער והצפרותים וכלם מצינים ומאכסים להן עליהם
מהטבעים ואחרון חשוב כחמת הכורא בהנהגתו את האדם אשר טס
עו בען אמו לישע בתחלת עשייתו כי שיהיה במקום שמו ומוצר נער
מקום שלא תשיג יד ולא יגיע אליו לא חוס ולא קור עם המין החזק וה
מחסה הנבצר ועם המין המזומן והוא הולך וגדל עד שיחזק על התעשה
והתמדה עם הגשתו אל מזונת מכל יגיע וטורח הוכן לו במקום אשר לא
ינכל אדם להגיע אליו בשום פנים וכל אשר יגדל אצו יונה מזונת ער
על קטב ואחרון יצא מבטן אמו אל דרך צד מכלי תחבולה שיתחכם
בה לצאתו ולא רכב שיעשה לשיע לע בן אלא כחלת החכם הרחום
והחטן המחוס אל כל ציוותיו טמו שאר לא ינוכ היועה עת לרת יעלי
סלע חולל אילת השמור תספור ירחים המלאנה וידעת עת לרתה
ואחריין יצא הולל לעולם הזה והוא חלש בחושיו מולת חוש המשוש
והטעם נימין לו הכורא ית מזונת כשרי אמו ויהפך הדם אשר היר
מזונת בטן אמו לחלב כשריה עג שכ ומתק במעין הטבע בערת
הערך אליו איננו רכ שיכבד על אמו מעטו ויגד מכל מיץ ולא מעט
שיגע הילכ בהוצאתו ומיצו מן השר ומחמתו כמה ששם נקב השד
כפי המחט לא רחב שיוגד המלב מכל מיץ אג שיחנק בו הילכ בעת מיץ

את השן ולא צר הוכה שיטרח בהוצאתו כחץ . ואחרון . חזק אפי ל
 כאות המראים ולשמנה הקולות וירגבו האלים לחן ולחמים כלב יולגין
 כרי שלא יכב עליהם גדול וירגשו עליו יותר מעצמם כמאכל וכמשתה
 ויקל כעשהם כל ערחו ועמל גדל מרחיבה נחיתול וטורח בהם ולבול
 לאט ולרחות מעליו כל נזק על סחון . ואחרון ישתק מעשיין הילכות
 אל העשות ולא יקוצו בו אבותיו ולא יתקצפו לכו ציטו ומישט הסרת
 מה שהם סובלים מטרחו וספקיו ומשאו אך הגל הואה לו כלב
 עד שיגיע למי הכחות וכב לזר על סדר נרלוג ויחזקו סחורת
 חושין וטחור נפשו ויקבל החכמה והרשת ויטר קצת המוחשים לקצתם
 בחושין הרוחניים כגון שאר החכם כ"ה ירן חכמה מפני דעת והבונה .
 ומיוב הטובה על האדם שאישן מעטל ולא מכיר העוב והרע בעת לרוע
 שאם היה שכל והסרת שלמים בעת גדול ויכיר יתרון בט אדם עליו כ
 התיגם עצמם ומהירות הנשעש ונקיותם ויראה עצמו כהפך כל זה היה
 מת מן הראיה והיוגן . ומן הטמה בעשיין כטיות ט היל יט לן תועלת
 כה על מה שאמרו חכמי הרופאים כ כמות הילרים לחה כשהיא נשא
 שארה על עטינה מחורשת עליהם חרושים יעם והכב מתוך הלחור .
 ההיא ממוחיהם וינצל מרעת מאורעה . ומיוב חעת הסוכה ית על
 האדם שהנח מחליף את ששן אחר זן שלא ימשע מאכל כל יומי צמיחת
 מה שנפל מהם . ואחרון יעברו עליו חלים ומקרים מטאוכים כרי ט
 יכיר השלם ולא יעלב ממט עשיין שיכטה כן וימשל כן תאוותו ויהיה
 כבהמה לא יטל ולא יכין כגון שאר אל תהיו כפוס כפר אין הבין .
 ואחרון ישיב אל לבו וישתבל כמעלות איברי גוט ואופט הקטע כ
 כל זכר אבר מהם יהירים לקחת ולתת . והרגלים לצבת . והשטס לראות

והאמנם לעיניו. והאף להריח. והלשון לרבו. והפה לאכול. והשנים
 לעס. והכסן לבטל. והכבר למקק המזון. והסמטות להוציא המותר.
 והטסים לטובלם. והלב מיטין החוס העכע ומטוע החיים. והמזח מטין
 הכחות הרוחניים ומטוע ההרגע ושורט העצבים. והרחם לקיים הזרע
 וכן שאר איברי הגוף ואשר יעלה ממט מתעלות יותר ממה שראה
 לע. וכמו כן תמאנה פעולות הטבע בתוך הגוף להרבות בהם בהגיע
 המזון אלן בחלקו אודתו על כל חלק מחלקי הגוף ויראה מסימני החכמה
 מה שימרח אודתו להודות לצדו ולשכח עליהם כמין שאר דוד כל עצמו
 האחרונה וי' מי' כמין. והוא שהמאכל הולך אל הכסן על העל
 מוכנה על קו ישר אין בה עקום ולא שנות והוא הנוטט. ואחרי כן עומן
 אודת הכסן יותר מן הטחנה עמחטהו השניים במחילה. ואחרי כן יש
 ישלחן אל הכבר בגדים דקין טעין כגדים הנוטטן במסננת למזון ש
 לא יגיע ממט טום דם עבה אל הכבר ויהפכו לשם ויחלקו על ה
 גוף וישלחן אל כל חלקיו בע פעולות מוכנה לזה כמעלת המוכנות
 לזים וישלח מה שנשאר מן הפסולת אל העלות הוכט להם מה שהיה
 מן המרה האדומה הולך אל כים המרה ומה שהיה מן המרה השחור
 הולך אל הטחול ומה שיהיה מן הלחה והדוטב הולך אל הדיארה.
 ומה שיהיה מתמצית הדם ילך אל השלפוחית. והבטן אחי חכמת
 הבורא ית בהרבת מסך ושומן אלה האברים כן במקומותם לאכול ה
 פסולת ההם שלא תתפשטה בגוף ותחלינה אודתו. ואחרי כן הרבות
 בתבונה כל הקול ומצוי רטר הקנה כאבוב. ורוב יוסף כמד נעגב
 כעא ואבובא. להוצאת הקול והלשון והשפטים והשטס למתן האודתו
 והעשיים ובאלה האברים תעלה אחרות האויר הולך אל הדיארה.

בקנה והלשון לשעם כן הטעמים ויש בו עם זה עזר להעביר המאכל
 והמטה והטעמים ללעס המאכל והשפתים לעב המטה כרי טיהיה
 הנצוק מלמך כשישור וכטנה וכן כשאר האברים רועלות מקצתם
 ידועה לך ומקצתם אינם ידועה לך ואחריו הרבוע אחי נחות
 האדבעה שהיה בקנה ומעויהם כי הכח המושך הוא המקבל המאכל
 והמגיש אל הכתן . והכח המחזיק הוא מעבב המאכל בן ער שיעשה
 בן הטבע מעשהו . והכח המכניס הוא שמכניס אותו ומוציא הזך ש
 בן ומשלח אותו אל המך . והכח הרוחה הוא הדוחה הפסולת העתרת
 אחר עיקר הכח המכניס שבע מן המזון . דאיה איך הפקדו אלה ה
 טחוח ע"י המך לשמש אותו כמה שיש בן תקנתו . והוא כחצר המלך
 שיש בו עברים ונעבים פקידים על ביתו . אחר מהם מעמד לצרכי
 העברים ולהגיש אל גמרי המלך . ופקיד שני לקבל מה שיבוא ה
 באשון ולא עזר אותו בבית ער שיוכן ויהונן . ופקיד שלישי להכין
 מה שנצטרך ולתקן ולמלט על העברים . ופקיד רביעי לכבד מה
 שיש בבית מן המכל והלבלע ולהוציאם ממנו . ואחריו חסוב
 כנחות הנפש ומקומותם מועילות האדם כמחשבה והזכרון והשסחה
 והכנות והסכל והדיבר וראה אם יחסר לאדם מאלו המדות הזכרון
 לבדו היצך יהיה עשוי ונמיה הפסר יבוא לו זככל עשוי כעאטן
 זוט מה שיש לו ומה שיש עליו ומה שלקח ומה שנתן ומה של
 שראה ומה שעשה ומה שאר ומה שנצטרך לו ולא יזכור מי ש
 השיב לו ומי שהרע לו ומי שהועיל לו ומי שהזיקו . ועור שאיננו
 יודע הדרך אם רוק בה פעם רבות ולא יזכור חסמה אם יהנה בה כל
 ימיו ולא יושלע נסיון ולא יתקול דם כמה שער ועל מה שעתיד

להיות כמה שהיה אך הוא קחב להפסד מן האטעות ומתעלות ה
 טחה ט ללא הטחה לא היה אדם שאר מכל ערב ולא היה שוודו
 ממע שנס דבר מעמחת העולם ולא היה ענה כמה שמשמח אותו כ
 שהוא זוכר פלאי העולם ולא היה מקוה מטחה ממקט ולא התעלם
 ממלך הלא ראה איך הוטס במדע הזמן והטחה והמה מתחלפים ו
 שונס זה מזה והוטס לו בכל אחר מהם מינס מן התעלות ואחרי
 חטוב במדת הכושט אשר ייחר מה האדם מה גלה מעלתה ורטה
 תועלתה והקנתה ולול היה לא היו מאמטס אמטט ולא מקיימים
 דבר ולא ממלטים משאל ולא ממלס חסר ולא מתרחקים מן הרע
 בשום דבר ע כ דמים רבים מרטי התורה עשים אותם מפני ה
 טעת כ יוכ טצ אדם לא היו מכבדים את אטתם לול הכושט
 כל עק זולתם ולא היו מטיבים אמה ולא נאנעים מעברה כ כל
 אשר יעשה מכל אלה הורבים המאנעס אשר זכרע איט עשה אותו
 לא לאחר שיפשוט כמות הכושט מעלנו כמו שאר הכת גם הטלם
 לא ידע נאר ולא ינוע על כושט ומן התמה הגול שהטכע
 האדם עלן הכושט מפע אדם בעבור מה עזרע מתעלולתו כרה
 ויותר ממה עזרע ולא הטכע על הכושט לטוראו המטקיף עליו
 תגור כרי עלן יהיה מוכרח על עבודתו אותו ויחלש מיוכ תגורלו
 עליה אכל אמט חייכון להתבטט מן הבורא מדרך הבחינה וכדיעת
 מה שאט מייכים מעבודתו ורעטיע הטחית על שטרותיט ועלותיט
 כמו שאר כושט והכלמט מורכט כית יערא אך רכ טוב האדם
 עלט כשכל ונהטה אשר ייתר כהס מטאר כעל חייס אין טוב
 וועלרם לא שלמת ממט בהנהגת גפיט והסדרת תעשותיט

הטקסט

46

מבלעדי מי שפקדו ממך לפגע שאירע את מחומו אל המידות אשר נגע
אלהם כשכל ונת מאד מהם שבו יודע שיש לנו כורא חכם קיים אחר קדמון
יכול לא יטלהו זמן ולא מקום שעה ממדות הברואים והתבוננים ממחשבת
הנמצאים רחוק וחטן ומטיב לא יראה אל דבר ולא יראה אליו דבר
וגם מהם אמת מכניס בו החכמה והיטלת והרחמים המקנימים בשלם
וחיוב שבורתו לאשר יאות לו וכעבור טובתו הטללת והמיוחרת וכשכל יאמן
אצלת ספר תורת האלים הנאמנה הנתנה למשה נביאו עה . וכפי שכל
הארס והכרתו הוא בא לידי חטון ומקרקק עליו כוראני יה ומי שפקר שכל
מסתלקות מעלן המעלות האמטיות טלם והמטות והגיוול והשנע . וה
ומעלות השכל שבו ישיר הארס כל מושגו המוחשים והמושכלים וכן יראה
מה שעלם מחושיו הנאמנים מן הטאות כשישית העל ומעשה הטפה ה
אחת מן המים כצור החלמיש וכן יביל בין האמת והסקר ובין היתר
והחסר והטוב והרע והמשונם והמאנה ובין הרואני והאיפסר והנמנע ובן
ישיר שאר מיני חיים כמעלתו והטאותו ויכיר מקומות הטובים וישמור
על מוחקיהם ותועת ולגלהם ויבין השכים והקטות שמממת השישור
ועדות המופת אשר בחכמת הרב ושאר החכמות והמלאכות . וכן שאר
כל מידות הארס כאשר תבחנם תמצאם בתבלית התקנה זל והמעלות לו
כאשר מצר כשכל . ואחר כך חשוב כמה שהטיב לו האלים לארס ב
דבר והסדרת הכוכבים אשר ילץ בהם על מה שיש כנפשו וכמצמוע ויבין
בהם עיני מולתו והלשון קולמוס הלב ושלח המצפון ולעל הדבר לו
היה לארס עת בחכיו והיה טבחה וכבר יראה היתרון בין בט ארס
וכן תהיה ברית כרותה ביטהם ובין האלים ועבריו וכביטור ישונם הארס
ממעשותו וינקע כפרת שעומו והוא הראייה על חשיבות הארס ומעשיתו

וכבר נאמר כי האדם הלב והלשון וכו' השלמת זר האדם וכל הדבר כי גדר
 האדם חי מוכר מה וכו' נבדל מן הכחמות ואחרון חסוב כמעלות אוריות
 המכתב והטענה אשר נהמה מחברים מעשה הענבו והנאימאים וענייניהם
 לבאים אחריהם ומגיעים רכריהם אל מי שאיך נמצא עמהם ויורעים
 רכרי החוקים מהם ועניי קרוביהם אשר בארץ אחת שאיפסו סכהגיש
 אליהם חיי רוחם והצללה מועתם ושחיתותם וכו' תתקיימה החכמות
 שפנים נוחנו העניינים המסורים כלבנות וכו' כורבן מה שיש כינהן
 משגיט מעא נחזק נסחורה והלואה וקטיץ קרקע וטעוואין ונרושין והשן
 רב מהעלים ומהשלמת העונה על האדם שהוקן לו כח ואצבעות לתקן
 בהם הרושם והמכתב והקמה וקריחת האש ושאר המשגים והמלאכות
 הדקות מכלערי שאר מיני החיים משע שאיך נכיסן להם ואומר כי
 אין אבר שזכרתי תעלתיו שאין סימני החכמה נראין בהיכנות ותבנות
 נחברו למי שמתבונן בהם ועוררם חזקה נראייתם גליה על חמלת ה'
 כנרא יה עלמן וכבר נאמר גואלעס בטמה ספרים תעלות האמים כנר
 היטב ואלו הייך מונעם לבאר את זה כנבר אחר לבנו הייך יוצאים
 סכמים מנבול הרוך הקצה נכמה שהכואוץ די להעיר מי שיורהו ה'
 הכנרא דרך הצלחת כעה אך הכתינה בשאנו מיני החיים והנהגת
 ומחיותם אינה נעלמת ממי שמשתכל כם ומתבונן סימני החכמה מהם
 נעלן שונס אותם הספדים כזמס פלאות הכנרא יה כמן שאמר אינב
 עה מי יסן לעורב צדו כי ילנין אלל ישוע ואה ערן לכהמה לחמה
 לבט עורב אשר יקראו והרבה כאלה וכן כשהוא משין כמרוצת ה'
 גלגלים החלקים משתגרת והמאורים החלקים לפר ענין היום בהם
 יראה מסימני היטלת והחכמה ער שלא תבלהו מחשבת אדם וילאה

לכוננים

47

לפנים כלעין כמו שאר רור ע"ה השמים מספרים ככור ל' ומעשה ידיו ה'
 מגיד הדקיע ושאר המזמור . ואר' כי אראה עמין מעשה חכמותיך ירח
 וכוכבים אשר טענת . ומן המופלא שמה שטפל עליו שכן הארס מברי'
 מביחות הכורא ית' הגולות השמים כי כל מקום שהוא שמה מן הארץ
 יראה חצי הגלגל הסובב את הארץ וכשמסתכל בו הארס על רק המחינה
 יראה כי הכורא אורח סופצו אין תכלית לכליו וחמתו ואלו . כי כושר
 חמתו רואים ממעשי בנין כע' ארס הקדמונים מאומה נראה על יטלת
 לעשות מוהו וירט על חזקה מפס ניקרת נפעס בעשותם מנצח חזק
 לעצמם וכאשר יגדל בעיטם מה המעט המזער והמעשה הנבזה הזר
 שאינן מוסיף על מעשיהם לא מעט כיה אמן חייבין שתגדל תמהתגן
 על כורא השמים והארץ וכל אשר בהם / מכלל יגיע נטווח ולא ליאות
 ושול מאין רב ולא על רב לא כרצונו וחפצו כמו ס' כוכב י"א שמים
 עשו וכדוח פיו כל צבאם . ומן הטובות על הארס כי כל אשר תסתכל
 בסימני החכמה בכרואים תמצאם עם מה שהם מעידים כי לבנורא מן
 הלהות והאחרות אינם נשלטים מהיות כס לארס אופט תועלת וטעם
 תקנה לא תקצתם גלגים וקצתם נשלטים . ומהם האור והחושך
 כי תועלת האור גלגיות ונאות אינם נשלמות אך החשך תועלתו כ'
 נשלמות מפת שכן ארס משתעמלים כן נפסקים מעשיהם ותגוששים
 כבנאו ולעל חשבת הלילה היו מפי רוב בעל החיים כלם בהתמדת יגיע
 יגיעם ועמלם ואורך תגועתם וכלולה יטל קצת הזמן מקצתם וכן
 יודע הזמנים שאינם ידועים ואורך ימי החיים וקצותם ואילו היה ה'
 ענין הולך תגיר על צרה אחת לא היה מצה תלגיה כזמן כשמתורכ
 וכגוששים וכצומות ולא היה כין כע' ארס מנער לעת קצוב ולא רהין

יודעים רב היריעות התלויות בזמן ולא היה נגזר כשול המאכל כבטן אחד
 מכעל חיים כראוי. ומפני שהיה האדם צריך לאור כלילה לעשות כן קצת
 מעשיו ולהיות בו צדק לחולה העשיר לו הכוונא במקומו מאור האש להסת
 להשתמש בו הלילה ככל עת שירצה ויטבדו ככל עת שירצה. ואין התורה
 שיהיה מראה השמים מן המראים המחזקים את אור העינים שהוא טעם
 אל השחור ומטחון המיוחד לו שהוא מקצת אור העינים ומחזקו ואם היה
 מראהו לבן היה מזיק לעיני כעל חיים ומחלישם. וכן שאר החכמה ב
 שאר הכריות. ומחכ טוב האלים על האדם שטעם מוראו על שאר החיים
 המחזקים כיון שטעם ומוראם נחתם יהיה על כל חית הארץ כרי שיהיה
 התינוק בטוח מן החתול והעבב והדומה לו וכשארם מית איננו בטוח מהם
 כיון שאר רמל הניקן מן יונתו חי אינו צריך לשומרו מן העבבים עג
 מלך הכטן מית צריך לשומרו מן העבבים שטעם ומוראם נחתם וכן
 וממה שראוי לך להכין מלך הכריות העליונים והתחתונים מקטנם ועד
 גולם העשין השלם אשר בו סדר הכל והשלמות ואיננו מושג בחושים
 הגשמיים והוא התעשה הדקדק לכל מחובר ואין חוש מהחושים הגשמיים
 משיג אותה כאמצעות העד אשר ישיגהו החושים. ולולי התעשה לה
 היתה נגזרת הונית שום דבר מן העצמות ולא הפסד. ואם אחד הפ
 הפלסופים רוב הטענים תעשה. וכשתבין סוד התעשה ותוכל עשין
 אמתה ומחנתה ותדע כי היא מלאי החכמה האלוהית ותבין רוב חמלה
 הכוונא על כוונתו אם יתברר לך כי כל תעשותך נקשרות בחכמת הכוונא
 ית והנהגתו וירטע הגולה והקטנה שבהם והגליה והסתרת חוץ ממה
 טעם כוונתו במידות הטוב והרע. וכאשר יתברר לך זה תפקד עשין
 בכל תעשה שתעשה וקטור הקטור אשר קטן הכוונא בו ותדבושש מלפני

ל"ט

ויתרא אותן ותמסר לביט נרצה בגזירותי תגיע אל רצונך ויהיה אחריהן
 לשוכ כמו שאר הכת והכונת ביה חסד יסובבג . ומזה שראני לך
 לבחון בו מעשיני העולם שתסתכל תמיד באחריות הדברים שהם מתקטים
 עליך והמזדמנים לך ותראה בהם פלאה גדולה כי הורה דברים באים
 על טמיע ושכח אחיותם ובהפך . וכבר נאמר כי חכמה אחת מעשרי
 דרכים לזה אצל כותב אחר וכא הלב העיון על אחר מהם ושעור נקם ל
 לבחון את עצמן מן הדרך וכשהרחיק מחכיון נפל הפתול עליהם ומדת
 נעצב הוא והורה פער יקרה כזה והפסג . ומן הגדול שבדברים שראני לך
 לבחון בהם כללת מהגות הלהים לבעל חיים ונצח הארמה כגשמים שנת
 העירך אלהים ויחידתם כעשם כמו שאר הסגל היט כהכל הגיוס מנשיב
 אם השמים יתע רכיבים הלא אתה הוא יי' להיט נקוה לך כי אתה עשית
 את כל אלה . ואר' ולא אמרו כלבם נרא נא את יי' העוין גשם יורה
 ומלקוט בעתן שטענת קציר ישאר לך . ותמצא הכת מנציל שניטם
 מאר כאור עשה גדולת ער אין חקר ונבלאות ער אין מספר . העוין
 מטר על פי ארץ ושולח מים על פני מוצות . לשופ שפלט למנוס וקורה
 שגבו יסע . ומן הרמה סמנת המצועת מן הזרעם ט גג אחר
 מוציא לך ויותר כשינצל מן הפגעים . וכבר נאמר כי ימצא בגג אחר
 שלמה שלש מאות סבולות וככל שטלת יותר מעשרים גג . ומצא
 האילנים הגדולים אשר יהיה ערעס גג אחר . ומדול אחר על ההקטה
 אשר זמרה מן הכל . ישתב החכם החונן המסבב להיות הדברים ה
 גדולם מן הקטנה והחלטה שכסכות כאשר אר' הכת ולע נמנן עלולת
 אך העופים המיומרים לאישי מיט החיים רבן מספר והחכם כאמר
 ירבוץ בהם ויכין סבותם יכיר חכמת מחשבת הברוא ית' בהם . ועליהם

חקות

אה דור טלם אלך ישמון לרג אטלם כשע . תמן להם ילקטון תפוח ירך
 ישבעון טוב . ואה פותח את ירך ומטביע לבלי ח' דטן . ואני עתיד ל
 באר השנין הזה יותר כשע הכמון טעה . והגולה טכונות שהטיב
 כהן הנורא למדס והואיה החיקה עליו התורה הנטעה לטישה נביאן עה
 והראות האותות על ידו וטעות המנהגים והטבעים והראות המופתים ה
 מלאים כני להאמין כבנח ית וטבוא טיו טל נירא יסול היר הגולה
 אשר עשה יי' במצרים וייראן העם את יי' ניאמין כיי' וכמעה עברון .
 ואה אתה הראית לטע כ' יי' הוא הלהים ואין עור מלבדו . ואה מן השמים
 השמיעך את קולך לסיך ועל הארץ הואך את אטו הגולה ודכיון טמע
 מיתך האט . ואס יבקש אדם באמן הזה לראות מה שהוא רומה .
 לעיניכם ההם יכיש כשן האמת עמדן כן האומות מעת הגלות וסרו
 עינין כיתהם עם מה שאנחמן חולקים עליהם במד ובגלי והם
 יודעים בזה ויראה כי עטיען איפשר עיהיה קרוב מעשיטהם כמזונות
 וכטרפים ואיפשר עיהיה טוב מעשיטהם כעת המלחמות והתקריות
 והזאה הכיטעס והכפריים טכהן עורחין יותר מן הכיטעים עכנ
 והדלס אשר כקרבן טיו טהכטיחמן ינטיין ית ואך גם זאה בהיותם
 מוכן אויבהם לא מחסתיס ולא נעלגים לבגותם להש כרית אדם ונ'
 ואה עמרא כי עבדים אטמן וכעבדותיך לא עמכך להיט . נטאה ל
 לגל יי' שהיה לך יאה נט יסול . כקנס עלטך אדם נטאר המזמור .
 ואט עתיד להרתיב כשע קבלת עבודת הלהים כמטע רב טוב הלה'
 עלטך כמרות אשר נטן לך מה שיש בן כ' כעה . ואמה עראני לתרב
 אל לבך ולבטון בן הסמית בנ אדם והתחכנות לבותם עם רב התחלקות
 מרותם לטעת עליהם איש אחר ומקבלים עבודתן ועומעים כקולך ב

הנזק

כמה שהנזק מצד נזקתו אנוס ניראים אונתו והוא שומר אונתו ומונע
עליהם וכן בצדק בניהם ומהיגם על מה שיש בו תקנת כלם כפי שלא
יתקלקל עשייתם ולא יוכל האויב להם נאלץ היה כל אחר מנצי אדם
חושש לעצמו ולחנות מעלתו לא היו מסכימין על בנין מגדל ולא חומה
והיו עשייתם מוסקרים ועם כל זה שהמונעל בהם שומר חוקי התורה
ומהיגם במשפטים צדיקים וכורכס טובים וישרים והוא מטרת ל
תורה ושומר מנהג הצדק ובהם תיטן מהעלתו ותתמיד מלבוטו כפי
שאר חסד ומשפט יצרו מלך וארץ וזל הני מהפלל בשלמה על
מלכות שלמה מוראה איש את רעהו חיים בלענן ומה שצריך
לך לבחון כן ולהטן סימני החכמה העלונה והיד העונה ממין הודו
הפסיות בני אדם על המקח ועל המלכר כזהב וכסף והשתדל ל
הרכה מהם בחילת הברוא עליהם שיהיה בהם תקון ענינם ואם לא
ישה להם בהם חפץ נפשם כי כל מה שימצאנו רעב או צמא ה
מחסרון מזון והמים לא יושלחו רובם ולא ימלא חסדו וכן אם י
ימצאנו באחר מאכילין טוב לא ירפא כזהב וכסף והרכה משומטי
כשאר המוצאים במיני הרפואות ומעט משתמשין כזהב וכסף
ומפלאי סימני החכמה בהם שהם הרכה אצל בני אדם מיצו ע
אינם חקים מהם והם מעט אצל רובם נאלץ היה הרכה אצל כלם
לא היו מועים בהם אל חפץ ומהם מעט מיצו והרכה מיצו וכן הם
יקרים מיצו ונמכרים מיצו מפני שאין תועלת בעצמם ומה מן ה
מחשבה המעלה אשר בחכמה העלונה ואחריכ שיש כדמים אשר
בהם קיום האפות והשארם על עשינם וגדולם ש עתקצם המצאם
בב ונבאעט כפי חכ הצורך אליהם וכל אשר יהיה הצורך אליו גדול

יהיה מקומן ומצאן . וכל מה שאיפשר לעמוד בלשון ולהתעבב קולת
 ובהיה מצואות יותר קשה והזדמנות מעשה . והדמיון במה האויר ה
 שאף מפני שאי אפשר לעמוד בלשון עשה אחת בעוס פעם המצוא
 הכוח יג כעלש נזימט הזמנה שאינה נעשה משום אדם באין מקום
 שיהיה וכל עת ומצאן . ומפני שהעור גם כן למים לא עהם יטלים ל
 עמוד בלשניהם יותר ממה שיטלים לעמוד בלש האויר שלחם הכוח
 על פני הארץ וקבצם כמקום מיוחד שהולכים בעל חיים עליו אישנ נמשע
 מהם לא שאינם בכל מקום מאוד ומכאן אורג כממים לקצת בע אדם מה
 שאין כן באויר והם מזדמנת לקצת החיים יותר מקצתם והאויר שנה כ
 מצואות והעצב לשלם המיד על שנין אחר . ומפני שהעור גם כן אל
 המאכל לא שאיפשר לעמוד קולת ולמצא המודת יותר ממה שאיפשר
 באויר וכמיום הככה היתה העצב יותר קשה ומצואות יותר יקרה מן ה
 מים לא שהוא עם כל זה נמצא המיד הככה ואינך נמשע כלל מנ
 אדם וכן אודות המלבטטים מן העוות והצמר והצמחים יש מהם המורה
 יותר מן המאכל והעצב יותר מעשה לא לאחר זמן מפני שיוכל אדם
 לעמוד קולתם ולהסתפק מהם כמעט כזמן אינו יותר ממה שינוכל במצון
 אכל האכנים היקרות והזהב והכסף ושאר מיני המוצאים לפני שהיה ה
 עור אליהם נעצט מעש ותועלתם יותר מחוקה לא מצו ההסכמה
 עליהם לא נמצא מהם אצל המין בע אדם מה שנמצא מן המאכל אצל
 אחר מהם . ומה בעצמו העלה אשר זכרע שיטל האדם לעמוד קולתם
 ישתבב הכוח החכם החומל והמרחם אל שבין אשר שיע אליהם לשוכה
 בכל מה שיש בו תקנתם אין לזה מבלשיו כמו שאר לונה אלה חסרת
 על הקיקיון אשר לא שילת בו ולא גדלתו ואי . נאט לא אחוס על טעה

50

העיר הגדולה . ואח' דור טוב י' לב ורחמי' על כל מעשיו .

פרק

אין מפסיד' הבחינה והדברים התלויים בה . אומר כ

כל מפסיד' היחוד אשר הקדמ' זכרם בשש הואשן

כולם מפסידים הבחינה . והטלשה פטס אשר הקדמ' בהחלת השע

הזה גם הם מפסידים . ומהם הגאות בשונות הברוא שיחשוכ הכסיל

הפני כ' הוא ראוי להם ולומר מהם ואיננו נמין בשונות האלים ולא יח

יחייב את נפשו לשבח עליהם ולהודות לבורא ונבמוהו אה' החכם תועבת

י' כל גבה לב . אין הדברים התלויים בבחינה מהם שיכין האדם עונות

האלים עליו נסיקבל עבודתו בעבורם . ומהם שיסיב אל לבו תמיר סימני

חכמת הבורא ולא ישאור מחשוב בהם ומחקור עליהם בכל אשר יגיע

אלו מן המונחים והמושכלים ואיננו פוסק מנאות סימן חוש בכל יום

סגן שאר דור ינס לנס יביע אומר . ומה שראוי לך לעשות בעת קריא

קריאתך מה שהשכונתך עליו בשער הזה כ' הוא מעט מהרובה ממור

שרגיע אליו בביתך מסורי החכמה נגלו לך בבור לבך וחסות נפשוך

וכאשר תגיע מה בזה שר הרבלות אשר ביטלתך ראוי לך לעת כ' כל

מה שאמרת עליו מחכמת הבורא ויכלתו כשעלם הזה איננו נחשב למה

למאומה לעד יטלתו וחכמתו כ' אין נראה לא מה שהטורח אליו בעבור

האדם כלבו לא פני הגעת יכלתו כ' אין לה קץ . וראוי שיהיה בלבך

מיכאתו וגדל יכלתו כפיהו לא כפי מה שרבו ממש בלבך . אין דמה

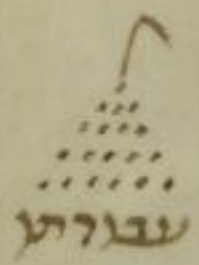
עצמך כשעלם אל ילך שונלג בבור מאסר המלך וחמול עליו המלך

ועה לו בכל העוב לו נכל הצריך לתקנתו ש' גדול והטובל ואיננו

יורע מאומה חוץ מן הבור ומה שיש בו והיה טלח המלך כ' לו ת

תיר כל מה שצריך לו מע ומאכל ומשתה וכסות והנדישן כ' הוא

שבו המלך וכו' המור וכל אשר כן וכל אשר יבוא אליו מן המזון של
 שלמך וחייבו להורות לו ולשמרו ואה' את משכמ בעל המור הזה
 אשר לקחני לעבד לו ניהונו ככל טובותיו ועם עיני ולבו עלי' אה'ע
 העלמ אול תאמר כן סך הממא כי אין המור הזה לבדו היא ממעלת
 המלך כי כרחבי ארצותיו מכפל המור הזה מה שלא יספר מיוכו' ו
 ואין אתה לבדך עבדו כי עבדיו רבו מספ' וכן מה שהציע אלך מ
 טובותיו וחסדיו אינם נמשכים למאומה לבד טובותיו על גולתך
 ואה' הער איש יודע מה שמכרת אך הכינות מדבר המלך כפי'
 מה עומות ממעלתו ועונותו בלבד' אה' לו השליח אמור אני משכמ
 המלך העליון אשר אין קץ למלכותו ולא תבלות לטובתו וחסדו ואני כלל חסדו
 כן רב חייבני וענת איש כלם לבד גול' יכלתו והכין העש מענין המלך
 מה שלא היה מכין וגלה מעלתו בעצמו ונבסה אימתו בלבד ותגל בעיניו
 עונותו ומה שהציע אלך ממט' מפני גול מעלתו ומעט חסיכות הער כ
 מלכותו ויגלו מתעורר אצל' ואתה אחי התבונן על הדמיון הזה כע
 המכלל בגלגל הסובב את הארץ כי אין אף מביטס מה שיש בבקעה
 קטנה מן הארץ כל שכן בגולה וכל שכן מה שיש אחרי הגלגל' התבונן
 אחי המעל הזה וכחון אותו והכין מענין המורא כפיהו ויגל בעיניו מרה
 שחנך מטובו וחסדו אשר עם עליך עיט לעונה בכלל בריותיו והבט אל
 ספרו ומצותו וחוקיו בענין הגולה והעבד על מחשבתך רוב המורא וה
 גולה אשר תמצא בלבב לוי שתמצא ידו מן הטוב יותר ממך מכנ'
 אדם כי כפי יתרון מעלתו על מעלתך ומעט צרכו אלך תהיה גולת
 עונותו אלך וכן תהיה למצותו ואמירותיו מעלה בלבבך כפי זה והשתדל
 וערוך בעיניו כן והתבונן תמצא כע' והאליס ישימך מאשוי עבד

 עבודת

שם השער

עבורתן האכזרים עניני עובתן כרחמין וחסדין ..
השט כאופני הבחינה בעזרת העזר ..

השער העליון כבאור אופני חיוב קבלת עבודת
האלהים יתברך ויתעלה ..

אמר

המחבר יספיק שכאדע כמה עמב חיוב ייחור הד
האלהים בלב שלם ואופני בחינה עובותיו על האדם
התחייבת למכור אחוץ מה שהאדם חייב לנהוג בו כשיתברר אצלו והוא
קבול עבודה האלהים כפי אשר יחובהו השכל לטוב על מי שהטיב לו
וראוי להקדים כפתיחת השער הזה באור אופני הטובות. נחייבי ההודאה
עליהם יבט אדם קצתם לקצתם ועלה מזה אל מה שאנו חייבין בו ל
בורא ית' מן השמח וההודאה על חכ מסמו ומל טוב עלינו . ושמר
כי מן הידוע אצלינו כי כל מטיב אלנו אנו חייבין להודות לו כפי טושת
להושל לנו ואם יקט כמעשהו לומר שיקדונו ימנעו מהטיב אלנו הודא
הודאת חובה עלינו כיון שנתברר לנו כי דעת עלינו לטוב וכי טנת להושל
לנו . ואם תביע לנו שום טובה על ידי מי שלנו טון בה אלו יסתלקו מע
מעלנו חיובי ההודאה לו ואין אנו חייבין בה . וכאשר נבונן בטומרת
בני אדם קצתם על קצתם אינם יוצאות מאחר מחמשה דברים פנים
האחר טובת האב על הבן . והטיב טובת האוין על עמו . וא
והעליו עובת העשיר על העני לקבל עם שמים . והרכיב
טובת בני אדם קצתם על קצתם לקנות השם והכבוד ולגדול השלם
והחמישי טובת החזק על החלש בעבור חמלתו עליו ושהוא טאב על

קריית החבר לשם שלום

לעצמי וצריך ששנין עמה בטוונת כל אשר ספרט אם אינה תלעה ברוב
 כי אם לתועלת מי שמיטיבין לו אלהם אם לא ותחלתם טובת האב על
 כע וכן הידוע כי הוא מטון לתועלת עצמן כן כי הכן נה מהאב עם
 שרם תקותו כן והלא תראה כי הנא מירגש עליו מן כלל כמאכלו וכמטותו
 ובכסותו ולחיות כל נאק משלנו ונקל כשינו סבל הטורה והיגשה כתר
 מעות עם מי שהטבעו עליו האבות מן הרחמים והחמלה עליהם ועם
 כל זה חייבה להם התורה והטבל על הכן העבודה והכבוד והיראה כמון
 שאר הטעם איש אמון ואכזר תיראן שיעבדו מנסר אכזר נאל תמונש
 תרת אכזר ואר כן יכבד אב ועבד אדוניו ואם האב מונעם כרה
 כדון הטבע והטובה לא והוא שליח בה כלבר אבל טובת הארון על
 עבדו ידוע כי הוא מטון לתקון ממונן בממונן עם עטן לעבודתו והוא
 איש מטון כזה כי אם תועלת עצמן ועם כל זה כבד חייבו הכורא יתעול
 ברוריותם ועבודתם כמון שאר כן יכבד אב ועבד אדוניו ואר אבל
 טובת העשיר על הרש לקבל שכר שמים הוא כפומר שהוא קונה העורה
 גדולה קיימת יגע אלה אחר זמן בטובה קטנה ואזכה יתעב מיר ולא
 התבונן לא לפאר נפשו באחריות בטובה שהפקידה הלאים כיון לרבה
 לוי שיהיה ראוי לה וכן הידוע כי ראוי לרמות לו ולשכחו אעפ ש
 היתה טונתם לפאר את נפשו באחריות ועם כל זה תהתחייבה לו ה
 הודאה כמון שאר איוב ברכת אומר עלי תבוא ושור אר אם לא ב
 סטני חלציו ומגן כבשי יתחמס אבל טובת כע ארס קרמס על קרמס
 בעבור אהבת העמ והכבוד ונמול העולם הוא כמי שאומר רס אצל
 חכמו או מפקיד אצל ממונן מפני יראתן שיצטרך לאחר זמן אעפ ש
 טונתם לתועלת עצמן כהטיבן לזולתם כמון שאמרן חייב לו הטוב וה

והנודאה עליה כמין שמה החכם רבים יחלפו פני נזיב וכל הרע לאיש מידן
 ואה מידן אדם ירחיב לו ולפני גדולים ינחם אך טובת החומל על
 העני הטוב לו הוא מטין בה לחות צער מעל עצמו אשר מצאנו מעני
 מעשות נפשו וכאמין לוי שחמל עליו והוא כמי שמרפא טוב שמצאנו
 בטובת הלהים עליו ואינן שאר מכל עבד כמין שאר אינוב אם אדארה
 אובר מכל לבוש ואין כסות לאכסון אם לא ברסני חלטו ומגן כבשי יחמם
 וכבר עשה משה שהקדמין כי טונת כל מיטיב למולתו מנני אדם היא
 לתועלת עצמו תחלה ולקנות קטוט טאה לשלם הזה ולשלם הכא או לחנות
 צער מעל נפשו או לתקנת ממון ואין כל מה מונע מטובתם והודארה
 ומיראתם ומאהבה אותם ומה שיש גינולס מעב שחטובה היא טאולה
 כידם והם מוכרים להטיב בה כאשר זרע וטונתם איננה תמידית ולפי
 טיטתם נמשכת וטונתם מעשות עם טונת תועלת נפשו או לחותה
 נזק משה אם כי כמה האדם חייב מן העבודה והטובת וההנאה לבנות
 הטובה והמיטיב בה אשר אין תכלית לעומת אך היא מותרת ונמשכת
 מכל טונת תועלת ולא דחיות נזק רק נרבה נחסר מאמץ על כל המדברים
 ומה שראוי לשמור עליו כי כל מיטיב למולתו מנני אדם מכל המיטיב
 אשר זרע אין לו ירון על מי שמטיב לו לא במקרה מן המקרים אבל
 באשיות ועצמם הם שטעלים וקרובים זה לזה בעצם ונפשות ובחכמות
 וצלום ועצניהם ורוב מקריהם ועם כל מה חייב מי שמטיבן לו מן
 העבודה למיטיב מה שספרט ואם היינו חוששין כי מי אשר מיטיבן
 לו כרצונו החסון והנדישות בהרכבתו וחטרו ורמיות היה חייב בעבוד
 יותר וכן כאשר נחשב כי המיטיב בטונת טוב ושלם מכל שיש
 ומי שמטיבן לו גיוע מכל שיצא וחלש מכל עבד הטוב מחייב מל

מתוספת העבודה לגויים ש אין תבליט . וכאשר נבחן על ההקדמה הזאת
דבר המראה ית וכו' אדם כשכלל עוצה המראה ית עשה וטשא ומיומלם
על כל עיניו וכל מושג בהקדמה וכשכלל כפי אשר התבאר בשש הראשון
מן הספר הזה . וכן נמצא האדם בהקדמתו אצל שאר מיני החיים ש
אינם מדברים חסר וחלש למעט . ויראה לך זה בשלשה עינים . אחד
זהם ששין גדול ועלולתו כי נמצא שאר מיני החיים חזקים ומגן
ויטלים למשל הצעיר יותר ולגשא את עצמו ואינם מעריחים אבותם
בגדולם מאד . והשני הטע כשששין בגד שישתתן וכן האדם מן
הלבנים והטעפים וזה שנראה עליו לחוץ מזה שהוא קרוב לזהם
כשחוא נמצא מן החיצה והנקיות ימים רבים וכן כאשר ימות כי זה המען
יותר כבירה לכל זוהמת כל נבילות כל בעלי חיים ונאותו יותר מסרחת
מכל הצאות וכן שאר טעפין . והששין השלישי זה שחוא נראה
מחולשת תחבולותיו כשיחסר כח הדבר אשר נתן לו הטוא כן יתרון
על שאר החיים שאינם מדברים למאורע שיאורע במותו כי בעת ההיא
יהיה ענה ונתעה משאר החיים ואיפשר שישחית את עצמו בשא
בשחיתות ונחמותו ונמצא רב בעלי חיים שיש להן מן ההסרה ברוכ
עונתם והתחכולה בהשגת מזונתם מה שיקצרים רבים מן האשכולים
שכבגי אדם מכמותה כל עין מי שפרק עטלן מהם . וכאשר נשמור
במחשבותינו על גדולת הברוא ית ועצם יטלתו נחמיתו נעטרן ושם
ונשתכל בחלשת האדם וחסרונו נשאיט מן העלמות ורכ טכ
ורישו לבר שימלא מחסורו ונבחן רב טוכת הברוא ית וחסדו עלון וע
נראהו שיש שכנאהו מן החסון בעצמו והוא כש נצריך אל מה שיש
כן תקנתו ולא יצע אליו כי אם כפיעת נפשו וזה מחמלת הברוא עלון

שי שיכיר את עצמו ויכחן בכל שגיטו וידבק בעבורה אל על כל פנים
 ויקבל על זה גמול השלם הנא אשר לו נברא כמו שהקדמנו מן הדברים
 כשער השייך מן הספר הזה וכמה האדם חייב לו ית' מן העבודה והיואה
 והטוב וההודאה והתמדות התהלה עם כבוד חיוב כל אשר הקדמנו מן
 טוב בני אדם והודאתם קצתם לקצתם ואם יש איש שכל מחולק ב
 חיוב כל זה לברוא ית' על האדם כשהוא מבחין ומתבונן כשעין הזה ומורה
 באמת על עצמו הלח יעור היטן ויקיץ המתעלם ויבחין הספיל כבוד
 חיוב קבלת עבודת האלהים עם כבוד החיות ופסוס השנים ואמתת ה
 מופתים ומנו עצה השוא ע"ה לבי שהתעלם מעין סקבלת עבודת ה
 אלהים ית' ה' תגאלו זאת אסן טבר חיוב קבלת עבודת
 האלהים על בני אדם מצד התמדת עונותיו עליו וצריך שבאר
 מעשן השער הזה שורה ענינים אחר מהם ההערה על העבודה
 וחלקיה והטעם בעורך המבוא אל כל חלק מחלקיה והטעם
 כגור העבודה וחלקיה ומעלותיה והרכיבי בטרת ההערה התורה
 וחלקיה ומעלות אנשיה כדויעת ספר התורה והטעם ששטן והחמטי
 בטרת ההערה הטלית ולהנחת עליה על דרך השאלה והתשובה
 והטעם במיני חיובי העבודה כפי מיני הטובות ומחלקותיהם והטעם
 בבואור הפחות מה שחייב בו מן שמיטבן אליו כעונה מן החובות
 למעט נה והטעם במחלקות החכמים בהכרח ובצדק והרעת
 הקחכה אל האמת מן הדעות כזה והתשיע בספור סוד
 יטרת המין האטטי בעלם הזה כרוך קצת והעשירי בסופר
 דרך השמוע כל מורה מילותיו במקומה

אחר המחבר הצורך אל ההערה על עבודת האלה **פרק**

ותלקיה הוא מיטב שארם חייב בעבודת ה' מדרך השכל וההכרה ויש
בין עת הזאת הטובות על הארץ ובין עת שישכיל ויטיר מה שהיא חייב
עליהם אין העבודה זמן ארוך היתה הערת האדם על מה שחייב בו מן ה
מעשים ואמונת הלכות צוטר בהם תשלם לו העבודה ללא ית חובה כפי
עליו יעאר כל דת עד שיגמר שכלו . וההשעה על שט עבדים . אחר
מהם מקצוע בשכל שנוע בהטרת האדם נטר עליו כשורט כריאתו ות
ותולדתו . והשיע קעי כרך העלמע והוא התורה אשר יקענה העבוא
אל בני אדם לחיובתם דרך העבודה שהם חייבים בה לבוא ית .

אין הצורך המכיר אל כל חלק מחלקי ההשעה הוא
מיטב שההשעה התקושה בשכל נחלשת משלשה
פעם הותיבנו לחזקה בהשעה התורה . והאחר

פרק

מין השלשה פעם הוא לפי שבא האדם מדברים שונים זה למד
וטכנים מתגברים זה על זה ומעצמים זה הפך זה והם נפשו ואטו
ונשנו הכורא ית בעפשו מדות ונחמות יכסוף בהם לרבים כאשר יתנהג
כס האדם יגדל בהם ואטו ויתחזק על יסוכ השלם הזה וישאר המין ה
אטו על עשיתו ואטו יפדון אישיו . והמרה הזאת היא התאונה להטון
האכטיות והיא טללת כל מיט החי הגדל והרכיב הכורא ית בעפס האדם
שור מדות ונחמות יכסוף בהם כאשר ישתמש בהם ליאוס בעמידתו ב
עלם הזה ויתפסן להפך ממנו והיא ההכרה העלמיה . ולפי שהיו
ההשנות הנשנות קורמות אל נפש האדם משעמו וטוהן בהם
מתחלות עשיתו חזק וגדול נחוצ בה יותר הגבר מדת התאונה אל ש
שאר מדותיו עד שגברה על השכל שטרע עליו האדם נטחה מראות
עשנו ואבנו סילט חמדותיו והצרך האדם בעצור זה לרבים הם

10

חוץ לו לעמוד בהם כגד מידת המאנה והיא התאנה להטנות כפחמיות
 ולהמיות בהם סימט מידתן המעובחת והוא השכל . נהרצים ההכח
 עשיית התורה אשר הורה בהם האל כבודו דרך עבודתו על ידי שלדיון
 וביאורו ע"ה . והעייט שהטל עצם נוחט עמך מן השלם השלם דה
 עליו הרוחני והוא נבי שולם האופים העבים והתאנה אשר בארץ מתן
 מחוברת לטחור הטכעיס ומאן היסודות והיא בשולם יסודה ומען טרטה
 מושכים אלה המאכלים כח ומחזקים אונת התאנה האפיות . והשכל
 מפני שהוא נבי אין לו מחזק ולא מצד נהכל כגון נהן הדיון היה שיחולט
 ונצטרך לרוב שידחה בו מעליו מאד התאנה ושיחזקוהו עלה והיתה התורה
 רצאה לחל כזה מחל הנפשות נהדני המדות ועל כן תמצא התורה מאד
 מחזרת מהרבה מאכלים ולבגעים וכשלות נקטינים ואעפ"י קדש מחזקו
 כח התאנה וכן היא באמה מה שהננו טגרה מן הדברים שהם הפכרה
 והם הרבלה והצס והצקנות ונגילת חסדים ולהמיות בהם סימט השכל
 ולהושיל הארס בה בשולם הזה וכשולם הכא כמן שאר דוד ער לנאל דכרין
 ואור לעתה . ואור כ ער מצוה ותורה אור . ועוד נידעתי אכ סימט
 יתון לחמה מן הסכלות טחנן האור מן החטן . והשליטי כח התאנה
 משתמשין בה תזיר כמחן הארץ לא תרפה מהעברה ללה ויוס . והטל
 אין משתמשין בו לא כלה שהוא מספק לתאנה . ומן הידוע ט הכלים
 המשתמשין בהם תזיר על דרך הטבע מוסוף תקונם ומתחזקים מעשיהם
 וכאשר ימעט שמועס יפסרו ויחלשו מעשיהם . והרין עיתן טחזק דה
 תאנה מפני משתמשים בה תזיר . ויחלש השכל מפני מעט השמוע
 ט והתבונן על מה שהטבע עליו נהצטרך החזק למצאה ענין טחזק
 משתמשין כמיתת מאני הארס נהאונתו הבהמיות מאומה . אכר

משתמשין בה כעכל העצל למצב התמות עלון היא התורה אשר ברה
שתמש העכל בה יחזק וימך ויזהיר וידחה מעל הארס הסכלות המכרת
על נפשו היושעת אותו מצאונת הרבים על אמתם ומה נח על מטעהם
כמו שאר תורת יי' הגימיה מטיבת נפש עדות יי' נחמה מחטלות פתי
פקודי יי' ישרים משאחי לב מצות יי' ברה מאירת עינים והותייבה
מאשר מצד הערת הארס ברוך התורה הטללה המצות הסכלות והעמ
והשמיענות לעלות בהם אל העבודה אשר הארס מייב בה מרוך הרמיה
הסכלות אשר היא תבלית העיץ המטון כן לביאה המין האעשי ב
בעלם הזה "

פתי

אז הלחבר אך גר העבודה וכימור חלקיה ומעלות
כל חלק מחלקיה היא שגור העבודה כבעת מ' ש
מעוכן לו למעוכ בשונה שיצאלהו על עונתו כפי יכלתו והכבעה
מלקה לשע חלקים האחר כבעת רמות נוחול והכח נחזקה והשע
כעשה חובה ודין לגיל ולמאס למי שבטען עליו אך החלק הראשון
הוא כעשה לא שיהיה מצד ההערה הקעיה אשר מצד שחיונה מרוך
הגמול והשעש בעולם הזה צח אבל החלק השני היא הכנישה אשר
היה מצד ההערה התקנשה כעכל והעצרת כעכע הארס בהקטר
נפשו עם מפני ושת הכניעה מעונות מפיאות אל דרך ההצלה
בעלם האטמה לא שאחת מהנה גרמת לחברתה ומעלה שעלן ממה
אלה נהיא הערת התורה והכעשה שיהיה מחמת הערת הטכל
ודרך הראיה קוננה אל פלהים ורציה יורג לשכעה פגס אחר
מהם שהעבודה שיהיה מהערת התורה איפשר שיהיה הארס מטון
בה לשם עמים ואיפשר שיהיה כונתו למעפה ולשם כע ארס זכ'

21

וכיכורם בעצרה כי שרעה מוסר על התחלת והרהות. אך העבודה
 שהיא מצד הערת השכל לא תהיה כי אם מיוחדת לשם שמים לא יתעורר
 בה שום חונק ולא זיוף מצד שיתפאר בה כי איננה מיוסדת על תחלת
 ועל רהות אך היא על דרך החכמה והיריעה במה שהנבוא חייב לנרא
 מן העבודה. והשינוי כי העבודה שהיא מהערת התורה לא תהיה
 לא אחר הייחול בגמול והרהות כשנש. ואשר תהיה מהערת השכל
 לא תהיה כי אם לביטול הנפש וירצונה להשתדל בכל ימלתה בעבודת
 להיות לשמו אחר יריעה והבנה כי הנפש לא תתגבר במה שיש לה.
 לא אחר שירביר לה שהתמורה עורפת עליו והיא רצות האותה.
 והשלישי כי העבודה שהיא מן התורה כלבר יהיה הנבואה ממנה
 על האברים מן המעשים הטובים יותר ממה שהנח צפון כלב מעט
 האלים. והעבודה שרביה מן השכל הצפון כלב נפולס ממה שרואה
 ממנה על האברים והם חונות הלבבות. והרביעי כי העבודה
 שהיא מן התורה כמבוא אל העבודה שהיא מן השכל והיא כגרגרת
 המרועה והתורה לה כעבודה אל הארמיה וחריטותה ונקותה והעזר ש
 הוא מן האלים כמער המטקה אותה ומה שהיא מוצאה ומצומחת
 במה שיתקיים בלבבות מעבודת האלים ית לשמו לא ליחול ולא לה
 רהות כמו שהמהירו רזל אל תהיו כעבדים המשמשים את הרכ על
 מעת לקבל פס ופנ. ויהי מורא שמים עלכם. והחמישי כי
 מצות התורה יש תבלת למספרם והם מאשת עסך ידוע והם
 תרין מצות. אך מצות השכל כמעט שאין להם תבלת כי ככל יוס
 יוסף האדם דעת בהם. וכל אשר תוסף המצות ניכין טובות האלה
 ועצם ימלתו ומלבוטו יוסף להכנה לר ולהשכל לפעו ועל כן אותה

דואה דוד ע"ה מתחן לפני הלהים להשיב אותם אליהם ולהסיר מסך
 הסלגות מעל עיניו כמו שאר על עני ואכטה נבלאות מתורתך הורט
 דרך חוקיך הדריכט בעיני מצותך. הט לבו אל שונתך. ואר לבד
 תבלה דאית קץ חכה מצותך מאד. דל כי לא מה שאמ חייבן מעבורתך
 על התמדת טונותך אין קץ לן משש שאין קץ לאושש טונותך על. ו
 וטו שור על קצת הסוטים שהיו כל ימיהם כטאונה מפני שהיו
 מחוטים בכל יום תשובה כעבור תוספת הכרתם בגזלת להים בכל יום
 וקצורם כמה שהם חייבים לן מן העבודה כשעבר כמו שאר דוד ע"ה
 יום ליום יביע אומר וללה ללה יחנה דעת. ואר פלג מים ירדו עני
 על לא שחיו תורתך. והשעי כי העבודה שהיא מן התורה היא
 ככונת האדם כשהוא מטון בה ומדמן אלה אינה ממשעת מחקטיה
 אך העבודה שהיא מן השכל לא תגור לאדם לא ככה גדול ועמר מאת
 הלהים ית כי יטלת האדם קצה מה שינה ועל כן אתה דואה דוד ע"ה
 משיב תביר התורה לא עמרו עלה באשרי תמימי דרך. והשכע
 כי העבודה כשהיא מן התורה בלב אין אדם בטח בעצמו שלא יטול
 בה כי כה התורה אורכ לה ומצפה הערת שהוא מתעלם ממנה. אבל
 העבודה שהיא מהערת השכל בטוח מהכשל בה ומחטוא כי הנפש
 אינה נמשכת אלה לא לאחר המית תאות האמת והגברת השכל
 עליה נשמוטן כה כחפצו ורצו ועל כן היא עבודה מוכתחת מהסול
 בה וכעלה שמוך מן החטא כמו שאר הכת לא יאונה לצדיק כל חן.
 אך משעת התורה צדיק שאמור מהם מה שימדמן ל. ואור
 כי העעטס המציטוס להשית התורה גם הם שכנה. אחד מהם
 כי האדם מחובר מנפש ואחך וכמדונתו מה שיכאהו להתמש בהטאות

ולשקוע בתאוות הבהמיות ולגזק קטר השכל מעלנו ויש בו מדות שיביאנהו
 למאוס בעולם ולהנח ישונם מפני התהפכות עשינו בו והתמדת הסגבים
 והיגות עליו ולגזות אל עולם השכל העליון ועתה העצות אינם משכחות
 מפני שהאחת מכאן להפסות סוד העולם והשנית מכאן להפסות
 ענייני האדם בעולם הזה ובבא . ומחללת הכוונות ית' ועצם עונתו על
 האדם שחנע מה שיתקן בו עשינו ויבטל בו דרכו כשע העולמיים ב
 סדר אמצעי בין השכל והתאוה והיא התורה הנזמנה העומדת הצדק
 כגלוי וכגמיר שמרחקת האדם מתאוותיו בעולם הזה ועומדת על גיוול
 באחריותו כמו שאר הכת' הט' אמן נשמע דברי חכמים . כי עשם כי
 תמירם בבטח ואי' הלא כתבתי לך שלמים במועצות ודעת' להיות
 כפי' מבטחך . להודיעך קטט דברי אמת להשיבך אמרים אמת לעלמך
 והעט כי הערת השכל איננה אחרת חינוכ' מעשה עבודת הלהים
 מתפילה וטס וצדקה ומשער וגמילות חסדים ואין אדם מוצע כה
 לדיעה ובעל השעשים אשר יתתיב כהן המקדש כעבודה והצדק ל
 משער וגבול בכל זה כדוך התורה והנאות העבודה כפי' סיסוד ל
 הענין המטון מוט כהקצב והיא עבודת הלהים ית' כמו עכ' והלהי'
 עשה שיאנו מלפניו . והעלשי כי ההערה השכלת' איננה כוללת
 כל המצבים מפני קצת מחשבת קצתם ויתרון הכרת קצתם על קצתם
 וההערה התורה כוללת כל מי שהגיע לבלל הצוני על דרך טוה ואם
 הם חלקים בהכנת אותה כמו שהקדמנו בסוף השער הואשען מן
 הספר הזה . ויש שיהיה האדם מקדש בקצת עשינו ואוסף בקצ
 בקצתם ומתחלפת הערה השכל כן בהחלק הטרט וההערה התורה
 איננה מתחלפת בעצמה אכל צדקה צדקה אחת לעצ' ולבמור ולט

לגמיו

ולשיש ולמקן ולמטכיל ולבסיל ומתחלף המעשה שיהיה אחמה ככל אשר
זכרנו כמו שאמר הספר בכלילת ההשרה התורה לבל העם הקהל את העם
האנשים והנשים והטף ודרך אשר בשעריך ואמר וקרא את התורה ה
זאת נגד כל ישראל באזניהם והרביעי כי מן הידוע כי עבודות בני
אדם חייבין בהן כפי מעלות הטובות עליהם וכל דור מתורשות סגרת
לעם זולתו עם אחר לכאות לחוס בטובה מאת הלאים וצריך בעבודה
שיתייחרו גם הם בתוספת עבודת הבנוא מבלעדי שאר העמים ואין לדעת
מה מצד השכל לבדו כאשר בחר בו בהוציאן אותו מארצו וכקיעתה
יס ומה שסמך להם מן הטובות אשר אין צורך למכס בעבור שהם יוד
ידועים ומפורסמים ויחדגן הבנוא ית משאר האומות בעבודה חייבם מה
לבודות לו וייער אותם על קבלתה מהגמול בעולם הזה וכמו מה שלח
יספר מוכח חסד וטובה מאין וכל זה לא יתברר כי אם בטובה כגון שאר
הכת אתם ידעתם את אשר עשיתם במצרים ואשר אתם על טעם שר
ואמר ושרה אם שמוע תשמע בקולי ושמתם את בריתי והייתם
ל סגולה מכל העמים ואתם תהיו ל מלכת כהנים ואני קדוש ומה
והחמישי כי ההשרה התורה היא הקדמה ומבוא אל השרה השכל
וראיה עליו בעבור צורך האדם בעבודת אל חייבך וההנהגה ולמענות
תאוותו עד שיחזק ויכון שכלן וכן הנשים וקל הדעת מן האנשים אינם
במשכים אחר הנהגת השכל משפ חלשות מסרן בהם וקשרו אותם והצריך
הדומק להנהגה כיענית שישכלן אותה ולא יבצר מהם לעמוד בה ועל
כן מסרו התורות על קטבי הייחול וההנות ומי שאיך מקצר במיוכרה
עבודה יהיה במהרה התסידים הזכרם ויהיה ראוי לגמול השלם הזה
והכח ומי שעלה ממנו אל העבודה שהיא מרוך השדה השכל יגיע אל

מחנה הנביאים וכחיו עליון החסידים ויהיה גמולו בעולם השמחה כמות
במותיקות עבודת ה' כלו שאר הנביא נמצאו רבין ואוכלם יהי
רבין ל' לשטון ולשמחת לבב כי נקרא שמו על יי' להי צבאות ואמר
ישמח צדיק ביי' וחסה בן ויהלל כל ישרי לב ואר' חנו מרנע לצדיק
ולשירי לב שמחה וגימולו לעולם הבא להגיע אל האור העליון אשר לך
נכל לשפרו ולא לראותו כמו שאר' אם ברוב הלך נאם את משמרתו
תשמור וגם אתה רבין את ביות וגם תשמור את חסדיו ונתת לך מהלכים
בן העומדים האלה ואר' מה רב טובך אשר צמדת לירי איך פעלת לחוסי
כך נהו כע אדם ואר' עני לא ראתה אהים מולתך יעשה למחכה לע
והשעי כי התורה כללה עשייתם לא יוכל העכל לבאר אופני חינוכם והם
המצות השמיעות וכללים אשרשי השכלות וזה היה בעבור שהיו העם
שענה להם התורה בעת ההיא בענין גמול התאות הפימיות עליהם
ונחשו מדעתם והטותם אהבין הרבה מן השכלות ונתנה בהם היעוה
כזה מנהג אחד נשבו השכלות והשמשות אצלם שנים כהענה עליהם
ומי ששכלו והטותם חזקים יתעורר עליהם ויקבלם על עצמן לטע הפנים
ומי שנחשו שכלו מדרך חינוכם יקבלם אר' התורה כלבו ויהי בהם
מנהג השמשות והיתה כזה תקנת הכל כמו שאר' דרכיה דרכי נעים
וכל נתיבותה שלום והשכיני ט התורה נגע אלה במציעות
אדם שיכחו על ידו אותה ומופתים כל כע אדם שנים בהם אר'
הרגשותם לא יוכלו לרחותם ויתברר להם אה שהוא טח בן אשם הכוה
במופתים מונגשים ושלמים וזאת תוספת על אה שהטבעו עליו כשרט
הכביחה והיחיה מן ההענה השכלית ומי שימחן עובדות האהים
עליו אשר יענה בהם עם כל כע אדם יאמין בחיוב קבלת עבודת האהים

ככל מיני שכליות וכשיבחן טובת הטוב עלין אשר ייחד בהם שיו ושכנו
 משאר העמים יאמין בחיובן במצות השמשות מכלעדי שאר האומות וכן
 כאשר יבחן טובת הלאים עליו אשר ייחד בהן שכנו מכלעדי שכנו שאר
 עמין כהונה ולגיה יאמין בחיובן במצות אשר ייחד בהם הלאים שכנו ועל
 כן ומצא יגידה כהונה ארבעה ושרים כנגד ארבעה ושרים טובה שהטיב
 בה הפגמא לבהטס והם ארבעה ושרים מתעור כהונה ועל ההקטרה
 הזאת כל מי שיחד הלאים אותו בטובה מכלעדי שאר כט אדם צריך ש
 יחייב עצמו עבודה שיתחיל בה מכלעדיהם עם השתלע בעבודה הטלית
 אותו עמיהם כפי יכלתו והשגתו להודות לא ית על מה שיחדו בו מן הטוב
 ויהיה גורם התעורה ולהוסיף לגעיה ולגאול על עבודתו כבא ולא יהיה כו
 שני בו וכפף הכייתו לה נמחב עשו לבעל ומי שאקצר בעבודה על מה
 שיוחד בו מן הטובה יגנוס לו לקצר במה שיוחדה בו משפחת ואחר כך במה
 שיוחד בו עמו וינח את התורה וכן שאיך מקבל את התורה איך מקבל
 תוכן השכלות וכשאייך מקבל מה שאחייבן השכל עם המצאן לו והרשור
 עליו יצא לו ממתבנת החי המורב ויהיו הבהמות מטענת דרך הקנים
 יותר ממש כמין שני ידע שור קונה וחמור אגוס בעליו ישאל לא ידע
 עמי לא הרבון ויהיה דרכו כדרך מי שטאה עליו כן כשעים יאבדו ואיני
 יי כיקר כרים כלו בששן כלו

תורה

זכאנו לנו לבאר צורת ההערה התורה וחלקי התורה
 ומעלות אשוי החכמה ותבנתם כמאונתם בה וקבלת
 חונתה ואור כי ההערה התורה היא חמון מאת הלאים על ידי איש מ
 מנב אדם במה שהנא ענוכ כעטון אהם מעבודתו לגאולם על קבלתה
 גאול כעלם הזה וכעלם הכא חסד ונרבה ועובה והתורה חולקת

מעשי כג ארס לשלשה חלקים ציווי נהמהרה ומותר והצוני מתחיל
לשט חלקים אחר מהם מיצת הלבנות והם הרברים אשר יתבונ באמונת
הלב ביחוד הא והיות הלב שלם עשין וכענוח עליו נהמהרה אליו ולצנת כגודת
והאמין שבאיו ונודת וירוא אונק ושיוק מצותו ובמהשבה בסלואור-כין
והבחינה בטובותיו והרבה כזה ממה שיאריך ספרו ומהם מיצת הלב
בנות והאכרים יחדו ביחוד בלשון עם הלב וקדיאת ספר התורה ולבין
והתכלה והצום והצוקה והטביחה מן העבודה בצבנות נבינעיים נעשנות
סוכה ולגלב וצצית והדומה לה והאמרה מתחלקות גם כן לשט ח
חלקים אחר מהם חובת הלבנות והשיט חובת האכרים והאמרה
טבחנות הלבנות כשתוך עם הטרוא ית כפתר נבחותך ואהבת עשורת
מה שהמיר הטרוא מעשותו והאונה והאונה והאון ובמות בט אור
ולענג לבאיים ולכרים הבאים מהלחים על לשוש נחאוס כוע ואשין
נמצא קורת רוח באדעים והקנאה והחמדה ואהבת הרע לבט ארס וה
הקצף על גמירות הטרוא והרבה כזה אך חובות האכרים המזכה
מהם השתוף עם הטרוא בגלג ושטעת שקר והכמב והדבילות נאטלת
האסור והכשילות האסורות ושפיות דמים נהרבה כזה והמותר
יחלק לשלשה חלקים די הספק והוכני והקצור ודי הספק הוא מה
שאי איפטר לעמוד הארס בלעזין בתקנת אט נהנהגת עשיטן כמין ה
מיון כמאכל וכמשתה והמלבט והמכסה והרפגו שהוא צריך אליו
במרר עשיטן נכשילותו ושחודתו נהסתמשו בכל תעערתו נשיקה מהם
כדי הספק והנבנה אשר בהמה יטן עשיטן כמין שאר הכתג טוב איש
חוק ויגלה יכלבל דכיון במשפט והחלק השיט שהוא הרבני והוא
עבר ונבל די הספק אל התוספת אשר אין צריך בהם לארס כג הרבני

נכח

מן המאכל והמשתה וטב המהיר מוטן החכם באומרו אל דהי סנוטו
 יין כזולל כשר למין וכן שיפלט להתקטט במלבטים ולהיחייב במטפנים
 ללא דוחק ומותרי הדברים אשר אינו בנחה שלא ישל כה כמו שאמר
 החכם כחכ דברים לא יחדל פסע ורוב הבעילות וכן אמר ורועה זועת
 יאבר הון ואמ' אל דתן לעשים חילק וטמ' כמלק ולא ידבה לו נשים
 והשתדלה ברב הקנין וקטן הממון וכה אמר אל תיגע להעשיר מבית
 חדל ואמ' כמלק וכסף וזהב לא ירבה לו מאר וכל מה שזכר
 בתקנת האפות והנאותם מנה באחרונה מפני שמביא את האדם אל
 מה שהמהיר הכורא מוטן ואמר אותו והחלק הטלשו מן המנות
 הוא הקצור והוא שלא יגיע האדם אל גר די הספק במאכל ובמשתה
 ומלבנוס ודבור והעסק בצרכי הממון והדוגמה לזה וזה יחלק לשני ח
 חלקים עיהיה חסדות או לעשן העולם ואמ' שיש מוטן לחסידות
 להתקרב בו אל האלים על דרך הפישות הוא משוכח ויש עליו גמול כי
 אמר החכם לב חכמים בבית אבל ולב כסילים בבית משתה ומה
 שיש מוטן לעשין העולם והוא להותיר ממון או לטמ' אותו שהוד
 פרט מן המנות ומסתפק מן השלם בפחות מממון זה מנה מפני
 שהוא יוצא מעניב הכחיה והוא חומס את גופו ומה מפני רוב אהבתו ב
 שלם ואמ' קצת החכמים מי שפרט מן העולם לאהבת העולם
 כמי שמכבה האש טמ' אבל הדבור והשינה הקצור בהם משוכח
 הדבור מפני שהשתקה אחריתה יותר טובה כמו שאמר החכם אל
 דבול את פיך ולבך אל ימהר להוציא דבר לפני האלים כי האלים
 כשמים ואתה על הארץ על כן יהיו דבריך מעשים אבל השינה
 כמו שאמר הכת' מעט מעט תגמול מעט חנוק ידים לשכב

59

וכבר התברר כמה שזממן כי כל מעשיו האדם אינם יוצאים מצונו וא
 ומהרה ודי הספק כי כל מה שיוצא מגדר הספק או אל התוספת או אל
 החסרון איננו נולד מהשיץ בצונו אם יהיה לעם שמים . וכאשר
 נחקור על די הספק להגיע לין השלם אל המזון נמצאע מצונו כי כ
 ע"כ כראשית היצירה ויכרך אותם להים ויאמר להם פרו ורבו ומלאו
 את הארץ וכבשוה וא' . ואם אחריכ הנה נתתי את כל עשב מצויע
 זרע אשר על פני הארץ וא' . אם כי די הספק במזון נבגם בשער
 הצונו וכיץ שהוא כי דבר התברר כי כל מעשיו נבג אוס אינם יוצאים
 מן הצונו והאמהרה . וכאור זה כי העשה מעשה אם הוא לין די
 צוים הוא מעשה טוב ואם יניח מעשותו והוא יכל לעמוד בחובתו
 הוא מקצר . וכן מי שעשה דבר מן האמהרות הוא חוטא ואם יניח
 מעשותו הוא צדיק כצויתמך בעבור אהבת הלאים כלל שאם הכת אף
 לא פעל שמה כרכו הלכו . ואם יעשה לין המעשים המותרים על
 דרך שנה ונבנה הוא צדיק כאשר אמרנו טוב איש חונן ומלכה יכלל
 דבריו כמטפס . ואם יהיה מרבה ועבר די הספק הוא מקצר מפני
 שהוא לכת למה שהזהיר מלך הלאים . ואם יקצר מדי הספק עם
 יכלת עשו ויהיה טועת לייסר את נפשו בעבורת הלאים או למשול
 כמאונתו כרי להתקרב אל הלאים או לפרוש לין השלם ולשורת אל ה
 שלם הכה הוא צדיק ומעשהו טוב . ואם איך לשום שמים הוד
 מקצר ומעשהו מנה . והנה נתלקו מעשי כע אדם אל טוב ואל רע
 והמשל מי ששוקל את מעשיו קודם עשותם כמסקל המה ויבחן אות
 במחשבתו העונה וכח הכרתו ויבחר בטוב מהם ויעמוד זולתו כיו
 שאם דר ע"ה חשבת דרכי ואשיבה דגל אל עמותך חשתי ולע

התמהמהתי לעמוד מצותך . והראיה על בירור מה שמצד מהמעשים
 הטובים והרעים כג' שאר החכם כי את כל מעשי האלהים יביא במטפט על
 כל עולם אם טוב ואם רע . והנה הכתוב המעשים כולם תחת טוב ורע
 והוא מה שמצד מעשיך המטובה והמאונה . וכבר הדבאר כי מעשי כג'
 אדם יחלקן לשני חלקי התורה אהי רוצה לומר הציונים והאזהרות בלבד .
 ומצד שהיתה התורה מלכת נעשיים נחלקן כג' אדם במצות התורה על
 עשרה מעלות . תחלה אנשים לזון החומש והמקרא ובספיק להם ב
 גרסת הפסוק מכל הכנת ענין ואינם יורעים כי המלות נעמינו הלשון
 והם כמנונת המור טעם ספרים . והענינת אנשים בקטן לבר קריאתם
 ולעמוד התנועת נעמינו רוב המדללתם בודיעת מקומות הנקוד והם
 בעל הנקוד והמסורת . והשלישית אנשים ראו חסרון מי שקדם
 זכרם והעומד לרעת עלות הנקוד והטעמים וחברו אלהם דעת שמוט
 הלשון והקדוקו ורעת טמות והשגלם וטבות הטעם והסמך והנפרד
 וספור העבר כלשון עתה והסוף כלשון המקור והשגלם והחסר והנר
 והכפל והנראה והנעדר והרומה לה . והרביעית אנשים שהנסיט
 על מי שהקדמט זכרם בפיוט המלות המסונפקות בספרי הקודש וה
 נראה מן הפשט וחקרו עם זה על ידיעת השבר והאמת כלשון דה
 עברית והעמות הרומים ועמיץ רומים וגזרים ועמיץ נגזרים והגז
 וכן נגזרים ובפעלם והרומה להם . והחמישית אנשים שהנסיט
 על מי שהקדמט זכרם ברעת עניט ספרי הקודש ולהבין ערעין ולחקור
 על השבר והאמת מעניטן בגמנות הנמדת בן והם המפרשים
 ספרי האלהים נראה מיט אין סומכין על הקבלה . והששית
 אנשים סיט על הקבלה הקדמונית שהיא המענה והגיש לקצת חיוני

60

התורה והמצוה והדין מדל עין בתלמוד והעב עית אנשים הנסיפ
 על כל מי שמרע בעיון בתלמוד והשתרע בגססון וקריאת הלכות מכל
 פירוק קושיותיו ופתח סתמותיו והעמינת אנשים לא הספיק להם
 מחכמת התורה מה שהספיק למי שקדם זכרו ער שהטריחון נפשו להבין
 דברי אנשי התלמוד ולמתיכ ספיקותיו ופתח סתמיו לקנות כמה השם
 והתפארת והם מתעלמים מחוכמת הלכות ואינם מתעוררים למפסיד
 המעשים כל ימיהם העשייתם העבים מתולדות הדין והמר הקטרה
 מפסקי הדין ומכרו מחלוקת בעל התלמוד כחלושים הטפלים בנינים
 והתעלמו מעין כמה שאין להם להתעלם ממנו מעשיט נפשותם אשר
 הם חייבים לחקור עליהם מאמיתת אותות רבוה ע"ה והקבלה ותעויה
 אשר בהם ותביר ומה שחייבם בו הכורח ית מהכמת הראיות עליו
 בטכסע ולעמרו כלב שלם והרבה כמה ממה שאנו עתה לבאר מאשר
 יושג בדרך השכל בעש הזה והתעשית אנשים שהושע נפשותם
 לרעת חוכמת הלכות והאיברים ומפסיד המעשים והכין פטע ספי
 הקורט ומצבוע עשיטו ועמדו על אמתת הקבלה מן הכת והמושעל
 וסדרו הדין וחלקו חוכמת המעשים כפי הראוי לעשיית כל זמן והחלקו
 מדין כל מקום אחר שהכין ערשי ספר התורה ונמחרו בהם והזהירו
 עליהם עם הפקת האמת סתם וכגלי ונעוה עם האמת מאשר הודו
 עטה והם בעל הקורח והגאונים הטהנים מנהיגהם אחריהם
 והעשירית אנשים שירשן חכמת התורה מהנביאים בכל פירושיה
 ותולדות ערשיה והם אנשי כנסת הגולה ומי שקבל מהם מן התעמין
 והם בעל המענה והכרייתות כמו שנזכר במסכת אבות משה קיבל
 תורה מפינו ומסרה להנושע ויהנושע למקנים ומקנים לבואים ונבואים

התשובות בקצרה על דרך המעלות המועשות וההסמה על דרך המעשות
 כי הכרח נעלה ומיוחס לשנות מהגן לוי שמכחב עליו ויחזיר בזמן מה
 שלא אמר ואם הוא מישר אותם כמאן על להים אל הלהים כי אין החזק
 נראה אל הנבוא יורג נפלא וקשה משנת המנהג לע ועל דרך ההסמה
 אילו היה מתברר כנאיה גלגיה שהוא כן היה מן הדין להמשך אחיו כי אין
 הכוח ית משנה מהגן ולא מראה מופת על ירי מי שאיך יודע הדרך
 העוסה והישרה ומי שפחיהו הכרח להיות אותה הדרך הישרה ולהענין
 אחרי שראו האותות עליהן ראוי הוא ששמוך עליו בהרבותם והנהגתו
 נאט חייבין כזה לילך או לשלשן מאין חסיה כמו שאה ירא את
 בני נטלך ומי וכל עקן מי שנראה מופת על ידו ועל שט הפעם הם
 חייבין בקבלת התורה וככמותם אה החכם הכיט פתאים עומה ופסילים
 הכיט לב והמורה העלשית אשנים שנתבררה אצלם אמורת
 התורה וחשטן כי היא מחסר הלהים לער כה כריאותן כעלם היא ולא
 הנהיג אותם בו כלבז לא לעיול בעלם הכא ולא לעונש והטעם כזה
 מה שהוטב שג' כספרי הנבואים מן הגמול והעשש בעלם הזה ולא
 כבא ונבז האריך וכי סעיה ח'ל כפ' אם בחוקנות כמה שיתבאר
 כי כיוול דעת האשנים האלה וכספרי הנבואים סימטס חזקים בעשיית
 הגמול והעשש בעלם הכא מהם מה שאה כי את כל הלהים יטיא כ
 משפט על כל שעלם אם טוב ואם רע ומהם מה שאה ושנתם
 רשעים כי יהיו אפז תחה כפתי כוללים ואה נשכטם ויחיתם כן צדיק
 ליעב וכין שוכר להים לאער לא עבד ואה ויטאן וראו כפגי האשני
 הפושעים כי כן תולשד לא תמות ואעס לא תבבה והיו רדאן לכל כשר
 ואה מה רב טובך אשר צפנת ליריאיך פעלה לחוסים כן עגר טא אדם

ואה ונתנו לך מהלבים כן השמדים האלה ומה שכן לא ראתה להים זולתך
 יעשה למחכה לך ומה ורכים מיטיב ארמת עפר יקיצו אלה לתי שלם
 ואלה לחיטות ולרחיון שלם ומהם מה שאה והלך לפנך זקן וצור ::
 יאספך והרבה טלה מה שיארך זמנו והמדרגה היטעית אנשים ה
 התקיים טפשותם כדור התורה ואמתת הגיוול והעשש בעולם הכא לא ש
 טפשותם הטן אותם אל אהבת השלם והאוויתו ולקחו מעשה העברה ל
 מצוות יצונו בהם השלם וקבלו את התורה כגלים ולא טמטטנס וכל
 וכלאונם ולא כלבם וככמותם טור כפיו שלם את רעהו ידבר וכקרבן יטיס
 ארבו והמדרגה החמיטית אנשים נבצר להם כל מה שהקדמט מעשן
 התורה ואמתת הגיוול והעשש בעולם הכא לא שהטן אותם טפשותם ל
 אהבת השלם וקבלו התורה וטע כקבלתה להגיע לגיוול האלים ולשם
 טא אדם נבצורם בעולם הזה עלה והוא שער לטעבי החונך והוא ה
 עתק הנסות והמדרגה הטטית אנשים טונן טאעשיהם גיוול הסדא
 בעולם לבד מאהבתם אותו וכחכם כהטווחן ואינם מכינס גיוול השלם
 הכא ועשיותו והמדרגה הטכישית אנשים התבצר להם כל מה ש
 הקדמט זכרו לא שהיתה טונטם טפשותם לאלים תחלת הגיוול בשלם
 הזה נכבא ולא ידע אונפ טפנות האלים לטוון לגבל ולטבוח ולטווחו ל
 מי שיאות לו כלב ועליהם אמנו כאל אל תהיו טעבים הטטטטין את
 הרב על מנת לקבל פרס לא הון טעבים הטטטטין את הרב על מנת
 שלא לקבל פרס ניהי מורח טמים עלכם והמדרגה הטמיטית אנשי
 התבצר להם טפשותם כל מה שקדם זמנו לא שהם מקבלים טפנות האלי
 מיכארים את עשיו בשלם הזה וכבא וכבר כאנך געת טתי ה הדעת
 האלה כיה שקדם לנו והמדרגה התשיטית אנשים האמיט טטורה

הזה

62

וכגון וכעש עליה כזט השלמים וטוט כעבודת ה' להים לשמן ולמר
 עיאות לע לא שלא שמון מחפסירי העבדות ונבם ההפסד עליהם ולמר
 הכיח מאין דומה להם טז מוכי מנת יכאיש יכיע שמן חוקח ומ' ואמר
 וחנטא אחי יאכז עוכה הרבה וא' קצת החסירים לתלמידיו אילו לא היה
 לבם שעת הייתה מפמר עליכם ממה שהוא גדול מן העוונות אמרו לע מה
 הוא גדול מן העוונות אמ' הגבוהות והגאות כמן טאז הכה תעבת י' לב
 ובה לב' והמרוגה העשירית אשויס התבדדה אצלם אמרת התורה
 וכל מה שהן חייבין מן הגמול והשש עליה כזט השלמים והתעוררו מה
 מהתעלמותם וראה לבם מה שחייבין מ לבניה לגול טוט נחסו עליהם
 ולא שמו לבם אל הגמול והשש אך מהרו לעבודת כוכא לשמן לגול
 ולנומס כטספ וכלב שלם כעבור ידיעם אונתו והכרתם את עשיית נזאת
 המעלה שכמרוגה אשוי התורה נזאת מעלת העבאיים נרחסירים אשר
 נססו אל ה' וברתו עמו ברית נססו עמו והסטמו עלו ונתנו קולן
 נפעותם וכעיהם וקטינם והנאותם נעמדו באמונתם כמה שקיבלו על
 נפעותם אמ' הכה אספו ל חסירי כרתו ברית על קמח' ונזאת כורת
 ההעה התורה ומרוגה אשוי החכמה כספי התורה נחבטת נמעלת
 המאמינים בה' ואיספור שימצא כמרוגה אשוי התבוננת כמרה קולת
 מה שסיפרע אך מצע המצא שלא יוכ הימן האומה וכזכרע אונת
 תעלת ומנכס למכקס הירך הישרה והוא כאשר ימצא מ מעלה שהוא
 קיוב אלה וירע מה שסלובה לה מן התבוננת וישתדל לעלת אלה
 וירבד לע מה' טע וטן התבוננת העלונה מן התבוננת וישתדל לעלת אלה

מרוגה אחר מרוגה

ויאני לא עתה לבאר אופט ההעה השלמה על דרך ה'

פרק

השאלה והתשובה על סוף השעש כעבור מה שיט כמה מן הכבוד והגלוי
 למחוקק ונראה כי ההערה השלילת היא הזכרת האלים את האדם כ
 אמצעות שכלו לרעת אונתו ולהכיר סימני חסותו והיה זה מאת האלים
 למי ששם התורה אור לעיניו כשהוא מביע אל הגלית חומק שכלו וטיוח
 הכרתו ויהיה נספק להביע לצדן האל ולעלות באעלות החסידים אלון ופני
 לבנו מראות השלם הזה וטרונו או הדברים אשר יביע האדם בהם
 לענין ההערה השלילת שיתברר אצל מה ששע הכבוד כשכל בעצם ה
 אמת ונגות הכח ונחור בצדק וסור משל וגמול כעל הטובה כעוב
 והודות וגמול אשרי הרעה כדע ונגותם ולהשלים עם בני האדם ול
 הטיב אליהם ולשקל הטובות כשבה והצדקות בגמול והרעות כעשוי ויחנן
 גמול על גמול ושש על שש והמחילה למעשים כשבה באמת
 וכאשר התבררה אלה היריעות כנפש האדם כדק שכלו והכרתו יהיה
 שכלו שלם והכרתו חזקה ואם יזכרו האלים דרך טובתו ישוה השונ
 נפשו ויחשבתו להכין טובותיו עליו ויחזק הכרתו בהם וכאשר ישתדל
 לפנים ולשמוע עליהם כשכלו ולא ישיג את מה ששבו כללם וירכז
 והתמדת ומשיבתם יתבע את נפשו כמה שהתברר חיונו כשכלו וגמול
 בעל הטובה כעוב וכחור כצדק ויכחור לגמול האלים ית על רוב טובותיו
 אצל נכאשר יראה כעין לבנו שאין בו יכולת למה עם שאין הכוח צדק
 לו יחייב להשגו ולהיות שכל ונקל אצל שמו ואחרון ירבע את שכלו
 במעשים אשר בהם יתכן לעשות ולהתקרב אל האלים כבי שיהיו תמורת
 גמול וישדהו שכלו על הדרך הישרה כמה ויאמר לפני אס התברר
 אצלך ונתקיים כדעתך שאת חטובה כטובות כדאך וקטויה כרב חסדך
 ושעם חסדך ונאמר כי אה לה השלם אס דעתך לפני עקרת מה

63

שאת חייבת לבוא אמרה הנפש כן אמר לה השכל והיאך יתכן לך זה
 עם רפיון כספך אליו ואיך סובל מריחות הרפואה לא מי שהוא נספח לברי
 לבריאות לא יסבול קושי הרפואה אמרה הנפש כספי חזק וצעני גדול ל
 פרוץ מה שחשני ידי חמה שיש ללה עלי ועתה זרז אותי עוד אמר לה
 השכל אם תצמחי אמת פאטר ספרת איפשר שתצליח בך הרפואה ואם
 אינן פאטר אמת למה תפתי נפשו כי החולה שהוא מוכח לחפץ אינן
 מונה כי אם עצמו והפסיד החפץ טרחו ויכפל על החולה חלוני אמר
 הנפש והיאך יהיה מוטע הכוסף לו אן הרפיון כן אמר לה השכל אם
 יהיה ספק לו אחר ידוע ברורה כעצם מה שאת חייבת ללהים מן ה
 גדול וועש מה שיש בלבך מוטע וכי בהתעורר כן מפלגך וסדשתולת
 כן הצלחך וחיותך ספק אמת וחפצך נחוץ ואם לא הוא הסקר אמר
 הנפש לא פסק חפצ מחרות רפה וכספי טמא מעת העיון אותי דבר
 הימים הקדמונים שחלפן עו אשר עבאוי לי בדרך החכמה אמתת מה
 שצדקו ועבור אצל מדרך השת החכמה ותלה ואחר כך בדרך ההשת
 השכלת עו ששב ספס אמת וחפצ צדק אמר לה השכל אם מה שזכר
 שצדק אמת התאפקי על צע הרפואה וסבל מריחות הסס ורע טעמו ז
 אחר אשר תמועי מן המאכל הדע אשר היית רגלה כן אמר הנפש
 ומה הוא המאכל הדע אשר היית רגלה כן ועהנת אמר לה השכל הוא
 המדה המאנה שצברה עלך מראשיתך וכחותיה המחזיקים אותה מתא
 מתחלה גדולך אמרה הנפש ואי זן מידה היא המידה הזאת ומה המה
 הסחות המחזיקים אותה אמר לה השכל המדות המאנות שכן נטרת
 אכל טרעס ושקדס שתי מדות אחת מהן אהבת ההטיות המפניות
 מן המאכל והמטרת והמשגל ושאר צרכי אמן והמידה הזאת קטרת

ההנהגה

אותה משכנת הוע והוא חסך . והמידה השטת אהבת השירה וה
 גדולה והנאות והנבחות והקטאה והיא מנאה אותך למעט כשעם הנגול
 לבעל הטובה והמדה הזאת היא קטנה לך משכנת אשר גלת ביניהם והם
 אחיך וקרוביך . אמרה הנפש ומה הם הנחות שאני צריכה למעט
 ממני . אה השכל טחנות המדה הראשונה הם מותי המאל והמשתה
 והלבוש והתעמיה והמעחה והשלה והדומה לה . אכל טחנות המדה ה
 עניה הם מותי הרטר ורכ חברת כט אויס והנאות להם ואהבת המהל
 והכבוד להם והקטאה בהם כקניינים השלמים והכביחם אשר כירם וכמות
 אותם וזכור געתם והדומה לה . ואם היה שזכרת למסך ורכ חפצך
 לפיכך טובת האלים עלך אמת החיזיקי מעלך מה שזכרתי לך מן הכחות
 והמידות בכל ימלך ואחזק אעלה אותך אל שער אחר מן הרפואה .
 אמרה הנפש כי זה יקשה על מאר להסיר ממני אורך יגלותי כ
 לכן הורני באיזה מן הפנים יקל עלי בחסוך . אה השכל הלא ידעת
 שהמעטל יקל בעיני לבנות עתה אחר מטתיו ולפקר אכר מאיכריו כ
 שיארע לו כן חול ופחור מהתפשטון כשאר איכריו כשהוא מכין מה שיש
 כין שט העטיים ומטר מה שיש כן שט הדעת . וכן את אם תרצי
 שיקל כשטך פירות' מה שפירחת קשה שימי אל לבך והשתמשו בביטך
 כשיקול מה שיש כן הטובה אשר תגיע אלך בהפריך ממני והדעה אשר
 תמצא אותך בהתאדות חכמת ואז יקל עלך פירות מה שיקשה עלך
 למרותך המצאת . אמרה הנפש ומה הטובה שתגיע אלי כשיירדך
 והרעה אשר תמצא אותך בהגדרתך . אה השכל הטובה עלת נפאך
 ומעחה ממאל קדוח העלם שהטאותו מעורבת בעצבים ותאודתיו
 נפסקות ותביאך להכיר באחרית חזקת הכותך בבית מיוגעך ושתתהל

64

לו ותמוש עליו והעשר הזה מטעמי הטובות אשר העלתן וחיונת בהם
 אך הרעה משיבת דאגתך והסכל יגעך והתמדת אכלך בהעדר מטא
 מטאלותיך בשולם הזה אשר אם תגיע אללהם תגיע אל ההכל אשר
 אין לו קימה ולא התמדה כי הוא הולך אל זולתך כל ספק ולא ישאר
 בידך השולם הזה ולא תגיע אל הפח כל ספק שלא תגיע בו אל מטאלותיך
 עם אורך השתלעות בהם אמרה העבש הכינתה מה שמצרת ואני
 מקנה עיקל כענין בעבורו פירות מה שהיה על קעה קורס לכן אין הוסף
 לי ענין שייט מאופני הרפואה יונני מה שחפצתי מעבורת האלהים
 אמר העכל ממטלת הדבר וכלל שלשין הוא שתקבל למה שהנהג
 למעלה ממך מה שאת רוצה שיקבל לך עליו מי שהוא למעלה ממך
 עם השמות הערכים ומה שהוא טוב כשענין ממע יודע לך למעשהו
 קבל למי שלמעלה ממך כיוהנו אמרה העבש הוסיפה לי פי וכיוהנו
 אה העכל העל על דעת טובות האלהים עלך כמה שכלל עם זול
 זולתך ומה שאת מיוחדת בו ואחרון העלה על מחשבתך שאת ה
 הטיבות ככמותם לענין מקנת ספק והפסס אשר ייטיב כשענין ממע
 קבל אותם עלך לבואיך ומה שהוא בענין רע ממע ידע כשענין
 גם כן ממע לבואיך אמר העבש הטעתי מה שמצרת לי בכלל
 אך עשה עמי חסד ונאח אותי ל לפיט אה העכל העשיתיטם שהם
 טובים מאד מעמי השולם שיתענה כם לפי ארונו שישגלהו לך ה
 טוב קצת מה שגילך כיוצא מהם שיעבדו לבו נבחר וכמעשה וע
 יהיה נאמן ומשמול כעשיתי כגלעי וכסתר ושיירא אותי ויסתר ממע
 כל זמן שהוא עמך לפיט כה שאת קצת החסידים אל המורה ארצ
 אחתך והוא רואה אותך ומהם שישפלו ויטעלארונו כמראה למעשין

ונבחר מצבוע נשיהך כשפלות לפניו במלבושו ובגדו ונתן
 נידומוהו בלשונו ובלבו נשיטת ויודה אותו ביומו ולעל נשיקטו עונות
 כחך ונגלג ויספר מהללו ונכחין כפ שיאני לע ניוץ לעבודת כ
 שמה וכטוב לבב ומאהבת שימצא חן בעיניו ויתקרב אל רצון ניה
 ויתחן לע תמיד לענות אותו ולבט לע ומאהבתו ויפחד שיהיה מקצר
 כמה שעהו וישמור מצותו ויתרחק ממה שהזהירו ממנו ושישיב אל
 לבו מה שחלק לע מן השעות וירטו כענין עונותיו ויגדל ויבט מעשהו
 כשר מה שהוא חייב בו וימעט אצלו ערותו לעגד מה שראוי לע ויודה
 בקטנות מעלתו כענין אצל גדולה אחתו כענין נירכה להשתחוות לע
 ולכנותו לע כניעה ושפלות ושיכטה בו ככל ערכו ויירצה ככל ענין שיע
 שיעתקט אליו ואם יעביעהו יודה וישבח ואם יכעבהו ירצה ויסתכל לא
 יחמדו בדיע ולא ישולט בגדותו יהיה די לע כמה שחנע ויזרקו כ
 יסרו אותו וממה שהוא טוב ממנו ענו להראות סימני העבודה
 והתקנה עליו ככל העשות אחריו ובמדותיו ולא יהנה בו אם כחשו ולא
 יבט בו אם אל דרכיו ולא ישמע בו אם דרכיו ולא יאכל לא מה שהט
 שהטריפו ולא יחטוב לא בגולתו ולא ישמש בו אם בעבודתו ולא יקט
 כי אם רעם ולא ירוץ לא בעליחותו ולא ישמור כי אם מהירותו ולא
 יטה כי אם בביתו ולא יקום כי אם באמונתו ולא יקרא בו אם ספרו ולא
 ילבט כי אם סות יראתו ולא יישן כי אם על יעוש אהבתו ולא ירמה
 לע כי אם רמונתו ולא ישיר אלא במתיקות חסדו ולא ימצא קורת רוח
 כי אם עניו ולא יכח לא מה מרותו ולא יאכל כי אם בעת כעסו ולא
 יפחד לא מהקרו עליו ולא יקוה בו אם חסדו ולא ישם לא כמה שיחייב
 רצון ולא ירצה לא כמי שעשה רצון ולא יקח בו אם ברשותו ולא

יין לא למי טעה אונת לנת לע . וכן ככל הנשעתינן לא ישתק רגל ולא
 יטע עפעץ לא אחר הפקת רצון אונתו בהם . אך השנינים טהם
 רעים מן העבד הכ הפך כל הטובים כעני אונתו למען וכהפכב
 יוכרו הדברים . ונבר הכינתו וקבעתו לך מהם כלל . שיש מן די יורה
 אונתך על שאריתם ועל הפסם וכיון שהטוב מעבדי השעלם כעני אונתו
 כיון עספיע - ונבר ידעת קטעת מעלת טובתם עליהם כמה ארר
 חייבת לאלהים יהעל מכפלי מה שמרע כשהשלמי לך מה שיש לך עליך
 מוח הטובות

פרק

אמרה הנפש כבר הכינתו מה שמכרת וכליה עפרעת
 די אך באר ל על כמה פנים אנט חייבת כחוספת ה
 עמוה לאלהים יה . אמר השכל כי תוספת העבודה על אנשיה מתח
 מתחלקת מדרך הכלל והפרט בעונה עליהם והטובה על המדברים
 על ארכעה ענינים . הדאטון מהם עובת הכורח הכוללת על האדם
 והוא המציאם אחר שלא היו רצ נמצא והחיותם והעונה להם ככל
 אשר הקדמין זכרו כשער השיע מן הספר הזה ועל כן הם חייבין לאלהים
 עמרה כוללת והם כל התורות העסלנות אשר נהג בהם אדם נחמך ונת
 וכטו ואיוב וחבריו ער ימות משה הביא עה ומי שדבק בהם כולם
 לעבודת האלהים ייטיב האלהים לן בעונה מיוחדת משאר כט אדם ניותן
 לע מעלה יתרה כשעלם הזה והגמול הגדול כבא כג אמרה שמה ל
 האלהים אל תרח אכנס אנט מן לך עמך הוכה מאר . ומי שימחה
 האלהים בטובותו יפל מאריות המרמים ומעלותם אל שפל מודעת
 החי שאיט מודע ויהיה ריע כרין הכהמות בשעלם כג עה ואניכי יי
 כיקר כרים ומ . ודיט כשעלם הבא הרעה שאין למעלה ממנה כמך

טאך רוחם אט האלבם . והענין הטע טוכת הכורא על עם מן ה
 שמים ואומה מן האומות כמו שהטיב לבני ישראל בהוציאם למצרים
 והביאם אל ארץ כנען וחייבה כזה עבודה יתרה על העבודה הראשונה
 והיא התרות השמשות אחר שהחזיר והעיר על התרות השכלות ומי
 שקבלם לבאר הלאים יחדו הא כעונה וחייב עליה עבודה זולת עבוד
 אומות ושאר שטן כמו שמצאנו שכתב עלי כעצא משה מי לי אל
 ויאספו אליו כל בני בני הוסיף להם הלאים ית טוכה יתרה ובחר מהם
 לשרת כבגרו אהרן וכבא וטה אונתם כעדות יתרות משאר האומה ויש
 אונתם לגמול הגמול לעולם הבא . ומי שימרה הכורא מהם יפול מעדו
 המעלות וישעש כשע העולמים כז שאר החכם ועוב לא יהיה לרשע
 ולא יאריך כל . והענין השלישי טוכת הלאים על משפחה ממ
 שפתות האומה כבהונה ולויה ומרע המלכה כבחדונו וחייבם על זה
 עבודות יתרות ועבודות הכהונה והלויה ידועות ומבוארות בספר תורת
 הלאים אך תורת בית דוד כז שאר בית דוד כזה אמר יי' דומ לבקר
 משפט והציל גמול מיר עשוק . ומי שהטלמס לאהבת רצון הלאים
 יחדו הלאים כעונה בעולם הזה וכגמול הגמול כבא והיה עבד
 מונחר או מורה צדק כמו שאר הכת על פתחם וישאר פתחם ויפלו
 ותעצר המנפה . ותחשב לו לערקה לרור ורור ער א שלם . ואר והסת
 הלום כז צדק אשר שמו את משמרת מקרשי ואל . ומי שהמרה
 הלאים מהם על מל המעלות העלונות בעולם הזה והגע אלה העש
 הגמול כבא כאשר ידעת מרוב קרח ושרת . והענין הרביעי טוכת
 הלאים על איש מאישי כז ארס עתיחר כה משאר משפחתו וענין ו
 שאר המדברים כבבא מונחר חן עזר מענה להענין אומה חן חכם

107

66

העיר הלאים את רוחו כחכמה ותבונה נהדומה לזה . ועל כל טובה
 מהם יתחייב כעבודה יתרה לאלהים ומי שהטלמה מתמידות לו כל ה
 טובות הטללות והמיוחדות בשלם ויוסיף לו הלאים כח עליהם ודעת
 בהם כמו שאמר שבע י"י / לרוח אמת לא יטוב ממנה מימי בטח אש
 אשית לבסא לך . אם ישמח נשך כריתו וענותו זו אלמורס גם ששה
 עדיער יטב לבסא לך . והגיוול בשלם הכא כיון שאמר לטל האמנה
 לבאות בטוב י"י / בארץ חיים . ומי שימרה הלאים בטובה אשר יחדו
 כה יטל מכל המעלות היתדות וידקדק עליו הסווא במטבן יותר בשלם
 הזה כמו שאמר הוא אשר י"י / לאמר בקרכי אקדש ועל פני כל השם א
 אכבר וירס אהרן . ואמר רק ארבע ידעתי מכל מעמדות הארמה עלך
 אפקוד עלים את כל שונעתיכם . ויהיה עור שנשון בשלם הכא יותר
 קטה כיון שאמר כי ערך מאתמול תפתה גם היא לאלך הונך השמיק
 הרחוב . ועל אלה ארבעת ענינים חייבים כח אדם כעבודת הלאים
 וכל אשר יוסיף הטווא טובה לאדם חייב עליה שגורה ומן הראייה על
 זה כי התבואות חייבות כמעשה טל אשר תעשה את כל תבואות
 זרעך ומי שטען הלאים מאה טר שלתבואה חייב מהן עשרה טרים
 לאלהים ומי שטען לו הלאים עשרה טרים חייב מהן לאלהים טר אחד
 ואם יוציא האחר תעשה וחצו והשט אחר אחר יהיה הראשון שגש
 והשט מקבל שס . וכן אומר כמי טלח היה לטן בטלה ממט חוסת
 המילה ולמוד התרה ומי שהוא פסח בטלה ממט חוסת החך ומי
 שהוא חולה בטל ממט כל המצות מה שאיטן יטל לשונתם . ועל
 ההקטה הזאת יתחייב מי שיחדהו הטווא לטובה כמספת שגורה
 עליה ועל ק היו החסידים הראשונים כשהידה באה להם טובה טעו

רנ

מעונות העולם היו מסתרים לה משט פטס אחר מהם שלא יקצרו מ
 הטלות העבודה עליה וההודאה בעבודה ותשוב להם לעה כמו שאמר
 יעקב אבינו קטני מכל החסדים והשיט שלא תהיה גמול הכבוד על
 עבודתו ויגדע מגמולם לעולם הבא כמו שפירשנו הקדמונים כענין ומשלם
 לעונתיו אל פניו להאכילו וי' לך כזה אמרה הנפש כבר הביטתה לה
 שזכרת ואיננו מונעא את עצמי יטלה לשלם חובות הכבוד על עונותיו
 המלכות היוצרים כל טקן מה שייחד אותו בו מהם ואם חפצי ורצוני
 לשלם מה שאני חייבת עליהם מיר קודמה לגחשטט סהעלמיו תחלת
 טובה עתרה ממני וכן בהודות לא כשאהרץ אורטן בעלת ער
 גדל טובן על נגחשטט וכוננתי בהודאה לבקש על התמדת הטובה ול
 הוסיף עליה לא העאט מתוספת הטובה והתמלה וכשאני על הדרך הזה
 בעבודתי והודאתי לאלהים ממישעט הטובה הכרונה לחובת טובתו איך אגדע
 שלם שאר עבודתי על טובות המיוחדות ואני צריכה שתדני מה שאני
 חייבת מ עליהם מעבודת האלים על המישעט שאהיה ראויה להתמדות
 אמר הטוב מה שהתעצת ממישעט טען בעבודתי והודאתי ל
 אלים וט רבי פיך רבי מודה וטנול סהס טעט מסקט ולבן להוסיף על
 הטובה ולשאול התמלה הוא מפני שלש מידות האחת חוב אהבת
 את עצמי וחפץ לגטון העשימות אלה ולא תפסע פסיעה לעבודת
 האלים ולא לזולתה שטונקן בה להתענג בהענות וכבר הקדמתו לך
 בתחילת ופאתי שתשתדלי מל יטקן להחזיק המורה הזאת והמידה
 השנית מפני שאיך מביעה חסר הכבוד עליך וייעלה במחשבתך שאיך
 מצעת אל הטובה לא כבקטותך עליה וכבר העיך לך כמה שתרע וכמה
 שאיך יודעת ואת לא תספלי ובבקטותך מי עשה לך כל זה בתחילת

44

67

אם היית מחזקת מלך המלשמה הזאת היתה עבדותך במונה שלמה
 והוראתך לו כמצפונך ומה שתקני מלמך אזי היה ראוי ומחויב לך יותר
 והמרה העלית שחייך מרת את עצמך ולא שנין הנהיגך ואת
 רואה חוזק לגלה שכל הטובות ואיך פסקת לבקש אותם וכל אשר
 הגיע מהם אל רב מחשבותך עשה למה שלמעלה ממך ואיך רואה ה
 בורא ית' ראוי לגלה שכבודות ממך וכשתביה ממך עבודה ומשנה
 חסד ממך עליו עם ידיעתך מחסורך אליו ופסאית צריך לך ואלו היית
 מגלה הסכלות הזו מעליך ותענין בשן סקוטה והיית יודעת כי הסירא
 ית' אשר סאך חושב עליך נידע כעוב לך ומה שאיך טוב יותר ממך
 היית חצה במה שיציעך מהם ותגדל הוראתך לו עליהם כלב שלם ולא
 היית תולה תקוותך במה שיטריך מהסת מה שהגיע אליך מהם ופ
 ופרוע האלהים עליהם ומה שאת ראוייה לו אי איפטר שלא הגיע אליו
 כשיתחייב לך בעבודתך לא שתקוה אותם סלגות דעתך פ

חובת

פרק

ומה ששאלה על המעשה שכעבודות האלהים שאין
 אדם יוצא ידי חובתו כמחובת למטה ותתחייב למה
 התגודת עומת עליו הם עשרה עינים . מהם שלא ישימנה סיבה
 להורות . ומהם שיזמור עונת האלהים כלשונן תמיד נירבה להודות
 לו ולשבתו בלבן עליהם ונראה מדמיון . ומהם שלא תהיה נאכזה
 ומעשה בעיטון . ומהם שלא יתלה כמולתן אם תהיה על ידי אמצע
 סיודה האמצע ניתעלם מהודות הבורא עליה . ומהם שלא יתפאר
 בה ניעלה על דעתו כי כסתו לקחה ובחכמתו במה שהוא ראוי לה
 ומהם שלא יעלה כמחשבתו שיתמיד בה שדולעות בה נשתחבר
 למיטן אם יתעלם ממנה . ומהם שלא יבא מי שחסר הטובה ההיא

ויראה את עצמו טוב ממך לפני ה' ושמא ה' יאמר משה אמת כר
 להראות מה ששטר בן מרע המצפון ותשיאהו הטובה ויהיה כל חסר טוב
 טוב ממך לפני ה' ומהם שיהיה לבב שלם עם אלהים ככוונת
 ובהטעם ואם לא יוסיף במעשהו על מה שהיה בתורה ולא הוסיף ב
 הוראה וכשכח יתמיד על מה שהיה בו וישתדל לבין את לבו במעשהו
 לאלהים ואל תהיה הטובה גרמה לקצר מעשהו הראשון ולחזור אורח
 מהוסיף ככוונת לאלהים ומהם להיות ענין תמיד על מי שהנא למה
 ממך ברוך הטובה ולא על מי שהנא למעלה ממך וכן ראוי לו להידר
 ענין תמיד על מי שארבה בעבודת ה' יותר ממך כפי שישתדל לו
 עלות אל מעלתו ואל יבט למי שהוא מעשי כפי יותר ממך ויתגאה ב
 מעשהו ויתעלה ממך ומהם שלא ישארו אונן סתם הבריח עליו
 וארך אפיו לו כפי שיהיה כטוח מקצתו ויורה אותו כפי מי שהגיע לו
 דבריהם אל מן הקדמונים שעברו וראוי מן השיצאים עמך שהטיב
 להם ה' כמיטב הטובה ונעו מעבודת ה' להמרות לא נשאל לא
 כמה שספרת לו וזה ילגי ומפוש בפרי העביאים ע"ה כל מי נור
 והם כל מפסירי השער השלשי הזה אשר טועתין ביאור חינוך קבלת
 עבודת ה' ומי שלא יטל להוסיף בעבודת ה' כדעת טובותו ויזל
 לקבל מה שמכרת לשם שמים יהיה ראוי להתמדת הטובה לו המינוחות
 לו אם יסירנה ממך יהיה לאחר מטע דברים או לחנות כמה שכן שקדם
 לו או לשלם לו כשולם הכא תמונה מה שהוא גדול ויקר
 ממה ושורף עשה הרבה

אמרה הנפש התעסקת ברפואתי והעלית ארוכתי
 והופחתני והגדלת והסקפת באורך רפואתי ונעלית

פירוק

ה

חטבת האולת מעל לא טשאר אל ענין ממסירי עבודת האלים ענין
אחר אם תפאט למורהו ותסיר ממנו ראיתו אצל מן הצול שבמרום
ואהיה קרובה לרפואה מל ענין אה העכל ומה הוא הענין שהוא
אצלן טשור זמרת אמה העפט לה טמטאת בספרים מענין ה
הטח והגמה והממשלה והחפץ שהכל לאלים כל מה שטח לקופח
וטח וחי ומרוב טמו טכ כל אשר חפץ י² עשה בטמים ובאין ואה
י¹ ממה ולחיה מוריר שאול ויעל י¹ מוריש ומעשיר מטפיל ארץ
לרומם ואה מי זה אמר ותהי י¹ לא טה מפ ענין לא תטח הרע
והטוב ואה יוצר אור וטרא חטך עשה שלם וטרא רע ואה אם י¹
לא יטב בית שוא עילע בטנו ט אם י¹ לא ישמר עור שוא טקר טומר
ואה שוא לב מטמלי קום לאחרי טבת אונל לחס העצבים ט יתן ל
ידרו טיעה והרבה ממה טחומה לה מה טירה טלע כי הארס נטאר
החיים טבלם הכנים הברוא לזיון השלם הזה ואם יטעם יטען ברשותו ומחו
ניכלע ואם יטחם יטחון מעשיהם טמו טאר והוא יטקוט נמי ירטיע
ואה תטתיר טעך יטלען טוסף רוחם יטען ואל עפרם יטוכן וכל רפי
הראשונים טבלסר מורים מלל הענין הזה מכל מחלקות ט וטמט
כספר התורה מה טחולק עליו מה טחורה כי הוטעשים העמים להאדם
טענים ברשותו והוא טהג טהם טחפץ והם הוונים טטוט וכתירתן ועל
טן יטחייב כגמול וכעש על העבודה ועל העבירה והוא טאר הטעב
ראה טתי לפעך היום את החיים ואת הטוב ואת הטות ואת הרע
אה וטורת טחיים ואה מירכס היתה זאת לבם ואה כי טועל אדם
יעלע וואה אולת אדם תטלף דת וכל מה טיש בטפריץ לתורה
ומטה ומוסר מורה על ביחר הענין הזה וכן מה טיש ט מגמול

השגרה נשען העבודה הכל מורה כי מעשי האדם מונחים אליו וכי
טוב הלאים נקי מטובת ורשע וצדקותו ומשנותו והשני אצל קטה ו
והפיק בן טע השנים קטה מאר ואם יש רפואה למורה הזה ירפאנו הא
ממע על ירך אמר הטל אין זה עצבת לקטי ההפדה בן טע
אלה השנים הנמצאים במפרים גדול ממה שימצא ממע בפועל צדק
הנחיה והוא זה שאנחנו נואים מעשי האדם שיהיו כפי טעם וחפצ
בקצת השתם ויהיו טעם וטעם בקצתם נהם יורוך כי יש לצדק
מלשלת עליו ושהוא רחוק מאסרו יתר על זה שיחפץ נייטעו ממה שאין
חפץ ויראה לך גם זה ממע בתנועת לשוע נשמע וראותו ואני רואה
אחריו שהגיוול והשעש שבדים עליו כפי מעשיו והטעותו לעבודת ה
אלים ולבמותו וכבר ארע מחלקות החכמים באופע ההפדה בן
ההסרה והצדק וזהו מי שאר כל המעשים האנטיים הולכים
כחפץ האדם בהם ויכלתו וטחון מסר הלאים בידו שייניהם והשליטון
בהם וט טוב הלאים נקי מהם ועל כן התחייב עליהם הגיוול והשעש
ומהם מי שמשוכ המעשים האנטיים נחולטם אל הצדק ית ואר
כי כל תועה שמהחזות בעלם מילדו ודומם היא סעות הכרח
ונגידתו נריט ורחת מאסרו אין נמלט מהם כשערה ולא פחית מלנה
ולא למעלה הימנה וכאשר הקטן עליהם בדרך הגיוול והשעש אמר
ס שנין הגיוול והשעש אין אנו יורשן כורתו ולא מהלכי דיטן והלה
צדיק ולא ישל וטאמן במה שייש בין הגיוול והשעש ולא ישבו נחלשו
דעותם מהשיגם הווית חכמות וצדקן יותר גלגי וחסדו טאה יותר
מלה שחטרהו בדיט אין לזה מבלשין ומהם מי שראה לבאמין
בשתי הדעות ההכרח והצדק ואצרו כי המעליק בהם אינן טצל מחט

69

ומכאן על אי זה דרך שייכר אותם . וזה הטוב ששעה משנה מי
 שיאמין כי המעשים מונחים לאדם יגמול ויעש עליהם ונשתדל בכל
 אשר יושלש אצל המרא כשכ שלמים ובעת סליהם כעמון מי שהיה
 שהתברר אצל כי ממשלה כל המעשים והתענות והתועלת והנזק
 בגזרת האלים ורעותו וכמאסחו וכי לא ית הטעה הנצחה על האדם
 ואין לו טעה על אלהים ית והדעת הזאת קרובה אל דרך הבצלה מכל
 אשר קדם זמרו כי לין האמת והנבונה טערה בסכלות ברבר הזה לחמו
 המרא ית מפע חלשת דעתו ומיעוט הכרתו ובסכלותו בני פעם
 מאופני הנחבה ולא שלם מיני ולו היתה לא כשיורק על הסוד הזה
 תקנה היה המרא מנלה אותה לנו . והדמיון הקרוב בזה מה שאין
 חאין מענין חלשת הראות שאין לו תועלת כאור העמש עד שישיים
 מסך יק כיו וכך שינו וכל אשר יהיה החולי בעינו יותר גדול מהיה
 הקטן כמסך יותר עבה וכל אשר יקל החולי מעינו יהיה המסך הדק
 יותר ראוי לו . ועד כי אט רואים כחכ הלואמה האפנות פעלות
 אילו לא היי רואים אותם בעיני והיה דברים מציע אלע היי
 ממהרים להכריב המגיד בו עליהם כמו האצטובלכ שהוא מאמז ה
 חוצים שאיל לא הטגנהו בראותו ויגיד לן מיגד צורתו ורמורט
 ויה שינוטג בו ליתאעת הגלגלים ומקומות הכובים וטוון העעות של
 כל עת ועת מערי הענה נידיעת מחקי הדברים החלוקים והרבה מן
 הדברים שאינם ידועים לא עברר במחשבותי ולא עלה בעיוני
 צורת . וכן מה שהוא יותר קרוב אלע מן הכלים המשתמשים בהן
 המון כן אדם הפלם כי לול הטגת חוש ראושין אותו לא היה מתקיים
 בגפוזותי שיסקל סקל הסק במאמנם שאחד מחלקיהם יותר

ארוץ מן השט . ומן הטמה שיסקל בו שקלם וכיס נחלקים בחסר
 וכיור סאן אחת . ומה שמשמשין בו כצ ארס יותר מאעת האנן ה
 עליון מאבט הריחיים בסטוב טנה באמצעים חלשים מנשן אותם ה
 מים וכצאט משלכין אנן קטנה בטעף הים הערים לא היה מתעב
 ששה ער שהיה מנע לתחתים וכריחיים משקל האנן כפלים וכיס
 וטח האמצעים שיטעון המים בעבורם פחות ממה הטעף הורה ולו
 החד לא מנר ולא הייט הואים בעשיט הייט ממהרים להכחישו ולהטיב
 דכריו ומה מפני מישוט ידישתט בסודי היצרה וחלשות הכריתט ב
 שרשי העוצאות ותולדותהן נטבעהם וכחותם המתבדרים ומי ש
 הוא בסכלה אשר ספרט כדס שהוא כן ידון תדיר אין מן התנה שלא
 ידע מהלבי המזר והצדק משפטוי הנורא יה אשר הם עולמים ועלים
 ממה שזרט ער אין קצ וכצאות אה דור עה לא גבה לבי ולא רמון
 עיני . ואה אחר זה מה עדומה לו מהמסר אל הלהים כצאמרן
 אם לא שנית ודומות נפשי כצאול עלו אמון כצאול על נפשי .

יחיים

פרק אמרה הנפש כבר נחמתב צנה שיאשתט מהטינס
 סוד הדבר הזה לקותו ועמק עשיט . אך גלה לי סוד
 עשיט והטונה בהעמדתו בעולם הזה וקרב לי צרת ההכרח והצדק
 בכל ילתי מן הדרך קצרה ולא יהיה עשיט כמי שלא הכן אופט טומט
 מן המלכים כאשר הגעט . והוא שבקצת איי הנדון מדינה הסכימן
 יושכיה למטה עליהם איש ערי כל טנה וכאשר תולם לו טנה יור
 יוצאוהו מביניהם על הששן אשר היה עלו קודם שיתמנה עליהם
 והיה כהתמנם עליהם איש אחר סכל לא ידע סודם טו וקבץ ממונא
 וכנה ארמונט וחזקס ולא הוציא ממדינתם דס והשתרל להביא לאשר

ט

היה לו מחוץ למדינה מיטע ואשה אלה וטאטו שלמה לו הוציאורו
 אשוי המדינה שער ויק מן הכל והפדיון כיע וכין כל מה שבעה וקנה
 תחלה וסוף ולא יצא בצאת מאומה מכל מה שהיה לו בעיר וחוצה לה
 והיה מתחרט ומתאבל על טרחו והשתדלותו במה שבעה וקיבץ והיה
 לחולטו ואחר כך הסכימה דעתו למעט עליהם איש עבד עבד ושבון
 וטאטו עממה עליהם בחר מהם איש אחר והטיב אליו ושאל אותו על
 מנהג העם ודתיים עם מי שתמנה עליהם קודם לו ואלה לו סודם
 ודעתם כי וטאטו ידע ברם לא התעסק במאומה ביה שעתעסק בו
 הראשון אשר זכר אך השתדל נטח להוציא כל רב יקר שהיה במדינה
 ההיא למדינה אחרת נעם כל לפמיתו ומחמתו בזולתה ולא כטח ב
 גדולתם וכבודם והיה בין האכל והשמחה כל ימי עמיו במדינה
 מתאבל על להיחל יציאתו מאתם ועל שמעט בעיניו מה שמוצא
 מן החמודות כי אם היה עמר היה לוציא יותר והיה שמה בצאתו
 מהרה מאנה להתיישב במקום אשר עס חמודותיו וישתמש בהם
 באופי תועלתו ומיני הטאותו כלב שלו ונפש טובה והתמיד ענין
 וכששלמה שעת לא ראו על צאתו מאתם אך מהר לרוב כשמחת לב
 וסבר פעם משכח מעשהו והשתדלותו והלך לשובה רסה וכבד גדול
 בשמחה לתגורת ושמה בשני העשנים והגיע אל האוויר בשני המקומות
 ואני כיאה עיקרני מקרה הסגיל אשר יגע בשני העשנים והפסיר
 בשני המקומות וכן שחש הא אומץ הורט והראיני עניני ומה
 ששאר עליו מסור דבי ואופט תקטני אמר השכל כבר ספדת
 במשל שהכאת צרת שיוך בעלם וכי ענין ט שנין המלביס אשר
 זפת וטב התברר אצלך גרונך ומהור יציאתך ואת עיניו שמשוי

מה שעשה העבד העבון שיהיה ענין שניינין ואם השיי ממש דין
לך תועלת נכרי ולא תזכה במלכות אמרה העבש לולי חפצי ברום
לא הייתי חוקרת על מה שנעלם מעינייני אמר השכל סוד דברך
שהטורח בראך מלא דבר בכל מה שברא מן הגרמים היוחנים ורצה
לשאך ולהרס מעלתך על מעלת סגולתך וס'יו מן הקרובים אל אור כבוד
לשוב לך ולחסר ענין ולא היית ראויה למה אלא אחר שלשה דברים
אחר מהם הסוד מסך האולת מעלתך והאיר לך ברעתי והשייני
שנותך וכחך אם תבחר בשבורות או בהמחות והשלישי מסך
כעלם הזה בסכלך על עטרתו כן להעלותך אל מעלת השלישם הסולבים
על כהם מסך יי' מלאכיו וצווי כח עשי דברך ולא נחבן לך זאת על
ענייניך הראשון ומחמת הטורח ית' כרא לך העלם הזה בכל אשר
כן מקנפא ונמח וחי על סדר מתקן והנהגה נבונה והכל מתקן ל
מעלותך ונחור לך מסגולתם יסודותיו היכל מתקן דומה לעלם כ
שרשיו ותלדותו והבנתו ופתח בו חמטה ששים אל העלם והפקיד
עליהם חמטה שוערים למאמנו השוערים כל החושים העינים
והאזנים והאף והלשון והידיים והשוערים החושים החמטה
המשתמשין בהן והם חוש הראות וחוש השמע והריח והטעם והמשוש
אשר בהם תגיע אל כל תועלתך כעלם הזה והכין לך כתר הזה
היכל ארבעה מעלה לארבעה נגידים להנהיג והם המוח והלב
והכבד והכניזים ותקן כותם עור ארבעה אונות לארבעה פ
פקידים ו'ל הסח המונעך והסח המחזיק והסח המשלב והסח הדוחה
ואוצרותם ומשכנותם שהם שתי מירות השחורה והאדומה וה
למה הלצה והרס לתקנה ההיכל ופיזר העברים מכת ומחוצ ל

לעבדו

לעבוד ולשולחן הפנימיים האעיים והגרים ואמיתים והעצבים וה
 עורקים והחיצונים הידים והרגלים והלשון והרחם והטטס והצפרנים
 והדומה להם והכחן לך אחרון קטרים ומעשים בין הרוחנית והגשמית
 והם הם הטבעי והרוח הרוחני ואחרון חברך אל ההיכל הזה חסור
 מוטקן וקטין אליו קטר משורר ביכלתו וחכמתו יא כי שישלמו לך
 השלשה דברים אשר זכרת לך ותתן לך לצרכך שני יושבים והפקיד
 עליהם שני סופרים ונתן לך מן העבדים והשמשים כצרכך כשעלם
 הזה השט יושבים אחר מהם הוא העל המורה אותו מה שיש
 ברצון האל והיועץ השני הואך אשר תשיאך ותדיתך במה שיתקצך
 כוונתך בו והשני סופרים אחר מהם הכותב משצין הטובים שיהו
 וכללי וכיצבון וטראה עלי די השמשותפין ס אל מי שקדם זכרון
 מן השושנים והגרים והפקידים והעבדים והיועצים והמטרתים
 והשמשים והסופר השני הוא טרב המששים היעם על הדרך הה
 נזכר באעשים הטובים והמטרתים והשמשים הם האלות העפיות
 כשמה וכראגה והשטון והיגון והזכרון והטמחה והחכמה והמסלות
 והגבורה והמירך והערינות והכילת והצדק והדשע והבטשת והעמות
 והתקוה והיראה והאהבה והשטחה וההטחה והצער והגאות והשנה
 והטרה והשפלות והרבה טולה מיה שאת משתמשת בהם במצפון
 והטוב ירב טה השושנים והגרים והפקידים והעבדים והיועצים
 והמטרתים והשמשים לשמוע לך ולעמוד לצדדך ער עת ידוע
 לא כשישם מיחורים באדם להם בעת התחברותם אלך והם שגין
 ההטח ומקום הגמה והתיר לך להשתמש לך בטלם כמקנה אמן
 ובכל מה שהשליטך לשמוע בעלם הזה על פנים ידועים ובעינים

מיוחדים והם כל המצות השלמות והשמיעות והמוותרות ואמר לך כל אשר
שמרתו לך סודך והשלמתך להשמיט כן בעולם הזה אל ישיאך כי לא יוסף
לך בעצמך מאומה ולא יציע ולא תציע אצלך מהם ולא יציע אצלך מהם דברי
מתחדשים על אופן יבית או מחוץ אין דבר מהם לטובך ולא יצרך שאלה
מן הוולג וכקליפת הכיסה בין האפרוח ואם תביט דברי ותשטל כוונת
כן וטובה עלך ותבחי בעבורה ותרחיק להמדות בהנהגת לבך
שהשלמתך בו אעלך אל הגולה שביעלה בחיי וסמלת ואקרבך אל
רחמי ואלביטך זיו כבודי . ואם תבחי סמיות אעשך עש גול וא
נאשך עני ארון . ואם תסל אופני השמים בהם נאמר לך הדברים
אשר חייסתיך בהם בעבורה מפי עורתי כמפי נעמקין אשר נסיתיך
בהם . הנה יחיה לך יועץ חכם טהור כאתמול עמך יורה אותך
ואם תעלמי יעריך והוא הטוב התייעצ עמך כל דברך כי הוא יט
להטות כל השמרים לפניך באופני עבודתי . ותשנה המדות ה
מאנה הטובות כאשר ישה הרופא החכם שמשמש בסמין טהור
להזיק בתועלת המפת סמים הממיתים ומולדם . ואם תהי על ה
דעת האמת ותגבירי טלך ותשמע לעצת יטוב סופר המעשים הטובים
כל תגשותך המותרות ככלל מעשיך הטובים ותהיינה מספיק עליהם
ויהיו ל שמטיך שמרים לך בעבודתי . ואם תגרי את עצת ותשי לעצת
היועץ העני ו שהוא טהור כל עיינו ותשמע . בהן כאשר יעצך תשנה
מדותך הטובות מאנה רופא הכסיל אשר ימית במים המועילי
מפי סלות באופני שמות יטוב סופר הרעות כל תגשותך המותר
ככלל רעותך ותהיינה מספיק עליהם ותמצי שמריך נשמטיך ו
וישמתיך וכל מי שתפגע מסכמים על רעך ומפיקים חפצך

אשר אשתדל בם בלשונם וכלמה מלכות אשר בהשגשג. בהם שם
ישכחון עליהם נורו שינושי בהם. אשר השכל מדותך רבות אצטור
לך מה שנתנו לך בקסדה והוא שבמדותך שתי מלות הם השמחה
והאכל והם זה סגור זה ואופי השמחה כשתבטחי בהנאה.
קיימת המיר לא תעשת סה תגה ולא יאנע לה פגע התרי המידה.
הזאת. אכל מקום השלוט כאכל כי יפעך ורע מצע קיים המיד
אין כן יסלה לחוות ולא פגע להפר ממש התרי גם כן מלת האכל
והשגשג. מה. וכלל מידותך שתי מלות והם המורא והתקנה. ומקום
המורא שיהיה בענין מביא אל ענין שיצטרך ולא יהיה אחריה לך
טובה ואין סה כן ויסלה לחוות מענין. אך מקום התקנה שיהיה
בהקדמות המביאות הטובה אלך ומחייבת לך העשימות וכלל מצע שיהיה
שימש מהם ולא רע שיכירל כיך וכמהם בשעות הלכות שמהן הל
לעשות מפי טוב אחריית. וכלל מידותך שתי מלות הגבורה והמוח
ומקום השלוט בעמה בפגע באויב. וכלל מהם בם וסעל כל עב
ושיין סען הטיח ית ורען חסידיו סה שאר כי עלך הורגם כל היום
נחמך כעון טחה. ואר יהלע עיק חסר ויזכח. אך מקום
המורא בפגע באויב. וכלל מהם בם וכאנשי עמדתן ושהמורא מעמד
סגור לזכירת כנה שיש בו טובתך. סה שאר יען רך לבך ותבע מפי
וה. וכלל מידותך שתי מלות הטובה והשמות. ומקום המטה סה
בהירות המטיב לך בטובתך על פניו וכפן ידיו ובהוכחו מותך סעין
הטובים והדעים בפגיעת עב. אין סגור שאר כן ארס הקב את בית יע
את הבית וילגין מעשעיהם. ואר להי בטחה ובלגות ומה. וה
ומקום מידת הענות בפגיעת הרשעים נאנשי העבירות והמייטן החולקי

על האמת ולצדק בחסד ולבזהר מן הגנה ולהוכיח החטאים ולהוכיח
 הקטנים והגדולים כו' שאר על כן שמה שבחלמיש וגו' וכן שרתי
 מרות הטעם והדעת ויקום הטעם בשוה מדרך האמת ומדרך ה'
 צדק והגדרה העקר על האמת ואשיו' ויקום הדרך בהפיל הדמי'
 על כל אפניהם ובהנחם על אפניהם וכלת כדרכי האמת בהם
 וכן שתי מרות החמים והאכזריות ויקום הדחמים על הדלים והעני'
 והחולים והפגועים מן השלם ומי שאיך לכר אופי עונותיו ומי שאיך
 יודע להנהיך עצמו והאסיר ביד אונסו ומי שפקר עונת רסה והלוטות
 על עבדותיו והטובה על מה שעבר מחטאותיו מיראתך את שש האלים
 ויקום האכזריות בהפרע מן הרשעים והתקם מן המטחיתו בארץ
 כו' שמה הסת' לא תחוס עיני עליו וגו' וכן שתי מרות הגזונה
 והענה ויקום הגאווה והגובה כשהתפעל בנפשים באלים ונכבטים
 מעליו אל השפלה ואל התבטל להם עליו תואי כמצדקת אורם ונעשה
 אחרי דעתם המטחיתות אך הדברי הגאווה והגובה המורה על הפך
 דעתם ומעשה יצונך בהם כאשר ידעת לעשין מרובי והלך ויקום
 השמנוש טעה כפגיעתך אדם חסיד ונבו נירח לאלים וחנם סעודת
 ומתעסק בעבודתו ומי שיש לו עליו עונה נחסד את חייבת לגדלו
 עליה לו עין מי עגלו ועצמו טוטתו מגדולך עליהם וכן שנתקח
 הדין לאלים משבאך סין שאר או אף יכעג לבבם השל וכן שתי
 מרות האהבה והעטאה ויקום האהבה למי שמסכים עיני על
 עבודת האל ועל מה שישמחך באחרית עשייתך ויקום העטאה
 למי ששט על יצון האלים ושיר טגד אנשי האמת והכבודך אל
 מה שיקצין טראך כגון שאר שמכ תורה יהלע רשע ושמרי תורה

יתנו כס . וכן שתי מדות הנריסות והטלות . ומקום הנריסו לשום
 כל דבר במקומן ולתת לכל כעל מדה חמורה מן החסיה והמזעק כפי
 מה שראוי לו כגון שאר אל שיטע טוב משעלן ואי . נאר . יטע מעיץ
 מעייטתיך חרטה . ומקום הטלות על האכארים והפתיים נמי שאינם
 מכדים את עצמם ולא שרך העוסה עליהם כגון שאר יוסר לך לקח
 לו קלען ומנטיח לרשע מומן . ואר . דלל כל העשה טובה לגי שאיך
 מטנה כמזק אכן למקולס . וכן שתי המדות העולה והחריצות
 ומקום שמוט בעולה בתאות הבהמיות אשר הטאותהם מולפות מן ה
 אדם וישאר עליו חרפתם בעולם הזה ועשם לעולם הנא . ומקום
 החריצות בהטאות החחטות וכמעשים שמהטונן בהם לבצע אל רטון
 הלהים יהי כגון שאר דור עה חטתי ולא התמהמהתי לשמר מצותך
 וציה שחטתי כוער הזה די לבחור בדרך הישרה ואכקש האמת לעצמי
 וחפן בחסיה ליעשה . והלהי יפיק אונתא אל דרך שבורת
 ברחמי . אמן .

שלם השער השלשי סגרת הנרא

השער הרביעי

במחון על הלהים ירבך

אמר
 המחבר מפני שקדם מאמריי בחינוך קבלת ענה
 הלהים ראיתי להביא אחריו מה שהוא צריך ינות
 מן הדברים לעכר הלהים יהי והוא הכמחון עליו כל דבריו בעבור מה

שיש בן מן התועלות הגדולות כעשין התורה וכעשין השלם ותועלתו ס
 בערות מהם מעחת נפשו וכמחונק על האלים ית' כמו שהעבר חייב
 לבטוח על אדונו מיפ' שאם אישן בטח באלים בטח בזולתו ומי שטוח
 בזולת האלים מסיר האלים הטוחתו מעליו ומפ' אותן כד' מי שטוח
 עליו ויהיה כמי ש' כ' כ' ש' רעות ששה שני' ומ' וא' וימירו את
 כבודם בתבעת טור אול' ש'ב' וא' הכ' אחר הג' אשר יטח ב'
 אדם וטח בער זרוש ומ' ואם יטח על חסותו ותמליתו נכח אסן
 והשתלשלת יגע ליק נחלש טחו ותק' החטלת מהטי' הפ' כ' שא'
 הכ' לט' חשים בעמים ומ' וא' ש' ורא' רח' השמש כ' לו ל'
 קלם הערוץ ולא לעמים המלחמה ומ' וא' כפ'ים רשו נרען נדושי
 ה' לא יחסר ל' טוב' ואם יטח טוב שטח יוסר אמת נישאר לחולת'
 כ' וא' החס' שזיר יט'ב' ולא יחס' עיש פקח ואישן' וא' ס'כ'
 ימין ישכח ומ' או הגע' מל' הטוח בן כ'ט' א' החס' ולא יש'
 ש'טע' האלים לאל' מ'ט' ויהי' אצלן פקחן טטול' אותן מן ה'
 פ'עים ע' שיט'כ' ל'י' שהוא ראוי ל' כ' שא' ולחוטא טן ש'ין למס'ק'
 ולבט' לרב' לטוב' לב' האלים' וא' י' וצ'יק' לבט' וס'ק' ט'י' ח'לק'
 ואי'פ'ט'ר' שיהי' המ'יק' ס'כ' רע'ט' וא'ט'ן נפ'ט' כ' שא' נ'ג' מ' רע'
 חולה שער טמור לבעל' לע'ט' ומהם שהט'ט' אלים יכ'א'ע' הכ'ט'ח'
 עלן שלא יש'ט'ר' זולתו נש'א' יק'ה' לאיש' ולא ייח'ל' לב' אדם ולא יש'כ'ס'
 להר'ט' אלהים ולא ימ'ט'ף' להם ולא יס'פ'ס' ש'ים כ'ל'י' עבודת האלים
 ולא יפ'ח'יהו' ע'י'ש' ולא יי'ט' מ'ח'לקותם אבל ית'פ'ט'ט' מ'כ'רי' ט'נט'תם
 וט'וח' הוד'אתם וחונ'כ' ת'ג'י'נ'ל'ם ואם ינט'ח' אותם לא ימ'ר' כ'כ'וד'ם ואם
 יל'ג'ים לא יט'ט' מהם ולא יי'פ'ה' לב'ם הש'ק'ר' כ' שא' הנ'בי'א' וי' א'לים

יעזר לו על כן לא נבגתו של כן שמתו פני כחלמיש וארעב לא אכנס
ואר אל הנחא מטעהם ומרבייהם אל רחמי ואר כחמייר חזק מער עמי
מיצח ואר והם שהטעה בלמים יבאהו כחחוט לפנה אר לבן מע
מעייני השלם ולחר לבן לעייני השענה ויהיה חומה סומחה נבא
ורחב לבן ומישט וארן לעייני שלמי לבול הכמיא והוא היורע להפך
הספך והחוחות להכב והחוחות נהמיל לבפך על ידי חסמה ומשנה
ושור כ הטעה בלמים יש לו עלון יתון כעשרה רביים החילם שטעל
הטמיא צריך לכתרים מיוחדים לילאסה ולא יגמר לו דם אולם ולח
ימצום כל עת וכל מקום והטעה בלמים שרש מוכטה לו מעל
סיבה מיסימת השלם כר שאר הכה למשן הודיך כ לא על הלחם
לבו יחיה האדם ואר כ הסימת חיים בעשות מיטם כל עת וכל מקום
כאשר ידעת לדבר ליהו עם הערכים והאטה האטה ושעה רבבים
רפחה מים ורכר עכריהו עם הטמאים שאר נאחכיח לנבאי יי
מאה איש חמשים חמשים איש כיערה ואכללם למס ומים ואמר
כפרים רעו ורעם נורשי יי לא יחסור כל טוב ואר יראו את יי קח
קדושין כ אין לחסור ליראין והעני כ בעל הטמיא צריך לעשוי
וילאטה לא ישלם לו חפץ אולם ואיפטר סימיהו רחם ועשום
עם התמות העברה ואורך היצעה בהם ללה ניומם והטעה
כל כבעטה מהפעם ולבן כעוה למצוא הרעות וכל אשר יבאט כן
האלים יהיה לו לעמחה ולשטון וערפ כח אלון כמעטה והערקט ועלה
כמו שאר בעוה דשא ירכע על מי מעמות נהלש והטעה כ
בעל הטמיא איטם מאמין על סודו אולם ליראין על נפשו והטעה
כיי איטם ירא מיטם אדם כמחונן אבל הוא מתבאר כן כח שאר

דוד ע"ה ב"י בעתה לא אירא מה ישנה אדם ל' . והרבים כי בעל
 הכותיה איננו נחשב מהמזין מן החב והכסף הרבה לעת צדק דוד
 עלה ימין כלם לא כפי שישפיק למן לועט ואם ימין למען הדם
 יהיה כל ימין הפחד על נפשו עלה ימין כעשי"ט האברה נלמד
 יסקוט לבן ולא העה נפשו הפחדו עליו והגלגל והשם ואם לא ימין
 להם לא לילאות מחסורו זמן לועט איפטר סיבצר למען הלעטה
 בעה הערך הגדול אליו למען הלעט סיבה לסיבותו למען . והטעם
 בלהים טחוט חזק בלהין שיעריך אותו סדעט בעה שירצה ובמקום
 שירצה טאטר יעריך השם במים אמן והאפחה בתוך הכיסה אטע
 אין בה לקום לפול להבט אלן למען דם לחוצה והשך באור
 והרזים בגים והגולה הקטטה עם חלשותה ניבצר העורף להאחי
 עם הקט בקטת הימים כה שאר פכרים רשן ורשן ונ' . ואה ל' מן
 ירעב י' נפש צדיק . ואה שר הייתי גם זקנה ולא ראיתי צדיק
 עמב וזרעו לנקט לחם . ודחמטי . שבעל הכותיה תחת יאה
 ופחדו על מלכותו מן העלן ועד הקטן טכעם . והטעם בלהים
 יראוהו המלכים ועבדי . כה אדם אף החיות והאסטס לנקטים רעע
 כה שאר כחמור יועב כסח עליון שר אחריהן . ואה כעט טרות
 יעלך וכשטב לא יגע כן רע . טעב פן חמות וכאלמיה מירי
 חרב שר סוף השבין . והטעם שבעל הכותיה איננו בעומ מן ה
 חלאים והחיות שמשכבום עליו שמתן בשונו ואינם מנחיים
 אותנו להערת חמה שיש לו ולא להתעבד בנה שהטיגה ידו . והטעם
 ב"י כעומ מן החלאים והחיות לא על רך הכפה און על רך ה
 המורה כה שאר ניעט עבדים ויגע וכחורים סאל כטעל . ואמר

סיכוי

וקווי יי' חליט כח וגו' גאה כי זרוע רשעים וגו' והטביע ט
 בעל הכמיא איסור שלא יגיע אל מזונם כמה שיש אצלן מן הזב
 והסוף מיפ' שלא יהיה האוכל נמצא בערו בקצת העטם כמו שאמ'
 כספם בחוטות יטלטל וואו גם כספם גם זהבם לא יוכל להטלם וה
 בטח ביי' לא יבצר ממנו מזונם כל עת וכל מקום שר סוף ימיו כו'
 ע"י כרעב סוף מלמדת וואו יי' חש לא אחסר וואו לא יבטח בעת
 רעה וכימי רעבון יטבע והשמיים שבעל הכמיא אינא מתעבב
 כזוס לקום מירחוק שגלה סודו והבטחה בלהים כבעחה כזוכר
 וכבעחה נפש במקומו כמו שאמ' בטח ביי' ועשה טוב שטן ארץ וי
 וישה אלונה וואו וצדיקים ירשו ארץ וישכמו לער עליה וה
 תשיע שבעל הכמיא לא תלגט הכמיא על באהריות ולא ישיג בה
 זולת הכטחון מן הרש והערך לבט אדם והבטחה ביי' ילוע גמול
 בטחוט בעולם הזה ולעולם הבא כו' שאמ' והבטחה ביי' חסר יסובב
 וואו לא רב טוהך אטו רפגת לריחוק והעשיכי שבעל הכמיא
 אם יודע עשיט תהיה סיבת מותו מפני שלא שהנא מטרול נטורח
 ט הפך הנהגת השלם ומעוז הכל יטליט עלו מי שימיתו טעאיען
 יודע להעלים את סודו והבטחה ביי' טאטו יודע כטחונע יגל ב
 שני הטינת ויטברוהו בט אדם ויתבטט בט אדם בקרבתו וכראייתו
 ויהיה גרס לגקע שחו ולרחות הפעעם מעל אטו מקומו כו' שאמ'
 וצדיק יסור שלם וכשנין לעט כטעש ומתעלות הכטחון ביי' ב
 ענין הורה כי הבטחה ביי' אם הוא בעל מלון ימהר לבוצר
 חובות הלהים וחוטות בט אדם מלמך בטעפ חפיעה ורוח נריכה ו
 נאם אינא בעל מלון יראה כי חסרון המלון טובה מעונות המקום

עליו מפי שנתלקו מעליו החובות שהוא חייב בהם ללהים ולבני אדם
 בעבורו ומעט טרדת לבו בעמידתו והענין כי שאר על אחר מן החסידים
 שהיה אור המקום יצלי מפאור הנפש אה' לו מהו פאור הנפש א' שיהיה
 לו ממון כראש כל הרי וכל קריה והוא מה שאר רז"ל מרס' נפס' מרס'
 ראיה והכטח ב"י יגיע למעלת הממון והוא טרפ' וינצל מטרת לב
 בעל הכימיה ואורך ראיה בעבורה כי שאר מוטקה טע' השכר אם מעט
 ואם הרבה יאכל והטעם לעשר איש מנח לו לטון ואמרו אי זה הנח
 שיהיה הטעם בחלקו ומהם כי הכטח ב"י לא יושע רוב הממון
 הכטח ב"י מפי שאם סונך על הממון והוא טעמו כפקדון זה לטעמו
 בו על פנים מיוחדים וכשישנם מיוחדים למן קטוב ואם יתעד קיומו ז'
 אצל לא יבטט בעבורו ולא יזטר טוכט לני טעה לנת לו ממון ולפי
 יבקט עליו גיול הוראה וטכח אבל הוא מורה לבואו ית אשר טמחו סכנת
 לטוטה ואם יאמר הממון מוע לא ירא ולא יאכל לחסונו אך הודר טורה
 לאלהיו כקחית פקדוץ מאת אשר הורה לו שתיטע לו וישמח בחלקו וא'
 ואיש מפקט החקת זולתו ולא יחמור אדם בממון כי שאר החסד צדיק
 אוכל לשוכע נפשו אך תועלת הכטחון כעלה מהם מעלה לבן מן
 הדאיות השלמיות והטעה מטעה הנפש וצעה לחסון האוונה האפית
 והוא כהטקט וכבטחה וכעלה כעלה הזה כי שאר סונך הוצר אשר
 יבטח ב"י והיה ב"י מכתחן ואר' והיה כען שכל על מים ועל יוכל ישלם
 שרשיו ומ' ומהם מעחת נפשו מלבט כרכיס החוקים אשר היד
 מלה האפית וממהרת העלות ימי החיים כי שאר עשה כדך כחי קט
 ימי ושא' על אחר מן הפרועים כי הלך אל ארץ רחוקה במחלת פיו
 פרישות לבקט הערך נפצע אדם אחר מעמי העלמים בעור אשר הלך

כל בלהים

אלה אה ל הפרוט כיה אתם בתבלת השחון ומשט ההסדה בעבסד
אלה הצלמים אה ל האוממי ואיה ליה אתה עבר אה הפרוט אה
עבר הכורא היסל היטבל האחר הטורף אשר אין כמיהו אה ל האה
האוממי פעלך סותב דפיך אה ל הפרוט והיאך אה ל אילו היה ליה
שאמרת איהת היה מטריך בעיך כה שיטריך דנה ולא היית טורה ל
בוא אל ארץ מחוקה כזאת ועסקה עשר הפרוט נטב לאיך וקבל דה
פרישות לן העת היא ולא יצא מעינו אחיך ומהם לעמת העש
והחן לן המעשים הקשים והמלאכות המייאשת את האמה ועמו עבודה
המלבים בחוקיהם וחלום אעזיהם והסטח ביה הוא לבע העיך ליה שיע
ב יותר מעמה לעט ועס טוב לן נפשי ללב ניה שהנח לפיק יורה לחוסת
תורת עם כיתו אלוטען כ הסיסה לא תסיף לן בחוקן ולא תחסדו מלמ
מאומה לא בגזירת הלהים ית כ שאר כ לא מיוצא וממשכ ולא מיוצ
הים כ להים שופט זה יטפל וזה ידים ואה טאור דטא יוכיז על
מי מעמות ינהל ומהם מישט בע עמן במסחרי אם יתעב אצל
או פקמטיא או אם לא יכ יול לעמה חוסן או אם יפשהו חול כמס לפע
שהוא יורע כ הכורא לתקן עיט יורו למע נכחו לן טוב ממה שהור
טור לעמיו כ שאר אך ללחיס דומיה נפשי כ למע תקות ומהם
שמחתו כל עיץ שיעתקו אליו נאם יהיה סגן טכע מפני כמחוק בלה
טלא ישה לן לא הטוב לן כל עיץ אשר תשה האם החומלת על סנה
בחיטתו נחיתו על נקעידתו נהתרת על סחו כ שאר דוד עה אם ל
עויה נחמיתו נפשי סגול על אמן סגול על נפשי ; וכין סכאדכי
מהעלת הכמחן בלהים נהטותו סטה וכעלם מה טמאך ל אכאר
ענה מעיץ הכמחן טכעה דלים . אחר להם להן הכמחן והטע

כספת הכטחון על הכזואים והעלישי בביאור ההקדמות אשר בעצום
 יתחייב הכטחון בלהים ומיזב העסק כספת והרכיבי בביאור הרמזים
 אשר בהם יהיה הכטחון ומיזב עמו ויגדע בהם והחמישי בהפירוש
 יש בין עסק הטעם בלהים בעצת הטיף וכך עסק מי שאיך טעם בלהי
 עליהם והעשי בביאור אופני חיוכ ונת דעת האומרים בארי טרד
 התאוות בעולם ומיחלים נשנותם בקבלה שנות הלהים טיגיש לחפצ
 בו והם בעלי המשטות והעכבי כופסירי הכטחון בלהים וכל מה
 שצריך לרוב ששן הכטחון ולקט סלקין

פרק

א אך מהות הכטחון היא מטחת נפש הכטעם ושיהיה
 לב סומך על מי שכתה עליו שיעשה לו הטוב והשבן
 לו בענין אשר כעם עליו בו כפי ילטו נרעת כמה שמיפק טובתו אבל
 העקר אשר בעבורו יהיה הכטחון להטעה ואם יפקר לא יחטא הכטחון
 הוא שיהיה לבו כעוה במי שכתה בו שיקיים לה טאה ויעשה לה טעוב
 ושיחשב על הטוב כמה שלא התנה לו ולא שכ

עשוהו שיעשהו טבה וחסד

פרק

ב אך הסכות אשר בהם יתכן הכטחון מהכנעה עליה
 כזואים הם טבעי אחר להם הרחמים והחמלה
 והחטנה והאהבה כי האדם טהוה יודע בחכית שהוא מרחם וחולל עליו
 יכעם בו נרעה נפשו עליו כל מה שיטריחון מעשיטו והעט שיהיה
 יודע בו עם אהבתו שאיטען להתעלם ממנו ולא להתעלל במפני אבל הוח
 יודע בו שהוא משהלל ומסכים לעשותו כי אם לא יתברר לו ממנו כלזה
 לא יהיה בטחוט עליו שלם מיטען שהוא יודע התעלמותו ורפונט בחסדו
 וכאשר יתקבצו לבנות במי שכתה בו עת המדות האלה ודל רחמנותו

עליו ורוב הטענות על עשייתו יבטח בו מכל ספק. והעליתי שיהיה
 חזק לא יענה באשר הוא חפץ ולא ימנעו מנעם מעשות בקצת הטעם
 כי אם יהיה חלש לא יעלה הכחון עליו אפי' שבער שהוא מרחס ומ
 ומטעם מפני המע הדברים ממש טוב העשיתם וכאשר יתקבצו בו
 שלש המדות האלה יהיה הכחון עליו יותר ראוי. והרביעי שיהיה יותר
 באופני העלות הטעם עליו ולא יעלה ממש מה שהוא טוב לו כשעלה וכ
 ערה ומה שייטב בו עשיתו כי אם לא ידע כל זה לא תעם נפש הכוננת
 עליו וכאשר יתקבצו לו כל דעת מעשלותו ויכלתו בהם ורוב הטענות עליו
 וחילתו עליו יחזק בטחון בו מכל ספק. והחמישי שיהיה מתייחד
 בהנהגת הטעם עליו מתחלה הווייתו וצילתו וינקוט נענותו וכחירות
 וישיטותו וזקנותו עד תכלת עשיתו. וכשיבצר כל זה ממש לבטח יתחייב
 שיהיה נפשו עליו וישען אליו בעבור מה שקדם לו עליו מן הטובות העולמי
 והמעלות המתמידות ויהיה זה לחייב חזקת בטחון בו. והששי שיהיה
 ענין הטעם מסוכן בידו ולא יוכל אדם להזיקו ולהנשיל לו ולא להטיב אליו
 ולא לחזות נזק מעליו אולם בעצב האסיר אשר הוא בבית הטור ברשות
 אחרת. וכשיהיה הטעם ברשות מי שבעט עליו על השנין הזה יהיה ראוי
 יותר לבטח עליו. והשביעי שיהיה מי שבעט עליו בתכלת הנביאות
 והחסד למי שהוא ראוי לו ולמי שאינו ראוי לו ומהה נביאות מתמדת
 וחסדו נמשך לא יבטח ולא יפסק. ומי שנקבצו בו כל המדות האלה יש
 כל מה שמצטק קודם לזה שלמו תעמי הכחון בו והתחייב היודע זה
 ממש לבטח בו ושתעם נפשו עליו כעליו ונשתדו ולבן ואמר ולהחסר
 אליו ולבטח בהזכותו ולבין אותו לטוב בכל דעת ומעשלו. וכאשר
 נקוד על אלה השבעה תעמים לא שיהיה כלל כבודאים ומצא טעם

10

בבוא ית' שהוא מרחם על בנותיו כ' שז' רחום ומען יי' . נאני לא אחוס
 על פניה העד הגולה . ושאיני מתעלם מן שז' העה לא יעם ולא יישן
 שומר יטול . ושהוא חכם ולא יעצם כ' שאר' חכם לבב ואמיץ כח מיי ה
 הקטה אלפן וישלם . ואר' לך יי' הגולה והגבורה והתפארת והנצח וההוד וה'
 וכו' יי' להיך טקוץ וצור יושיע . ושהוא מתייחר כהעגלה הארז מתחלה
 שביט והתחלה וזולע כ' שאר' הלא הוא אכין קץ הוא ששן ויטען וא'
 עלן נא חסד מרחם מעש' אמי אתה מיזי . ואר' הלא סלם תעש' וכ'
 ובעה תקפואע . ושאר הששין . ושמועלע והזקן אינם טעות ארז כ'
 אם כז' הערא ידב' לבו כ' שאר' מי זה אמר ותהי יי' לא ענה . מי
 עלן לא תבא הרעה והטוב . ואר' יכז' חזיר על צנץ נודס להיץ יקום
 לעלם . ואר' אכן חזיר העם . וטב הרבר העשין הזה כמאמר העלטי
 מן הספר הזה כלה שיש ט' די . ושעייטתן טללה וחסדו סובב ס' שז' טוב
 יי' לב' ורחמינו על כל מעשיו . ואר' טוין לחם לב' טור כ' לעלם חסדו . וא'
 פורח אתידוך ומטביע לב' חיי רען . והעכל מוזר כהקבץ אלה העכבה
 שיינים בבוא ית' מכלה העב אים לכן הבאות אלה הפסוקים מן הכת'
 למרון כלב . ושאר ירבר זה לארס נרחק הכרת באמתת חסד הטוח
 ית' יכעח כ' וייחסר אלפן וינח העגלת אלפן ולא יחעדע צייע ולא יתקצף
 על שידוע כ' שאר' דוד עה טס ישועת אטא וכעס יי' אקרא . ואמר
 עה וימן חלפת וכעס יי' אקרא .

פרק

מן ההקדמות אשר בבחוס ואמתם יעלם לארס הכמות
 בלמים הם חמש . אחת מהם שיאמין וירבר אצלו
 התקבצת העכבה שיינים בלמים אשר כהקבצם כמי שמטחין ט' יתבן
 לבועה לבטוח עלן נכב' זכרותם והשנות עלהם מה שמדמין ל' מן הכת'

והוא שהטוב ית' מרחם על האדם יותר מכל מרחם וכל רחמים וחמלה
 שיהיו מזולתו עליו הם מרחמי האל וחמלתו בו שאם הכתוב וענין לך רחמים
 ורחמים ורחב' והשט"כ הטוב ית' לא יעלמו ממנו אופני תעלות האדם
 והדין עמו זה מפיט שהוא אחר למעשה ואין מי שיודע באופני תקנות
 העשוי והפסידו וכפצעים המטיחים אותו וכאופני חמלתו ואחסתו יותר
 מעשהו ואם יהיה זה שיטתו בעשויים לבטל אדם אחד לא יחטרו במעשיהם
 אולם ענה מקרה אך הענין והענה עמיתה אין להם פה שום דבר
 דמטלה ולא יטלה לחטום ואשר טרא שרעי האדם וטרוטו והטוטטו וסדר
 חטונו הוא החכם היודע בעשייתו תועלתו ונזקיו והטוב לו בשלשון ואחרית
 כל ספק כה שא"א י' מלמדו להועיל מרחיק ספק הלך וא"כ א"א
 אשר יאהב י' יוסח' והשלישי כ הטוב חזק מכל חזק וטרו עקר מכל
 דבר ואין מטיב את דיעו כ שא"א כל אשר חפץ י' עשה וא"כ יהיה
 דבר אשר יטא מפי לא יטוב אל חקס נמ' והכביע כ הוא מטגיה
 על הטהור עשיית האדם טלם לא יטחם ולא ירעלם מהם ולא יסמך ממנו
 דבר מהם מקטנם ועו גרולם ולא יטכחנהו דבר אל דבר כה שא"א למד
 רחמי יעקב והרס ישראל נפתח דרכי מיי' ומלחי מטפתי יעבור הלח
 ידעת אם לא טמעת להי' עלם י' טרא קצות הארץ לא ייעף ולא ייגע
 אין חקר לרבנות' והחמישי שאין כיד אחר מן הנזומים להועיל
 את עצמו ולא להזיקה ולא את זולתו כ אם טעות המדא ית' כ העבר
 כעיהיה לו יותר מאתן אחר ויהיה כל אחר מהם יטל להועיל לא יתבן
 לו לבטוח על אחר מהם מפיט שמקנה התועלת מכל אחר מהם ואם
 יהיה מהם יטל על הגולתו יותר מעאריותם יהיה חזק בטחונם כ כפי
 יטרו איעף שהוא בטח בטאריהם ואם לא יוכל להועיל ולהזיקו אלא

אחר זהם כלב מיטן שמיטן מקנה תועלת מחולטן וכן כשיבט האדם
כי לא יושלט ולא יזיקת אחר להגבראים לא ברעות הנורא ית' טוב לבן
מיצאתם והקורם ניכטה על הנורא ית' לבת כמנ שאר אל רבטחו כנרבים
בבן אדם שאין לו השועה והשטי עירע רב טוב הלה על האדם
ולא שהתחיל אותו בן מרחב החסר והטובה לכל עיהיה ואוי אצלע לכן
ולא לערך עיהיה אליו אך ערה וטובה וחסר כאשר בארע כשער הכחיה
מן הספר הזה וכן שאר דור ע"ה דבות שצית אתה יי' להי עלאוהיך
ומחטבתך אלץ אין שרץ אלץ אגיה ואספיה עצמן מספר וה
שכיע עירביר אצלע כי יש לאל ההוויות שבעולם הזה לעצם ומקרה
ובל' דוע לא יוסף ולא ירע על מה שגמרו הנורא ית' ככמותן נחיסות
ומגן ומקומן אין מרבה למה שגמר כמעטון ולא ממשע למה שגמר
ככותו ולא מאחר למה שגמר להקריטון ולא מקרים למה שגמר לאחרת
ומה עיהיה מן הרברים על הרוך הזה הוא הגמר אשר קדם בתחלה
יריעה לא עלה הגמיות הקוריות בידיעת הנורא סבת ולבנות סבות
ומי שמיטן לבן עניט העולם יחשב כי הסכה המתחדשת מחייבת
שיעי השעינים והתהפכות משעין אל ששין והסכה חלטה ועקלה להיות
חלטה שיעי או חלף בעצמה כאשר נראה הגרר האחר מן החטרה
מצגיה שלט האות עולם וכל עולם שלטים גרר ויהיה בגרר ה
אחר סיבה לעשרה לפים או קרוב להם היעלם כי מן הגרר חלטה מעשות
כמות וכן שאר הגררים הנרשם והשונעם וכן עתה כדירה האדם ושאר
החיים משיפת המרע וכמו כן היות הדג וזול לכתה הדג עם קטמורה
ועדת הנפט להקרים מה שאיחר הסומ ית' ולאחר מה שהקרים ול
הככות מה שהמעט ולהמעט מה שהרבה מקטיט העולם מכל סב

זה

אל קיום מינה שגורו וקיסל תורת חלשות הסדה כאמת ידענו וסכ
וסלגו מהבן עונת העגות . ובע רמז החכם על העשין הזה באמרו
לב לזמן ועל לב חפץ תחת השמים . ואחר זכר מהם שמונה עשין והוא
מה שאר עת לזר ועל לזר ער אמרו ער מלחמה ועל שלום . ואר כ
על ופע יקרה את שלום . ואר כ גבור מעל גבור שומר וגבורים עליה .
והליטות דברי הכורא יה יודר שלמות ושוקות ועלעול מהפע אל ידיע
חלקיהם כל עין כלם . ובע אר הסת כ גבור שמים מאכץ כ גבור
דרכ מורכבים ומחשבתה למחשבתם . וההקדמה הטינת שידע
וירבאו אצל כ הכורא יה משקיף עליו ואין שלם למען עליו ומהרו
וצפוע ועבאו ואם בטחום בלהין כלב שלם אם לא כ שאר הסת יה יודע
מחשבת אדם כ המה הכל . ואר הלא תען לבת הוא יבן . ואר כ אדם
ידע לבין את לבב בני האדם . וכשיבדד זה לבטח אין ראוי לו לשפן
שהוא בטח בלהי יה בטחון מכל שיכטח עליו כלבו וכא צפוע ויהיה כ
מעלה מי עז עליהם בפיו וכשפתיו בטחון ולבו חק מטי . וההקדמה
השלטית שייחר להין בטחום כ ביה שהוא חייב לבטח כ ואל ישתדף
זולתו עמו ויכטח עליו או על אחר מהברואים ויפסיד בטחום בלהין כ
מטחף זולתו עמו וכבר ידעת מה טעם באסא עב חסירותו עת שסמך
על החופאים דסת ובחליו לא דרש את יה כ אם כופאים . ועשע על זה
ואר הסת כחן הקב אשר יכטח כיה (והיה יה) לכטחן . ומן הידוע כ
מי שילנה לכב אדם עט למינים או יותר לעשות דבר שמיטיין נפסד
כל עין מי שכטח על האלים וזולתו סותר בטחום ויהיה זה הסיבה ה
חזקה להמשע מטיע מה שכטח עליו כ שאר הסת אמר הקב אשר
יכטח באדם ועס כשר חושע ומן יה יסור לב . וההקדמה הכביעת

שיהיה הטובות חזקה והשתדלות גדולה לקיים מה שחייב הטובות
 לעבודתו ולשנות מצותו ולהזכיר לאשר הזהירו ממנו כפי מה שהורה
 מבקש שיהיה הטובות לו מה שהוא בטוח עליו כפי מה שאל עשרה
 רצון כפי שיש לו שישנה רצון בטוח רצון חסד רצון כפי שיכנס
 רצון אחים חסד רצון ואהבה כפי שיש לו וישנה טוב שכן ארץ ויעה
 חסונה ואהבה טובה לקנות לפניו רצון אכל לי שיכנס על הטובות
 והוא חסד אמת כפי הוא סכל ומה רצון חלטה והכרת שהוא רואה
 כי מי שמשנה לו חסד אדם על רכב כשהוא חסד אמת להתעסק בו
 ערך מצדו או מצד אמת אדם וישנה על מצות וישנה למינות
 עמו על מצות כי יהיה הסבה החזקה להמשך ממנו העשות מה שכתב
 עליו כפי שיש לו שיש על חוקי הלאים ומצותו אשר ייער והועיד
 עליהם שהיה ונחלת הטובות עליו שמה כשימרהו ולא יהיה ראוי לו
 הקרא כפי בטוח בלתי אף הוא כפי שאר כי מה וקרא חסד כי יכנס
 כי יטל לזה נפשו הצעקה ישמע לו ואהבה רצון ונחמן והשבע
 לקרא ואהבה ונחמן לפני כבוד אשר נקרא שמי עליו ואמר
 המערת פני צים היה הכתובה אשר נקרא שמי עליו וההקדמה
 החמישית עיתבר אצלם כי העלמות הדברים המתחרטים בעולם הזה
 לאחר היצירה היא כפי שיש להם אחר מהם דמיון הטובות ותפוצ
 כפי מהם אל גבול ההווה והענין סבתו ומעשים להם קרובים ומהם
 חזקים להם גלים ומהם נחלים רעים לה עלים לה שער הדומה
 והכמות בעזר הלאים להם על זה ודמיון הסבות הקרובות בהוצאת
 המים ומעשקי הארץ בגלגל המעשים את המים לין הטובות
 וסיבת החזקה האדם שהוא קושר על הכהונה אל הגלגל ומעשים לה

להשלות המים ליתחנות הבאר אל פני הארץ . אך הסיבת אשר בין האדם
והכלים היוצאים בין עני הדברים והם ההלכה והשאלה שיש להם קצתם אל
קצתם והחכל ואם יקרה פגע את אחת מהסיבות הנקרות לה יגמר ה
ענין המנוון בהם וכן שאר המעשים היוצאים אל גבול ההנהגה לה
יתקן בין האדם וזולתו כי אם בגזרת הלאים והזמנת הסמך אשר
בהם הנגזרים ס' שאר ולע טבט עלילת . ואר גדול העצה וירב העלילה
ואר כי היתה סיבה זאת ואם יהיו הסמך שערות כלל לא תגמר
יציאת דבר מן הפעולות הטבעיות אל גזר ההנהגה וכאשר שיהל בטק
האדם לסב ולבתולו לגיוור עשייתו שישארו כראות השן כי הצריך
אל המזון כשינסע לפניו המאכל סאונו לו אם לא יגלה לאוכלו כהגמול
אל פיו ולעסו לא יטב רעב . וכן הצמח כצמח אל המים . וכל טכן
אם ימע המאכל למט ער שיהלג לתקן כטחיה ולטה ואפירה
והדומה לה . ויותר גלגל מזה נקטה אם יצטרך לקטוף ולקטף יותר
מזה שר אם לא יזדמק לו הדמים טיקנה אותו בהם ויצטרך לגלגל
ולטוב גדול מזה טזטרך קודם שיטטר כדמים או שימטר מה ש
הוא צריך לו לחפצים וקטנים וכוננו בהם . והעלה אשר בעבודה
חייב כטוא את האדם לחזק ולסב על סיבות הטורף ושאר מה שחייב צריך
אלו לעני פנים . אחר מהם מפי שחייבה החכמה בחינת הנפש ב
שלה הזה כשערות הלאים ובהיותו וסחן אותה במה שמראה קרה
מינה והוא הצורך והחסרון אל מה שהוא חוץ לה למאכל ומשתה
ומלבג ומשן ומטגל ומה אורה לחזק עליהם להכאם בפינות ה
מוכנת להם על פנים ליומרים וכשתם ידועים ומה טזמך הצורך
שיגור לאדם מהם יגיוור ויעלם כהעלמת הזדמט הסמך ואשר לה

אשר לע

גזר לו להציר להם לא יציר ויטעו מיטע הסיכות ויהביר מיטע ה
עבודה והעבודה בטובה ובבתייה לאחת מהנה מכלת האחרת ויתחייב
אחר זה הגיוול והשעש ואפי' לא גזיר א בהם המעשה והטע כ אילע
לא הצרך האדם לשורח ולחזר ולסבב להנאת טרפן היה כועט ויורף אחר
העבירות ולא היה מטעם על מה שהוא חייב בן על טובת הלאים עליו
כגון שאר' והיה טעור ועל הק' וחליל נין משתהם ואת פעל יי' לך
הכינו וימעשה ידיו לא ראו. ואר' נישאן יעורן ויבשעו טמנת עבדת
שית ויעט לנה ששהן. ואר' ה'ל יפה הלמוד תורה עם דרך ארץ ש
יגיעת שניהם מעסחת שן וכל יורה שאין שיה מלאכה סופה בטלה
ואררת שן. כל טק מי שאין לו חלק באחת מהן ולא עם לבו על
אחת מהן והיה מחמלה הנראה על האדם שהטכירן כעשיית עולמו וא
ואחריתו להתעסק כל ימי חייו בזה ולא יבקש מה שאיך צריך לו ולדון
יכול להשיג בטלע כ' עשיית התחלה והתבלה כ' שאר' החכם גם את
העולם עין כלבם יכל: אשר לא ימצא האדם את המעשה אשר עשה
הלאים מוחט וש סוף. ואם הוא מצביר עבודת הלאים וכוחר כיראץ
וכטעח בן כעשיית יוחט ועולמו וסר מן הדברים המיטעס וכוסף ליוחט
הטובות לא יבשע במטחה ולא יטה אל השלטה לא ישימהו היצר
ולא יפת ככעפי' העולם יסלק מעליו שורח הגלגול והססכ בהנאת
טרפן מיפ' הסהלקנות טע הפשם מיעלנו הכחינה והכעיעה בטוסה וי'אן
ויטאהו טרפן כל שורח וכל יגיעה כפ ספקו ומקוץ כ' שאר' לך
ירעב יי' נפש צדיק. ואם יחזיר האונ' הנה אנתעו נואים מקצת
הצדיקים לא יזדמן לבם טרפם לא אחר השורח והיגיעה ורכים מא
לאש' העבירות כשלטה וחיייהם בטוב נכעבימים. טאר' כי טר קדמן

הביאים והחסירים לחקור על זה הענין. מהם מי שאם מדוע דרך
רשעים למה. ואם לאחר למה תראנו של ועל תביט נטר וחננס לפני
ואם כי רשע מסור את הצדיק. ואם תחריט בבלע רשע צדיק ממנו. ואם
אחר הנה אלה רשעים ומן. ואם אך לביק צדקתו לבב ואחמץ טקין
כפי ואהי נגוע כל היום ותכחתי לבקרים. ואם אחר על פי אש דודן
גם בחט להים נמלטו. והרבה כזה. אך הנה העבא התשובה בביאור
על זה מפי שעת כל אחר מהצדיקים הנבחרים וכל אחר מן הרשעים
טהם בטובה בעולם הזה זולת שבת האחר. לפי ה'טו' על זה במאמרן
הנסתרות ל'י' להיט והנעלות לנו ולבטח עד עולם. ואם החכם ברומה
לזה אם עשק כש נגמל משפט וצדק תראה במדינה ומן. ואם הכתב
הצור תמים טעלע כי כל דוכו משפט ומן. ועם זה ראיתי לבאר טען
הזה מה עדיה בן משו הספקה. ואומר כי הפנים אשר בעצמם
יושע מהצדיק טלעץ הזדמעת טוכט עד שיטרח עליו ויבחן בן איפער
שיהיה לען קדם לו התחייב להשע ממנו עליו כ' שאם הן צדיק במן
י'לם. ויש שיהיה על דרך התמורה בעולם הכא ש' שאם להטיב ב
אחיותך. ויש שיהיה להראות סבל והסברות הטובה בעבודת ה'טו'א
י'ט' שילמדו בני אדם ממנו כ' שידעת מעשין מיוכ. ויש שיהיה
לרשע אשוי דודן ויבחהו ה'טו'א י'ט' טעט וס'ט נכחלים להראות חסיוח
ועבודת ל'הים מכלעיהם. כ' שאם אך חליט הוא שא ומכאונכ'ט
סלם. ויש שיהיה מפי שאיט מקטא לאלהים לקחת הדין מאש' דודן
כ' שידעת מעשין עלו נכע. שאם כהם הכ' והיה כל העת בבית
יטא להשתחות לו ומן. אבל עונת ה'טו'א על הדשע. יש שיהיה
בעבור טובה שקדמה לו יגמלוהו ה'הים עליו בעולם הזה כ' שא' נמשל

לסכל. וימי שהוא חלש כגופו והכרתו חזקה אל יבקש ייסבות העורף מה
שמיגע גופו אך יטה אל מה שהוא קל על גופו ויניח להשגיר עליו ולכל
אדם יש חפץ במלאכה או סחורה מבלתי זולתה כבר העביע האלים לה
בטבע אהבה וחיים. וכן בעאר החיים כמעט שהעביע בטבע החטול
צורת העצבים ובעבע הן צורת מה שראוי לו מן העוף ובעבע האדם
צורת הנחשים וכן יש מן הנשמות שיצחו הדגים לזי. וכן בטבע כל מין
ומין מצינו החיים נטייה ונראה אל מין מצינו הצמחים והחיים הטבע
עליו להיות סבה למזון ומצות גופו ואמין ראויים לזר ההוא כפי ה
אורך והטוה האורך לעוף שהוא צד את הדגים. וכען וכצפון החזק
לארי. וכקדמם לשור ולאל. ואשר הוא מן המין לא טען לו כל
הכר והערך. ועל המין הזה תמצא מלות בטו ומפותם מוכנות ל
סחורות ולמלאכה וימי שמוצא במחוזו ובעבע ססך אל מלאכה מה
מהמלאכות ויהיה גופו ראוי לה ויכול לסכל את עומה יחזר עליו ניעים
אורה סיבה לבנות מזון ויסכל מתקה ומחירותה ואל יקוצ כשימצע
ממץ העוף בקצת העתים אך יבטח באלהים שיספיק לו טרפו כל חייו ו
יטן כעודת לבו וממץ בסכה חסמה והסמך עליה לעמוד במצות הטוה
עצה האדם להתעסק בסמך בעולם כעבודת האומה וחחיתה נזרעה
כה טז ניקח יי/ אלים את האדם ויניחם בן עשן לעבה ולשמרה. וכל
העומש בעאר בעלי חיים בתועלתו ומזונו וטען המדיעה והסמך
המזונית ולהטמטש כשמים ולבעול אוקף לבינות הזרע ויהיה שטר
על סונתו כהם לאלים כלם וכמצפוע בן שיגעו לו חפצו בן שלא יגעו
עו כה טאה יגיע כפין כהאכל אחריו ושוכ לך. ואה ח'ל וכל מעשיו
יהיו לשם שמים. ויהיה כעמוק באלהים שלם ולא יזיקהו הסמך עליו

אלים

הסנות להבאת טרפו בהם לחנוכה כשהוא מטון בהם כלבן והצטון לטם
 עמים ואל יחשב כי טרפו מעור על סבה ידועה ושואם ומענה הסכה היא
 למען לא בא בסבה אחרת אבל כטח על האלהים בערפן נידעם הסכות
 סלם אצל הסורא שוים יערופהו במה שירעה מהם בעה שיזעה מאי זה
 ענין שירעה כו שאר הסכ כי אין ליה מעער להנשיע ברכ און במעע
 ואמר כי הוא העוקץ לך סח לעשות חיל ואמר לא כחיל ולטא נח כו
 אם סוחי אמר יי צבאות

פרק

אמר המחבר אבל הקבצים שחייב המאמין לבעוח בהם
 על הסורא סללים אותם שני מינים אחד מהם דברי

השלב והטע דברי השלם הבא ודברי השלם יחלקו לשני חלקים
 אחד מהם עשיית השלם לבעולת השלם הזה יחלקו לשלשה חלקים
 אחד מהם תעלות הטע כלב והטע תעלה טרפו וסמך הונ
 ומיני קניינו והטעית תעלה כי כהן ואשוח וקרובין ואוהבין וא
 ואויבין ושי שהוא למעלה מלמען ולמטה מלמען מסתובב אדם
 ועשיית השלם לבעולת השלם הבא יחלקו לשני חלקים אחד מהם
 חובת הלבטה והאיברים שהוא ליתמר בהם לבין ומין מעשהו יוצא
 בהם לביטאת זולתן ולא לבקרתן והחלק השני חובת האברים אשר
 לא יוכל לעשותם לא בהשתדלות זולתן שיש בפעל ובהפעל כצוקה
 וגזילה חסדים ולמוד החכמה ולטנות בטוב ולהזהיר מן הרע
 ועשיית השלם הבא יחלקו לשני חלקים אחד מהם הגמול הדאני
 והטע שהוא לחסר הכוח ית על העבאיים והחסדים לשלם הבא
 והנה כל הדברים שטעמין בהן על הסורא ירב טבעה חלקים אחד
 עשיית הטע האדם סלב והטע עשיית הונ וסמך טרפו והטעית

נחמס
 השלם
 הבא
 לבעולת
 חלק

עיינ אשתו וכטו וקרוביו נאנהטו נאויטן . והנביע חוכת הלכות וה
איטריס שהוא מתחר בטעמם והזקתם . והחלטי חוכת האכריס ט
תעלם והזקתם מיעבדות אל זולתו . והטטי גיול השלם הכא אטו
יהיה ספי המששה טעלם הזה . והטכט גיול השלם הכא אטו יהיה מ
הטוח ית על דרך החסד על סמלע ט שאה מה רב טונך אטו צפת
לריויך פשת למוסיס כך עד כט אדם . וסין טפירטת ההקדמות אט
במבוס יתן הטחון מן הטטח בלהיס ית יש עלו למיוך להס פי אופי
יוטו הטחון ככל אחר מהטטטע דמס אטו כהס יכטח כל טטח על
להיס ועל זולתו אחר אחר . נאווה ספי החלק היחטון מהס והוא כ
עיינ מך האדם כלבו נהס חיין ומותו נטרף מזוט לעצמו ולבטו ודיח
וכריאותו וחלו ומחטו . ואופי היוטו בטחון על הלהיס ככל ענין
מהס טיעליך את נפטו כהס להליכט המזכ אטו גזר על הברוא מהס
ורבטח נפטו בלהיס וידע כ לא יגזר על מהס לא מה סקדס כדעת הטוח
שהוא הנטון לעשיט כעלם הזה וכעלם הכא ויוטו טוב לאחריותו ושהנ
נשהנהג הברוא על כולם עוה אין לעוס סיה כהס עבד ולא הנהגה לא
כדמותו וכמדתו וכטיט וכטו שאין כד הכרואיס חיין ומותו וחלו וכיין
וכריאותו כך אין כידס טרף מזוט וססקו ולבטו נשאר עיינ גופו נעם
כידור אמונטו כ עייט מסנו אל גזירות הכוח ית נשמחית הסוד
על היא הכחירה הטוסה הוא חייב להתעלל לסנה תעלעות ולבחור הטוב
כעוה על מן השנין והלהיס יעשה מה סקדמה כ גזירת . והדומה
לה כ האדם איפ סקט ומות ימיו קטוים כגזירת הכוח ית יש על
האדם להתעלל בסנות החייס כמאל וכגזירה וכמלבט וכמשען ספי
עט ולא יטח אתמה על הלהיס שיאמר אס קדס כגזירת הטו שאחיה

ישאיר נפשי כגופי מכל חזק כל ימי חיי ולא אטרח כבקשת העורף ושעל
 וכן אין ראוי להטעם סכנת צ' בטחונם של גמירת הטובא וישנה סמי ה
 מות או סיסק בעצמו להלחם עם האוי והחיות ללא דוחק או שיעלך
 עשין כים או טאט והרומה למה חמה שאין האדם טומח בהם ויסך ב
 נפשו נכבד הזהירץ הטת למה כמה טאט לא תגפן את י' להיכס כ
 אישג נולט כמה לאחר השטח רבים שימות ויהיה המלמית את עשין
 והנח טבוב על זה טאן המית זולמן טבב אדם אעפ שמוט על הדק
 ההיא טמרת הלהם וישותק וכבד הזהירץ להמית טוס אדם בטוס ולול
 באומרו לא רצת וכל אשר יהיה המומה קרוב אל המלמית יהיה העט
 יותר ראוי כה טאט על הדט טחוב אחיו נטחת רחמיו וה' וכן לי שהמית
 את עצמו יהיה עשן גדול כל ספק לטב טמטען כמה טבב טעהו ארוטו
 לטמור מקום למן ידוע והזהירו שלא יסד ממט ער שיכח טלח ארוטו
 אליו וטין טחאה טטטט הטלח לבוא נטר מן המקום קורס טומ וקצף
 עליו ארוטו והעשין עשן גדול וכן המלמית את עצמו יוטא מעטרת
 הלהים אל המעות טכטטו כסטת המות ועל אמה מוטא טמול עה אומ
 איך אלך נשמע טאול והחט ולא נחטב לו לחסוך כטטחונם על הלהי
 אך היתה התטונה מהלהים לו כמה טלורה כ זריזות כמה מטוטחת
 וא' לו עגלת טקר תקח כידוך ואמרת לחכח לוי כאת נטאר העשין ולו
 היה זה קטר כטטחונם היתה התטונה אליו אט אמית ואחיה או הדומה
 לו כ טאט למטה עה עת טאט לו כ ככ טה וכבד למן אטב מי טס
 טה לאדם וה' ואס טמול לט טרקט לו הקל להטט כסיסה קטטה
 מטטת הסטה אעפ שהיה טבס כה כטטה הטחא ית כטאט לו מלח
 קרנ טין ולך אטלך אל ישי כיה הלחמי כל טין שיהיה זה מוטת

פ

פ

ש

מזולת מכלתי מטה הברוא או שינכל בעזרת הברוא לו ויאבדו זכורכו
ויפסיד טריו כו שאר דלל בזה הענין לשלם אל ישוור מרס במקום הסס
ויאר שעין ל עם טמא אין שעין לו עם ואם שעין לו לעבן ממטותיו וא
יעקב עה קטנה מכל החסדים וואר המתרגם בפירושו זעין זכותי
מכל חסדין וכו שאר כתיים וכלות כן עמי כתיוב וביעת סבת הבריאו
והמזן והמלבוט והדייה והמדות הטובות ולהרחיק טעגס עם כיווד
אמונת כ הסבת אין מושלות אונט בזה כלס לא בעזרת הברוא ית
כאשר יש על בעל הארמה לחיוט אותה ולקנותה מן הקוצים ולרעה
ולתקונה אם ידמט לו המיס ניכטח על הברוא ית להפורה ולשמיה
מן הפגעים והרסה ובואתה ניכרך אותה הברוא ואין ראוי לו להניח
הארמה וכל עבודה נזרעיה בטחונע על גזרת הברוא שהצמיח ה
הארמה מכל זרע שקרס לו וכן בעל הלואכה והסחורה והעכירת
מצים לחזר על הטקף בהס עם הכטחון סלהיס כי הטקף כדו וברטח
ושהוא עכס לחרס ומטלימו לו כאי זנסיה שירצה ואל יחשוב
תעלהו או המיקחו מאוניה ולא יטא לו עופע על פניס מאופני הסבת
אשר התעסק בהס ראוי לו שלא יכטח על הסבה ההיא וישמח בה ויוסיף
להחזיק בה ויטה לבן אלה כי יחלש בטחונע סלהיו אך אין ראוי לו ל
חשוב כי תועילא יותר ממה שקרס כדעת הכטחא ואל ישלח סהרדקן
בה וסכונע עליה אך יורה הברוא אשר הטניס אמר יגעתו ולא עם
שולו וטרחו לריק כו שאר יגיע כפיך כו האכל אשריך נעובלך וכו
אחר להחסידים אכ הגה ממי טעון למכנו מה שגמר לו חלע הסו
ואחרן ימסר לו טוכמו עליו כו ויכקס להזכור לו עליו ויורר אכ הגה
ממי שקבל טופע עי אמר מוכר לתת לו ניכטע לו ויפייסהו ויעכחכו

ג ואם

ואם לא יבואו העוף על הפנים אשר סבב עליהם איפער עטרף יומון
 כבר קדם אצלנו ברטנות או טבא לו על פנים אחרים ועל אי זה פנים
 עידיה ראוי לו להתעסק בסבות ואל ירפה מחזק עליהם כשהם ראויות
 למדורו ולמפץ כאשר קדמתי ויבטח שם זה על אהיו שלא ישכחו וירפון
 ולא יתעלם מינין כמעט עט טובי' ליעשה כיום צרה וכן נאה בשטח
 הבריאות והחולי כי על האדם לבטוח בבורא בזה ולהשתדל בהגמות
 הבריאות בסבות אשר ליעבש זה ולרחות המורה בנה טהה לחוות
 כמו שצוה הטרא ורפא ירפא מכל שיבטח על סבת הבריאות והחולי
 שהם מושלטה או מזיקות לא ברעות הטרא וסאער יבטח בבורא
 ירפאהו מחלון בסיבה וכלתי סיבה כה טאה יטלח דכו וירפאם נאפער
 עירפאם דבר המזיק הרבה כה עירעת מענין אישע במים הרעים ש
 ירפא הזקם בילה וכן נירפא י' עץ וישלך אל המים ונאה הקרמונים
 שהיה עץ על הדופן וסאווהו יקחו דבלת תאנים וירפאו על השחין וית
 וטב ירעה מענין אסא כשבטח על החפאים והניח כעחונן טאלהים
 בחלון ונאה הכה כי הוא יסאוב ויחכט ופיחט החלק השט ונהוצ
 כענין קטן האדם נסיבת טרפ ואופט עסקין מסמורה וילאסה נחלסת
 דרכם וטעי נשכחה ועבדה מליים ונאכרות וקבלות נאמעה וספמות
 ומייט השבנות נחלסת המדבות והימים והדמיה למה מליה טליתעסקין
 מ לקבץ מינין ולהטות מותבי הלחיה ואופט ינער הכטחון בהם על
 האלים בנה שמן לו הטרא מהם לטור ספקו וממוט ולהגיע אל מה
 שיש לו בן הין השולם ואם יגזור לו הטרא כטוספת על מה וטואהו
 מכל טורח ויגיע כאשר יבטח על האלים כה ולא ירפה לחזר על הסבות
 ולא יסמוך עליהם בלבן ואם לא יגזרו לו יותר לין המזון אם היו מטע

משתרלים כל אשר בשמים ובארץ להוסיף עליו לא יהיו יטלם בשום פעם
ולא בשום סיבה. וכאשר יבנה בלהים ימצא מעחה לבן ושלת נפשו כי לא
יעברו חוקו אל זולתו ולא יקדים ולא יאחר לשעט העגור לו כי יניח שמשו
הכורא טרפי רכס מבני אדם על יד איש אחר מהם להסיון כזה עבודת
להים מהמרות נשים אהמה מן הסבת החזקות שבסבת הנסיון וההסבה
לו כאלו שהוא מטריף חילו ועבדיו וכן הערים ומתי המלך והסגנים אשר
סבמתייהם טעם מעבדיהם ושליטיהם ופקדיהם ושעים וקדושים ומשטרלים
בשגורם לחזר על סיבת קבוצ המליון לשנים טובים ורעים. והסכל מהם
יעשה בשלשה פעם. אחר מהם בקבוצ המליון כי הוא לקח לה שגור
לו הכורא לקחת על פעם למעט ורעים ואילו היה מנקט אותה על אופק
היה מוצע אל חפצו נרצח והיה מתקיים כדון ענין מערות ושלמו ולא היה
חסר לו ממה שגור הכורא מאומה. והשייט שהוא חושב שכל מה שיגיע
אלו מן המליון שהוא טרף מזונע ולא יבן כי הטרף מתמלק לשלשה חלקים.
אחר מהם טרף מזונע והוא סבלת מפעל לבד והוא המוכנה מן הלהי
לבד אשר בו חח חיים שר הבלות ימיו. והשני טרף מזון זולתו מאשר
ובנים ועבדים ומשטרנים והדומה להם ואיש מוכנה מן הלהי לבד הכמות
לא למעלה מהם בתעמים מיוחדים והוא מקרה מזרמן כעת אחת ואין לו
מזרמן בעד אחרת כמו שמהייבת הלכות דייט הכורא מן החסר והמשפט.
והשלשי טרף קטין והוא המליון אשר אין בו תועלת לאדם והוא שומר
עליו ועט אותו שר אשר יודיעט זולתו או שיאכר ממנו. והסכל יחשב
כל אשר גמר לו הכורא מן המליון שהוא טרף מזונע וכלכלת מפעל והוא כ
ממהר אליו ומשטרל עליו ואיפטר שיקבצטו לבעל אשרו אחריו ולהיות
ולגדול שבשומעיו. והשלשי שהוא טרף הטורפים לבעלהם כי שגור

להם הברוא על ידו והוא זוש טונט להם כהם סלו הוא העריפם כהם
 וכלבלם והתחסד כם עליהם ורועה עינוהו וישמחהו הכבה עליהם וש
 יעבדוהו בעבורם ויהאזה ויגבה ויחוס לבו וינח הנדאת הבנרא עליהם
 ויחשב עאם היה מונע אותם מהם היו שאריס חדלע וכי לעלם הוא היו עב
 נפסקים טרפיהם והוא העב אשר יגע ליק בעולם הזה ויפסיד טברו לעולם
 הבא . והמשטל עהך בשלטה הפעם על הדרך הנכונה לערותו ולעלע
 ולבטחוט כמה שיש ביר הלהים מערפ וקטיט יורע חזק מבטחוט כמה
 שיש בירו מהם מפני שאינע יורע אם הוא טרף למין או טרף קטין . ויגע
 לבנור השולם הזה ואל הגעול הטוב בשולם הבא כה שאה במזמור אשר
 מיש ירא את יי' ע סופ . ויש מבט ארס סתת שאינם משתלם לקנות
 המליון ולהרבות ממע לא להסתה הכבור מבט ארס ולעשות להם עס ואין
 מספיק להם ממע רב וזה סכלת מהם בסיבות הכבור בשולם הזה וכעולם
 הבא . נארס להם זה מה שחיותם מסור עמי הארץ לאשוי המליון וכמה
 להם לתקותם למה שיש אצלם ולגשון למער כרס . ולו השכיל והכיע
 ט אין בטלגם ולא כחם לרה ולא למעע לא עמי שגמר לע הכורא אצלם
 לא היו מקנים קולתו ולא היה ראוי אצלם לבנור לא עמי שיחרהו הכורא
 במעלות משוכחות ראוי בעבורם לבנור הטורח ית כה שאה ט מפבר .
 אכבר . ומפני סכלע עמי הארץ בבבוס בעלי המליון בסיבות הכבור
 הנוסף להם הטורח סכלת כמטת בקנותם ונפלע כה שרועת גדולה ויגע
 רבה כל ימיהם והטחון מה שהיו חייבן להשתל ט ולגהר אלון מהעלים
 חובות הכורא אשר עליהם ולהורדת על עונותיו אצלם ניהיו בקטנות יורע
 קרובות אליהם כרך הזה כל ספק כה שאה הכה אורך ימים כמינה
 כשאלה עטר וכבור . ואה והעטר והכבור מלבעך . ויש סימטא

בכלל מסקטי הממין מי שיציע מימין אל תבלות תאומת בדרך הסבורת
אשר זכרע . ומהם מי שיציע אליו בדרך הירושלית והדומה לזה . ויחשב
כי הסבות חייבן לו את זה ולעלם הם לא היה מיציע אליו מימין ומימנה
סיבה מכלערי המסבב . וכמה הוא דומה בזה לאדם שהוא במורם
הכבוד עליו המוח ומימין מימין מימין מימין כבוד אחר ועלם בזה
שמחה גדולה ורזה מהם וכאשר הלך מעט מימין מימין מימין מימין
מימין מימין על מה שקדם משתנות הליוס הראשונים ורזותן מהם
וכן בעל הממין שהציע אליו במה ידועה אילע היה נשענת הסבה היה
מימין היה מימין אונת במה אחרת כאשר הקדמין כי אין ליה מעט
להושיע ברכו או במעט . ומלה שראוי לבטח על אלהים בדרך כש
יתעבב הדרך מימין יום מן הימים שיאמר בלבן כי אשר הוציאני אל
השמים הזה בזמן ידוע ועת ידועה ולא הוציאני אליו לבנהם ולא ל
אחריהם הוא שמעבב מימין בא טרפי אל עת ידוע ויום ידוע לרעת
מה שהוא טוב לי . וכן כאשר יבואו טרפן מימין לא יותר על
מימין מאומה ראוי לו להטוב בלבן ולאמר אשר הכין לי מימין בעדי
אמי בתחלת עשייתו כפי צרכי ורי כלבתי יום יום שר אשר הווליד
אותו לי בטוב מימין ולא הזיק לי טואו במימין מאומה כן לא יזיק
לי בא הדרך הזה אשר השטק אותי אליו שנה מימין כפי צרכי
עו תבלתי מימין מאומה ויהיה נשכר על זה כפי שאה הסירא על אמתו
כמוס וימין העם ולקטנו רם יום בימיו . ואח' הלך וקראת במימין
ירושלם לאמר . וכן אם יבואו טרפן במימין מכלי סיבה וכמקום
מכלי מקום ועל ידי איש תבלתי איש אחר יאמר בלבן אשר יצרכי
בצורה ותבנית ותבונה ולמה מכלי שאר הצרות והתבונה והאלות

לטקנת עשייתו הוא סחר ל' שיכנא טרפי על הפנים המפיקים לעשיית מבל
 שאר הפנים ואשר הוציאט אל העולם הזה באקוס ידוע ועל ידי טג
 איטיס ידועים מבל שאר איטי העולם הוא סחר ל' בא טרפי בארץ ידועה
 ועל ידי איטי ידוע עם אותו סיבה לטרפי לטוב ל' כג' שאר צדיק יל' בל
 רכיון אכל פחש החלק השלטי והם עשיט אשוק וכטו וטכ כידט
 וקרוביו ואוהביו ואויביו ונודעיו וזכריו ואשר לגעלה למט נחמד למטה
 מוטק ומכות בט ארס אופט יוטר הכטחן על הלהים כהם טוטט אסט
 והוא טל ארס איטן נעלט מאחר לעט רכיס עיהיה טבי אן עיהיה
 בטך מטפתו וקרוביו ואם יהיה טבי יהיה צות כלהין בעת השטטטטט
 ויכטח עליו כצותק ויעלה על לבו גות הטפס בעולם הזה וכי אטטי ה
 ארץ כמו הגרים כג' שאר כ' גרים ותטכטס אטם עטרי ויחטכ כלבו
 כ' ל' מי עיט לקרובים כ' ע' זמן מועט יטוב טבי כוד לט ויעלדו
 קרוב ולט ק' ולט יחטט עטו אחר מהם ויחטט אחריו כהסתלקות
 טכר מטטס נחוטתם מעטו ויחטכ זה עופה לטוטת הטרא עלט מטט
 טאם יהיה חוקף אחר עשיט העולם וטכו תהיה יטעט יותר קלה עלט מ
 כל אטה נכטס וחטונט למטה לו וטובה ואם יהיה לטקט עשיט אחריו
 יהיה לבו יותר חק ופטי בעת הטבודו מכל סטק ועל כן היו חפוטטים
 טרחים מקרוביהם וכתיהם אל ההרים טבי עיטן למתם לעבות הלהים
 וכן היו הנביאים כזמן הטבאה יוצאים מלענתם ומתבודים לחנות
 הטרא עליהם כג' טידעת לשטן ליהו עם ליעט טאוג עלט טני עטד
 עגרים לטט והוא בטטט העטד וכיטן טרמז אלטו אלטו בטעט חמז ה
 הכן אונט נאג לו אטקה טח לטם ולטטי נאלטה אחריו נאג וילך אחרי
 ליהו ויטרתו ואחר על אחר מהפוטטים טטטט למדינה אחת ל'

להורות את יושבי עבודת הלאים וימנעם לבטלים צבע אחר כמלבטויהם
וכמבטיטס וראה קציהם אצל קב סתמי כטחם ולא ראה כינהם אשר
ושאל אותם על זה ואמרו לו מה שאע לבטלים צבע אחר שלא יהיה נבר
כחטם העב מן העשיר ולא יבא העשיר להתבנות ולהתפאר בשארן ניכח
העב להתבנות אל עצמו ושירמה ענינו על הארמה ע בניטיטס ותחיה
ועב על אחר מן המלבים שהיה מתערב כן עביו ולא היה נבר טטהם
מפני שהיה טהר מנהג הטפלות כמבטיטין וכמלבטוין ומה ששלטן קטון
מחטם אצל סתמיט כרי טענת מהם ונהיה נבטס לצות ונמנין לו הציה
המנעת אותם אל מקום המעחה ומה שראית שפירטע מן העשיר וה
כנס דע כ ייחוט להם קריה קרוכה מיין כשיצטרך אחד ממין אל רבר מן
הדברים ילך אליהם וישלם ערכו וישוכ אלפי מפני שראית מה שיכנס עליו
מטרת הלב ומכ ההסדר ואול היגיעה והטרח כקרבנם והמעחה מכל
זה כהרחקת לבחור כעניני העולם הבא ולגאוס כעניני העולם הזה
וייטבן רביהם כעני הפרוש ניכרן אותם ואשרם כענינם ואם יהיה
הכטח כלהים טעל אשה וקדושים ואוהבים ואויבים כטח כלהים כהצלת
מהם וישתל לפצוע מה שחייב להם ולעשות חפציהם ולהיות לבו שלם
עמהם ויכר ידו מהזקתם ויסב על מה שיהיה עונם להם ויהיה טמין כל
עשייהם ויורם אוספ תעלותם כענין התורה והעולם לעבודת הנוחית
כ שאת ואהבת לרעך כמין ואור לא תשע את אחיך כלבבך לא לחל
הגמול מהם ולא לקדם אצלם ולא מאהבתם כבבדם ושכחם ולא להשתד
עלהם אך לקיים מצות הכרח ולשמור קדושתם ופיקודין עליהם כי מי שיהיה
דעת עליהם כעשות חפציהם על אחת מהדברים שמכרם תחלה לר
דעם מהם כעולם הזה וייגע לביק ויפסיד שכו לעולם הבא ואם הוא

אצל

עהג כמה לעבורה הלהים כלבד יעמדס הלהי לעיול אותם כעלם המר.
 ושים כפיהם שבוו ויגל עשיט טענהס ניע אל הגיול הגדול כעלם
 הכח כע אה הלהים לעליה וגם מער לא טאלת טתו לק וגו' אכל
 אופט טחוט על להיו טעניט מי טהוא למעלה ממט ומי טהוא למטה.
 ממט מטעה בט ארס הפנס היערים לע טויביא אותט הצרץ לבקט חפץ
 ממי טהוא למעלה ממט או למטה ממט סיכטחט על להיו ניעימס סבה
 כהטליות כמע יעים עבורה הארץ ומדיערה סבה לערפט ואס ירה ל
 העריפט ממטה יצחח הצרע ויפרה נירבה ואין להורות למרץ על זה אין ה
 הורה לבוא לבני ואס לא יחפץ הלהים להעריפט ממטה לא תצטיח הארץ
 או תצטיח ויקרה הצטיח פגע ואין להאשים הארץ וכן כעיקר טאחר להס
 חפץ עיהיה מצל החלט להס והחזק טנה כעשותו ויכעח כהטליות על
 הלהים ית ואס ישלם על יד אחר מהס יורה הטורח ית אשר הטלים חפט
 ויורה למי טעשה על ידו על לב הטוב לע וטהטרא הכח טועלת על ידו
 וכדוע טהטרא אין מוגלג טוכה לא עליד הסיקיס ומעט הוא טחמלגל
 הפטר על ירהס כע אה רחל מוגלגן זעה עלידי זטי ומוכה עלידי חייב
 ואה הטה לא יאונה לציק כל ארץ ואס לא ישלם לע על ירהס אליאטימס
 ואל יתלה כהס קטר אין יורה לעהיס אעי כח לע הטוב כמה ניעכמס כע
 טידע מהטרה למ לעשות חפט אעפ טלא טלם טרטט וכרטנס לע וכן
 יעג כמודעו ואוהכיו וכמי טעטח וערן עיהס ושליטו ושורפיו וכן
 יבקט ממט מי טלמעלה ממט או למטה ממט חפץ יסכב לעשותו ככל לב
 ויערל להטליטו כחפט אס יהיה מזרמן לע ניהיה מי טכקטו ראוני ל
 הטרל לע ט ואחרץ יטוח על הלהים כהטליות ואס ישלימהו על ידו
 ניעימהו סבה לעוכה זולטו יהיה על זה ואס ימעט ממט ולא יזרמן לו

לעשותם אל יאשים נפשן ויוריע את חכירתו שלא קצב אחר שיטרח ויקצר
בן בעצמו . אכל עביט חומדיו ואניכין ויבקשי רעתן יכטח בעבייטיה
על הטרוא ית ויסבול חרפתם ואל יגמול אותם כפעלם אך יגולם חסד
ויעשה להם כל מה שיוכל לעשותם מן הטוב . ויזמר כלבן שמועלתו ונאקו
כיר הטרוא ואם יהיה סבה להזקתן יחשב עליהם טוב ויחסר את עצמו
ומעשיו ורע הקדמותו אצל לווהיו ויתחם אל האלים ויבקש מלפניו לפר
עונותיו ואז ישוב אניכין לאהבתו כג' שאג' החכם מצט' יה' דרכי אויש
גם אניכין יעלים שיו . ופי' החלק הרכיש בעבייט חונת הלצנות ורה
איכרים שהארס מתיחר בוועלתם ונאקס וזה כעס וספילה וכסורה
וכלולב והצציה נשמירת השבת והמינשים והמשע מן העבדות וכל חונת
הלצנות לא ותעבדה אל זולתן ותעלם ונאקס מיוחדים בן מכלי שאר
כנ' ארס . ואופט יוער הכעמון ככולם על האלהי' ית' מה שאני למאר
אותו . ומלחים אעל להורות אותו האמת בחמיין . והוא שמעשה העבור
והעבירה לא יתכן לאדם לא בהקבץ שלשה רמים . אחר מהם הכחיה
כלבן וסאצטוט . והשט' הטונה וההסכמה לעשות מה שחור בן .
והשלטי שישתכל לעמוד המעשה באמין הראים ויוציאהן אל גר
המעשה . ומה שאיך עלם מלעם כהם כבחיית העבודה והעבירה וה
טונה וההסכמה על המעשה הכעמון על האלים בזה טעה וסכלות כ
הטרא הנח כעומטן כחירת עבדותן והלחות כג' שאג' וכחרת בחיים .
ולא הנח כעומטן העלגית המעשה בעבודה ובעבירה לא סמית שהם
חוצ' לא מלחמותה בקצת העמים ומעשה בקצתם . ואם יכעח על האלהי'
כבחיית עבדותן ויאג' לא אמר ולא אטן לעשות כלום מעבדות הטרוא
ע' שיכחור לי הטוב מלענה זכב עשה מרחק היסרה ומעשו דולן מאופט

הנבונה כי הכורא כצ צען לבחור במעשה העבודה ולבין אליו בהשגחה
והסכמה ובלב שלם לשמו הגדול והודיענו שהוא אופני הנבונה לטן בעולם
הבא והעולם הזה ואם יזרימין הסיבות ויתכן גמר המעשה בעבודתו אשר
קדמה בחירתו בה יהיה לטן הסיבה הטוב הגדול על הבחירה בעבודה
ועל הכוונה לעשותה ועל הטלמות מעשיה כאיברים העבדים ואם ימע
מן האברים גמר המעשה יהיה לטן עס הבחינה והכוונה כצטר זכרון
כמה שקדם וכן העניש על העבודה וההפטר עבן עבודת הכורא וט
ועאר מעשה העולם בענין הכטחון בלהים יה שטאר עניי העולם לא
מגן לטן אופני הטוב והטוב במנה לטן הסבות מבלעדי שאריתם ולדון
אופני ההפטר והרע בקצתם בלה קצתם כי לא עגורט על אי מן מלואם
מן המלצות טובה לא ניותר ראוייה לבקשת הטקף והבריאות והטוב
ולא באי מן סחורה וכאי זה רכך וכאי זה מעשה לטן המעשים העלמיים
נצלה כשעגלגל בהם ולטן הדון עלטע שטבח בלהים בבחירתו והטלמות
לעזרת על מה שיש כן טובותיו אבל עבודת הלא איננה כן לפני ט
כצ הודיענו אופני הנבונה בה וצטן לבחור בה ויש אורתן כגמול
עלה ואם נחמן אליו בבחירתה וטבח עליו בהראותו אופני הטוב לטן
נהיה טועים בסיין וסלטם בטחונטן לפני טכצ קדמה הודעתן אותן
דרכי העבודה אשר יועילן בעולם הזה וכבא כצ שאר ניצטן ה לעשות
אתכל החוקים האלה לטן בלהימים ומן ואר בגמול העולם הבא וטקף
תהיה לטן כי שגמור לעשות ועוד כי עניי העולם יש שטעונכ הססה
הטעונכת מצונה והמצונה הטעונכת אך העבודה והעביה אינם כן
כי המצונה והטעונכת מהם לא יעתק מענייטן ולא יתחלקן אבל מה
שראוי לבטוח עליו כן כי הוא גמר מעשה העבודה אמר בחירתה בלב

לטי

שלם ושומן והסמיה והשומלך כבד לבב וכוונה לשמן הגדול . וכזה אמת
חייבן להתחמץ אליו לעור אותם כן ולהורות אותם עליו כן שאם הדריש
בזמנתך ולמדו . ואם הדריש כענין מצותך . ואם דרך אמונה בחינתו וכו'
ואם דסקת בענותך . ואם ואל תכל מפ רב אמת . וכל זה ואיה עמ
שבחירתך היתה כמעשה העבודה . אך התפלל אל האלים על שני דברים
האחר מהם ליחר לבבך ולחזק בחירתך בעבודתך בהרחקת ערות השלם
מלבב ועינו כן שאם יחר לבבי לזאה את שמך . גל עיני ואכזבה העיני
עני . הע לבבי אל שנותך . והדור לזה . והשיע לחזק אסיון על העלמה
המעשים בעבודתך והוא מה שאם הדריש כענין מצותך . סעני ואושע
והרבה כמנהג . ואם עתה לבאי אופני מפסירי החלק הזה ואפני השלמות
ודרך הנכונה לך עני . אבל כי החלק החמישי והוא חוב האמרים
אשר תעלתם ונזקם מתעברים אל זולתם כצדקה והמעשר ולמור החכמה
וצוות בטוב והזהיר מהרע ולהטיב האמנות ולהסוות הסוד ולרוב טוב
ולעשות הטוב וכבוד אמת והעמדת רשעים אל האלים והורות בני אדם
דרכי טומא ולחמול ענייניהם ולרחם עליהם ולסגול חרפתם כעמיעד
אותם אל העבודה ומייחל אותם ומייחאם בגדול וכענין . ואופני
יושר הבטחון בזה עיהיה האדם טמך בלבב כל המעשים האלה והדור
לזה . ויבחר שזותם ויסבב אליהם כפי מה שקרמץ בחלק רביעי מחיות
הבחירה עליו להתקרב אל האלים כלב לא לקעת עס וכסור כיניהם
ולא לקנות הגדול מהם ולא להשתרר עליהם ואחר כך יכעח על האלים
בהעלמות המעשה שכן לעשות מהם כפי שהוא חובה כן מלמע אחר
עיסבב עליו ויחדר כפי ילטו כל זה להסתרות ממי שאיך צריך לך להודיע
כי בהיותך נבחר יהיה שכתן יותר גדול ממה עיהיה אם יהיה טרע נלה

שלא יוכל להסתיר יצר בן הערש אשר קדמנו כהתועלת והנזק לא יהיו
 מן הברואים כי אם ברעות הטורח ית' וטאטו יגלגל הטורח על ידו מצד
 יחסב כלבו כי היא עוסה מאת הטורח ית' שהעוב כה אלנו ואל יעמח ב
 עמו אורג כנ ארס עלה ואל יחפץ בטורח כה בעברה ויכארו זה
 להתגאות במעשהו ויפסד לבו וטועט ללהים ויפסיד מעשהו ויאבד ערוג
 ואני עתיד לבאר זה כשערן בעה . אכל פי חלק העשי והוא בגימול
 השלם הזה והשלם הכא אשר יהיה הארס ראני לע במעשה הטוב בשלם
 והוא שהגימול על עט פנים גימול השלם הזה כלבו וגימול השלם הכא כלבו
 ויש עיהיו ראויים שעהם על מעשה אחר ולא פירע לנו כאור זה באר
 הטוב אך עכ הטורח לשמו גימול טלל על מעשה טלל ולא חלק הגימול
 על העמדות בשלם טמו מעשה טעט על העבחה בשלם טמו טפירט
 המעשים שעשיהן חייבן סקילה שריפה הדג נחטק ומלקות ארבע וזרת
 ומיתה והטעמי ככל והטעמי ארבעה וחמשה ונזק טור וטור וטן ואש
 ועין מוס בארס ושולחה יר כמבטיג ומוציא עס רע והחומה לזה
 אכל גימול השלם הכא ועשו לא פירע מהם הנביא מאומה כמפרו בעמ
 כמה פנים . מהם כי זרת העט בלעי האנף אינה ידועה אצלנו כל
 עק מה שחשבו כו או חטוע בעשן ההוא . אך פי אורג לני שהיה
 מיכן העשן הזה כו טאח להחטע וטרה לן מהלבס כן העמרים האלה
 ולא יהיה זה סער נטו קטורה באפ אכל רמז למה עיהיה אחר המות
 שחטוב העט בערת המלחכים בעשין פטיעותה נדקורה ועמדה להט
 להטיגט באפה כשהמדק ותמחיר והיו מעשיה טובים בשלם הזרה .
 ומהם שגימול השלם הכא ועשו היה מקובל אצל עם הארץ מה
 נבואים ומושכל אצל החסמים והטחו לחטו כמפ כו שהטחו לחטו

הרכה מפי המצות והחובות מפי עמלן על הקבלה ומהם שהעם
היו מן הסלע ומיעוט ההכנה בענין שאינן עלם ממה שכתב בתור
ועד הכורא עמהם מנהג האב החומל על בן הקטן כשהוא רוצה לסמו
כחית ולאו כ' שא' כ' ע' י' ט' נ' ו' א' ו' ה' ו' ח' ו' ט' ו' י' ו' כ'
למר את בן בערות החטיות אשר יעלה בהם אל המעלות העליונות
אשר לא יביע השער בעת ההיא ולא היה מפי'ם אותן עליהם ואז' ע'
סכל יגיע המוסר והלמוד בעבור שתעלה בהם אל המעלות החמורות לא
היה סוכל את זה ולא שומע אליו מפי'ם שאי' מכן אותן וכאשר ייעזר
על זה כמה שהוא עוב' ע' מיר מלא' ומטה' ומלב' ט' ומרכ'ב
ט' והדומה לזה ויועדי' כמה שמשער אותו מיר מרעב ועירוס ו'
ומלקות והחמה להם ויט' רעת' על מה שיכטח עליו מן הראיות ו'
מורשות והעניות הגלויות האמתות יק' עליו לסכל יגיע המוסר ול'
עאת שרחו וכאשר יגיע למי החמות נחמק סכל יכן הענין המכונן
אלו במוסרו ניסין אליו ותמעט בשטן הערבות אשר היה הן אלה
כתחלה עני' והיה זה לחמלה עליו וכן הברוא ית' ייחל עגן והפחית
בגמול וכעש' ממהרים מפי' עידע' ט' העם סא' יתקט לעבודה
וגל מעליהם סלע' בגמול השלם ושטן ניטע' בעבודה אליו וינהג
בה עריו וכן ט' כל מה שספרים מהגמול הברוא ית' ומהם
טגמול השלם הכא אין אדם ראוי' ע' במעשהו הטוב בלב' אך יהיה
מן האלהים שז' רבים אחר המעשה הטוב האחר עיורה בט' אדם
בעבודת הברוא וינהיגם לעשות הטוב כ' ט' ו' צ' ו' ה' ו' ט' ו' י' ו' כ'
לשלם וע' נא' ולגיוכחים יעש' וט' יתקבץ למטה' גמול
הצדקת אל גמול צדקת וגמול אמונת לבו נסכל יהיה ראוי' לגמול ה'

העולם
ו

השלם הבא אצל הבורא . והטעם חסד מלאהים ונרמה ונענה כו' שא
 ולך יי' חסד כי אתה תשלם לחיט כמעשהו . והשלה כזה כי אם היה
 מעשה האדם כחול הים כמספר לא יהיה שקול בעונה אחת מינובת
 הבורא עליו בשלם הזה כל טעם אם יהיה לעחטא . ואם ידקדק הבורא
 עם האדם בתביעת הנזאת העושה יהיה כל מעשהו נבחר ונשקע בקטנה
 שבטובות הבורא עליו ומה שיהיה מגמול הבורא לעל מעשהו הוא מחס
 הבורא עליו . אך השש טעם השלמים הוא באמת נסדן וחוכ שחייב
 בן האדם לא שחסד הבורא יתגבר עליו בטעם השלמים כו' שז' ולך יי'
 חסד . והוא רחום יכפר עון . ומהם כי המעשה הטוב מתחלק טע
 חלקים מיטע נסדן אין משקיף עליו זולת הבורא כחובת הלבבות והדוה
 להם . ומיטע נראה על האכרים והבורא ית' גמול על המעשה הנראה
 על האכרים כגמול נראה בשלם הזה וגמול על המעשה הצפון והנסתר
 כגמול נסדן והוא גמול השלם הבא ועל כן מברו דו' ע' כמלה שזורה
 על הענין כו' שא' מה רב טונק אשר צפנת לניאריך . וכן דרך ה'
 עשו הנראה והנסתר כדרך הגמול והראיה על זה כי הסוכא ית' ערב
 לעינו על העבודה הנראית על האכרים גמול נראה מהר בשלם הזה והוא
 המפורש בפסוק חס כחוקותי תלבן . וכן שכל להם על העבודות הנראו
 הגלויות ששו נראה מהר בשלם לפי שאין להימן העם לא מה שנראה
 מן המעשים לא מה שנסתר והוא מה שא' השמחת ל' להיטע והעלג
 לע ולבטע ש' שלם . וא' הכה ואם העלם יעלמו עם הארץ וגו' נעתי
 את פני באיש ההוא וגו' . אך העבודות והעבודות הכפועת כלב דין
 גמולם על הטוח ית' בשלם הזה נשעלם הבא . ועל כן העם הספר
 פחות גמול השלם הבא . ומהם כי הגמול והעשו הנאכרים בספר

דבר העביר כגמול העולם הזה וישנו לאנשי העולם . ומפני שהיה יהושע
כן יחזיק בעולם העליונים אם לו נעתי לך מהלבים בין העמרים האלה
כ זה דרך היחול וההפחדה שיהיה כראוי למן ולמקום ואתה הכן . ו
ומהם שגמול העולם הזה מין תבלית לא להדבק באלהים ולהתקרב אל אונח
העליון כה שאר והלך לפתך צדקך וכבודי . יאספק . ואמר והמשכילים
יזהירו כזהר הרקיע . ואמר לאור כבוד החיים . ולא יגע אליו לא מי ש
רצה הטובים ורצון הטוב שיש הגמול כה שאר כי רגע באט חיים ב
רעט . ואמר כפרטת אם בחוקותי תלבן רמזים שמורים על הרצון מלהים .
והוא מה שאר ולא תגעל נפשי בכם . ואמר ופנית אליכם . והיית לבם
לאלהים ואתם תהיו לי לעם . והכעמון על האלהים כמה שייע ט הצדק
מגמול העולם הזה והעולם הבא על העטרה שישלמהו למי שראוי לו .
וכן יעלם העשש למי שהוא ראוי לו מן הדין על המאמין וכעמון באלהים
כזה מהשלמת האמונה באלהים כה שאר והאמין ביה ויחטבה לו צדקה
ואמר עלי האמנה לראות בטוב יי בארץ חיים . ואין ראוי לבעות על
מעשהו הטוב ויבטיח נפשו כגמול העולם הזה והעולם הבא על מעשהו
אך יטרח וישתדל כהודאה לטובות הבורא התמידות עליו לא לתקנות
גמול עתור שיתחייב לו כמעשהו אך יכטח על האלהים כה אחר ההשתדל
לפרוע הודאת הבורא ית על גדול טובותו עליו כה שאר וזל אל תהיו
טעורים המטמטין את הרכ על מנת לקבל פרס לא הנו כעברים המטמט
את הרכ על מנת שלא לקבל פרס ניהי מורא שלימים עליכם . והיה אחר
מן החסידים אומר לא יגע אדם אל גמול העולם הבא כמעשהו אם
מקדקין עמו בחטכן כמה שהוא חייב לאלהים על טובותו עליו . אבל
כחסד האלהים עליו על א כן אל תבעמון כמעשים . ואמר דוד בזה וילך

חסד כי אתה תשלם לאיש כמעשהו
 אבל פי החלק הטכיע והוא
 בחסד הלהים על בחיריו וסמלתו כעולם הנא ברוב הטובות אשר לא טבל
 לפנים אונטב הכעחון על הלהים בן שיתעסק בסבות המעשית אותן אלה
 מורגת החסידים הראויים לזה מהלהים ית בחסדו והוא שינהג במדות
 אנשי הפרישות המואסים בעולם הזה ולהוציא אהבתו ופחיתותו מלבן ומיני
 זה באהבת הכנורא ולהמסר אליו ולהשתעשע בו ולהשתמש מהעולם ויוספן
 ויתנהג במנהג העבאיים והחסידים ויהיה לבן בטוח בלהים שיהחסד עמו
 כמה שהחסד כן עמו בעולם הנא אבל מי שיכטח על הלהים שיזכרו
 לזה טבל מצע מעשה הוא הכסיל הפתו והוא דומה למה שז עלהם
 עשין מעשה זמרי ומכקטין סס כפנתם ואסימט אנשי המועלה הגדול
 הזאת שיגרו עבדי הנורא אל עבודת הכנול והסבל בעת השיין והצרה
 ושקל בעיניהם כל דבר אבל קיום מצות הכנורא ית כז שידעת מן הלהים
 נסה את אברהם וענין חטבה מישראל ועזריה בפצון האש וענין דביל
 בגב אריות ועזרה הרונג מלבנות נמי שפחד כמות בנבגות הכנורא ית
 מן החיים במדותו והרע והצער והחול מן הכנורא והצרה מן השלמה
 ונמסר לבין הכנורא ורצה בנתינתו דאני הוא בחסד הכנורא עליו כעצם העולם
 הנא אשר אמר עליו הכת להנחיל אנהכי יש ואם עין לא ראית דפי חולתך
 ישה למחש לך ואם מה רב טובך אשר צפנת ליראיך

פירוק

אבל ההפרש שבין הכטח על הלהים וחולת כעשין ה
 התעסקו בסבות אנה כי הכטח על הלהים טבל
 בזולת הכטח עליו כעכשה עביטש אחד מהם כי הכטח בלהים רוצה
 כדיע טבל עביטו ומורה על על הטובה ועל הנעה כז שאם חסד ומטפט
 אשירה ואם רזל אם חסד אשירה אם מטפט אשירה ואם חייב אדם

לברך של היעה כעס שמטוך על הטובה . ואשר אינין כוטה בלהי מיהל
כטובה כה שאר כי הלל רעע על מאוות נפשו . ויהיך כך על היעה כה ענ
והיה כי ירעב והיסק כך . והטני כי הכטח בלהים נפשו באעחה ולבו
עליו מצר הגזירות לעתו כי הכורא ינהיג לעוכטו כענליו ואחריתו כה
שאר דור אך ללהי דומיה נפשי כי מעט תקווס . ואשר אינין כוטה בלהי
הוא כטובה כטער תריר וראיה ארוכה ואכל וכצע להוסיף ולהרבות ולבגוס
וכרעה מפני שהוא קץ כה והיא כגור תאוותו ועטען ומדותיו וכי אה החכם
כל ימי עני רעים ומי . והטלטי כי הכטח בלהי ואם יתעסק כספרה
לא יסמוך כלבו עליהם ולא יקוה מהם תועלת ולא נמק בלהי רצון הכורא
יה אך להתעסק בהם לבחור בעבודת הכורא אשר צוה להתעסק בעולם
לעט ולמיט ואם תגיעהו תועלת או ירחיק בהם הנמק יורה הלהי לבחור על
זה ולא יוסיף בהם אהבה ולא חיבה יתרה ולא תענה נפשו עליהם יותר
אך יחזק בטחוט בלהי ויסמוך לבו עליו מכלעי הסבות . ואם לא יועיל
הסיבת ירעב יצאחון ערע כעידעה הלהים למי זה ענין עירצה לא ימאס
בהם כעצרי זה ולא ינח להתעסק בהם בעבודת הכורא . ואשר אינין
כטח בלהים מתעסק בסבות לבטחוט עליהם עהם מונעלות אותן ורחוקות
הנמק מעליו ואם הם מונעלות חותק יעבה אותם ויעבה השתדלותם בהם
וכחירתן אותם ולא יפנה אל זולתם ואם אינם מונעלות אותן יצנה אותם
וימאסם ויעוכ חפצן מהם כה שאר הכח על ק ימכח לחותק ויקטר דל
מכורות . והרכיב כי הכטח בלהים כעצות לו דבר על גמול יוציא
באה שמפיק יטען הסורא יח כעג'בות נפשו ועוכ לבנו כה שאר כי מטך
הכל . ומי שאינין כטח בלהים אינין חאה השולם נל אשר כרי פרעט
וספק ערע והוא חס על מליגן מהטלים חובת הכורא וחובות כה ארס

מאינן ואינן מוקדם בן ער שיחבר מאינן וישאר זולתו כח שאר החכם
 יש מפרש ועסק עור נחושך מיושר אך לגחסור (והחמישי כי הכונה
 בלהי הוא מתעסק בסמית העולם להטן מהם צדה לאחריהו וספק לבית
 מועדו ומה שיתברר לו הדלת תודתו ועלמיו מתעסק בעלמיו ומה שיהיה
 בן שום הפסד כתרודתו או מכח להמרות הברוא מינן מתעסק בן שלח
 יבוא לעצמו מזה תחת הארובה (ומי שאינן בטוח בלהי בטוח על
 הסכות ותגח דעתו עליהם ולא ינזר מדבר מהם ויתעסק בטובתו וב
 מגנה מהם ולא יחשב באחריית עשייתו כח שאר החכם בהם חכם ירא
 נסר מרע ומי (והשעי כי הכונה בלהים אהוב לכל טענת בני אדם
 ודעתם נחה עליו מפני שהם בטוחים מהזקתו ולבם שלם מחמתו ולא
 יפחדו מאינן על שיהיה ולא על ממונם והוא גם הוא בטוח מהם מפני
 שירדע שתועלתו ונזקו אינם כדי שרא ולא ביכלתו על כן אינן מפחד
 מהזקתם כאשר אינן מקנה הנחתם (ופשהוא בטוח מהם והם בטוחו
 מאינן יאהבם נראהו כח שאר (והכונה ביה) חסד יסובבן (ומי
 שאינן בטוח בלהים אין לו אהוב מפני שהוא בכל עת חומד אותם
 ומקטא בהם נחושב כל טובה שהגיע אליהם סרה מאינן ועטרפיהם
 לקוחים מטרפן וכל מה שנגעב מאינן מתאדותו הוא בעבורם וכירם
 להגיע אל תאותו ואם תבואהו רעה או פגע בממונו או בטנו יחשב
 ט הוא מאתם ושכירם להעביר הנזק ולרחות הרעה מעליו וכיון שקדם
 אליו אלה ההקדמות כגפשו יבוא בעבור זה לגאוס אותם ולרבר בהם
 ולקללם ולשנא אותם והוא הנגאוס בשני העלמיים והמעונה בשני דה
 מעשים כח שאר עקש לב לא ימצא טוב (והשביעי כי הכונה
 בלהי לא יאכל להמגע בקטה ולא בהפקר אהוב ולא יאצר הנמצא

ואיך חושש לנותר מטרף יומיו ולא יעלה על לבו מה יהיה במחרת מפני
שאינו יודע עת בא קצו וכטח בלדים להאריך לו כו ולהזמין טרפו נמצא
כו ואינו שמח בעתו ולא יוכל לו כו שכל התהלה כיום מחר כו לא ידע
מה ילבי יום . ואח כן סירא אל תצד לצד מחר כו לא ידע מה ילבי יום
מחר יבוא ואינו נמצא משיעך על עולם שאינו שלע . אכל דאגתו ואכל
על מה שהוא מקצו מ מחובות הבורא ומשתדל לפצוע מה שיוכל לפצוע
מהם כטראהו וכנסתו מפני שהוא חושב כמיתתו וכא יום האסיפה ופחדו
שיבואהו המות פתאום כומו יוסיף לו השתדלה וזריזות להרבות לאחרייתו
ועל אינו יודע על מה שיזמין לעולם הזה . והוא מה שאמר שוב יום אחר
לפני מיתתו ופירשו בו ישוב היום שמה ימות למחר ונמצא כל ימיו
תשובה כרתה בכל עת יהיו כגין לבגס . ואשר אינו כנעח באלהים
ירבה אכלו להתגרות פגע העולם עליו ויפקד אוהביו וימנע ממט בקטנותו
ויזמין מהון העולם הרבה כטח מן החלפה וסרה מעליו אימות המות סלו
ימיו לא יתמו וחיינו לא יכלו אינו זוכר אחרייתו ומתעסק בשלגו מעין
בענייני תורתו וצורתו ובית מושבו והיה כטחוט בארצות ימיו בעולם ססה
לאורך תאוותו בעניינו וססה לקוצר תאוותו בענייני אחרייתו וסאשר יוכיח
מוכח ויורה מורה יאמר לו עש מה שתעלה מחסוכ בצדוק וענייני בית
שלמך יאמר עש עיהיה לך פינסת וסיפקו ולכל אשר אתי מאשר
וכנס עש סוף ימיו תטח נפשי מדאמת העולם ותבנה לפצוע חובות הסו
ואחטוכ בסבת הצרה לוס המושע . וראית להראות פג ספלותם וטעות
בדעת הזאת בעכשה ענייניס אגלה בהם גורל טעותם ואס יארכו רביעי
בעבור מן הכוש והתעמדת לבצע הדעת הזאת והס סת בעלי הטענות
ענייניס כזה כענין הסותר כשהוא מוכר באשראי למי שאינו מאמין צימט

ה שיש בהם

וישיטנהו בעת המסר מפני יחזתו ממייעט מאונתו ושלח תגידו לפרע
 והראשון מאופי התעוזה עליו שגמר לו האיש המסתפק בגזרת ה
 כרח ושאיש מאמין בגורל עצמתו אשר חסך אורו שכלו וכבה ע תבונתו
 בגבור אפלת תאוותו עליו הטוב לך לבקש מעטן ולקחתו לא מירעך וחכ
 וחכירך אשר אין לו חיות שלך ולא מצות עוברת שלך . אבל העטר כ
 שהוא משתבר מצל כע אדם אין עוב למטקן שוכרו כעכרו קודם עבודתו
 וכל עק העבר שלא ימטקן אדונו קודם עבודתו לו קל וחומר הטור שלא
 ימטקן יוצרו קודם עבודתו לו . ומן התורה כי עבודת העבר לאדונו
 על מנת שיפיע לעשכרו אחר עבודתו ונתי כח שאם אל תהיו כעבדים
 המטמטין את הרכ על מנת לקבל פנס כל עקן שיעזק פנו לקבל מטכנן
 בפרשתו קודם עבודתו וכדומה לזה אמר הסת הל יי תגולע זאת .
 והשני שכל המקבל מטמטן מחכרו יש לו קצבה ולבקשתו תבלה אך
 בעל הדעת הזאת אין קצבה לבקשתו כי אישנ"מה יספיק לפרשתו ופרשת
 אנשי בית המזון נמותרים עב יום מותם . נלו היה לו ממון כפלו כפלים
 ממה שיספיק לו לא תגח נפשו מפני שקצם נעלם נמדת ימיהם אינה
 ידועה והוא סכל כמה עכקט מפני שאין לו תבלת מצלע ולא שישיר .
 והשלטי שהממטקן את חכרו אין ממטקן אותו לא אם לא קדם לו
 עליו חוב שהוא חייב בו ואיננו מטה בו משאת מאומה והדין שישו אבל
 אם קדמו לחכרו עליו חובות שהוא חייב בהם נידע שיש לו עליו חובות
 ראויות אין לו לבקש ממטקן כשום פנס ולא יהיה ראוי לו לקחתו
 ממטקן אפי' אם יתעב בו הממטקן . כל עקן הכרח שיש לו על האדם
 מן החובות הראויות ליה שמילע היו מקצנים מעשה כלבני האדם בכל ימי
 העולם לאיש אחר מהם לא היה מספיק הכל לגמול טובה אחת מטובות

יודע

הכורא עליו ואיך לא יתביש מה העם פנים לבקש מהכורא שיקדים לעונן
גזולות על מה שקדם לו אצל ניכר החוכ עליו נעמו לא יטלם מה שער
לו מן העבודה בעבור סגת ימיו וכא קיצע . והיה אחר מן החסידים
אור לבני אדם בני אדם היתכן שיתבונן אתכם הכורא בחובות מחרת
כיום הזה וכן מה שאתם חייבין אחריו כענה וטעם אמרו לו היתכן יתכן
ענהיה נרבעים בחובות ימים שאין יודעים אם נחיה ער עגיע אליהם
ויאחייבנו מהם אבל אע חייבין עבודה ידועה בזמן ידוע וכאשר נגיע ל
זמן נתייב בעבודה . אה להם וכן שכל להם הכורא ית לבל זמן ידוע
טרף ידוע ועליכם כן עבודה יתרה וכאשר אען תוכע אתכם בעבודה
קודם חוב שעה כן ראוי שיהיה כפניכם בשעת ימענ ארבע מפקע טרף
עלם הגיע עתו . ולדוע אע כוזה אתכם מפקעים מומן טרפי טעם
כאות אינכם יודעים אם ימים יגיע אליהם ותבקשו להקדים לבס טרף
מי שלא נבוא שייך מאשה נכנס . ולא יספיק לבס המזון לבדו אלא
שאתם מקרימין המזון ולותדיו למינכם שאינם ידועים ולא ענוכיס לבס
ולא די לבס שאינכם מקרימין עבודה לו למזן שתר לא שאינכם מהשטן
עם נפעכם כמה שהתעלגתם מן העבודה בגיה שערנו מן הימים
אשר לא התעלם מהשלים לבס טרפכם כס . והרכיב כי הממשק
את חכרו הוא ממטכן אותו לאחת משלש עלות . אחת מהם שמה
ישב ולא תשיג ד ידו . והשנית שמה יקפץ ידו על מה שיש לו אצל
ולא יוכל להיפרע ממנו . והשלישית מפי שפוא ירא שמה ימות
או שלא ימצאהו והמשכן רפואת המדנים האלה כן בט אדם . ואילע
היו בטוחים בט אדם היותם בקצתם מאלה הטלע לרות היה נגחי להם
למשכן מכל ספק והכורא ית אשר לו לא יאות אילע המדות יותר הות

אמר

גנאי גדול ומופלג שמשך אותו וכבר צד הכת ל הססך ולי הזהבונג
 והחלישי כ הממשך את חברו הגח נפטו במשכן מפני שהוא מקנה
 להפרע ממנו ולהעתיב או בתגורתו אבל מי שיחשב כי כאשר יקדים
 לו הכרח די ספקו הגח נפטו מצד השלם טעות שקר מפני שאישן כטוח
 בהסאר המיוון אצל שאיפשו שיקרהו פגע מן הפגעים המכילים בנג
 לבוט כג שאר הכת בחצ ימיו ישכנו ומה שטענו למענת נפשו
 בהגעים אל הפגם מהון השלם כמכ נסלות מהם כבקטותם כי איפשו
 עיניה סיבה חזקה לשדות לבם וצער נפשו כג שאר רזל מוכה נפשו
 מוכה דאנה והעשי כי המקבל משכן מחברו אילו היה כדור לו ש
 יפיעהו קודם זמנו ויגמלהו תחת המתנתו כפלג ממה שיש לו אצל לחסר
 עליו לא היה ממשך אותו בעזם פגם והכור ית אשר ידענו מנהגו ה
 טוב שמת וטוב הגדול עליו חרשים גם ישנים ושהוא גמול על משה
 הצדקה והעבודה כמה שאיך עלה בדעת כל שכן שישנו כג שאר עין
 לא רצתה להי מולתך ישה למחסה לו יונת הוא גנאי גדול שמשך
 אותו והטביע כי הממשך את חברו אינו ממשכן לא אחר שהו
 יכל לגמלות מה שמשכן בעבורו מהון השלם אבל הממשך הכרח
 הכרח ית בהקדמת הטובות אין לו יכלת לשלם העבודה עליהם ולא מובטח
 לפיכך מה שיש עליו מן החובות היענות כל שכן החרטות שהאדם הצדק
 אינו פוכע חובה טובת האלה עליו לא בעזרת הכרח לו כג שאר אחר
 מן החסידים סגנונותיו ואף המטסל היודע אותו לא כמעשהו ית
 יתהלל כי אם בעיניו וכחמיך אשר הכינת את לבנו לרעת אותו כי כן
 יצדקו ויתהללו כל זרע ישכל למור בלמים הללנו כל הינם וגו וכיך ש
 הטלנו כשע הזו מה שהיה ראוי לו מן הדברים כפי הענין דאנו

לפי עתה לבאר מפס'די הכטחון בלהי. ואנו כ מפס'די השערי הקודמי
בספר הזה טעם מפס'דים הכטחון ומפס'דיו עור הסכלות בענין הברוא
ובמדותיו הטובות כי מי שאיך מכין רחמי הברוא על בראיו והגנתו עליה
והשגחתו ומעלן בהם ושהם קטורים באסוריו לא יטח ולא יסמך עליו.
ומהם סכלותו במצות הברוא ית' כל תורתו אשר הזכיר בה לשמוך עליו
ולבטוח בו כג' שאר נבמעט נא במאת' נאמ' כטחון ביה' עריש' ומהם
עוותו אל הסמת הקרובות אשר הוא כוזה מותם ולא ידע כי העלות כל אש
תקדשה מהמעולל תמעט יכלתם להושלל למעולל ולחזיקו וכל אשר תחקה
יהיה כח יכלתם להושלל ולהזיקו יותר חזק ונראה. כמין המלך כשהוא יונה
לענת אחר מעבריו מצה מעשהו לעשות והמטנה מצה הער והער
מצה ל העונטר והעונטר מצה לסריוט והסריוט מצה הנגשים והמגשים
מקיימים המעשה בכלום מוטעם לו. ואשר יכלתם מעשה מטלם להקל
מצעו ולהוסיף עליו הם הכלום מפני שאין להם חפץ והמגשים יותר
יטלם מהכלום וכן הסריוט והמגשים והעונטר יותר מהסריוט והער
יותר מן העונטר והמטנה יותר מן הער. והמלך יותר מכלם שאם ירצה
ימחול לו. ונבב נראה לך כי חלשות העולות וחזקתם להושלל למעולל
תהיינה כפי קרבתם ורחקם מלען והברוא ית' אשר הוא תכלית העולות
ברוחק מן המעוללים ראוי לבטוח בו ולסמוך עליו לחזק יכלתם על תוע
תועלתם ונחקם כאשר קדמת מן הדברים. וכללן שלרוב בענין הכטחון
כי יתרון הכטחון מהבטחים בלהים כפי יתרון ידיעתם אותו ואמונתם
בהגנתו עליהם ורוב השגחתו על עונותם. והנה הילך בתחלת ענין
בטח על שרי אמן כג' שאר מבטחים על שרי אמי. וכאשר תחזק
הברוא משיב בטחון על אמן לבד השגחתה עליו כג' שאר אם לא ש

96
שויתי ודוממתי נפשי כנגול עלי אמו . וכשתחזק הכרתך עור ורומה כ
הנהגת אמו אל אביו משיב כחונק אליו למעלת הגנת עליו . וכאשר
יחזק אפי ותתן לו תחבולה כמחיייתו ממלמדה או סחורה והדומה להם
משיב כחונק אל סחו ותחבולתו מפני סכלותו כל אשר קדם כעונת ה
הנהגת האלים . ואם אחר מן החסידים שהיה לו שכן סופר מהיר היה
מתפרנס בעט ספרותו . אם לו יום אחר הימך ענייך אם לו כעובכ בעש
ירי שלמה ולעבכ היום ההוא נקדעה ירו ולא כתב בה שאר ימיו והיה זה
עשנו מהאלים על אשר טעה על ידו . ואם רבן לו טרפו על ידי מולתו
מן הכניות ישיב כחונק עליהם ותנח נפשו עליהם . וכשתחזק הכרת
ויאה חסותם וצרכם אל הנראה ית ישיב כחונק אליו ויסמך עליו כ
עניינם אשר אין לו ימלת מהם ולא יוכל להמלט מהמסר כס אל גזרת
הבגוא כמ ירדת הגשמים בעת הזריעה והלטת הים והלטת המדברות
מאין מים וכבא העטף וכבפול הדבר בחיים והדומה לזה מן העניינים
אשר אין בהם לאדם שום תחבולה בשום פנים כמ שז וכעת רעם יאמ
קנאה והנשיעני . ואם תחזק הכרת באלים עור יטח בו אם כן כמה
עיתכן לו כמ קצת תחבולה כמ הכאת הטחף כפיטת המסונסרת והמלמכן
המיינעית את הגופים ניחם לבחונק באלים שיטריפיו כמה שיהיה
קל להתעסק בו יותר מהם . ואם תחזק הכרת באלים יותר ישיב כחונק
אלו ככל הסבת הקטה מהם והקלה ניטן בהתעסק בהם לעבודת האלים
ולשמור מצותו . וכאשר תחזק הכרת יותר מזה כחמלת הנראה ער
כנזאין ירצה כמה שיהיה מגזרת האלים לו כלבו וכחושין וכבגאהו וכ
נשרו וישמח ככל אשר יעשה לו האלים ממות נחיים נרש נעשר וכדיון
נחולו לא יספך למולת מה שכתר לו האלים ולא ירצה לא מה שרצה לו

ונאמר אל הלהים והשליך נפשו ונאמר אל דינו ולא יגבר ענין על ענין
 ולא יבחר על זולת מה שהוא בן מעשינו שלגו כב שאם אחד מן הכנעני
 לא הסמיכה מעולם בענין והתאויה לחולתו. וכאשר תחזק הסרת ב
 להים יותר מזה נידע הענין המטון אליו בבריאתו ויצאתו אל העולם
 הזה הטלה ניכר מעלת האחר הקיים ימאס בעולם הזה וכסבורני ניכר
 במחשבתו וכנפשו ונאמר אל הלהי יהב וישמעו עכסו כבודו ויש
 וישמעו מכלת המחסה בגולגן ואם יהיה כמקלעת לא יתאוה כי
 אם לרצו ולא יסוף כי אם לבגישע הערודתן שמהתן באהבתן משעת
 אשר העולם בעולם ושמהת אשר העולם הכא בעולם הכא. וזאת ה
 עלונה שבאדרת הכנענים מהנביאים והחסידים וסגלת הלהים ה
 זכיס והוא כב שאם הכב אך ארת מעפטיך יי קויתך לשלך ולמסך
 תאות נפשו. ואם צמאה נפשי ללהי לא תי. אלה עשר מדרגות ה
 כעחון אשר לא ימלא כעח מאחת מהנה. ולצאת ענין הכעחון בשל
 הקודם אטלטים כעו כעשר מלות כגד אלה עשר המדרגות והם
 מכעח. משען. תקוה. מחסה. תחלת. חיבני. סמיכה. שכר. מל
 מסע. סל. הלהים ישימט מן הכנענים עלון הנאסרים ליי
 כנראה וכנפשו כרחמינו. מלך.

שְׁלֵם הַשֶּׁעַר הַרְכִּיעַ בְּנִפְרֵת
 הַכְּרִדִּי

הַשֶּׁעַר הַחַמִּישִׁי בְּבֵי אֹרֶךְ מִוְפֵי חֵיב
 הֵינֵה כָּל מַעֲשֵׂי מִינְחָרִים לְשִׁמּוֹן וְלַחֲהָר מִן הַחֹתֶף

אמר

המחבר מיפני שקדם מאמרייך בבטחון על הלאה ית
דמיך למיך לן ביאור אופני חיוכ היות כל מעשה

העבודה מינחדים לאלהים לבדו כעבור מה שיע ברוב הזה מיזכות המצוות
וכי הלבנות מין הערכוב המפסיד אותם וההצלה מימיני הימני המכיר אל
החונף ולהתענות בחלקות לברואים כג שאל ליהוא אל נא אשא כג
איש וגו' כי לא ידעה אנה וראוי עתה שנבאר מעשיי יחוד לאלהים
עשה דברים אחר מהם מהן ייחוד המעשה לאלהים והשע כמה יהיה
והשלטי באיזה מעשה חייבין בני והרכיב כמה מיני מפסידין
והחמישי איך אופני הרחקתם מין הנפש ער שיתכן לבני אדם לומר כל
מעשה שיעשו לשם האל והשעי שיהיה נזהר במחשבה ושומר
מאנה ומנעל בה

פרק

אכל מה ייחוד המעשה לאלהים הוא הכוונה בע
נראה וכנסת במעשה עבודת האלהים לשמו
להגיע אל רצון כלב מכלת רצון הברואים
אבל כמה יהיה ייחוד המעשה לאלהים לבדו בע
מעשה עשייתם כאשר יתקיימן כלב האדם ויתבר

פרק

אכל כי הם ארני עבודתו ושרעי מעשהו יטלם יחודו בהם לשם הא
ולא יפנה אל זולתו ולא יקנה כלעיו ולא יטן בהם זולת רצונ
דאשון ייחוד הא כלב שלם כאשר קדם בתחלת ספרי זה והשיב
הכחינה בעובדת האלהים והתגודתם עלון כאשר ביארע כן והשלטי
שיקבל עליו העבודה לאלהים כאשר זכרתי כן והרכיב שיורה כ
כטחון עליו מכלת הברואים והחמישי שיאמין כי הנזק והתועל
אינם כוד נבדא ולא כיכלתו מכלת רעות הברוא והשעי שיהיה

97

המעשה

עוה אצל אס יסכחנהו בני ארס או יגנהו . והשכעו סיעזוב היפי
לבני ארס . והשמינו לפנות לבג מעסקי העולם בעת שהוא עשה
לעולם הבא . והתשיעו שירא מלאים ויכנס ממנו . והעשירי
עיועץ עם השכל כל היראהו היצר בלב ולקבל עצמו מכלת עצת
יצרן .

פרק

אכל המעשים אשר יסלמו ביחוס לא בעת עשותם
הם מעשה העבודה שמקנים בו רצון הלהי . והם כל
המצות הרמות על האיברים שאיפשר שתהיה הכונה בהם למולת הלהי
ותהיה כוונת עשייתם להזריין בהם אצל בני ארס ולקוות כבודם ושכרם
על עשותם אכל חוכות הלבבות לא יתכן בהם חונק ולא כבוד ולא שכר
למי שקיים בהם רבר מפני שאין בני ארס יודעים את לבבו אך הודו
מכונן בהם לשם המשקיף והוא הכורח ית' בלבד כה שאר אנו י' חונק לב
וכחן כלות . ואר' השתרות ל' / אהיט .

פרק

אכל מפסירי ייחוד המעשה ללהים הם שלשה דברים
אחר מהם שלא יבין את הלהים נאת טונתו . והשני
שלא יבין מצות הלהים נאת תורתו . והשלישי הדהור היצר ורמיזת
לארס כמה שיחב אל העולם הזה וירחקו מדרך העולם הבא . אכל
אוכפ הפסד הסלגת מדעת הלהים למעשה העבודה הוא מפני שכל מי
שאינו יודע את חדוטו ולא יעבדו כלבן אכל יעבד מי שיודע ענינו
ויתכן ממנו התועלת והנמק' . ואם יעשה מי שאינו יודע את הלהים
מעשה ממעשי העבודה כוונתו בהם מי שיירא ויקנה מלבן ארס בלבד
ועבד בו ארס ולא הכורח אותם מפני שאינו יודע אותו ולא מכיר ע
ענינו . וכן נאמ' בעובד הצלמים כי מכי אנו למה סכלתם בלהים ית' ויש

יתרון לעבר הצלמים על החונף באוכעה דברים אחר מהם כי עבר
 הצלמים בעולם הזה אישן מנזהר על ידי נביא שיכיר אצל הפסד מחטבת
 באותגת' כמופתם אכל המחנף סגרת האלים יש עליו טענה כמה
 שקיכל מן המצות בעבורת האלים והאזהרה מעבורת זולתו והשט
 כי עבר הצלמים עבר מי שאינן ממרה את האלים אכל המחנף
 בערת האלים עבר מי שממרה את האלים ומי שאינן ממרה אותם
 והשלישי כי עבר הצלמים הוא עבר דבר אחר כלבד והחונף מן
 חבלת לעבדיו והרביעי כי עבר הצלמים אין עשינו נסתר מן
 אדם והם שמרים ממנו מפני פסוס כפרעתו באלים אכל החונף
 אין כפרעתו נראה וכבן אדם בטחין ד בו ויתכן לו להזיקם מה שלא יתכן
 למולתו והוא הגדול שבמני העולם ונקרא כלשונו חנף ניהיר נמפתה
 אך מי שאינן מכין מצות האלים ותעורתו אין מעשהו מיוחד לשם
 הא בעבורת עכונן שאינן מכין אופני העבודה שהם התורות כל שכן
 שלא יבין אופני השלימים בחר לבבן בהם לאלים וכל מה שהוא עשה
 ממשנה העבורה סונעין בו למולת האלים מפני שהוא כמסתפק באמתת
 חיוכן בהם ואינן יודע מה שיפסיד יחור לבבן בעשותם לאלים נאם הוא
 יודע האלים נטובתו אכל הרהור היס מתחלק לשני חלקים אחר
 מהם מחטבת מספקות עליו האמיתות ומשכנות עליו אמונתו ער
 שלא ישלם לו מעשה לאלים והחלק השני שהוא בא עמו מדרך
 עשה והאמיה כי מה שהוא רץ אליו ומשתדל בו מן המעשה לאלים
 אינן חובה ולא מדרך המרימות אכל מורה אותם לעשות לעולם הזה ול
 יושביו וראיתו לבאר לק מן הענין הזה דמיונם יורו על מה שלא
 זכרתו מזה כי שיזירו מהם כבן אדם ויהיה לבבם שלם לאלים כב

שאר החכם ישמע חכם וינסך לקח . והוא שאנו בן אדם ראוי לך
לעת כי השנא הגדול שיש לך בעולם הזה הוא יצרך הנשמת כבנות
נפשו והמשורב במזג רוחך המשתתף עמך בהנהגת חושיך הגופיים
והרוחניים המושל בסודות נפשו וצפון חכך כעל שצדך בכל תגועותך
הנאות והנסתרות שיהיינה ברצונך העורכ לעתה פשיעתך ואתה
ישן לך והוא עי לך ואתה מתעלם ממנו והוא אינו מתעלם ממך . לפי
לך כגד הירדות ועה עי האהבה לך ונבטם בכלל נאמנך ואשי
עצמך נסמלת אוהבך רץ אל רצונך כנאה מרמימותו וקריצתו והוא
מונה אותך בחצו הממיתים לשרשך מארץ חיים כה שאנו בני טע
שעיינו כן כגתלהלה היונה זיקים נמות כן איש רעה את רעהו ואמר
הלא משחק את . ומן החמק טכאלמין אשר יורה אותך וילחם אותך
בהם כגצפון עיינך שישתול לספק עלך אמיתותך ולשכש מה ש
שעבר לך ולערב נפשו כנחטבות כמכיס ועשאת שקרים וטריד
אותך בהם מהועלותך ויספק עלך מה שעבר לך מאמונתך ודוק
ואם תהיה נזהר ממנו ותמזין לו שלמי שכלך להלחם איתו כהם
ותמלק חיצו מעלך תגדל ותמלא ממנו כעה ית ואם תשלך עיינך
אלו ותגושך אחר רצונך לא יתך ממך עי שיאכרך כעט העלמים
וישרשך משט המענים כה שאנו כפעך מסעפין ואיש אחר מחייילן
כי רבים הללם הפלה ועצמים כל הרוגה דרכו שאול כדה . על
כן אלתטרידך מלחמת מולתו ממלחמתו וקרב מכלתו קרבן והחרכ
עם מי שהוא רכוק עמך מהחרכ עם מי עלה יפדו ממך נרחות מי ע
לא יגיע אלך כי אם ברעות מרחות מי שאינו שואל רעות בהמצאן
עמך . נאמרו על אחר מן החסידים שפגע אנשים טובים ממלחמת

א

אויכס ושלג שלל אחר מלחמה חזקה . אה להם שבתם מן המלחמה
הקטנה שוללים שלל התעורר למלחמה הגדולה . אה על ומה היא המלחמה
הגדולה . אה מלחמת היצר והיילוני . ומן התימה אחי כי כל אויב שיש
לך כשתגדח אותו פעם ושתים יכרף ממך ולא יעלה על לבו להלחם בך
לרעת יתרון כותך על טחו והוא מיתאם מנצח אותך ומגביר עליך .
אכל היצר אין מספיק לו ממך עצום פעם ומאה פעם בין שינצח אותך
בין שנצחתו כי אם ינצח אותך . מיתך ואם תבצחנהו פעם אחת יארכ
לך כל ימייך לגדח אותך . כה שאר דקל אל תאמן בעצמך ער יוסר
מותר . ואנא מקל בקטנה שסקטנת ענייך לגדח אותך סה כי שח
שתייה לו מדורגה לגדח אותך כמה שלמעלה ממנה . ועל כן ראוי לך
שתייה נזהר ואל תמלא ממשאלתינו בך מאומה רק יגדל בעיניך רק
מעט שכלעש הנצח והמזער מהגבורות כי שיהיה לך מדורגה אל
מה שלמעלה ממך כי כמהרה תהיה תשוקתו חלך ולא ישאף לפיך
בעמור כגדו כה שאר ואלך תשוקתו וארה תמשול בו . על כן אל
יבילך רבנו ואם עצמו חיילו ואל יסתירק עשינו ואם רבנו עמור
כי עקר טוונטן לאמת הסקר ומגגית חפצו להעמיד הכח וכמה היא
קרובה מפלתו ואכדו מהר אם תיש להלשתו כה סספר עליו החסם
באמרו ומצא כה איש מסכן נחם . ספר על האדם בעיר קטנה .
מפני שהוא העולם הקטן . וספר על כלל אפס ומדות נפשו באשים לעש
ומעשו אצל כגדו גדול לב האדם ואורך מאוניו בעולם הזה וחסרון
טחו והטענת אוהם . וספר על היצר כמלך גדול לבוב חיילותו ואנשי
נצבותו ואה וסכב אותה מפני שהוא מקיף כל עשינו האדם כנראה
ונסמרו . ואה ומה עלה מצודים גדולים לבוב הדודיו הרעים ומחש

ומחשבותיו הרעות ומקרינו המגנטי שלשתדל להמית האדם בהם כאשר
 אמר שתדיר לבאר בשער הזה ומה שאר נמצא בה איש מוסק נחם לל
 על השכל ומה שספ עליו כמסקן מפני שאשיו נעזרין מעשים כה שא
 עליו ואדם לא זכר ומה נחמת המוסק בזויה נעם חלשנו כבר ספר
 מהירות העוקת היצר אלו בהלמונו כן ושהקמת מסתלקת מעל האדם
 כנקלה כן המעט מן האמת יצא הכנה מן הסקר כאשר המעט מן האור
 דומה הרבה מן החושך ניש בזה העשה על מלחמת התאוות ולעמוד כנגד
 היצר בהשתדלה נחריצות כי כבר נבדלה חלשנו מעמוד לפני השכל וה
 ומהירות הנפס לפני כן שאר שחו דיעים לפני עוכים ותחלת מה
 שייסק אותך כן היצר וישתדל לברר אותך אצלך הוא שנפטר אין לה
 קיימה לכל הגוף ושהיא נפסרת בהפסד אפק ושאיין לה מצאות אחר
 המות כדמיונות שאיין מתקיימותו כשיהבטן בהם האדם כן שיהיה
 זאת סיבה לבקשת ההענות הכללת והתאוות האנוכיות ושהאמר כן שא
 הסת על אשוי הדעת הזאת אכל נשתה כן מחר נמות ואם תען עם
 עולך בזה ירחיק ממך הדעת הזאת כבאיות אשר זכרו אותם הקדמוני
 וכבר הביאים עה וכאשר יתאש מספק אותך בזה ושתדל לספק
 אותך בבניא ית ויאר לך כי העולם הזה אינו חדש ולא נבא ולא סר
 כאשר הוא עתה ולא יסורן ואין דבר ממנו יותר ראוי להיות סורר
 מנבא ואין דבר ממנו חייב כעבודת זולתו שהכל ישן קדמון וכאשר
 יקרב בזה עוב לעולך ויראה אותך הפסדת הדעת הזאת ממאמר
 היחור מן הספר הזה כמה שימצואך לעולם הזה כורח כראו מלא דם
 וכאשר יתאש מספק העשין הזה עלך יפולך כמיני השתתף כדעת
 המענים ודעת בעל השלש ודעת אשוי התעלבות ודעת הפתאים

מדרן נמלט
 זית העיר
 כמותן

מחומי הטכבים כפי התחלקות דעתם . וכאשר יתברר לך כי הכוונה
ית' אחר קדמון כמה שקדם לך מן הדברים בתחלת הספר הזה יסורו
כל אילן הספיקות ממך . וכאשר יתאש ממך כפעם האלה ישתדל ל
פתוח מצד חיוכ עבודת הכוונה ויאמר לך כי העבודה מן העובד לעבוד
תהיה בעת צמצ אלנו והכוונה ית' אישן ציך לבדיותו ולא חסר לשום ע
עבודה ועבודתך לך אין לה טעם ולא פנים . וכאשר תשקיף כשכלך על
מה שקדם לך כשעש הכחינה לשוכת האלהים עליך וכשעש חיוכ קבלתה
עבודה לאלהים בעבודה יסור הספק הזה ותתחייב נפטך בעבודת האלהים .
וכאשר יתיאש מפתוח כפעם האלה ישתדל לספק עליך בענין
העבודה והנבאים וכתורה וכאופני אמתה וחיוכה ואם כגון הענין
כשכלך ותלחם בו כשענת הקורמות בספר הזה כשעש השלטי ממך
יסורו כל הספיקות האלה מלבך ויתאמת מכלך ענין העבודה וצורך חיוכ
התורה ושליחות הנביא בה ואופני ההשרה עליה . וכאשר יתאש
ממך בענין הזה יספק אותך בקבלה ויאמר לך כי המושכל והמטוב
שניהם אמת אך מה שאמר רז"ל איננו עקר ולא קיבול חובה . וכא
וכאשר תשתדל כשכלך תראה כי המושכל והמטוב צריכין אל הקבלה
צורך גדול כי אין אחר מהם יוכל להגמר מכלת הקבלה . כי המושכל
אם לא תגדור לך הקבלה כמותו ואיכותו וממנו ומקומו ושאר עניני
לא יתכן לך מצד שכליך בלבד . וכן הכת' אם לא יפגוש לך לא מן ה
ספר בלבד כי שאמר רז"ל כשעש עשרה מידות התורה ערשתי ואמרו
מסורות סייג לתורה . ועוד כי התורה השיבה אותנו בכל תולדותיה
אל הקבלה כה שאמר כי יפלא ממך דבר למשפט זמני . ואמר ושאלת
והגדו לך זמני . ואמר והאיש אשר יעשה כזרון . וכאשר תעמוד על

כל זה יסור הספק ותברר לך היריעה המושכלת והסתובה והמקובלת
 וכאשר יתאש לפתוח מן הפנים הלא ישתדל בזה מצד הגמול
 והעוש ויאמר כי אינם הולכים בעולם על דרך הצדק ולו היו הולכים על
 דרך הצדק לא היו מטיבין לרעה ומריעין לצדק כי שאר מי שהקדמת
 לחסדו בטעם הרכיב מן הספק הזה וכאשר יגלה לך השכל אוסר
 הצדק בטוב העינים אשר קדם זכרן אותם בעש הכטחון יסור הספק
 הזה ויגח לבו משכונן. וכאשר יתיאש היצר מגבור עלמין מן
 הפנים האלה יספק עלמין וגמול העולם ויעשו וישתדל לערב ולשכנע
 עלמין מצד מיעוט מציאותו מבואר בספר תורתו ומעט הכאורה
 ענין כן. וכאשר שיתבל כמה שיש בספר שאר העינים מן ה
 ענין הזה כי שאר והרוח תשוב אל האלהים אשר נטה. ועתה לך
 להלכס בן העמדים האלה. מה רב טובך אשר צבנת ליראיך
 עין לא ראתה אלהים זולתך. והלך לפניך צדק. והתבה כאלה עם מה
 שיווח עליו דברי רז"ל ומה שיוסג מלמך כדרך השכל תגח נפשי
 ורבעה כבירור חינוך הגמול והעוש בעולם הזה. וכאשר יתי
 יתיאש היצר לספק אותך ככל מה שקדם חסדו ישתדל לעצב אותך
 במעשה העבודה ויטרידך בעיניו עלמין ממחל ומעטה ומלבן
 ומרכב ולהטות כמיני ההטאות הגופיות. וכאשר שמוע אלון כ
 ממון אשר לא יתכן לעמוד כלתן יפה לו המותבים טהם טפלה ל
 מקוננת נחבב לו השמחה והתענוג ולקטח במלבים ובאנשי עבודת
 להדמות אלהם ולהגוג מעגם וללכת כחוקיהם בבקעת התענוגים
 וכאשר יראה הפצת ורצונת כמה יאמר ענם מתגך חסדו זרוען
 האיש הנפתה והשתדל כבחך הגבר המוסת ועבור העולם ועבד

הבא

אנשי

אשיו אול תיע לק צה מחפצן בן ואל תעסוק במעשה זמני ה
עלם הבא לא מה שיהיה לך בן עמר אל העולם הזה וזהו מרוצה
בן לאשיו ומשיגו מן המלבס אל עמר העם ואל תשכיר לבך
בדבר מן החכמות לא שתתבצר בן אל אשיו חזק ותבצר בן אל
גדול בן זמנך מער ומער וקצין וכעל מעלה בחכמה השון ומוכן
המעקל נערע הדקדוק והעיר והחידות החמודות והמעלים המופתים
והמעלות הנבריות והתמיד לשבת עם אנשי הצחות ולמד לגור עם
כל כה מכתות בן אדם ואל תשוק עלה תחשב אצל נכסיל והנרד
עאר החכמות כי יגיעם רסה ותעלהם מעשה ואם לא נפח פתח
לתאוות בתולה ונאלא ממעאלותם להתנהג באותרים ולרוך אחרה
ועיבהו כ המותרים אין ערך אליהם וכמה שאין מעיין בן מעינה
מזועזעו מטרדת נפשותיו בהם רי ואם יתן לנו הלאים המותרים גכל
טרדת לבן בהם ניעת מחשבותיו עליהם נוציאם כמה שראוי לה
הוציא נכמה שהדיו ערוך ואם לא נמתק במזון ולא נשחק אל זולת
אז ישבר היצר ניעך ואם נשמע אלנו בהם נטא למודנה אל מרה
שאחריה ער שיכאע לאבזון כעולם הזה וכעולם הבא וזה הדיון
חלק הראשון אשר יספק בן היצר את האדם כשיהיה חלש בחכמה
וצרעה הלאים וטרדת אבל אם יהיה האדם חכם בדעת הלאים
וטרדת ישתדל היצר להטעם ההפסד עליו והטבט כחכמות ומעש
ובמעשהו מדרך הטענה והראייה לאי זה צד שיוכל מן המושכל
זהכחץ והמקובל ניכא מוסת על מה שירדהו עליו מן המופתים ה
מבהילים אשר אין הקדמותם אמיתים ולא תעלגותהן חייבות ואם
יהיה עכלך מן נחמדתך חזקה בדרך המופת ואופני ההזרה בן כעת

הדברים והמחלוקת תראה חופי טעות יסך כדאייתו ולופתו ויתברר
לך האמת ותראה לך היבונה ותמלש חכמתך מן הספק ומעצין מן
ערכוב ואם תקצר דעתך מזה יהיה פתויו לך יותר חזק ויגברו עליך
יותר מזדמן ומשלע כן והקיסו אותך בערך ונבחרך יותר מחוץ מפני
שהוא בא ענין מצד החכמה ומענין אותך סדך המוספת אשר תגור
דעתך עליו וכאשר יפנה שכלך יטה מעלך ויעזר כן עלך מפני
שאותה סמך עליו במה שמסתפק לך וכטוח בו במה שלא הבין ענין
וכאשר יגבר עליך וימשול בך בענין הטל לו וסיועו אותך במה שמטעהו
בו ומרמהו בענינו מן הסקר כצורת המוספת ישתק אותך מן המדרגה
ההיא שהיתה קרובה אל האמת ונשתדים בה פני הסקר אל מה שאחריה
עו שיבאך אל מדרגה ששתדים בה פני האמת והיא הסקר ויעזר ויעדע
אותך ניסול ממדרגות הגמול בעולם הבא ותהיה חכמתך לרעה לך ושכלך
סכה לאכרך כן שאם הכת היו חכמים בעניניהם ועד פניהם נבנים ואם
הנה כדבר יי' מאסן וחכמת מה להם ואם כן ישרים דרכי יי' ועמך כן
החכמה כשמענין אותה על דרכה תהיה רפואה לכל מחלה ושמענין בה
מטעמה תהיה מחלה כולל שאין לו רפואה אחרת ועל כן נאמרה
התורה באש כן שאם הלוא כה דברי פאע ופפטיש יפוצן סלע מפני
שמאירה העניים להולך באורה כן שאם מצות יי' כה מאירת עינים
ואם ע ליגלי דסין ואור לעינות ועורפת כקורה מי שמטה מע
מענינות כן שאם כן פאע יי' נשפט ואם ימטר על רשעים פחים
ואם נאמרת לא אחרט ולא אדם עור כשמען והיה כלב פאע מערת
על כן הזהר שלא תטה אשורך מדרך האמת ונתוב הראשונים אליה
כריאות ותסמין על שכלך ותתייחד בעצתך ותתבונן בסברתך ואל

תחזור את אבותיך כמה שמסרו לך מאופני טובתך ואל תהי עז
 ענתם כמה שהורו אותך כי אין עשה שחללה ברעתך שלא קדמך
 לרעה ועמדו על כל מה שטביאה אלון מעוב ורע. ואיפטר שקדם
 לרעך אופן יושר המחשבה ההיא סתחלה ושלם מאן אופן ההפסד
 אשר יהיה ממנה סתחיתה. ואתה כמעט יסוכך תבאה יטה ולתבאה
 טענה ואופן הפסידה. ואם החסם אל הסך וכל שלם. ואם טמע
 כן מוסר אכרך. ואם במי שחאשים אבותיך דור טהור בעיניו ומצאית
 לא רוחץ. דור אביו יקל. ואם שן תלעג לאב. אך אם תבאה לקבל
 על עצמך מוטסת הרעות במצות מה שתוכל עלצ אחר שהמלא חוב
 מוטתן מן המצות לאהבת חסד אחר שיהיה מסכים עם סלך ורחוק
 מתאוותך יהיה טוב ואתה מקבל עלך שבר ואיך יוצא בו מדעת רי
 דאשונם כי כבר אמרו ועשו סייג לתורה. ואמרו מפני מה חרבה
 ירושלם מפני שהעמידו זכריהם על דין תורה ולא עשו לפנים משורת
 הדין. ואם אמר רב הונא כל העוסק בתורה בלבד דומה למי שאין לו
 צנה שני ימים רבים לשרא ללא אלהי אמת לא בתורה ובגמילות חסדים
 ואם אחר מן החסידים מי שאין לו תוספת אין לו חובה. ואין התוספת
 מתקבלת ער שתפרע החובה. וכבר התירו לא נחייבן אותם להתעב
 בתוספת על המצות כג שאומ מוסיפין לחול על הקורש. והתוספת
 בצום ובתפילה וכצדק וכעמוב הרבי מלוות המזון המותרים לבן
 והזהירו להטבעה בשם אפי על ומהרבת הדברים אפי אם ירדו
 גולשים מן הכזב ומצטרין עניי כג ארס אפי אם הם גולשים מן
 הגגת ומהפלג בטבח ארס ואם הוא ראוי לבן ושלא יספך בגגת
 המקצרים וימאסם ואם הם ראויים לבן. והרבה מן הדומה למה

האמת

וראוי שנבאר עתה מן החלק השני הזה דמיונס שילמדו מהם
 שאר העשייתם ויזהר האדם להם כענה כזידע אותם כי אין ענין מ
 מעשיית הטובה אלא ויש לו פגע שיפסיד אותך ומי שעמד על אופני
 הפגעים המפסידים את המעשים יוכל לרעת להזהר מהם ומי שלא
 ידע כי אם הטוב לבדו לא ימלא ממנו דבר לרוב הפגעים המשיגים
 אותו והיה אחר מהחסידים מצה תלמידיו למדו הרע תחלה להסל
 ממנו ואחר כך למדו הטוב ועשוהו כג שאר הכת שרו לבס ער ואל
 תזרעו אל קוצים . ואה רבן יוחנן בן זכאי בענין הונאת המדות וה
 שקלים אני ל אס צומי . אני ל אס לא אומר . אס אומר שמה ולמד
 הרמזין . אס לא אומר שמה יחמת הרמזים אין תלמיד חכם כקראין
 כמעשה ידוע . ואמרן אחר כך אמרן חן לא אמרן ואמרן אמרן ומהאי
 קרא אמרן כי ישרים דרכי ה' וצדיקים ילבן כסם ופטשים יכשלם כס .
 ואמר כי כל מה שהקדמנו זכרו כעשר הזה ממה שמספק אותנו
 היצר על האדם אס לא לפק אותנו בהם ידבר עיון עליהם סדר ה
 טענה והמופת לבטל עליו אמתותיו וכשתעמוד על כהולו וחלטות
 ראיותיו ולא יוכל לעמוד סגור ולא לבטל מה שידעת אמיתותך וכוחו
 ממה שקדם לנו כעשר הזה ישוב לפרותך ולהטעותך כגפער ויאמר
 לך כמה את שמה בעשייתך על אמתתך הטובה ולבך השלם ללהים
 וכבר הגעת למעלות החסד מה שלא הגיע אלון אולתך כיוצא ביש
 כי יודע מימי מהודאתך לבוכא על טומתו וחסדו . וראוי לך להטיח
 עצמך גם כן לפזע קצת חונת בני אדם כי כבר ידעת כי הם סמת
 תושלתך והזקוק . וכבר נבאר לנו כי כרמות אודך תהיה תפארתך
 ובהתקשש עלך חסותך על מן השתדל כמה שיפיק תנוש ותמזא

וכל

חן בעיניהם כו שאר רז"ל כל שרונן הבריות נחה הימנע רוח המקום
 נחה הימנע העב עליו ומה יועיל בהתדנות אל חלש כמות אשר אין
 יכולת להועיל לו או להזיק ואם הכת חולק לבס מן האדם וגו' ואפילו
 אם היה חובה איך אוכל לרעות כל בני דורי ואין כוונתו לרעות בני בית
 כל שכן זולתם ומה שזכרת מדברי רז"ל בענין הזה אינו מחייב להשתדל
 במשיכת רעון כל בריות כו ע"כ ברעות יי דרכי איש גם אויביו יטלכד
 אתו וכן מי שכל הבריות מקטנים ועד גדולם מורים ומשפחים אותו
 ורוצים את מעשיו ראיה היא כי הכרח יא זרעו אהבה כלפנות בני
 אדם ועם לו סם טוב על לשונם וזה אין הכרח עשה אותך לענין
 והוא לראיה גדולה על רעות הכרח אותך אבל ע"היה האדם החסיד
 משתדל נעורח כמה שיסתוהו בני אדם על עבודתו לאלהים אין זה
 מלנהג החסידים על כן הזהר מזה והדומה לו מפתני היצר לך
 כי הוא משתדל להרריכך כמה עו שיפילך במצרות החונק והעב
 עליו בטחון אורח ומה הוא שתאמר אותו עליו מדעת חובות האלהים
 על וכי היא כי אם לעשה על לאלהים מפני שאינו סוכל לעשות כפי
 דעת היספיק הכל להוראת הכוח ית על הקטנה שכוונתו ע"ה
 ומה היא מדת ימי כמות ימי השלם וטלם לא יספיקו לפי עובדת
 הכוח על ואיך אוכל לשלם מה שאני חייב עליהם לאלהים וכבר אמר
 הכת כל הכשר חציר וכל חסרו כצין העדה ואם רז"ל אם אין אני
 לי מי לי וכשאני לעצמי מה אני וכאשר יתייחס היצר מפתות
 אורח סגים האלה ישתדל לפתות מצ אהבת העכח והעם טוב
 בעולם הזה ויאמר לך שמה אני על עבודתך לאלהים עם כעחונך ה
 טוב עליו והשתדל כל ענייך אלו ושפנית לך מיתעלת הכרומים

מכלשני הכורא ואתה הוא הטעם בלתי באמת וכלב שלם ואין ראוי
שתסתיר מיכא אדם מה שאותה עליו מן החסידות אבל השגן לך כדון
שמעלת בעצמך וזכרת על תאוותך שתראה מעשיך לבג אדם ותגלה
להם לכן יהיה לך כזה העולם כבוד מהם נזכר טוב נטעם טוב בטעם
כז שאם הסת' נטתה להם בביתו ופחומותי יד נטעם טוב מטעם ומבנת
ואומ' נעשית לך עם גדול טעם הגדולעס אשר בארץ. ועוד שילמדון
מעשיך ותהיה שטר עליהם על כן אל תסתיר מעשיך לא מה שאי
איפטר לגלות ולהראות לבג אדם ויהיה לך כזה כבוד ומעלת נטעם טוב
בעולם הזה והגמול הטוב בעולם הבא. העב עליו ומה יושלע שבה
כז אדם והטעם טוב שיהיה לו בטעם עם ידיעתו כקצרי כמה שאנו
חייב לבורא ית' ומה הנחתו בטעם והדורס ואין להם יכולת להועיל
ולא לרחות הנזק מעל. והרי הם כזה כז הצמח ובעל חיים שאיך מל
מדברים ואולי שאתבונן למה מעשי לא יתקן לו מהם ויעלה כדעתם
כי אנו חנק מעשי ולא אהיה ראוי אצלם לא למאנס ולגנת ואז אהי
מפסיד מעשי כבונתי בהם כלתי האלים. ונאמר למיך אחר היאך לא
עבה לך קריאת פלג והיה קולך שרב ונקי כמעשי קריאה אה' להם ואין
תעב לך קריאתו והוא אינו קווא אותה לא שתעב לך וימצא חן בעיני כ
עבירה אבל אם היתה פונתו בה לרצון הכורא כלב היתה עשה עבירה
וכן נאמר כל מי שמתן כמבילתו מהמתפללים בצבור וכעל החזון כפעשי
החדשים למצוא חן בעיני כז אדם מכלשני הכורא ית' שאיננה מקובלת
אצל הכורא. ונאמר לו עוד נטעם אס יהיה לו הסבור בעולם הזה על
מעשי לא יטאר לו לעולם הבא מן הגמול על כעס מפני שקיבלתו
מהרה בעולם הזה. ונאמר על אחר מהחסידים כי נטעם לעזוק לקטת

חפץ וכו' למעט אחר הסוחרים לקנות ממנו ואם לו עכ"ל ונתב לו
 ועשה כדצונו כי הוא מאשי התורה והיראה אם לו החסיד אינו צריך
 לעיתו כן לא באה לקנות כי אם באמונה לא בתורה ומאן לקנות
 ממנו החפץ ונקשו אצל אלתו שלא היה יודע עש"ל ומה שזכרת
 מעש"ל ועש"ל לך עם גדול הוא בואר מאו"י האדם בעולם הזה מעש"ל
 וכו' אשר הורא מטיב בהם לעבדיו כשחכמתם מחייבת להם זה כמה
 ע"ו וגם אשר לא שאלת נתי לך וגם עש"ל וגם כבוד וכו' צורך ימים
 כמינה בשמחה עש"ל וכו' אבל החסידים אין טונתם באעשיהם
 לרוב מהם לא לשם הורא ית' מטיב בהם למי עירצה מאשי עבודתו
 וזולתם מאמינים וספרים כפי שמחייבת חכמתו ית' כג' ע"ו והעש"ל וה
 כבוד מלפניך ומה הוא העולם הזה אפי' אם ישש"ל כפול ומה
 מרת ימי ואם יצא בו שמי כל עין שצרי לא יעבור בו חלק קטן מחלקו
 הישוב כשיגדל וישש"ל ולא יתמיד כי אם זמן מועט וישש"ל כאלו ל
 היה וכו' הכול אך הכל כג' אדם כזכ"ל איש ואי' וכו' תצא חזון
 ישוב למדתו וכו' אין צורך למשונם אס"ן טרוד בפשי כן וכו' עש"ל
 אליו פחיתות נראה וטענת ממה מלמ' וכו' על אחר מהחסיד
 עמ' לחכמו השתעית אם לו באי זו עש"ל אם לו שרתה כעש"ל
 העכ"ל והגמי' אם לו אם לו אס"ן עש"ל לא הגעת השתדל אולי
 תצע אל המורה הזאת כי היא העש"ל שפארוגת החסידים ותבלת
 החמורות וכו' וכאשר יתיאש היצ"ל מפתוח בפנים האלה ישתדל
 לחבל את מעש"ל כעירור לבן בעולם הזה וכו' עש"ל מאו"י
 ועצמת קצו וכאשר יראה כי אתה חוצה לפגות לבן לעש"ל הכרח
 בתפלת חוכה או כשות או בעת שאתה קורא בתורה או למד עוב

והוא

חכמה מחכמות האמונה והמוסר מכלל אודך ומעריך לבך כרבי ה
עולם כסחורות ומקח וממסר ורינוח והפסד ויחמוץ לך אחרון יש לך לקבל
עת הפגמי הזה במזמחה וטעת הכטלה הזאת אשר לא תוכל עליה ב
עת אחרת מפני רבות העסקים א עליך וחטוב עתה עם עונתך
וכדו מה שיש לך ומה שעליך ומה שקיבלת מחובותך ומה ששאר
לך ומה שראוי לך להתעסק בו מן הערפוס ומה שאינן ראוי לך ומה
שקדם מעשיך ששמחת או שנתחרטת עליו ואם יש לך דין עם אדם
העבר על לבך כל עשהו וטענותך וכל מה שתוכל להתחמס לו בו
בזה דונך אהו והנצחהו . נסן אם יהיה ממך או עמך נכד או ארמ
למרוע או עבדות מלבס או עם הארץ או חשמן עם המלך או עם
עם הארץ או אם יש עליך חסדים שאהה צריך להגיש על ענינם ול
חטוב עם נשך עליהם יעבור על לבך כעת שהפנה לעבודת שמים
אי זה מין שיהיה מן המינים האלה לערוך בו ולהפסיד בו מעשיך
מפני שאהה כעת עשות ממונן כסוף ואיך ממונן בלבך ומשפט
ואם לא יעריך בגיה שחברך יעבור על לבך חירות ודברים אחרים
ואם יהיה מן המשחקים בקניא או בספספים והדומה להם מראה
לו כלו הוא לפניו וחוטב כמה עריך לו להקדים ולחמר בו ואופני ה
החטלה לעצמו . ואם יחלש מפל מה שחברך ויהיה מאשי החכמה
והבינה יעביר על לבך שנין קטה מעשי החכמה ויעריך אותה כשאלה
והעובד ופקושייא ובפרוק ומה שנתעלם ממנו מעון מה שהיה צריך
לענין בו ומה ששאר בו לגמור מן החכמה ויחטב עם נשך לעסוק
בו . ויעמידו בזה ככל מעשי העבודה ויפסיד עליו כפל מה שמתקן
עליו ואיפסדו שיתם במעשי העבודה ויצא ממנו ויהיה תמיד בטורת

לבן כחולתן מעשיית השולם ואיפטר עיסקת ספרת הכנרא כלשונן והוא
 רץ כמחשבתו וכמחשבתו להמרותו ומתחן אליו באיכיו ופונה משלון ב
 לבן וכחן דומה למה שאה חסד ספן ובשפתו כבונט ולבן חק מימי (וא
 ויסתונו בניהם וכלשונם יסמך על ולבם לא נמן שני ואם ייקץ בעד
 ההיא ויחשב עם נפשו ויאמר לה איך אהנהך עם הכנרא במה שאיך נמן
 להתנהך עמו עם הכנראים בעת שאנו צריך אליהם או עת שהם צריכ
 ל כ מ שאלך אליו לבקש ממך חפץ ואשאל אותו ממך כלשונן ולבן
 פונה ממך על היה מכר זה מימי היה מואס והעל אותו כל ען שימש
 מימי חשב קל וחומר אם היה יודע כי שאנו מעביר לב במה שאיך
 לפיק רצונך אך במה שלקציפ על שמהיה שנותן אותה יותר גדולה
 ומשעט מימי יותר דאניה וכן מכל ספק היית עשה למו שהיה שואל
 מימי שום חפץ והיית יודע מלבן מה שירע סראי מלבי ואיך לא אבט
 לסנא שחוצה על מעשייך שלא היית רוצה לה מחלש מימי ולא היה
 רוצה כי מימי נבא ומה שאה חסד גם כן לא יכעו והסלם לא ידע
 וג' אז יען היס וכמשור יתיאש היס משמותך מן הפנים האלה
 ישאל לפרותך בהנחת החונק ויאה לך לא יתן שמהיה עבורך לל
 כלב שלם גמורה ש שחיק החונק מימי משעטו נחם והרחקת החונק
 לבן אדם משלך לא יתן לא בסנות כל מעשיך מהם וסדראות הפך
 מה שיש כלבך להם וכאשר תפלא קס ואל יראה מימי כה רען ולא
 הערלה וכאשר ללמור שום חסיה התייחד לבך ואל ידע במה זולתי
 הכנרא ואל יראה כי שום מזה עומד והראה העבלה והכבודות במעשה
 העבודה כי שלא ירא לך בה עס ותפסיד ססך ולא תצנה על הטוב
 והמקור מן היד ואל תודיע חכמתך ואל תלגימה זולתך ואל יראה

עליך סימן יראת שמים ולא אות מאונות העבודה שלא יכבדך בני ז
אדם בעבודה ומהטעם אופי זהירותך שנתרע לכל כבוד בני אדם ונתג
במנהגיהם ונתן ברכהם ובעתותם טעין דברי האמת והשחוק ואל
תזמור כל כך מן הכוב והטבעות והתחבר שום כבודל ופאטעה וכדון
וכמותי הדברים ורוב השחוק ולצר ולמטר גנותם וכל אשר ירחיק ממך
שם הפינות בעולם הזה ואצל אנשין ואם תזמיע לו כזה יעל ממך
אמונתך ולא תרגיש ואם תשיב עליו ותזמיר לו כבוד שרת למנויכי כ
הלחמך ב' והתחמך ל' להרס סחי ולמהר מפלתי ואיך אכרח מן האש
הקטנה אל האש הגולה ואני לא כרחתי מאהבת העם והכבוד לא שלא
להזדין לבני אדם ואתה מצוה אותי להזדין ל' כהנחת עבודת הלהים
אך מה שראוי להסתרו ממשני הוא כל מה שישלם ויגור מכל דעת בני
אדם בן אכל להתפלל בציצור ולצוות בטוב ולהזהיר מן הרע ולמוד
החטאות ועשות חסד והרומה לזה אין מן הזריזות להנח אותך ולעמך
בעבור עלי החונף אך אני חייב לעשותו לעם שמים ואם ישכחוני בני
אדם עלו או יכבדוני בעבורי לא יזיק ל' כעסי מאומה מפני שלדך היר
כוונתי לו בעת המעשה וכבר נתתי כשהעשה מעשה שיורשן בן בני
אדם ותרצה לעמוד על כבודו כונתך סתן נפאך בן כשנ פגס אחר
מהם שתבע מה אתה מקוה במעשה ההוא מן הגיגול וממי אתה מקוה
אותו אם מן הלהים הוא שלם ואם מן זולתי אישן שלם והסיני ש
תע מפאך שאם היית מתיחר היית עשה המעשה ההוא על השנין
ההוא ואם יתברר לך זה מעשיך שלם ללהים הרכה ממע ואם יהיה
פחות מזה הנחהו ע' שיזדך לבן לשמים ואם לא ימצא היצר
דרך לפיתוק מהפגס הלא יתחכם לך כמה שהוא יותר דק מזה והוא

דרך הגיוול והשש בשלם הזה והשש הזה ויאמר לך הנה אתה
 מחסירי הבורא ומסמלת וסמך הנה ראוי לגיוול השלם הזה והכח
 וצריך שתשתדל כפי יכלתך אולי תגיע למה במעשך ובהמשך אחר
 עבודת ה' בלב טוב וכעמחה רבה כ' שא' אור זרוע לסיק
 ולשירי לב שמחה ויאס תשמע אלנו ותשמך אל רבנו יפילך ב'
 מין מייני השיתוף הנסתר והוא שמות שבך לגבך ממה שאח'
 משתדל במה שתמשך בן העת עצמך ושמחה ותראה בן מעלה
 הדאגות והיגעות ולולי תקותך למה היית ספר שונות הלהים ה'
 מהגידות שלך ולא היית מחייב את עצמך עבודה עליהם עם שאיך
 רואה שהעבודה תאות לו לגלות ועשם ילבו ואותות חכמות וכזה
 אמר ר"ל אל תהיו כעבדים המשמשין את הרב על מנת לקבל פרס
 לא הונו כעבדים המשמשין את הרב על מנת שלא לקבל פרס וכן
 אשר יתיאש ממך מן הפנים הלה אשר זכרנו יעלך בים הספיקות
 מעשינו ההכרח והצדק וסאשר יראה אותך מתעלם במעשה העבו'
 ונטה אל דרך העביות ישדל לביר אצלך עיני ההכרח בעענות
 החזקות מן הכח ומן הקבלה כפי להחייב האמתות שלך ויאמר
 לך לו היה רוצה הבורא שתעבדו היה מסיתך בזה ומזרז אותך
 עליו ולא היה לא מה שהוא גזר וכי תוכל לעמוד סגד ומירותו ול'
 ולעצמ דינו אין לך לעשות לא מה שעמך לך לעשות כ' ממטלת
 ל' הורבים ביר הבורא ית' כ' שא' אט' ה' עשה" ונשיחאה
 אותך מתעסק במעשה מעשינו השלם הזה ועסקיו יאמר לך הזה
 מן העלה והרפיון ואל תשמך אל מולתך כי הטוב והרע כולתך
 והמעשה וההנחה כגמך השדל כגמך וטח ככל יכלתך תגיע

אל מה שתואר מתענג העולם הזה והזהר מסכות הפגעים הרעים
בל כחך תגלש מהם כג' שאם החכם צניס פתים בדרך עקש שומע
נפשו ירחק מהם . ואם אולת אדם תסלק דופ' . ואם מירם היתה
זאת לבם . והוא מהפך העענת פעם בהסח ובגזירה נפש =
צדק ובבחינה כפי מה שיאותו לו לפתותך ולפנות ידך . ואם תיקן
ותתן אל לבך מה שאם ה'זל הכל כדרי שמים חוץ מיראת שמים
תשתדל בענייני התורה השתדלתי מי שתבדל לו כי במעשיו יהיה
גמול ונענש כג' שז' כי פועל אדם יעלה לו וסאורה איש ימציאע .
והתנהג בענייני העולם מנהג מי שתבדל לו כי קטר כל התעוררותו
והתהפכות עניינו בגזרת הבורא ית' והוא כונעו עליו כנולם . וכאשר
יתיאש היצר מפתות מהפגים האלה אשר זרעו משתדל כזה
מצד הגאווה והגאון ומישעט העשה ניאמר כבד הגעת אל המעלות
הגדולות שהאיש אלהם החסידים והצדיקים באמונת לבבך ובמעשיו
השלמים סגורת הלאים . נאמה יחיד כדורך ואחר באש' אונך נל
וראוי לך להראות יתרוך עליהם במאוס אותם ובהפחיתם ותזמר
ישותיהם ותפסם רע לבם ותכלתם ותוכחם על זה ע' סלמו
נישוכו אל הלאים ויתחמתו על מה שקדם להם ותנהג כזה מנהג
הנביאים כג' שז' ואתה כן אדם הגד את הבית ויכלמו מעונותיהם
ואם תשיב עליו כזה ותאמר לו איך אמנם ואכלם מי שאיננו
יודע את לבנו ומצפוננו ללאים ואם הוא כגאווה ממש נאמ' . ואם
הנביאים הכלמו והוכיחו כג' דרם עשו כדעות הבורא שהיה מש
משקיף על לבם ועל רע מצפונם . אבל אט אין כבד חכמתי
ודעת לדעת מה שיש כלבבות ובמצפונם ושואח מצפון הנאמ

צניח טוב מגלויי הרבה ואישי ירוע בן ואולי מצפון טוב משל אצל
 הבורא ואם הוא בגראו רע איפטר שגם לו זה סלגות במה שהוא
 חייב לבורא ויש לו שעבד יותר מימי מפני יתרון חכמתו על חכמתו
 עליו כי הבורא אישן תוכה האדם לא כפי חכמתו ואם יותר ראוי ש
 אהיה נמצא מימי מפני יתרון קצרוי במה שאני חייב בו מעבודת ה
 בורא עם דעתו אונת על קצרו עם סלגות בו והוא מימי הלהי
 בסלגות ובשגה ואם מימי אונת בדעת ובחוק ואפטר שרשת עבא
 נגלה ועומתו דפונה נשתנה ואם בהסך זה והוא ראוי לרחמי הלא
 ולבפרתו יותר מימי נזכות אחת מימי שוקלת זכות רבות משל
 מפני שאין משקיף עליה זולת הבורא ואין משבחין אונת עליה ולא
 יטוב בעבורה ואם בהסך זה מפני שהעבא שלי טוב מהעבא שלי
 וכן בשער השביחה כי העבירה האחת מימי שוקלת עבירות רבות
 משל מפני שעבירתי מססה ודפונה ועבירתי נראת ומפורסמת
 ובגנה בני אדם אונת עליה מבין לו מעשיו ויחסר עבד מעשיי ב
 עלם הזה מפני פרסומם וישאר לו עבד מעשיו בעלם הבא ויחסר
 מעשיו על העבירות בעלם הזה מפני שאגנן אונת בני אדם עליהם
 וישאר עלי עשד עבירותי בעלם הבא ועוד כשאטכיר לבי לפקוד
 מומי בני אדם ולעיין במידותם הרעות ימעני זה מעיין במסרות
 ומעשיו על מומי עצמי שהוא יותר צריך לי ואם חייב בו יותר כ
 החולה אשר יטריהו מדוהו מפקוד מדוה בני אדם וכפואת עצמו
 מכפואת זולתו אם ישכר היצר ויעך לפעך ואם לא ייעך חצו
 במה שצדק יאחוב לך בעתות הצלחתך וכצד לך וכאשר יהיו
 עשייך הולבים כצדק יאחוב לך זה פני השתלעותך ותחבולותיך

והכמותך על כן השתגל בעיני שלמך וטרח בהם יתמיד לך הענין הזה
ותעלה למעלה ממנו וקבל הימים האלה בעומחה והתעשר בהם כי ענין
מעט מעט ניקרא בשמך ותעשה אל מחשבי הקרב מקום שאין חכמה
ולא תעשה ולא הנאה ולא שער . וישים האמת על זה מה שאמר החכם
כל אשר תמצא ידך לעשות בביתך עשה כי אין מעשה נחמטן נדעית
בשאל אער אתה הולך עמה . וכבר לך יעביר על לבך עונת הרעש
והצלת הכופנים כמ' שאמר יעליו אוהלים לשודדים ובעונות למרדני
ל . ויאמר לך לא נבגם עליך ההפסד הזה לא מפני עדינות בעבודת
האלים ובמצותיו ואין ביטולך לעמוד בזה מפני סכר משאו ורוחך
תבלית ואילו היית מסיר את הענין הזה מלבך והנחת לך ממנו היית
עמח בעיניך כמ' שאמר רואה עליו הרעשים הלח תראה מה שאמר
הכתר בקרובי אקדש . ואמר רק אתכם ידעתו מכל מעפפות הארמה
על כן אפקוד עליכם את כל עונותיכם . והרומה לזה . וכשהוא רואה
שאתה מסכים לעשות מאומה ממעשי העבודה . יציל עליך ענין
ויפחידך ממנו . שאם יהיה מענין העם יאמר לך הזהר כי יחליט אותך
ויחליאך וימנעך מעניני שלמך ואחריתך . ואם יהיה מענין תוספת
תבילה כלילה יעלה על לבך כי השינה טובה לך מן המזון ושומרה
בביאותך ומחזקה אפס יותר מן המאכל והמשתה . ואם יהיה מענין
הצדקות ידמה בעיניך אכיות ממנו וישים הרוש לגד עיניך ויזכירך
דלת המסכעת והחסרון . וכן כל מין ממיני המצות והחסדים יש
יעתל להפחידך ולהגדיל הענין כלבך כפי שתראה ממנו . וטעם
תחשב לעשות עבירה יחבב לך הנאותה ויטכיתך עשה ויזרז אותך
לעשותה ולשנותה אלה . ואם תרגיש לזה ולרומה לו ממנו העב עליו

כִּי לֹא יִשָּׂא עֲוֹנוֹתֶיךָ אֶתְּעָבֶר עֲלֶיךָ כִּי מֵהַיָּמִים לֹא יִשָּׂא מִמֶּנּוּ בְּךָ אֲוֶרֶת
 אֶתְּחַלֵּף מֵהֶרֶד וְעֲבָר וְשִׁכְרוֹ עֲמִיר לֹךְ לְעוֹלָם לֹא יִתֵּן וְלֹא יִטֵּל וְהַ
 מִתְעַבָּה כְּעִצָּם בְּיוֹם וַיֵּאכַל בְּלִילָה כִּי אֵלֶּי לֹא הִתְעַבָּה וַיִּשׁוּב אֵלָיו כִּי חָנוּ
 וַיִּשָּׂא לֹעַ שִׁכְרוֹ שִׁמּוֹר וְכֵן הִשְׁעִיר בְּקִצְתָּ הַלֵּילָה כִּי אֵשׁ יִיטֵן יִשׁוּב לֹא
 קִלְתָּ גִפְט וְכִי לֹא עָשִׂי וַיִּשָּׂא לֹעַ גִּמּוּל עֲמִירוֹ וְשִׁכְרוֹ תִּפְלֵמוֹ לְעוֹלָם
 אֲבָל עֲשִׂי הַצְּדָקָה כִּי בִּיאֲרוֹתָיו כִּשְׁעֵי הַכְּטָחוֹן כִּי אֵשׁ הֵיטֵב אֶתְּ
 עֲשִׂי הַשְּׂבִיבוֹת צְדָקָה שִׁתְּעִיב אֵל לֵבךָ וְתִעְבְּרִי עַל מַחְשַׁבְתְּךָ חֲלִיפֵרֶת
 הַעֲמוּתְךָ מֵהֶרֶד הַמּוֹתֵר וְהַאִיסוֹר עִבְדִּים וְתִשָּׂא חֲרִיפֵת הַמִּגְנָה מֵהֶסֶר
 עֲלֶיךָ וְעִשְׂתָּה כְּעוֹלָם הַזֶּה וְכְעוֹלָם הַבָּא אִם יִהְיֶה הַיָּצֵר עִיף לִפְנֵיךָ
 וְתִחַרְץ לַמַּעֲשֵׂה הַטּוֹב וְתִרְפֶּה מִכָּל מַעֲשֵׂה מִגְנָה וְכִי אֵשׁ יֵאָבֵד שִׁכְרוֹ
 מִמֶּךָ כְּפִעִם הָאֵל וְעִשְׂתָּה מֵהַ שְׂהִסְכָּמוֹת עֲלֵינוּ מִמַּעֲשֵׂי הַעֲבֹרָה יֵשׁ
 יִשְׁתַּדֵּל לְהַכְּבִּיד הַדְּאוּתָהּ כִּלְבָבְךָ וְלִהְתַּגִּיר הַיָּגֻעִים עֲלֶיךָ כִּי שִׁתְּחַרְט
 עַל מֵהַ שִׁקְדִים לֹךְ מִן הַמַּעֲשֵׂה הַטּוֹב וַיִּמְשַׁךְ מִן הַגִּמּוּל עֲלֵינוּ וְעִי קִבְלָנוּ
 הַטּוֹבֵא מִמֶּךָ וְאִם תִּעֲשֶׂה דָבָר עֲבִירָה מִשְׁתַּדֵּל לְהַכְּבִּיד הַשְּׂמֵחָה כִּלְבָבְךָ
 וְהַשְּׂעֵן כִּי מֵהַ שִׁקְדִים לֹךְ כִּי שִׁתְּחַזֵּק בְּדָבָר וְתִחַרְץ עֲלֵינוּ וְאִם
 תִּבְרָא לְעַמּוּתָנוּ וְתִשָּׂא לֵבךָ לְאֵינֵי מַעֲדוֹתֵינוּ תִּבְיָה נִמְהָר מֵהֶסֶר וְהַ
 וְתִעֲמַר בְּלֵהִים לְהַנְצִיל מֵהֶסֶר וְאִם לֹא תִבְרָא לְהֶסֶר יִפְלֹךְ פְּתָאוֹם וַיִּרְדֵּךְ
 חֲצוֹן בְּכַפְתָּעֵבֶר שִׂאֵם עַל יִפְלֹךְ חֵץ כִּבְרוֹ וְאִם תִּעֲמֹר כִּבְרוֹ
 כִּי זֶה וְלֹא יוֹטֵל לְפִתּוֹתָי כִּי מֵהַ שְׂמֵדֵעַ יִשְׁתַּדֵּל לֹךְ מִצַּד חֲכָמוֹתָי
 וְאִם יִרְאֶה מִמֶּךָ חֲכִימוֹת לְלִמּוֹר הַחֲכָמוֹהַ יֵאָמֵר לֹךְ הֵלֵךְ יִסְפִּיק לֹךְ מֵהַ
 שְׂמֵסִפִּיק לְגוֹלֵי דוֹנֵךְ וְזִקִּיטֵךְ לְעֵשֶׂת תִּעֲרֹךְ הַעֲמִינָה הֵלֵךְ יִדְעַת כִּי הַ
 חֲכָמָה אֵין לֵה קֶץ וְלֹא תִבְלֵת עִים מִגְּמִיתָי אֵל עֵקֶד הַאֲמוּנָה וְשִׁוֵּעַ
 הַתּוֹרָה וְאֲחִירָתָי לְעֵנִי מֵהַ שְׂמֵדִין בְּךָ אֵל כִּי אֵרֵם מִעֲשִׂי הַשִּׁיר

והמקצב וצפונת הדקדוק והחירות השבירות והמשלים העהגס והנח לך דמי
הרצון והחלוקת החכמים בהם ואל תגס עצמך בחכמה שרשי המופת
ואיכות הדבור ומיני ההקשות ואופני הראיות ואיכות הילוך העלה עם ה
מעלה והתחברות החכמה הנבאית עם החכמה הנסתרת מיני עמקם
ודקות עשנים וסמוך על אנשי הקבלה כמה שתוכל לשמור על כבודו
כאשר תשמך עליהם כמה שהוא נמשך ממך ואם לא תשמע לך
ותשתדל ותחזק יורה אותך בחזק הקטנה בחכמתך יגיע לחכמה
מבלעדיך תשר אותם ותשתדל לתלות בהם מומים ולהפחיתם ולרצב
בגארתם כלו הם שללך כיטך וגלעך חכמתך ואם תחכם מבלעדיהם
יפחיתו כענין ליתרון כיטך ותשתמש לפלגתם ותראה זה לעמי הארץ
ותרגמה בפניך ותהלה בחכמתך ש שתטען עתה יודע מה שאיך
יודע ויגבה רוחך מלגור וירוס לבבך עת שתלמוד ותקוצ עת שיקטו עלך
ותרכה להחזיק עצמך בחכם ותתבדד בפלחכמתך ותמדין כהכלים שב
גלך ותהיה עולל ממוסרי החכמים בלבים וכתומן ואם לא ישלם ל
מה שטען לפתותך בשעש מעשי העבודה וכשתעשה לאלים מעשר
יגלהו וישארו כענין וישימך להתענות כן ויקלה אשך דורך אצלך ויקל
עלך למאסם ולהכלימם ולביישם ואיפשר שהם טובים ממך לפי הלפים
ואם יהיה בחכמתך מי שיש לו יתרון עליך בעבודת האל ומעשהו טוב ממעשי
והוא משתדל להתקרב אליו יותר ממך יסיתך היצר בו ויאמר לך כל אשר
יבאה מהשתדלות זולתך בעבודה הוא חסרון עבדה ממך ולעל הוא הידי
כענין כגן אדם צדיק יסל כגן דורך השיא עליו וקטא כן ושטוס אורט
וחקור על מומיו ויגורו ואחוב למכשוליו ואם תוכל להוציא עליו דבר
שקר כגן להפחית שמו אצל כט אדם עשה אמ תשיב עליו ואיך

אמר

אמאס מי שאהב הלאים ואגדה מי שטבחו הטורח ולא רי לי עגלת ל
 קיים עבודתו כמוהו עב שאטעוס מי שיעבדו ואין זה גמול מה שאני חייב
 לבנות אבל אני חייב לאהוב אוהביו ולבצר מסביון לבבונ כג שאה ואת
 יראי יי' יבב וכבר ידעת מה שאירע את מרים בעיני מרים ואהרן נמטה
 ומה שהיה מעשין קרח ועדתו סקנאם במטה ואהרן
 בקרבנם אל יי' ..

פרק

אבל הזהירות במחשבה ושמירתה ראוי לך על-ד
 תרגלם לפרקו מחשבתך ורעיוןך וסרעפך לבך כי רוב
 ההפסד והתקון במעשים לא יהיה כי אם מחמתם כפי תקונם והפסדם
 כג שאה הסת מכל משמר נצור לבך כי מאנע תוצאות חיים ואמרה תול
 כי יצר לב האדם רע מנעוריו ואה כי ידעת את יצרו ואה כי כל לבבות
 דורש יי' וכל יצר מחשבות יבון ואה כי קרוב אלך הדבר מאד בפיך וב
 לבבך לעשותו ואה מה יי' אהיך שול מעיך כי אם ליראה והיראה אינה
 לא כלב והדעין והמחשבה ועל כן יש לך אחי להשתדל להיות מעשין
 מיומר לבוא ואל ע יהיה עמך לביק וטוחך לשוק כג שאה למה תשקע
 ספך בלא לחם ומי ואל תתעלם ממה שהעירותך עלון כי סב קבצתו לך
 בשער הזה כל שרשי מפסדי המעשים המיומרים ללהים ותחת כל שורש
 מהם שפיים מאעט שאין להם קץ על כן אמה צריך להשמר מהם כג
 ילבך אולי יהיה מעשין שלם ללהים ומיומר לשמונ ניהיה כצי ומקונבל
 אכל הטורח קיבול טוב ונהג כג מנהגך בעיניי שלמך כי אמה חושב על
 הטוב שתוצא במיניהם ואשר יהיה דחוק מן הפגעים בהם ומעקה מן
 חייך ומן חן הכלבול וטון שאמה עשה זה בעיניי שלמך הסלה כל שכן
 שתעשה כפלים בעיניי אחייתך הקיימת ומה שתתקרב כג אל הלאים

והשתול בבחך למך מעשיך ואם ימעט יות ממה שתשתול ס'היה רב בלתי
 מך כי המעט המך הוא רב והרב בלתי מך אין בו תועלת וכל סך ס'היה
 מעשיך עם מיעוטו ומעודותו בלתי מך לאלהים והזהר שלא יהיה עשייתך
 כמעשיך לאלהים כענין העוף שאם עלו הכב שיהא יולדת הכיפה ומחממת
 אותה על פני הארץ ממיעוט שמידתה אותה ע' שיפסידנה שאם פגלי.
 תיים ולא תעשה אפמוח כג' שאם הכת כגף נעם שלמה כי תעזוב ל'
 ארץ ביצה ועל עפר תחמם והתעב כי כגל תאורה ושאר הענין
 וכבר שבח החכם מי שהוא כהפך הענין הזה כחריזותו והשתדל לרדת
 הטובה בעולמו וצטט לבחן בו וללאור ממעשהו ואם הוא חלש שבחמס'
 באמרו לך אל נמלה עצל ומ' תבן כקין לחמה אנה כקציר מאכלה
 והנה זרע לך מעט מהרבה ואל ירבה טענתך ואל תקוצ בו כי כפי מעלת
 חשיבות המלאכות יהיו הפגעים הקורים אותם ומחקרם בספר הזה ידון
 מין מעלתו וחשיבותו שלמה ממי שמבין הלאה ישימנו מן השלמים
 עמו והעשים לשמו הגדול כרחמיו אמין "

גַּלְמֵי הַשָּׁמַיִם הַחֲמִישִׁי סֵפֶר

הַשָּׁמַיִם הַשִּׁישִׁי

בְּיָאוֹר אֹפֶק חֵיּוֹב כִּנְעָנֶיךָ לֵאלֹהִים יְיָ

אמר

המחבר מפני שקדם מאמצינו לומר המעשים לאלהי לבנו
 והיתה הגאון במעשים המיוחדים לאלהים משנת ארבע
 בעניהם יורג מהרה מכל הפגעים המשיגים אותם והיה הפסרה למעשים

הרבה מאד ראינו כי הנחוצ שבבגדים שאנו צריך להם הוא לסמוך לנו מה ש
 ירחיקנו מן הארס והיא הכניעה ומפני שנתבאר לנו שיש שרש העבודות
 ובה יתכן להבדיל העבר ממידות הארוכות וההוראה לאלהים ית בהתייחדותם
 לברו מכלערי הדואים כמ שאנו ע"ה לך יי' הגולה והגבורה והתפארת וה'
 נצח וההוד והג' ואנו כי מי בשחק יערך לוי' ומטיבה עקל כי היא מר
 מרחקת מן הארס הגולה והגאון והגבה והתפארת והטודה ועלעט בל
 וחמור מה שהוא גדול ממנו והרומה לזה מסעפי הגאון וראוי עתה
 שנבאר מדבר הכניעה עזרה ענינים האחר מהם מה היא הכניעה
 והענין במה חלקים תחלק והטעמי במה תהיה הכניעה וה'
 רביע באי זה ענין צריך להתבגרה והחמישי איך אופני קטורה
 והששי בתוס המהג שצריך להגותו הנבע והשביעי מרתי
 תתכן הכניעה מן הנבע ומתי לא תתכן והשמיני אם הכניעה תלוי
 במידות און המדות תלויות בה והתשיעי אם יתכן להקבץ כלב הארס
 הגאון והכניעה אם לא והעשירי ביאור תועלת הכניעה בעניני ה'
 השלם הזה והבא

פרק

אבל הכניעה היא שפלות הנפש ושחנותה ומיעונו
 ערכה אצלה והיא מידה ממידות הנפש וכאשר תת
 תגייס בה יראו אונותיה על האיברים מהם הלשון הרפה והקול העמוך
 והעטה כעת הכעס ומיעוט הנקמה אחר היכולת עליה כאשר טאו עג'
 אחר המלבים שאנו למי שנתחייב אצלו לאחר שהכבאן העוט חי העם
 עליו חזקת כעסי עליו הייתי עקס ממך נקמה גדולה ומחל על ואמת
 עליו שהיה אנו אינו יודע ען שהוא עוקל יותר מענתו

פרק

אבל ביאור חלקי הכניעה היא שהכניעה תחלק לשלשה

חלקים . אחר מהם טלל את הארס ורבים ממין בעלי חיים שאין מרוב
והוא דלת הנפש וסבלה ההזק אשר היתה יסלה לחיות מפני סבלות
באופן דחיימת נזה יהיה מן הסכילים שבב ארס ועמי הארץ מפני
מישע יריעתם וחלשות הכרתם את נפשיותם ועביותם נזה יקרא עש
מדרך ההסכמה אבל על דרך האמת הוא דלת הנפש ועיונה בסלות
הגור עליה מראות מה שיש בו תקנה כגו שאם כי לבס צפנת מטעם
על כן לא תרומם . אבל הכניעה היא אשר תהיה אחר חזיונות הנפש
והתגאה מהשתקף עם הבהמות במרושם המאמת ובהותה מרה
למות במדות פחות כגו ארס כיתרון חכמה ניקרת נפש נידעה ברורה
כאמת הטובות והמאמת . וכאשר יהיה סמוך לזה טענת נפש ועפלותה
אח תהיה מדה משונמת חבל זולת זה אישן נבגם במדות המשובחות
ומעלות הנפש אך במאמת טבהם כי ענינה כזה טעין הבהמות
והחלק השט הכניעה לבג ארס אם מפני ממעלם כגו החסיר בד
אויב והעבר ביר ארונתן או לחסרונן אליהם ואדל צדק למה שיש אצלם
כשכיר לעזרן והרש להענקת העשיר והתלמיד לבג או לחוב ראוי ש
אין הארס יכול לפורע והוא חייב להסגל ולהשפל לבעליו כגו שאם נעם
לזה לאיש מלנה או לדעתו שהוא מקצר טעניו מוסר העולם הזה וה
עולם הבא וסבלותו כרוך היערה וכאשר תגיד ידו נביא רוכו או מורה
צדק או קורא אל הדרך הטובה יטע לע נישפל לפניו כגו שאם יקרא
וגולה שמושה יותר מלמורה פלה שגפה איש עבן עפט אשר יצק מים
על ידי ליהו אשר למד לא נאם לא אשר יצק מלמד שגולה שמושה
יותר מלמורה נאם ומשדמו יהושע כן טען שש . נאם החכם על טלל
עם הארץ ועבר לזה לאיש מלנה . והחלק הזה מחלקי הכניעה נאם

הנא ראוי

111

הוא ראוי אישג תדיר מפני שאיטג כולל את כל המדברים ולא ראוי בכל
 זמן וכל מקום כי האסיר כשיצא ממאסרו והעב כשיפנה את עצמו ו
 והלה כשפורע את חובו והתלמיד כשאישג עם רבו והרש כשיעשיר
 איש חייבים להכניע להם ולהשפיל ולשוח לבניהם והחלק השלישי
 הבעיה לבוא יתב וחובתו כוללת כל המדברים והם חייבין בו בכל זמן
 וכל מקום ואליו היתה סונתיין בשער הזה והנבע הוא הנקרא בספי
 הקודש עינו ונבזה בעינו ונבע ורכא ושפל כוח ורוח שזכה ונרכה
 ונד לבב ונבה רוח ולב נשבר ונפש שחה ומה שערב בפניה סתם אין
 סונתיין לא החלק השלישי הזה אשר היא במדונה העליונה שכבועה
 ומה שעלה בידו אין חוק ממש ונד קרבת להים ולשמור לפניו ויהיה מק
 מקום ורצי אצל הטרא כמן שאמר זמתי להים חח שזכה לב שזכ
 ונסה להים לא תבזה

כי ומי
שעלה

פרק

אכל הסיבות אשר תהיה הסיעה והשפלות בעבודת
 מן האדם אחר גאונות עשר האמת כשיחלש כוחו
 מתושטג הטבעית מפני חליים או מזג רע או חלשת הרכבת ויכגע ב
 עבור זה ויתחץ אל האלים ולבני אדם כשאה ויכגע בעמל לבם ונג
 והענית כשימצאהו סגע או רש יצטרך לבני אדם אחר שלא הירה
 צריך להם ויסעג להם ותשכר חחו מהתגאות בעניין כשאה והיה כל
 העתד בביתך יכוח להשתחנות לו ונג והעלשית כשתהיה עליו לחולט
 עונה שדסת ויראה חסדו עליו ויסעג לו כשאה רכיס יחלע סב שיב
 והרביעות מי שנתחייב לחכירו דבר ואיך יכול לפורע ויסעג לו כשאה
 אם אין לך לעלם והחלישית מי שהוא כמאסר אויבו ויסעג לו ותשח
 נפשו כשאה עש כבב רגע ואם אסנרים בזיקים והשעית

העבר שאינן יכול לפרות עצמן מיר ארונן ניכע על כן שאם הנה שנינו עב
עברים וגו' והשביעית כשתמצאנה את הארס צרות ופגעים מעצבים
תשבר רוחן ותכעב כן שאם או אז יכעב לבבם העול והשמית פס
יחשוב עם נפשו בהמרוח האלהים בטובתו וכעשו בה במקום השבח עליה
ניכע ויכעב מן האלהים כן שאם להי בושת ונבלות והתעייני
כאשר יוכיחן הברוא ויכלימם על המרוח אותם יכעב ויפחד כן שאם על
אחאב הראית כי נכע אחאב מפני והעשירית פשיגט בקרבנות
המות ונא יומן ויחשוב באימות המות ומעמד הדין והחשבון ניכע וישרח
ותקל נפשו בעינו ויהחרט על חליפת ימיו וכלת חייו מכל צדה ממעשים
טובים יקדים לפניו לעת נשע כן שאם פחדו בציון מטאס

פרק

אבל נא זה ענין חייב אדם להתנהג כגנעה ונחמדות
און כי הכנעה חייב אדם להתנהג בה כשכנעה ענינים
אחר מהם שימאון ונחמתן עם אנשי דורו ונמינה הטוב עם בני מינו כאשר
אבאר כמה שאנן לרוב וכן אמר הסל נבמה טענתו נמאס והעני כשיפגע
החכמים בדעת אלהים ובטרתו והחסידים הקדושים אל האלהים כן שאם יאל
יהלמן צדיק חסד ויוכיחני נאם שחן רעים לפני טובים והשלישי כש
ישבחוהו כמדותיו הטובות חייב להכעב ויעבד על לבו מה שקדמו לו מן ה
ענת והחטאים אשר הברא יודעם וכמה אותם עליו והאריך על בני שיטוב
מהם ואל ישאח כטעת בני אדם כן אך יאכל מבור שהברוא יודע באמת
כוע מעליו והרעלמותו מפרוע חוכות האלהים וגמול עונתו ניכע כלבו
כן שאם כי שונן אגיר אראך מחטאתי והרכיב כשמשפדין בעדת
יכעב לברוא ויודה לו על אשר גלה לו מעש מהרסה ליסרו ולהוכיחו כדי ש
יעוב אליו כן שאם ויגל אדם לגונסר והחמישי כשמטיב לו הברוא

גמול

בעולם הזה במיני הטובות יצטע לא מפני טוב מעט חובת ההודאה עליהם
 ויטפל לפנ מיראתו שלא תביינה לקמה ממנו כי טוב המיין בעולם יהיה
 לאחר מעשה דברים לעונה מאת הבורא. או לעיין ומכתן. או לקמה
 ומכשול. וסימן העונה שיהיה בעשה טרוד סקיום חובות הבורא מהתעסק
 בה ותהיה סבה להוסיף במעשה לאלהים ולא ישים לבן לעונה ההיא ולע
 יבטח עליה ויוצאנה לחובות הבורא דומה למה שסיפר איוב ממנה במאומה
 והיאך היה מוציאן בחובות הבורא ואי במיעוט בטחונתו כי אם שמתו זהב
 כסל ולפסח אמרת מכשתי. וסימן הנסיון והמבחן שיהיה בעל המיין ש
 טרוד בהרעוהו על שמירת ממנו ולהוסיף עליו ולפחד עליו מן הפעמים
 מקיום מה שהוא חייב מהראות הבורא עליו וכעליו מטסה בו אין לו ממנו
 לא אורך הדאגה בעבורו ושמירתו ושיהיה בא עליו לדי חשבון ובכמהו
 אמר הכת כי כל ימיו מטאובים ואי. וסימן הנקמה שיהיה בעל המיין טרוד
 בתענוג בו ובהנאה מפרוע חובות הבורא וחובות בני אדם שהוא חייב ממנו
 ושכח בעלי העונה ולא יראש במה שהוא חייב עליה מהעברה כמ שאמר הס
 והנה שעתן נשמחה היום בקר ושחוט צאן. והיה כגור נבל תקח ומליל ניין
 משתהים ואי. ומאת היא הנקמה ברמות הטובה והמשכל כשהבא לע עונה
 והעולם מקבל עליו כחפצו בכל עניינו יצטע מיראתו שלא תהיה נקמה מאת
 הבורא כמ שאמר עשור שמוח לבעליו לבעתו. והשעי כשהוא קורא ב
 תורה ובספרי הנביאים ורואה הגמול והשנש ויורע בעפשו כי קצ בחובות
 האלים התחייב להכעב ולהטפל לפנ הבורא ית מיראתו את עשנו כמ שאמר
 באשיהו ויהי כשמע המלך את דברי יי. ויקרע את בגדיו. ואמר לע הבורא
 ישן יך לבבך ותבע מפני יי. והשביעי כשהוא מתעסק במעשר
 ממעשי העברה כצדקה ותפלה או מצוה או נשות או תעבות שלא ית

יתעסק בו וכלבבו שום גאה ויגבה אבל יכעב וישפל לפני הכבוד כעלהו וב
שחרו ולא יחשבם כעשנו למאומה אצל גורל מה שהוא חייב לו לאלהים
מספלי המעשה ההוא כמ' שאמ' במה מקדס יי' הידעה יי' כלפי אלים
ואמ' הגד לך ארס מה טוב

פרק

אבל אוספי קצת הכעשה והדרך עמקל אותה על ה
ארס הוא שיהיה ממעבתו ורעיוע תמיד בעצמה רבים
אחר מהם שורש הנוהג והתחלתו מן הכלענה והרס אחר התעפפס וכיאוש
ריחם ואחרון הוא נזון מרס הטומאה כל ימי עמידו בבטן אמו ואחרון יצא
והוא חלש ודל בגופו ובחיייו ואחרון יעלה מן המדרגה הזאת אלהסמו
לה ער שיגיע לרוב שנתו ואחרון יחלו ימי הזקנה ער שימלאו ימיו ואחר
אחר הממדים אנו תמיה ממי שעבר במעב השמן והרס פעמים היאך
יגאה ויגבה לבו כי המעשה בזה ובדומה לו מעשיין הארס מסייבת ה
כניעה כמ' שאמ' דני יי' מה ארס ותעשן ואמ' ארס יעור אשה ואמר
אני תולעת ולא איש ואמ' אף כי אנוס חימה וכן ארס תולעה
והשני שהוא חושב בעצם מה שיגיע אליו בעולם מימינו הנסיון ב
רעב ובצמא ובקור ובחוס ופחלים ובפגעים ודאמות אשר אין לו מנוחה
והס כי אם במות ואשר יתן האיש העלב אל לבו כל זה ויכן חלשות
ומיעוט השמחתו וקטרת ידו מרחות מעל נפשו כל זה יכיר מצורת מעמית
כי הוא אסיר בעולם הזה אבל הוא אסיר באמת ויכעב כניעת האסיר
המוטס בגור אשר אין לו תחבולה ולא יכולת להדיר את עצמו מכל ד
ארונו כמ' שאמ' תבוא לפניך אנקת אסיר ואמ' הוציאה ממסגד נפשי
והשלטי כאשר יחשב בחליפתו וכא המות אליו מהרה והפסק מאוניו
והקנות בעת ההיא ועמו כל עשייתו והתייאשו מקחת מהם מאומה לצרה

ומהועיל בהם עמרו בקרב ונבר חלקי אור פשו ונחמר מראהו נידם תולעים
 ועפוש וינגלא ויחלבן סימני יופי אפי ויחזק באע כיון באילע לא כוחץ ולח
 מורק ולא הפיח כיון הטוב כי כאשר יעבור על לב האדם זה וכיוצא בו
 יבעב בנפשו ויטה ולא יתקאה ולא יבנה לבן ולא יתעזא ולא יתגלם שא
 חרלע לבס מן האדם אשר שמה באפו כי כמה נחשב הוא . ואם אך הכל
 בני אדם כוב בע איש . והרכיב כאשר יעבור על לבן מה שהוא חייב
 בן בעבורת הלהים על חכחסת עליו ויגדל טובו אליו והתעלמותו מן המצות
 השכליות והעמיעות וקצרו בהם והפסק טענותו ואמתותו יום החטמן וא
 נחדעתו בעמיד הגמול יבעב ותעסר חמו ס' ע"כ כי הנה היס בא בעד
 סתור ואי . ותי מלבב את יום בואו . והחמישי כאשר יחשוב בגדולת
 הברוא ית ועז ובורתו המסקיף על עמיו ונשתדו ויהן אל לב הענין ה
 גדול הזה כי שפרו ר"ל על הכנה חסידים שהיו סודות העובדים מן ה
 מורא הגדולה והוא מה שאמר עין עישן בן ועמיו גל שלעמיות . ואם
 על יוסף בן עמיל כשהיה דורש בערה כל עוף הפורה עליו מיד שררה
 ואין ספק שמשלת הבאים למעלה ממשלתם ותמיד הבאים כי היר
 כוחם נים ובורים ומשתחיים לפגעת המלאכים כי שאמר ברטל ויהוש
 והרבה סופים . ותמצא בספרי הבאים כי המלאכים סודים ומשתחוי
 לברואים ע"כ וצא השמים לך משתחיים . נחמ' הן בעבדו לא יאמין
 ומה ובהילע טעל אומר כבוד . ואם וקרא זה אל זה ואמר קדוש . ומה
 שהוא עמא לעתים מיד ברוחיו כה השמע והירח והסבוב והגלגל ור
 ארץ וכל אשר עלה ממנו וצמח ומי די לבי שישטל ניבן כה ע"כ מר
 גדל מעשיך יי' מאר עמק מחשבתך . איש בעל לא ידע ואי . ואם כל
 הגים סוף נגדו . נחמ' וכל לייבי ארעא כלל חסיבין . וכאשר יחשב ל

ה

הלבב המבין בשך המדברים ושך המדברים אל טור הארץ וטור הארץ
אל גלגל הירח וגלגל הירח אל גלגל השלשון והכל אצל גולת הטרוא ית כדון
יטע בטעו ויטפל לבב טוראן כה שאר מה אנט כה תמרטן וגו' והטע'
טקורא בספרי הנביאים וזוהה חזק שטש הנאים והנבנהים כה טאה טקור'
והנבנהים שטש גבנות ארם טפל וגו' ואה כה יום ליה צבאות על כל גאה נים
וגו' ואה בשתי הכמות מעורר עמים יי' משפיל רשעים שני ארץ ואה כי
רם יי' וטפל יראה וגו' ואה בטפלים ושעים ירטון ארץ ואה ישן מסרר
אותי לבשר עמים ואה לבב טכר גאון ואה לבב טכר יגבה לב איש
והטכיע כשיראה תהפכות שטיי הנזואים טעם ומהירות התחלפות
המומלצת והמומלעת ט והשתקת אנשיו מענין אל ענין והטחית עם לתקנת
עם אחר וסוף הכל אל המות כה טאה טקור לשאול שטן מות ירעם יטע
ולא יתגאה כגאומה מהן העולם ולא יכעח לבו על רב ממע כה טאה
אשרי הגב אטר טס יי' מכעחו ולא טבה אל רבים ושעי כב וטעם
יהיה לב האדם רק מאחר מאלה הטכעה שטייטס אשר זכרע יהיה תמיד
טגע וטפל ער אשר תהיה ע הטכעה טכער רכק לו יטר ממע וטאטר
ירכק בטכעה תרחיק ממע כל טעע הגאון והגולה כאטר הקדמט
וינצל כה מן החטא והמכטונל כה טאה טכער תהיה יראתן על פניכם לבטח
תחטאון ואה קול הסתבל בטעעה רבים ואין אתה בא לירי עבירה דע
מאין באתה ולאין אתה הולך ולפט מי אתה עתיר ליתן יין ומטכנן מאין באת
מטיפה סזחה ולאין אתה הולך למקום שטר דמה ותעשה ולפט מי אתה עת'
ליתן יין ומטכנן לבב מלק מלב המלכים הקב"ה

פרק

אבל המעשים שראוני לנהוג בהם טעל הטכעה הם עשה
הכאשן רעה האלים ומהותו הטובות והיתרון אשר טרן

לאדם על שאר בעלי חיים כגון שאם תמשי להן במעשה דרך וגו' וכאשר יכיר
 גורל עצמת הכורא ורוממות גבורתו נחמתו העלונה יבגלו וישפלו לפניו
 וילמד ממה שצוה החכם אל תתגדר לפני מלך כל שכן לפני מלך מלבי המלבי
 וארון האדונים ית' מרמות ומהמשל כגון שאם חנה אין קדוש כ"י אין ב
 בלתי . והשטן לרעה חיוכי התורה והשכל ולקדוה בספר תורת האלים וקל
 שיור על החכמה המושכלת והמקובלת לגמור בה נממנה תנאי הכעשה
 ומקומות הכעשה הנהגתה . והעלוי ירחיב לב וסבלות מה שיסמא מן ה'
 דברים והמששים לבנו הכורא ית' כגון שאם אם גמלת שלמי רע וגו' . ואם
 אל תאמר כאשר עשה לך כן אעשה לך וגו' . ואמרו רז"ל הן שלבין ואיך עול
 שלבין שומעין חרפתם ואיך משיבין עשין מאהבה ושמחין בייסורין ויעהן
 הכת' אומ' ואוהבין כצאת השמש בגבורתו . והוא הנק' אצלם מעביר ער
 מרותיו . והרכיעו עשות הטוב לבני אדם נרמ עונכ להם לרועם לזכות
 ושלם יספר בגנותם נשי מחול להם מה שידברו בו ויספרו בגנותם ואם אינם
 ראויים לבן כגון שאם גם במדעך מלך אל תקלל . ואם פיך שלחת ברע
 תעכ באחיק תרבר . וממחילת הדובר הרע והגנאי מה שאם הכת' ומרבר
 מרים ואהרן במעשה . ואם והאיש משה עבד מאד . מפני שמחל להם . וגו'
 ומזה מה שאם החכם גם לבד הדברים אשר ידברו אל תתן לבן . ואם כי גם
 כעג' רבות ידע לבן וגו' . ואמרו רז"ל מעשה כב' ליישר עיניו לפני התיבה
 ואם עשרים וארבע רבעות ולא עשה יכד ל' עקיבה ואם אטם מלביע ועשה
 יצתה בת קול ואמרה לא שמה גדול מזה לא שמה מעביר על מרותיו וזר
 איך מעביר על מרותיו . ועאם של אחר החסידים שעבד על נבלת כלב
 מוסרחת מאד ואם לע תלמידיו כמה מוסרחת נבילה זאת אה' להם כמר
 לבגס שנה . ונתחרטו על מה שספרו בגנותה . וכיון שהיא גנאי לפי בגבל

טב כל שכן באדם חי וכן שהוא טוב לשבח בלב כלן ענה כמה
היא חובה כפי זה לשבח אדם משכיל ומבין והיתה כוונתו להוכיחם שלא
ילמדו לשונם לדבר רע וישוכ להם טבע וכן שיילמדו לשונם לדבר טוב ישוב
להם טבע קבוע כפי טבע לא חל על לשונם ואם בהפך זה הוות החשוב
לשונך אהבת כל רפי בלע ואם מה יתן לך ומה ינסוף לך לשון רמיה
והחמישי הסניעה בענייני עולמו טעם הנבאה מהם והנשתר בכבודו נב
מעשהו ובתענית איכריו ונחם לא יהיה תעט בכל זה הפך ברו ולא מצפונ
בגד עאהו ותועהו שקולות ונבנות ושוות ומתדמות הולכות על דרך ה
כניעה והספלות לאלהים ית ולבני אדם כפי התמלקות מעלותם וכפי הטוב
ע מהם לתורתו ולעולמו כפי שכן טוב איש חונן ומעלה יכלל דבריו במעט
ואמרו ר"ל הוי ספל רוח כפי כל האדם ואמרו הוי קל לבאש ונח לתעמחות
והששי שיהיה יקר רוח ונבנה נפש בענייני העולם הכא שלא יספיק לע
מהם מה שיזמון ולא יאמר כי כמה שהוצא ידו אכל ימעט בעניני מעשהו
ויכלט והשתדלותו ותגבה נפשו אל מה שלמעלה מזה תמיד כפי שאמר
הכת ויגבה לבו כדרכי יי ויתרעם על נפשו על קצרו בענייני תורתו לפני
האלהים ולפי כפי אדם ויבקש מהאלהים עזר ואומץ ויניח הגבהות לבבנו ה
ברוא ויעזב הגדולה והיקר בעת שהוא עשה לאלהים ית בן לבנו בן מען
מקהלות בני אדם כפי שאמר הכת על אהרן על גדולת מעלתו והרים אה
הדען וחייבן הסורא להוציא את הדען בכל יום תמיד להטפל ולהסיר רי
גבהות מלבנו וכפי זה אמר ברוד והבא את המלך חזר מפאז ומכרס ל
פני יי ושאר הענין ואם וארצה בשנותיך נגד מלכים ולא אבנס
והשמיני עיספיק לע מסבת המזון מה שיזמון ומה שיזמון מאשר
תהיה נפשו נבכה וקלה בענינו ולחץ אותה לשמור מתאוותיה האפניות

סוף כאן
מלך
ענין

ולהפנות לבדוק חובות הכבוד על גורל עונותיו ורכ חסדו עליו כה שאה רוד
 דרך מצותך ארוץ והתשיעי עיקם מן הדשעים לבצר הלאים ואר ^{ביאהו}
 מחילתו לבני אדם בצר עצמו למחול ברבי הלאים או למי שידבר בבואיו וב
 חסדיו וסגלתו ואל ינהג בעושהו בני אדם איש את רעהו כמנהג מחילתו
 להם כעשהו אונג אך יסל השוק ויעמוד להוציאן מיד העושהו כה שאמר
 דיע לבקר משפט והכיל גזול מיד עשהו ואה איוב ואשכרה מתלשורת
 עול ויורה בני אדם עבודת הלאים ויוכיחם ויכלמם ויצום על הטוב ויזה
 ויזהירם מן הרע בידו ובלשונם כפי יכלתו ויזהר לקחת ריב הלאים ממי
 שחייב בהם ולא יכעב ולא יספל כזה כה שאה בפנתם ויעמוד פנתם ויפלו
 ותעצר המגפה והחשב לו לצדקה לדור ודור ער עולם והעשיר
 שיהיה מעט הדברים וקולו נמוך ומעט שחוק ומעט שכוונות בשם על ה
 אמת לא יעבור על לשונם כזה ולא ישכר כסור משחקים ולא ישמח במרה
 ששמחים עמי הארץ מתעטף העולם מביעה ושפלות לא מצר גדולה
 והתנשא כה שאה הנביא לא ישמח ספור משחקים ואעלז מפני ידך כה
 יעמתי כי מעם מלאתי

פרק

אבל הסימנים שבהם ותברר הכטעה מן הענע כ
 שיראו בני הס חמטה אחר מהם בעת חוזק
 בעסו על מי שחבקה אותו בין כמאמר בין כמעשה שאם ימשול בדוחו
 וימחול אחר היסלת להקם מעשה ושפלות יורה על בידור כעשתו
 והטע כשיפגגו סגב באמוץ או יקרחו לקרה בקרוביו אם יביר
 הסכל על החודה וירצה בגזירת הכבוד ויצדק את ריע יורה על כעשתו ה
 טובה ושפלות ללאים כה שאה הכת כמה שאירע מאות נבב ואכיהוא
 וירס אהרן ואה דוד דוס לוי ועא לפן המטטל בעת ההיא ירס והעלש

ז בעשור

על אהרן

כשתפרסם ענין אצל בני ארם בטובה או ברעה שאם ישמחוהו על טובה
שעשה יבן למשכמו עליה וזהו עקלה בגמטו וקטנה בענין מהיותה מקובלת
ורציה אצל הבורא לקטעתה נגד מה שהוא מייבטן מפני הטובה ההיא
ויאמר למשכמו רכלך אחי כי אתה נגד שונותי לא כניצוץ מן האש כי
ואפי' אם תהיה נחשבת למאומה איך אדע אם היא נצלת מפני ההפסד ה
משיגים אותה עד שיקטלה הבורא ממנו ולא ישיבה עלי וישלטה בפי
כ' שאם כי תבאן לראות פני מי בקט זאת ואם לא תסיפן הבא מעתה
שוא כל שכן אם ישבחם כשקר שצריך להרחיק הדבר ההוא מעצמן ויאמר
למספר די' אחי בקצרי כמה שאני מייבטן לבוא אל הקבץ עלי שכן ק
קצרי ושן הטבח כמה שלא עשיתי כי אני יורע את עמתי ואת פשעי יותר
ממך כח שאמר דוד ע' כי פשעי אני ארע' ואם ימנע ברעה שעשה יורה
על נפשו בקצרו ואל יחזר אחר האמתגות להקנות ממנה ולמנות עצמו כ'
שאם יהודה צדקה ממנו ואל ישתדל להכחיש המספר ואל יאשימנו על
אשר עלה אותו אבל יאמר לו אחי ומה שיעור מה שהסקפת עליו מדע
מעשי אצל מה שלא ירעת ממנו אשר האריך לו הבורא סתרו בהם ואיל
היה נגלה לך רוע מעשי ושן היית ברח ממני פחד מעש הבורא עליהם
כ' שאם אחר המסורים חטאי לו ידיון כם שכני' אפי' כרחו וא
וארחו מעבלי' ואם איזכ אם כפית כארס פשעי' ואם מה שספרו
עליו שקר יאמר למספר אחי אין מן התנ' מה שהציל הבורא מעשות מרה
שתלת בו אצל רבה טובות אשר גמלני אך התמה סתרו עלי כמה שהוא יותר
מאנה וגדול מאר ממה שספרת עלי הדף אחי וחמול על זכותך שלא תאמר
ממך ולא תרע כי כבד נאם על אחר החסידים שחסרו אותם לבעה וכיון ש'
הגיע הדם שלא למדן כן כלו מלא ממדת ארצו וכתב אליו הגעני ששלח

נה

ל מעשה מזכיותיך וגמלתך בזה . ואמ' אחר מן החסידים הרבה בני אדם
 ימצאו יום חשבון וכשמראים להם מעשיהם ימצאו בספר זכותם שלא
 עשו אותם ויאמרו לא עשיתי ואמר להם עשה אותם אשר רבו בם וספר ב'
 ונתתם . וכן כשיחסרו מספר המספרים בגמלתם יבקשו אותם בעת ההיא
 ויאמר להם אבדו מהם בעת שדברתם בפלג' ופלג' . וכן יש מהם גם כן ש'
 ימצאו בספר חובתם חובות שלא עשו . וכשאומרים לא עשיתם יאמר להם
 מספר שלישי בעבור פל' ופל' שדברתם בם כ' ע"ו והעב לשכנעו שבעתם
 וג' . ועל זה המהירץ הכת' באמ' זכור אשר עשה יי' אליך למרים . וה'
 והרביעי כשייטיב לו הכורא בעופה גדולה ובחמאה יתירה ותבונה רבה או
 ששיר גדול או סבר אצל המלכות והרומה לזה ממה שנהג בני אדם לה'
 הפאר בהם ולהתגאות בעבורם ושאר על ענין שפלותו קודם לכן ולג' .
 הוסיף לא עשה ושפלות לפני הלאים וכבוד וטובה לבני אדם כ' שאמ' אמר'
 עת ששמחו הכורא ואמ' המכסה את מאכזהם וג' . ואנשי עפר ואפר . ואמ'
 משה ונתן מה . ואמ' דוד ואנשי תולעת ולא איש . אמ' יתברך מצפונ ותאמן
 בעשתו . ואמ' החכם בענין הזה אם מוח המעטל תעלה עליך . והחמישי
 כשהוא מוכיח את עצמו ועוז ריץ הכורא בעצמו אע"פ שאין יכולת לרין על
 זה התברר בעשתו ללאים ושפלותו ושחיותו כ' ע"ו אע"פ מעלתו כ"י' וג'
 ועמ' ניתן ידם להוציא שיהם . ועם המאורעים האלה והרומה להם יתק'
 יתקיימן סימני הסניעה ללאים והשפלות מן העבדים והגאה אמונת
 לבבם בהם .

ז
שפיה

אבל אם הסניעה סמוסה במדות העונות או המדות
 הטובות סמוכות לה . אומר בתעונות זה מן ה'
 ידוע אצלנו כי תמלת מה שיתקיים בו העבודה ללאים מן האדם הווי

פרק

שיתגבל על ממדות הארונות כי משע המצטרף אשר תתחייב מיציאת כל
 אחר מהם כמוציאת האחר שהארס איננו ראוי לעם שב עי היה לו ארון
 והארון לא יהיה ראוי לעם הזה עי היה לו עבר וכל אחר מהם כענין
 הקונה והקני אינו קורס את חברו בעם ובשך ולא תתקיים העבודה מן
 הארס לאלהים לא עי שיקבל על עצמו כל מדות העבודות והם הכניעה
 והספלות לפניו ושיתגבל על מכל מדות הארונות שהם הגדולה והיקר והגבה
 והתפארת והגאון והדומה לזה ואמר החכם הגדולה מעשה הבורא
 ומי שנוצה להטם עליו במעשהו יהרפע ואמר דוד יהי מלך גאות לבו ואין
 מירה טובה למאמין עי שיפרע החובה כה שאמר הכתוב הנה שמוע מזבח
 טוב ולא תתקיים לו חובה עי שיקבל עליו עבודת הבורא ויורה לו בכל
 מידות העבודות ולא תתן מימך העבודות לא באומן כנישתו לאלהים וספלות
 ושחות לפניו כאשר הקדמות נזה מחייב שתיינה כל המידות הטובות וה
 חובות הסמוכות לבניעות והיא ראש ותמלה להם והדין טוח בעבור זה
 שלא תתן מדה טובה למי שלב רק מהכניעה לאלהים ניש כלבו מאומה
 מן הגאות והגדולה וכן ראש התשובה הספלות והשחות והכניעה כה שאמר
 הכתוב ויסעו עמי אשר נקרא שמי עליהם ואל

ואמר נבשע לא אשחיתם

פרק

אכל אם יתן להתקבץ כלב המאמין הגאווה והכניעה
 אם לא אומר בתשובת זה כי הגאווה מתחלקת שני

חלקים אחר מהם גאות הארס בנפס ומעניינ גפס ותיקונן הגפיים
 והחלק השני גאות במעלותיו הדומניות סחמה והמעשה הטוב בעבור
 עבודת הבורא וכל גאווה שהיה מחמת הגפיים היא מחזקת הכניעה
 מן הלב ומן הנפש הקבצים כלב אחד בעבור החזקת כל אחד מהם

את חכרון כי כאשר יתגאה הארס מדברי העולם אין מביאנו למה לא בזותו
את בעל הטובה ומעטה אצלו ומיעט ידענו במהירות הסרתה ומגן
ונסיעתה מאצלו ויחשב כי הוא המטיב בה לעצמו ויהקונה אותה כנדרו
וחסותו כמ' שאמ' סתריב כמ' ירי עשית' ואמ' נבוכנצאר הלך דא היא
בבל רמתו ואמ' פעה לי יאורי וכבר ירעת מה שיש תבן למחמרים
מהריסת מלכותם והשחתת ממעלותם אך הגאווה שבמעלות ר
רוחניות מתחלקת שני חלקים אחר מהם מגנה והשני משוכח
המגנה שיתגאה החכם בחכמתו והצדיק במעשהו וארס זה שירכה
בעצמו ניספיק אצלו מה שקדם לו מהם ולחטוב ערואי לו כמה שיצא לו מן
השם הטוב והשבח אצל בני אדם ולבזות בני אדם ולגועל אותם ולספר
בגנותם ולהיות חכמי דורו וגדוליהם פחותים בעיניו ולהתבאר סקצור חכרון
וסכלותם וזהו התקרא אצל רז"ל מתבבז סקלון חכרון וכזה לך יהיה נגע
ולא עגון והמשוכח כשיתגאה החכם בחכמתו והצדיק במעשהו הודא
הודאה לגדול עוכת הטרא עלינו בהם ושמהה בעצמם ואומת לו להוסיף
ולשתדל בהם להטעם לקרוביו ולשמוח בחכריו ולחוס על כבודם ולבסות
סכלותם ולרפר בעממם ולאהוב אותם ולהליץ בעמם ולהזהר בסבדם נימעטו
בעיניו כל מעשיו הטובים תמיד עורח להרבות בהם נגע בעבור חלשות
מהשיג מאוויין בהם משפיל עצמו למוי שמקוה תוספת על דיו מורה ל
להיס על מה שחנן מן המעלות ומשבח אותו על אשר הפיקו לקטרת
החמודות וזאת הגאווה אינה מזקת לבניעה ולא מרחקת אותה ונבמוה
אמ' הסת' ויגבה לבו כדרכי יי' אך היא מסייעת אותה נמוסיפה בה כמע
שאמ' עקב ענה יראת יי' ..

אכל תועלת הכניעה בעיני העולם הזה והעולם הבא

פרק

הם טעה דברים · שלשה מהם בענין השלם הזה · ושלשה בענין השלם
הבא · ואשר בענין השלם הזה · אחד מהם שיטמה בחלקו כי מי ש
נבנה בו הגאון והגולה אין השלם וכל אשר בו מספיק לו לבלבלתו לבה
לבו וכחותו מה שהגיע לחלקו מומע · וכאשר יהיה נבגע אין לעשותו אצל
טוב מעלה ומה שמזדמן לו מן השלם הוא מסתפק לו למזונותיו ולמסקו
וזו כי אהו למטחת נפשו ומעט פחדו יאכל מה שיזדמן לו וילבש מה שי
ימצא וייעץ באשר ימצא והמשע מן השלם יספיק לו עם כניעתו · והגאון
ב השלם - טעם לא ימלא מחסורו עם גבה לבו וגאותו כמ שאמ החכם צדיק אונל לשכ
נפשו וכטן רשעים תחסר · והשינוי כי הנבגע סובל בעת ביאת הפגעים
אליו והתהפכות הענינים עליו כעבור שפלותו ונמיטת רוחו · והגאון
פחדו גדול וסכל מעט בעת ביאת הפגעים עליו מפני גבה נפשו ורום לבו
ומישע רטנו בענין כמ שאמ כמי שהיה על הדרך הזה אין נפלת מ
משמים ואז · והשלשי כי הנבגע יהיה יותר מוצא חן בעיני בני אדם
ואהוב להם וקרוב לרעתם ולהתנהג במנהגם · וכבר נאמ על אחר המלב
שהיה ממהר בהליכתו שזיהה הולך ושאלו אותו על עלת הדבר נאמ לפי
שהוא יותר רחוק מדרך הגאון ויותר ממהר להשלמת החפץ · ושאלו
אחר החכם כמה היית ארוך לכל בני דרך אמ מפני שלא פגעת אחד
מהם שלא ראית בו מעלה כי אם יהיה חכם יותר מומע היית אומ הוא
יותר ירא אלהים מומע ליתרון חכמותו על חכמותי · ואם קטן מומע בחכמה
אומ כי תעטט יהיה קל מתעטט יום הדין מפני שאנו עבד במזיד והוא
עבד בענוה · ואם יהיה גדול מומע בימים אומר כי זכותו רבים מזכותי
מפני שקדמנו לעולם · ואם יהיה קטן מומע אומר כי שונותו מעשים מעט
משונותי · ואם יהיה סמוך בימים ובחכמה אומר אולי לבן לאלהים טוב

מלבי לפי שאני יודע כמה שקדם לי מן השעות ואיני יודע מה שהיה
ממני ואם היה יותר ששיר ממני אולי כי מצאה ידו כעשרו לעבור הפרח
ולעשות צדקות ולהעניק לעניים יותר ממני ואם היה רל יותר ממני אומר
כי הוא יותר דכא וספל רוח ממני בעבור דלעתו והוא טוב ממני ולא זמתי לו
כבוד כלם ולהטעם להם וכן אמרו רז"ל והיו קץ את כל האדם לבן זמתי
והיו מקבל את כל האדם סבר פנים יפות ואמרו מאר מאר הוי ספל רוח
ואמרו יהא אדם רך סקנה ואל יהי קשה סאח לפיכך זכה קנה לחתוך ממני
קולמוס לבתוב ס ספר ועוד תפילין ומחזקות והדביש שהוא בעשינו ה
עלם הוא כי הטבע קרוב להשיג החכמה בהמשט אחר החכמים והכטע
להם והליטת אליהם כמ שז הנלך את חכמים יחכם ואמרו רז"ל ירהי
ביתך בית ווער להם והיו מתאבק בעפר דגליהם והלחים יעמוד לע על ה
חכמה כמ שז ידרך שגים במשפט וגו' ומי שהוא ובה לב לא תמקיים ב
ידו חכמה על אמתה ולא יגע אל תבלית ידיעה ברונה מפני שמתעורר
מלבית אל אנשי החכמה והתורה כמ שז רשע בגוסה אפן כל ידועי וה
חמישי כי הטבע ממחר לעשות העבודה בחריצות ובכריזות אינן מתגאה
בהם ולא בונה שום דבר מהם כמ שאר רז"ל הוי זהיר במצוה קלה סמצוה
חמורה והמתגאה בעצמו מתאחר מעשות העבודה ליום לבנו לגלות
רוח ואיניט מרגיש ער אשר יפול ויטפל כמ שז אמור למלך ולגביר
הטפיל שבו ואומ שש העה שעה יי' ואומ עינים רמות והטשי כ
מעשה הטבע מקובל אל הלהים כמ שאר זמתי להים רוח שזכה ונענ
נחל מהרה טהנא שב ממט כמ שאר נמוה ועזב יחחס ואמ כ
הטפיל ונאמר גה ושח עינים יושיע ואלה עשרת שישו הכטעה יתבא
לך מהם אחי שאר מעלות המירה החטובה הזאת ה העלונה החמה אשר

לא זכרתי כשער הזה נזכר מה שהעירונתך עליו מהם נעיומט נגד עינך
וחשוב בו תגיד והשכל לקעוט ופקדונו עם נפשך ומידותך תדיר והשם
בלהים עליו נשאל אותך אמת להתקרב אליו ולהגיע לרצונך אולי יטייך
על ניסן לך הדך אליו כמדתפללן החסידים אחר תפלתם . להי נצור
לשונך מנע נשפתי מרוב מרמה ולמקללי נפשי תרום ונפשי טעם לבד
תביה . והזהר מהרהור לבך ונפשי חיבר לך כמה שיכחך אליו מהמנה
והגמך והנאות ופקעת השורה והנזלה והממשלה וכבר הזהיר אופני ה
דרך השנה לארס בעולם באמרו שתיים שאלתי מאתך וגו' . טוא נדבר כח
הרחק מימי וגו' . פן אשכח וסמחתי וגו' . פן מורע נעבתי וגו' . הקינה
אחי ואל תשעלם לרפא מרזה הגנה מעשך ומידותך ברפאות אשר הודית
ואל יגעך מזה מה שתראה עליו הלון כנן ארס מהתעלם לרפא בעשותם
מן המרזה ותאמר ימצאנו מה שימצאנו כי העוור כשיקראנו על המולים
המושלים שיכול להרפא בהם כשהוא מתעסק בהם אין מן הרפאות ש
יהאחר מזה ויאמר ימצאנו מה שימצאנו מכירי הערים . ולו היה אחר
מהם שומע אותך אור המאמר הזה היה לעד למאמרו ומסכל ענתו
וכפי זה עין לעפסך והשכל לה בבל כחך ואל תתעלם ממה שישעלך
בעלם הזה וכעלם הסו פן תמות מכל הטות מאוניך מן המשלגת ה
תמורות אשר כיטלך להטיגם כמ שאר החכם תמות על המיתע . ואר
על שזה איש שכל עשרתו ועל כס אדם חסר לב . נעאר השנין . הלהים
יורט ואותך דרך עברתו פחמיו ובחסריו אמן .

שלם
השער הששי כנה

אמר

המחבר מפני שקדם מאמרינו בבגשה והיא טוהר ה
 תשובה והתחלתה ראוי למוניך לה באור גרידיה ואופני
 השלמותה ואומר תחילה בחיוב התשובה והצורך אלה שכבר נבאר לנו
 מדרך השכל ומן הכתוב בתורה כי האדם מקצת מעשות מה שהוא חייב בו
 מחובות הכבוד מדרך השכל מה שמצאנו עליו האדם מהתחלפות טבעו
 והכדל שרשי הרכבתו והתהפכות מדות נפשו וסבות תגעתו והתחייב מזה
 התחלפות מעשיו כפי החלוקה ההוא מהם הנאה והמנועה והשכל והצדק
 והטוב והרע ועל זה הצורך לקשר תורה ומסורת הנהגתה אבל מה שכתב
 בתורה בענין הזה מה שאמר הכתוב כי יצר לב האדם רע מנעוריו
 ואמר וכל יצר מחשבות לבו רק רע כל היום ואמר ועיר פרא אדם יולד ואמר
 הן יש ירח לא יאהיל ואמר אף כ אעט רמה ואמר ומה יזכה ילד אשרה
 וכיין שהתברר אופני הקצור במעשי האדם היה מחמת הכריח אורח
 שטח לו יכלת לתקן טעמו ולהשיב אכידת שבירתו בתשובה והעיר אותו
 עליה באהבתו וכחמלט עליו ואחר כך נחץ רובה והכטיח בו על ידי עבדו
 הנבואים והחייב אמתלותיו בענותותיו מדרך שבחט וייער אותנו לקבל
 אותה ממנו ולרבות אותה מהרה ואם ארך מרותו את דברו והפריטנו
 את ברייתו שמונאר בצרעת וכשוב רשע מרעשטו נעשה מטכט נהג
 ולפי שהיו הצריקים שט מינים האחר הנצלים מן החט והשן והשט
 העבים מן החטא והיה רוב המין הצריקים בעלי תשובה התחיל האמור
 ואמר אשרי שווי פשע כפני חטאה ואחר כך זכר הסת השטייה הנצלת מן

החטא ואם היא קורמת במעלה לפני כל עב כבד היה צדיק קודם שיחטוד
 ואין כל צדיק טוב ואם עלהם אשרי אדם לא יחשב י' לעשן וא' נזכר הסת
 הזאת אחרונה מפני מיעוט מציאותה בכל דור כ' עמ' אם שועת תעמר
 י' וא' ט אדם אין צדיק בארץ ועמ' ב' אין אדם אשר לא יחטא וטעמו
 זה קצו רבותי ק' בפתיחת תפילות ענין התשובה והסליחה בהרצוה בתשובה
 והמרה לאלה וראוי לך עתה לבאר מענין התשובה עשרה ענינים
 הראשון מה היא התשובה והשני לכמה חלקים תחלק והשלישי
 כמה תהיה התשובה לאדם והרביעי בבאור גרידיה והחמישי כמתי
 כל אחד מהם והששי אופני ההערה לאדם על התשובה והשביעי
 בבאור מפידי התשובה והשמיני הישירה השב עם הצדיק הנצל מן
 החטא אם לא והתשיעי אם יתן לחוטא לשוב מכל חטא אם לא
 והשדירי מה אופני התחבולה למי שהתשובה מחטאיו קשה עליו וכזה של
 כל אופני התשובה וחיוניה אשר בהם נקוה מחילת שטותין בעה

פרק

ואומר בבאור מהות התשובה שטעם התשובה היא
 התקנת האדם לעבודת הכוכא אחר יציאתו ממנה ומט
 וחטאו בה והטבת מה שאבר ממנה אם בעבור סכלותו בלתיים וכענין עבודת
 או שגבר יצרו על סכלו או להתעלמותו ממה שהוא חייב לו לאלהים או כשב
 התחברותו לחברים רעים פתהו וחטא בעבורם וכיוצא בזה כ' עמ' החכם
 כ' אם יפתח חטאים אל תאבה וא' ירא את י' כ' ומלך ועם שונם אל
 תעבר והיציאה מעבודת הכוכא על שני דרכים אם בעז'סת מה שנה
 הכוכא לעשותו והתעלמותו ממנו או בעשות מה שהיה מעשותו וכיון כ'
 להמרות את כוכאו ואם יהיה יציאתו מן העברה בעז'סת מה שנה ה'
 כוכא לעשותו כלבר אופן תשובתו מקצתו יהיה בהשתדלע במעשה העבון וה

והדבוק בגרי התשובה אשר אינו עתיד לבאום כזה השער ואם היתה כזה
 שהזכיר הכותב מעשותו אופן העצת בק' צדו יהיה בהשמרו מחזור אל כל מין ה'
 מעשה ההוא ושישתדל לעשות הפט עם הדבוק בגרי התשובה ותגאיה אשר
 אינו עתיד לבאום בשער הזה כע"ה והרמיון בזה בענינים הטבעיים כאלו
 שחלה אפי' מחמת המזון אם מפני שמשגל לאטל מה שיש בו התמדת בריאו'
 או מפני שאכל מה שהזיקו והפסיד בריאותו וכשיהיה חלון ממישט המזון
 אשר התמיד בו בריאותו אופן חזרתו אל העבונה יהיה בהרבות ממיני ה'
 מזונות הראוים לעכש ער שישוב אל הגבול ושיחזור על ענין הראשון
 הטבעי ינהג במזונות המנהג הטוב ואם יהיה חלון מפני שהתנהג במנהג
 שהזיקו מהמזון אופן בריאותו יהיה בהשמרו מן המזון ההוא והדומה לו
 ולהתנהג במה שהוא הפך מזא ועכש ער שישוב אל הענין הטוב וטאשר
 יבריא אפי' וישמור על הגבול הטוב לעי' אכל מן המאכלים הטובים בין שט
 המאכלים והאמצעים כטת עט המזאם וכבר דמה הכת' השעת במאכל
 הרע ש' טא' איש בשעת ימות האדם האוכל הכוסק תקהינה טעו'.

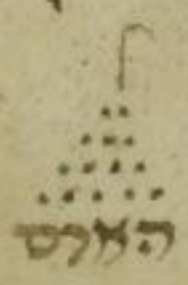
פ"ק

אבל חלקי התשובה הם שלשה אחר מהם הטוב מחמת
 שלא מצא דרך לעבדה וכשהוא מוצא אבר יצרו על שכלו ולא נמשע ממנה
 וטאשר יעלים עשותה יראה גנת מעשהו ויתחרט על מה שעבר בה וזה טב
 בפיהו ולא כלבו ובלגונם לא מעשהו והוא חייב כעש' הכריא יתברך וכו'
 טא' הגבול רצח וטא' המערת פיצים והחלק השני הטוב כלבו וכו'
 איכיון עומד כשכלו כנגד יצרו ומתנהג להכריח נפשו ולהלחם עם תאוותיו
 ער שיטבחה וימענה ממה שיטבחה הכריא ית' לא טעפשו רוצה להטות
 תמיד אל הפך עבודת הכריא ושואפת אל העבירה והוא משתדל לחסום

אותה ופעם תצטוו ופעם ינחמה וזה איך שלם בדרך התשובה שמחייבת
 על הספקה עם עיסור מן העבירות לגמרי כמ' שז' לכן בזאת יספר עין יעקב
 וג' והחלק השלישי אדם שהתעבד בבל תגאי התשובה והגביר שכלו על
 האומץ והתמיד לחשב עם נפשו וירא את בוראו וס' ממע והשיב אל לבו
 גדל חטאו ונענע והכיר גדולת מי שהמרה אותו ועבר על דברו והצב שטתו
 נגד עיניו ולבחו תמיד יתחרט עליהם ומבקש המחילה בהם כל ימי רציין
 עד בא קצו וזה ראוי אצל הבורא להנצל

פרק

אמר המחבר אבל במרה תהיה התשובה מהאדם
 אומר כזה כי תתכן לו אחר הקדמות ידיעתו בעצמה
 דברים הראשון שירע ויגות מעשהו ידיעה ברורה כי אם לא יתברר
 לעזה ויהיה מסתפק או שוגג בלתי מזהיר לא תתכן החרטה ממנו עליו נכ
 ויבקש המחילה בן כמ' שאמ' כי פשע אני ארע וחטאתי נגדי תמיד
 ויהי ענין שירע בחיוב רע מעשהו ונגותו כי אם לא יתברר אצלו כי
 מעשהו רע ומפשע אישן טוב לא יתחרט עליו ולא יקבל תגאי התשובה
 ממנו וריע בן כרין השוגג ואמתלתו רחבה כמ' שאמ' שגאות מי יבין
 והשלישי שירע בחיוב הגמול על מעשהו כי אם לא ידע זה אין ערך
 מכיון אל החרטה אליו וכשיהבד אצלו כי הוא ענין עליו יתחרט אחרון
 ויבקש המחילה כמ' שאמ' כי אחרי טובי נחמתו וג' ואמ' סמך מפתח כשר
 והרביעי שירע שהוא שמוח עליו ונבתב בספר שונתו לא תעבור עליו
 העלמה ולא שכתה ולא הנחה כמ' שז' הלא הוא כמות עמרי חתום כ'
 או צדונית' ואמ' ביד כל אדם יחתום כי אם יחשוב כי הוא מוסקר ואישן
 עמור עליו לא יתחרט ולא יבקש המחילה בן מפני איחור עשאו ערליין
 כמ' שאמ' אשר אין עשה פתגם מעשה הרעה מהרה על סן מלא לב כב

האדם והוא והחמישי שירע באמת כי התשובה אונקן רפואת מרותו וה'
 דרך אל הארוכה מדוע מעשהו נגזת מפעל נעבה יתקן טעמו ויטיב אצות
 כי אם לא יתברר אצל זה יתיאש מכפרת הבורא ית' ומרחמין ולא יבקש
 ממע המחילה על מה שקדם לו מדוע מפעל כו' שאמ' כן אמרום לאמר
 כי פשענו וחטאתינו עלינו נכס אנחנו נמקיס ואיך נחיה' והיתה התשובה
 על זה מהבורא על ידי שבאו חי' אנט' עמ' יי' לה' אם אהפוך במות הרעע
 והטעי' שיחשב עם נפשו כמה שקדם לבורא עליו מן העונות ומה ט'
 קדם לו מה מרותו תמורת ההוראה עליהם ושיסקול עש' העבירה עב'
 ערכותה ועבות גמול הצדקה עם צערה כעולם הזה וכעולם הבא כו' שא'
 רצ' והוי מחשב הפסד מצוה כג' ערה נעט' עבירה כג' הפסדה
 והטעמי' חוזק סבלו להמעט מן הרע אשר הרגיל בו והסכמתו לפור
 מוטע בלבן וכמ' צפ' כו' שאמ' וקרע לבבם ואל כג' יכס' וכהתקדם
 כירור אלה העבירה דברים ברעת החוטא יתכן ממע

התשובה מעונותיו "

פרק

אכל גרי התשובה ארכעה' הראשון החרט'
 על מה שקדם לו מן השעות' והטעי' שינכס'
 ניסור מהם' והטעי' שיתודה בהם ויבקש המחילה עליהם' וה'
 רביעי' שיקבל על נפשו שלא ישוכ' לעשותם בלבן וכמ' צפ' והחרטה
 אות על גגות מעשהו כשטנו כו' ש' מי יודע יטוב' ועמס' והעמיד אחריו
 ברה' ואמ' כמי' עהתמיד על חטאיו אין איש נחם על רשעו' ואנחנו
 חואיס כמה בין כב' אדם כעמראה החוטא לחכירו החרטה על מה שחטא
 לו היא הססה החזקה למחול לו' והעזיבה אות על כירור אמונתו ב'
 גמול וכעש' כו' שאמ' יעזוב רעע דס' ואמ' כמי' עהתמיד על חטאיו

כען בצעו קצפת ואכהו וכמ"ן ערה בין בני אדם כי פאער ימענהמריע
 לחברו מהרע אליו אחר החרטה אם יהיה ראוי למחול לו ולעבור על פשע
 ובקשת המחילה אות על כעשתו ועפלתו לאלהים והתדרונו כעשע סבת
 המחילה לו כמ"ן שא"ן ומורה ועמב ירוחס ונא"ן בהפך זה הע"ן שפט אותך
 על אמריך לא חטאתי ונא"ן מססה פשעו לא יצליח וכמה ערה בין בני אדם
 כי החוטא לחברו כשיטע על ויורה שחטא לו והרע אליו ופק ש ממע המחילה
 והכיר חברו ממע החרטה על מה שקדם לו מן החטא לא יתעבב ממחול לו
 ומעבור על פשע ויסור מה שיש לו כלב מן השירה אבל הקבלה שלח
 יטע אות על ידיעתו ברע מעשהו ואדל חטאו כמ"ן שא"ן אם אין פעלתו לא
 אוסיף ונא"ן אטור לא יושיעו וא"ן ונא"ן בהפך היהפך סטי שרו ונא"ן
 חברותו וא"ן וכמ"ן ערה בין בני אדם שיקבל החוטא לחברו ע"ל
 עצמו שלא יטע להרע לו ויראה החרטה והעמיה ניתרה יהיה זה גאר סב"ן
 המחילה לו והסר האשמה ממע ורחות העשע מעליו וכשיתקבצ כעב
 אלה ארבעה גרים תנאיהם אטר אט עתו לבאים יכפר לו הכורא ע"ל
 ויעבור על פשע ואם יהיה השען ממה שזכ"ר לא ינקה כעכעת סנוד
 ואשת איש מקל הכורא עשעו כעולם הזה ומטיב לו כעולם הבא ויטע סבת
 הצדיקים כמ"ן שא"ן וכו' לכוין אהל ולשכ"ן פשע כיעקב ונא"ן אם תשוב יטע
 אם י"ן א"ל תשוב ונא"ן אם תשוב ואשיך לפנ תעמור

פריה

אבל תנאי גרי התשובה רבים מאד אך אמור מהם
 שזרים תנאים ונבאר בכל גר מגרי התשובה חמשה
 תנאים ובהם יהיה כל גר מגדיריה הארבעה שלם מהם תנאי החרטה
 חמשה הראשון היראה ממהירות עשע הכורא לחוטא על מה שקדם
 לו מן השעת ותחזק בעבור זה חרטתו כמ"ן שא"ן תע לי"ן אלהים כפ"ן

בערם יחשיך וגו' והטעם שכתב לבן והכצע ללהים על מה שהיה ממע
 מן החטא כג' שאם נישבע עמי אשר נקרא שמי עליהם והשלישי ל'
 שעת מלבטו ותבטיטין להראות סימן הכצעה החרטה עליו כדכדיו וב'
 מאכלו וכלל תנועתו כג' שאם על זאת חגרו שקים וגו' ואם ניתבסן ז'
 שקים הארס והבהמה והרכיבי הבב והצעקה והאכל מתחרט על'
 מה שקדם לו מן החטא כג' עז פלג מים ירדו עיט על לא שמדו תורתך
 ואם בין האולם ולמזבח יבט הטהטם משרתי יי' והחמישי שיוכיח
 בטעו ויכלימנה במצטע על מה שהיה מקצרו בחונפת הנרא עליו כמו
 עז וקיע לבבם ואל סגרים ותנאי העיפה גם כן חמשה ה'
 אחר מהם עזיבת כל מה שהזהיר הכורא סימט כג' שאם טעון רע
 ואהבו טוב ואם שומר ידו מעשות כל רע ואם יעזוב רע דרכו
 והטיט עזיבת המותב המביא לירי האיסור כדברים המסופקים אם
 מותרים הם או אסורים כג' שאם על קצת החסידים שהיו פורעים מעב
 מטבעים טעב מעשי המותר מיראתם שער אחר מטערי האיסור וס'
 הסיגם שצו עליהם חל ועשו סייג לתורה והשלישי שתהיה עזיבתו
 העבירות אחר יכלת עליהם והזדמעתם לו לא ימע מעשותם כי אם מד
 מיראת שער הכורא כג' שאם סמר מפחך כשרי וממשפטיך יראתי
 והרכיבי שתהיה עזיבתו העבירות מכשתו מהכורא לא מיראת בני
 אדם ולא לתקוות אותם ולא לבשת מהם ואל יהיה כמי שנכסה ויראי
 יראתם אותי מצות אנשים מעמדה ואם נישע יהואש הישר כעני יי'
 כל ימיו אשר הורהו יהודע הכהן והחמישי עשנת הרע עזיבת ה'
 יאוש ממע שלא יתן אל לב לשעת אליו ויאמר בלבן וכלשונע כג' שאם
 החסיד אם אען פעלת לא אוסיף אכל תנאי בקשת המחילה כג' כן

חמשה · אחר מהם התורות בשענותו ושירבו בעינו וכלבן כן שאם כי רבו
כשענין נגדך · והשיב שיצטרף אותם תמיד נישתמש לעגרו ונכח פניו כן
שאם כי פשע אינו ארע וחטאת נגדי תמיד · והשלטי · שיתעבה ביום וית
ויתפלל כלילה עת שלבן פני ואין לו טורה בעסקי השלם כן שאם קומי רוב
כלילה · ואם עתיד לבאר מעלת תפילת הלילה בעה · והדביע שיתחן אל
האלהים וישפך אלון תמיד לבפר עעדתו ולמחול לו ולקבל תשובתו כן שאם
חטאתו אוריעך ושני לא כפית · ואם על זאת יתפלל כל חסיד אלך לעת
מצוא · והחמישי שיטרח וישתדל להזהיר בני אדם מכמות עבירותיו
ולראם מעשם ולהזכרם משונה מהם כן שאם מי יורע ישוב ונחם ה
אלהים · ואם אלמדה פושעים דוכן · ותעמי הקבלה שלא ישנה לעשות
מה שהזהיר ממנו הברא חמשה כן · האחר עיקר ערכות מהרה
וכלה ומעורבת בעב עבנות מתאחרת קיימת מתמדת זכה מכלי לך
קדרות ולא עבוב ושיטקל בעב מהר סגה אין לו קיימה בצער מתאחר
מתמיד אין לו הפסק כן שאם על הערבות וראיתם נשט לבכם · ואם
על הצער ניצאו וראו בסגרי האשעים · ואם כי הנה היופ סא בנש כתגור
והיו כל זדים וגו' · ואם נזכחה לבם יראי עמי עמט צדקה · וכאשר יתן
החוטא אל לב הדם הזה ראוי לו לקבל עליו שלא ישנה אל חטאו ·
והשיב שיתן אל לבו בא יום המיתה ובראו קוצף עליו על מה שקדם
לו מן הקצר בתובתו כן ש"ל נמי מכלל את יום צאו · וכאשר יטיב
זה אל לבו חייב ליהוא מעשיו ולהסכים עם נפשו שלא ישנה אל מרה ·
שיקצוף מדונש עליו · והשלטי שיתן אל לב הימים אשר נשה בהם
מאחרי אלהיו ולא השגח לעבדות עם התמדת טובותיו עליו בהם כן
שאם כי מעולם עבדתו עולך נתקתי מוסרותיך ותאמרי לא אעבור

שיטקול

ופי לא אשבור לא אקבל עבודתך ולא אכנא בביתך כלן אמר לא אשבור
 בביתך מעשין לעבודך בבית יהוה להיך והרכיב שישיב הגזילות וימל
 מן העבירות וירך מהזקת כל הכנאים כמ שאמ חבנל ישיב רשע גמלה יטלם
 ואמ אם אין בידך הרחיקהו כן אמ תשא פניך ממוס והחמישי שיתך
 אל לבו גדולת הבורא אשר המרה דברו ויסא מקער עבודתו ומסורת תורתו
 ויוכיח את נפשו ויכלימה על זה כמ שאמ הל יי תגמל זאת ואמ האותי
 לא תראו נאס יי וכזה ישלמן גרי התשובה

אמר הקדמנ

פרק
 אמר המחבר אבל אופן ההשגה יהיה לאחר מארבעה
 דברים האחר מחנזק הכרת האדם אל לנהיג וב
 ובחיטת סתמרת טובתו עליו ומה שהוא חייב עליה מעבודתו ושמו
 מצותיו והזהר ממה שהזהיר והוא בעבד הכרח מאדוטנ כשהוא חושב כ
 טוב אשר גמל וישנב אליו לבצנע לבקש ממנו מחילה על מה שקדם לו
 מהמדות וברחו מעבודתו והוא העבד המפיק הדרך הטובה ומכין עתה
 ההצלה ובמנהו אומ אם תשוב יטרא נאס יי אל תשוב לל אם תשוב
 לבצע קודם במ העש אלך אקבל תשובתך ואבחר בך לעבודתי ואם תסיר
 שקוטך מפני ולא תברח מעבודתי ונשבעת בעמי באמת ולבך תשוב באמונ
 יתברכו בך גים וכך יתהלל והתשובה על כל התנאים הוא מה שאמ וא
 והתברט בן גים נבן יתהלל ואמ טובן אלי ואעונה אליכם והשיט
 בעת שיתבאנהו תוסחת הבורא והכלמות על רע מעשיו ומפעלו בן על ידי
 נביא דורו אם יהיה בזמן הנבואה או מתגרת יי הנאמנה או מפ מורה
 לעבודת הלהים אשר הוא טענת הסורא בארץ על כנאיו ואין דוב מן ה
 דורות רק מומט כמ שאמ רל עד עלא כבתה טמשן עלמטה זרחה טמ

שמשו של הנושע תלמידו עב שלח כבתה שמשו שלעל זרחה שמשו שלשמואל
 עב שלח כבתה שמשו שלאיהו זרחה שמשו שלאיטע עב שלח מתכ עקיבה טול
 רביט הקרוט. ועל הדרך הזה ימצא בבל הדורות וכל הארצות לא יחסר קורא
 אל האלים ואל עבודתו ומורה את עירתו. והשכחה כעב טמח מעבודת
 ארונם ופגע עב נאמן לארונם והוכחו על ברחו מאדונם ויעץ אותם לשוב
 אליו והכעוהו שימחול לו והזכרו רוב טובותיו וחסדיו עליו ושכ אליו וישע
 לו. והשלישי כשהוא רואה נסין הכורח וחזק עשו למי שחלק ברכו
 לצאת מעבודתו יוסר בו וישכ אל יי' מיראתו עשו ונקמת החזקה והוא כ
 עב הכורח מאדונם כשישמע מה שהיה בעשו למי שכרח ממנו כמנהו ויום
 בו וישכ מתחן אל ארונם למחול לו ולשלח עשו שט קורס שיטאט העוש
 ועל כן אמר הכתוב ולא תקיא אתם הארץ. והרכיבו כבא עוש הכורח
 עליו במין ממיט הצרות וכיון שהרגיש בו עשר והקיץ משעתו ושכ אל האלה
 מחטאו והוא כעב הכורח מרס אשר שלח אליו מי שייסרע ויעב על ברחו
 מעבודתו וכאשר הגיע אליו ברח אל ארונם מתרה כחטאין ומבקע מחילת
 נסליחם וכבמוהו נאם כבא כשואה פחרכם. אז יקראו עב ולא אענה ווא
 וכהר על חלה את פני יי' וישע מאר. והמצלח השכ אל האלים כפגס
 הראשונים. ותחתיו בהצלחה ובקיטל מי שלח שכ עב שכאתהו תוכחת
 הכורח על ידי עביאין והם הפגס הענים. ותחתיהם בהצלחה ובקיטל
 מי שלח עב שז שחלה הדעה על סכבין. ותחתיו בקבול והחזרה מי שלח
 שכ עב שחל עליו העוש ונתחרט בו והוא הרחוק שכעבים לקבל האלים
 תשובתו ולמחול חטאו עב שישכ אל יי' ויראה מן החרטה והעשיטה
 ובקשת המחילה כלב וכלעווע ותטעותו מה שיחייב בו למחול לו ולקבל
 תשובתו ולעבור על פשעו.

שכ

פרק

אבל מפסירי

התשובה רביס מאר ונבר זכרתי

רובם כמה שקרם מן השעב הזה ומומפסירי עור ההסם על העבירי
 והוא התמורה על עשותה ונאי חור מהנח אותה ולא תתכן תשובה עם
 זה ונבר מאר אין קטנה בעבודות עם ההתמורה ולא גדולה בהם עם
 בקשת המחילה והוא שההתמורה מורה על בזותי הלהים וסכנוא מקל
 כמ צותו והזהרע ומזמן עצמו לעשון וכו מאר והנפא אשר תעשה כד
 דמה כי רב יי' בזה ועל כי ההתמורה על העבירה ואם היא קטנה
 הולבת וגדילה בהתמורה עליה והגדולה כשמבקש בעליה המחילה עליה
 ועכב אותה ליראת הלהים הולבת העץ וחפור ומתמעות עי שתמחה
 מספר ענותיו וינקה ממנה בעליה בתשובה הלא תראה החוט שלמטי ד
 כמה הוא חזק כשיכפל פעמים רבות ונבר ידעת כי עיקרו מחלעט שבת^{ים}
 והוא ריר התלעת ונראה החבל הגדול שלם פינה כשממשעין בן זמן
 ארץ הולך העץ וחסור עב אשר יפסק וישוכ חלעט מכל חלעט וכמו כן
 ענין הקטנות והגדולות שבעבודות עם ההתמורה ובקשת המחילה ועל כן
 דמה אותם הסל כן כמ שאר הני מושכי העין במכל העווא ונבר מאר
 אבל אל תביט לקטנות מה שעשית אך תביט לגדולת מי שחטאת לו ואל
 תשמח בסכלות כן אדם ברע מצפונך וראוי שתאכל לדיעת הברא כמה
 שאתה צוסן והשקפתו על שיתדותיך ונגלותיך ושהוא זוכר אותם לך יום
 ממה שאתה זוכר מפני שאתה תשכח והוא לא יעסח ותתעלב והוא לא
 יתעלב כמ שאר הנה כענה לפני ואר חטאת יהורה כענה בעט סגל
 ומומפסירי עור החמרה אלהעבירה אחר השלמת תנאי התשובה
 ממנה כמ שאר בפעולת הדבר אשר היה אל ירמיהו לשלח איש את עבדו

רב

ושאר הענין ההוא נמספסידה גם כן מי שייחל את נפשו לשוב
 אחרית ימיו וחושב להתרחק מן העבירות לאחר שיגיע אל רצונו וישלים
 תאוות מהם והוא כמדמה את זהו וכן אמרו ז"ל האומ' אחטא נאשוב אין
 מספיקין בידו לעשות תשובה ונתעבחה אשר כתבת בסוף הספר הזה
 נפשי הכיני צורה לבוב ואל תמעטי בעור בחיים חיייתך ניש לא ידך כי
 רב מומן הדרך ואל תאמרי מחר אקח צורה כי פנה היום כי לא תרע
 מה ילך יום ודעי כי תמול לעד לא ישוב וכל אשר פעלת סן שקול וספור
 ותשוב ואל תאמרי מחר אעשה כי יום המות מכל חי מכסה מהר
 עשות בכל יום חוקן כי המות סבל יום ישלח חטו וברקן ואל תתמהמה
 מעשות חוק דבר יום ביומו כי כצפור נודדת מן קינה סן איש נודד
 מוקדמון נמספסירי התשובה גם כן שיהיה העב סב לקצת עונותיו
 ומתמיד על קצתו כי שיצא מן העבירות שביט וכן המקום נישוב מהם
 ואל יצא ממה שיש ביט וכן בני אדם מגזל ואונעה וגובה והדומה
 לזה וכזה שאמר אם און בדרך הרחיקה ואם ז"ל בענין הזה אדם
 שיש בידו עבירה ומתודה ואיט חוזר בן למה הוא דומה למי שתפסא
 ערך בידו אפי' טובל בכל מימות שבעולם לא עלתה לו טבולה זרקו
 מידו עלתה לו טבולה שנ' ומורה ועצב ירוחם ומה שהקדמנו אמר
 ממספסירי השעשים אשר בספר הזה טלם גם כן מספסירים התשובה
 ואיני צריך לענות בשע הזה

פרק

אבל אם ישתנה העב עם הצדיק אומר כי יש
 מן השבים שישתנה אחר התשובה עם הצדיק
 אשר לא תעא ומהם מי שיש לו יתרון על הצדיק ומהם מי שיש לו
 צדיק יתרון עליו אעפ" שטב ופאור החלק הדאשין הוא שיהיה

שיהיה החוטא בקצרו במצות עשה שאין בה כרת כמצות וכלכל וסנכר
 והדומה לזה וכאשר ישוב המקור בהם בלבן וכלשונן וישתדל לעשות אותם
 ולא ישנה לקצרו בהם ימחול על הכורא וישתנה עם הצדיק אשר לא קצר בו
 הם וכפמות זה עמו השב מן החטא כמו שלא חטא ואלו ר"ל עבד עבד
 מצות עשה שאין בה כרת ועשה השונה אינו מן המקומן עד שמוחלן על
 ע"ט שובו אלי ואעננה אליכם והחלק השני והוא שיש לו בן יתרון
 השב על הצדיק באור זה שיהיה השב חטא קטן כמצות לא תעשה שאין
 בה כרת ואחר כך שכ ממה השונה שלימה בכל תגויה וסם עטן לעומת
 ונבו פנץ ומכרש תמיד המחילה עליו ובלם מכרש מתן מהכורא ונבגם בלבן
 המורא מעשיו ושארה נפשו והוא נבגם ועפל לפני הלהים תמיד והיה
 חטאו סכה לבגעתו והשתרעות בפועל חובת הכורא לא יתגאה באומה
 ממעשהו העוב ולא ירבה בגינתו ולא יתבאר בו וישמר בשארית ימיו מן
 המכשול וחוטא זה הוא שיש לו יתרון על הצדיק שלא חטא החטא ההודן
 והדומה לו כי הצדיק אין בעומין בו שלא יתגאה ויגבה לבן נירוס כמעשהו
 וכבר עמו יש חטא שמועיל לשב יותר מכל צדקות הצדיק ויש צדקה ש
 מצדקת לצדיק יותר מכל חטאות השב כשיפנה לבן מן הכניעה ודכך בגאווה
 ובחונף ואהב הטבת כח עמו אחד הצדיקים לתגמירין אלע לא היה לבג
 עין הייתי מסחר עליכם כמה שהוא גדול מן העין ואמרנו על ומה הודין
 גדול מן העין אה להם הגאות והחונף ובשב כמה אה ר"ל במקורש
 שהגלי השונה עמדים צדיקים גמורים אינם עמדים והחלק ה
 שלישי שיהיה השב שובר עבדות גדולות מצות לא תעשה שיש כרת
 מיתה בדי ארס וכדת בדי שמים לחלול השם ועבדת עקר והדומה
 להם מן הגדולות ואחר כך שכ מעשות בהם והשלים תנאי התשובה

וגדריה כי המחילה לא תתכן לע עב שיעסה בעולם הזה כמה שיוכל לסבל
ויטקה מעגותיו וכן אמר רז"ל עבד על מצות לא תעשה שיע בה כרת ומיתת
בית דין נעשה תשובה ייסוריין מאדקיין ומיתה מכפרת עז ופקודת בשבט
פסעם ופגועים עגם וכתב אם יכנס העני הזה לבס עב תמיתין והצדיק
על עב אילע העבורות יש לע יתרון על השב מהם כל ספק

פירוש אבל אם תתכן התשובה מכל חטא אם לא אומר
בתשובת השאלה הזאת כי העטת עט מינס אה

מהם נעטת שכן אדם למקום כלב כחט בלמים והמחשבות הרעות וה
מצוננים הרעם ולאוין שבחונבות הלבבות והרכה מחונבות האברים אשר לא
יחמוס החוטא בהם כי אם נפעו כלב ואין אשמה עלין לא להמרות מצ
מצות להין והמין העט העטת שכן אדם לחכירו והם שיש בהם
ענין מענייני הרעה והחמוס להג אדם או כגפס או כממונס או כזכרם
ומקכץ החוטא חמוס כגפסו בהמרות את להין עם חמוס כט אדם
ומה שיהיה מן העגעות והחטאים בן האדם ללהין כלב תתכן לע התעונ
מהם כעודע בחיים כשיתעורר לקצרו וישתדל לשונב מאשתו אצל כראו
ומן הדין עלין שתהיה התשובה מן העני כמין שחטא בו אם יוכל שחם
יהיה החטא בחונבות הלבבות כלב הרע והמחשבה הרעה והנטייה נרה
קטנה נהשעמה והדומה לזה התשובה מומע ראויה להינת בהטבת הלב
נאהבת הטוב לבג אדם והמחילה להיש (אם יהיה החטא כאנר אמי)
מאיברי הגוף כאכילת מה שאסר הכורא אכילתו והטעילת שהזכיר מהם
ומלל שטרות ומינעדים ושכונעת שקר ראוי שתהיה תשונבתן מומע באונת
ענין וכאנת מין שתהיה חוטא בו עש שחטף הלב כפונה ללהים וכל העני
הזה יתכן לאדם בחייו וכפער שהנא מאריך ימים עם כגור הכרת כשהן

מטון לתשובה ולטהר נשון מעט אצל ברכאו ובבניהו אמר החכם אם חכמי
חכמת לב אצל מה שיהיה מן העונות לזהים ולבט אדם יקטה על
האדם התשובה מהם לבמה שפס מהם שלם ימצא הששוק או שימך
או שמקומו רחוק ומהם שיאכר המיון מיר העשק ואין לא ידו להטיב
העשק לבעליו ומהם שהעשוק שוא לא ימחול לעשק כמה שעשקו
מהזקתו במוט וספרו בגדתו ומהם שלא יכיר העשק את העשוק או
שלא ידע סך המיון אשר עשק כמו שעשק אנשי קריה או אנשי מדינה
ולא הכיר אותם ולא תבדיר אצל מספר המיון שלקח מהם בעל וכחוס
ומהם שעטב המיון האסור בבגדו מן המותר ואיננו קל להוציא אורטו
ממע לא בהספר הנכה חלקים מן המותר כגו שאם ר"ל נזל מריש נטון
בבירה בית שמי אומ' מקעקע כל הכרה טלה ומחזיר מריש לבעליו
וכית הלל אומ' אין לו לא דמי מריש כלב מפני תקנת העכוס ומהם
שתקטה עור התשובה ממע מה שנהגו בג האדם עו שעב לו המעשה
הרע דבק כהדבק המעשים הטכעיים אשר לא יקל להנחם כגו שאם
למדנו לשונם דבר שקר העה עליו וואו היהפוך כנעי עורו נעור מסר
חברותו ומהם שפיכות דמים והדיגת הנקיים בין כפגעה בין בעלית
רכילות כגו שירעת מענין דואג בענין הכהנס אשר גרם לרובם כרכילות
תחילה ופגע בהם אחר כך כגו ש"ל ניסוך דואג האדומי ניפגע הוא בבה"ב
ומהם עור מי שגרים למטר ממון חכירו כרכילות אל מלק אין עליה
לו תשובה ער שירצה את חברו אם במיון אם בפנים ובכפגעה למחול לו
ולשוא חטאו כגו ש"ל ואשר אכלו שאר עמי נעורט מעליהם הפטיטן
ומהם מי שבא על העדה והולך ממנה ממזר כי החרפה לא תמוט והש
והשגת הטעות הזאת אי איפשר לה כגו שאם אינו כי היא זמה והוא עין

פלילי כי אש היא ער אברון תאכל. ואמ' הכת' ב' בגזן כי בעס זרים
לרן. ומהם מי שהרגל לשונם לבזב ולספר בגנות בע אדם ולרר בהם
ואיטען יטול לעמוד על זה מרבן מסנן שאין לו תכלית אצלן וכבר שמה ה'
אנשים אשר דבר בהם והכל שמור עליו כעוב בספר עשיתו. וכן נאמר
ואם בא לראות עומא ידבר לבג יקטץ לו אין לו. ואמ' אם ראית גב ותיכץ
עמו ושאר הענין. והנה השנה הלשון הרע עם הטאון והגנבה. ואמ'
איש ברעהו יתלע. ומהם שחקה התשובה ממנו מי שהדיח בג א'
אדם ברת שכרא להם והכריחם להאמין בה ותעה והתעה וכל אשר
יוסיף העם המאמינים בה יוסיף עונם ויכפל כח שאמ' רז'ל כל המזכה
את הרבים אין חטא בא על ידו וכל המחטיא את הרבים אין מספקין
בדו לעשות תשובה. ואמ' ירבעש חטא והחטיא את הרבים וחט הרבים
תלוי בו שז על חטאות ירבעם בן נבע אשר חטא ואשר החטוא את ישראל
ומטיף כמין הזה מי שאפטר לו לעשות בעוב ולהזהר מן הרע לאנשים
תועים ועבבן מזה ייחול ממונם או יראשם מן כשתע מהנכח אווש ותענ
ולא הנרה אותם הדרך הישרה כח שאמר הוא רשע בעונת ימות וד' מן

מידן אבקש

פרק

אבל אין אופן התחבולה למי שקטטה עליו התשובה
נאמ' בתשובת השאלה הזאת. כי מי שעבר מן
העבדות שיקטה לתקנה באופן התשובה המיוחדת בה אינה נמלעת
מאחר מטט דברים. שתהיה מהעבודות שביטע ובין המקום. או שאל
שתהיה מן העבודות שביטע ובין אדם כח ההונאה והגנבה ומיט הגזל
והחמד והעל ומאי זה מהם שתהיה ותהיה התשובה נמנעת עליו לאחר
מן הפנים שהקדמץ שהתשובה מהם קטה כשיקבל עליו גרי התשובה

עבירה

בכל תגויה אשר נבחר ויכלתו מהם הנרא מיקל עליו תשובתו ועבר לו על
מה ששגג ממנו ונמשג עליו ויעים לו מוצא קרוב מחטאו וירחיב אמתו
בן ואם יהיה מטעם העריות אשר זכרנו כמי שהנולד מאיסור יכיר
בורא את זכרו ואם הוא מצד הונאה וגזל בממונתו יתן לו הל הממון
ויפרעו לחכרו וירצהו וימחול לו ואם הרע לחכרו בגופו ובממונו יכיר
לו הנרא כלבן רצון ואהבה עו ימחול לו כמה שיהיה מחטאו עליו כג
עצמו ברצות יי' דרכו איש גם אויביו יטלים עמו ואם ירחק ממנו העשוק
יזמן הנרא התקבצם יחד עו שיכעב לפגו העשוק וימחול לו ואם לר
ידע האשים העשוקים ומספר הממון אשר עשק יפיק אותו הנרא להוציא
ממונו בתועלת כוללת כבעין גזר וחפור בארות יהע מהם בנ אדם ועשות
בורות כדרכים שאין המים מצויים בהם ומה שדומה לזה מתעלת הה
ההמון עו שיהיה תועלתו כוללת מי שעשק ומי שלא עשק ואם ימות ה
עשוק ישיב הממון לורטיו ואם הזיק לו בגופו או ספר בגנותו יודר
ויתורה על קברו כמה במעמד עשרה בנ אדם ימחל לו ענע כג שאמר
כזל בעינין הזה מולך שזדה בנ אדם נשמר על קברו ואנח חטאת
לי' אפי יעדל ולפל זה שחבלתו בן ואין התשובה נמשעת על החוטא לא
מש מצטנע ותרמית לבן אבל אם יוצא להתקרב אל האלים לר
יסג שער התשובה בפגו ולא ימטעו מהגע אליו מושג אך הוא פותח לו
שער היעדה ומורה אותו הדרכ העונה בחסדו ובחוננו כג שאמ' טוב ויעל
י' על בן יורה חטאים כדרך וכל נבק שותם מעם את יי' אלהיך ומצארת
ונסת כ קרוב אלך הרם מאד וכבר בארתו לך אתי מתובות התשוב
ונלית לך מאופג החזרה מה שיש בן טענה עליך ונפקן בן אמתלגותך
ומה תזמר מחד ללהיך סבלת לא סבלת או תאמר עשית מה שעשית

ה

ואיני יודע ומה תהיה תשובת העאלה הזאת . ומכל ספק נהיה שאולם
הכן התשובה בעוד שאוריכין לך . ודע אחי כי התשובה על זה איננה
יוצאת כי אם ממעשיך לא מדבריך וחשב עם נפשך ויגיע לרצון בראיך
כי לא ישיג הטוב היום לא הממהר אליו . ופרי הקצור החרטה . הקיצה אחי
משנת פתותך וחמול על נפשך שהיא הנבחרת שבפקדונות הנראו אצלך
וכמה ועד מהו הערוב הזה וכבר כלית ימיך ברצון תמותך כאשר יעשה ה'
עבר הרע הלא תשוב לבלות שאר ימיך ברצון ברצון בראיך וכבר ידעת כי
ימי האדם קצרים והשאר כל ספק יותר קצר גם שאר רז"ל היום קצר וה'
מלאכה מרובה . היתה לך אחי רוח יקרה נבחרת כבודת בה השלם הנבזה
הבלה והנחת אחריותך השארת לך . הלא תשא רוחך אל המקום הנבחר
והמשך הרס מקום שלא תעפלה הרוחות העולות אליו לעש . ותמהר בעד
שער התשובה פתח והקבלה . והכפרה מצויה גם שאר דרשו את יי' בהמצ'
קראוהו בהיותו קרוב . מהר אחי ומהר קודם כגא פתוך כי איך בטוח בחיי
יום אחד ועיך לבפשך ענין שיאות לבמוך ויהיה שקול עם שכלך . ומי שרצה
להגיע לרצון בראו יבט מן הפתח הצר שנבטו ממנו החסידים הסובלים
וכלא נקוה הטוב ולא יגיעו לא הממהרים אליו הרצים ערין גם שאר רז"ל
הוי עם כעזר וקל כעזר ורץ כצבי ונביר כמרי לעשות רצון אביך שבטמים
נאמר דוד חשתי ולא התמהמהתי . חשוב עם נפשך ונטש מראיך שתתנהג
עמו במדה שאיך רוצה לבפשך להתנהג בה עם נבוא כמוך כי אתה יודע
כי כשתקצף בעל מעלה קטנה מאשי המלך על נפשך שאיך מתעבב
מהטעם והמתחן אליו למחול לך ולהכשיתך מעשיו עם חלשתו בזה כג'
שכן אם יקצוף עלך הער וכל שכן המלך שתמהר לבקש מחילתו ותחיש ב'
תשובה אליו ולרצות מיראתך מהירות עשיו וכבר ידעת חלשתו מעשורת

דבר בלתי גזרת הכוונת כמ' שאמ' החכם פלג' מים לב מלך ביד יי' אל כל אדם
 יחפץ יטע עם בלתי מלבנות ונתישת ממשלתו והתחלקות לבו וטוהתן בק צדק
 הרבים מקצתם ועבור העטמה וההעלמה עליו ורוב מה שעלם ממנו מן ה'
 הרבים העבדים כל שכן הנשתיים ועם יריעתך כל זה אינך מתאחר לבקש
 ממנו למחול עונך ולמהר אל מה שירצהו ויקבלהו ממך ואיך לא נבגש
 אחי מכודאיט המטיקף על הנשתי והנגלה ממשיות ומחשבותיט אשר
 לא תעבור עליו עכמה ולא העלמה ולא יטריהו דבר מרוב ואין מטעם מדיט
 ואין קץ למלבנות שעה מעליו ונתאחר מהטעם על ומשוב אליו ואין אט יודעם
 עת קצתו והבלית מרת ימיט . נלן היה אדם מזהיר אשתי קדיה או אשתי
 מדינה ויאמר בנ' אדם היו נבנים לענוע לעולם הבא כי איש אחר יפקד
 מכם בתודע הזה ואיש יודע אותה האין מן הדון על כל אחר מהם שיהיה
 שכן למות מיראה שהוא יהיה האיש ההוא ואיך לא נהיה כולנו נבנים על
 ואנחנו רואים כי המות בכל חורט מטלה מספר רב מן החיים הלוא מן הדון
 עליו ששרא מעשנותיט בכל חודש ונחשוב על שנייטט נצדחטט נכית מוע'
 מודשטט קודם עת הצורך אליהם אפי' יום אחד כמ' שאמ' קול טוב ינס אחי
 לפני מיתתך ושאו' בכל עת יהיו נגידך לבטט . בחן בידון שכלך והכחל
 ברור זה כמה שאמה רואה כשיטך כבורי מה שיג' לך זולתך ואל תדחה
 שכלך וכינתך כי כבר נאמ' כי לבורא ית' על עבריו טובות אם יקבלו אותם
 ירחו גם ואם ישיבטם עליו יהיו לעשנות עליהם ואחרת ישובו לעקמה
 והבורא ית' הטיב לך בחכמה בתבונה וברעת טס לך בהם יתרון על זולתך
 הזהר והזהר שלא יטוט לעשה עליך . וכבר העיר אותך אל הדון היערה
 והורה אותך נתיב טובתך לחיילה שלך ולנהלך לאט ולא רצה לך שתתמיד
 על פתותך ותחזיק במיניך ללבט עמך על דרך החסד אשר יאות לך נכח מלע

והחמין על בראיון כה שאה טוב וישר יי על כן יורה חטאים בדרך . וכבר קרא
אותך לאט וכלעזון רבה ואחרת בתעבות והכלמה ואחריתן הזכיר אותך בעצמו
כרי ששגב אליו ותגהר לחזק עביו . יהיה אחי ומהר להאמין אליו ולשמך
בקולו ולרכקה בו וכחך לגפערך מה שכתר לה להיך ורצה לה מה שרצה מושב
ברוך ואל תבאך העצלה להקל בה כי אם תקל בפעך בעיניך אי זה דבר
יהיה שבב אצלך . והמהר כן ישיאך הרהור לבן ויאמר לך עתה אחי .
אורך התעלמותי וחליפות רוב ימיי אשוב אל האלים ואבקע מחילתי .
וראוי שתייב עלין כמה שאמרו בענין הזה וכשגב רשע מרשעתי וכשגב
צדיק מצדקות עב סוף הענין ההוא . וכבר המטייל הקדמונים זר
לאדם שהיו בידו דרכמוט סוף והיה צריך לעבור בנהר גדול וכאשר עמד
על שפת הנהר השליך הדרכמוט ההם בנהר מפני שקנה להפסיק ה
נהר בהם והשליכם כולם חוץ מאחד ששאר בידו ולא נפקו המים ב
עבאדם . וכאשר ראה כן אמר למלת אחר שהיה בנהר קח זה הדרכמוט
שהיה בידו והעבירט בספינתך בנהר ושה המלת כן והצען למפצ ברכמוט
ההוא ששאר בידו מה שלא הצע אליו ככל הדרכמוט שאבג בנהר וכאע
לא אבג לעמומה . וכן בעל התשובה אשר כלב רוב ימיו באלת עבודת
הבורא כשיחזור בתשובה באחרית ימיו ימחול לו הבורא מה שקדם מרע
מעשהו כל ימיו כה שאה כל פשעיו אשר עשה לא יזכרו לו . ואוה ולד
המכונה חטאתו אשר עשה . ואל יכבד עליך אחי העימות אותך לשמיר
עבדיך אשר ארבע ימי התעלמותך ממנה כי לא יחרתך בה מכלע
נפשי והכונג לאמת ואל תבדח ממני והודה לאלהים אשר העיר אותך למה
שלא ידעת . ואל תקח אורך התעלמותי זולתך המעש לך לטענה לך
ולאמתלא כי זה מתרמית היצר ומצדיו לאנשים אשר הכרתם חלעשה

הלאים ישימנו מן הממהרים אלנו והעצים עביו כלב שלם כרחמיך אמר

נְשַׁלֵּם הַשֶּׁעַר
הַשְּׂכֵמִי בַּנְּחֹתָהָלָא

הַשֶּׁעַר הַשְּׂמִינִי
בַחֲשֹׁבֵן הָאָרֶץ עִם נַפְשׁוֹ לֵאלֹהִים

אמר

המחבר מפי שקדם מאמרינו בגדרי התשובה ותנאיה
והיה החשבון עם הנפש מתנאיה ראינו לסמוך לו באור
ענין החשבון עם הנפש כעבור מה שיש בו מענין ההערה לה לומר
שיש בה תקנה כעט העלמים כח שאם דור עה חשבת דרכי ואע"פ
הגל אל עגותיך וראוי לא לבאר מדב החשבון עם הנפש שעה עב"פ
הראשון מה החשבון עם הנפש והשי"ת אם חשבון כל בני אדם שורה
ואם לא והשלישי על מה פשם יהיה חשבון האדם עם נפשו והרביעי
מה תועלת החשבון הזה (החמישי אם האדם חייב למעב עם נפשו ר"ל
המיר אם לא והשישי בגמ' חייב האדם לסמוך בחשבון המעשים

שם הנפש מן

פרק

אכל החשבון עם הנפש הוא העתלות האדם בעשיט
תורתו ועלמנו ב"ט וכן שכל כרי שידע כמה מה שיש
לו ומה שיש עליו מן החובות וכבר הזהירנו על זה הנביא עה באמרו
יודעת היום והשבות אל לבבך כי יי' הוא האלהים ואם דור עה טעמו
וראו כי טוב יי' ואם דע את להי אבך ועבדו ואם אל תהי' פסם

כבוד אין הבין ואח כמי שלא השתלב בעניינם ולא חשב עם נפשו על
עליהם ולא ישיב אל לבן ולא דעת ולא תבונה ואח לא זכרו את יוני ואח
זכרו ימות עליהם ואח מסדתי ימים מקדם ואח מעד דע לגר חנוק

פרק

אבל אם חשבן כל בני אדם שזה אם לא ואח כי התעורר
במה שהשתדלות בני אדם בענייני תורתם ועלמם יתחלק
כפי התחלפות הכרעם ושכלם וזמנת הכנתם וכל אחר מהם אטוה לחשב
עם נפשו במה שהוא חייב בו מעבודת הכרע ית כפי הסדתי בטובת הכרע
הסלולת והמיוחדות כפי שכל נידעתם היום כי לא את שבע אשר לא ידע
ואשר לא ראו כי ענינם החזקות ואח כי טענת הכרע עליכם יותר חזקה
ועצית ממה שהיא על כבוד אשר לא ראו את מופתי הכרע כראותם מפני
שאתם ראיתם אותם בענינם ואתם המיוחדים בטובת הגדולות מלגנייהם
והנבליים ממכות מצרים וקרח ולא הם ועל א כן אתם חייבים בעבודת
עליהם וכן עמי בעמד בני אדם כי מה שחייבים כי יתחלק כפי התחלפות
הכרעם והתחלפות הטובות עליהם ועל האמין לחשב עם נפשו במה ש
הוא חייב לעליוס ית וירקק כפי בתגלית יכלת וכפי השגת ממע ומה
שיגיע אליו כמעשהו ישתדל בו ויטרח ומה שלא יוכל להשיג כמעשהו ישיגו
כדיעה ויתאוהו כפי שאמר דוד אחלי יטע דרכי לעמוד חקיק ואח החזמדם
מזהב ומפס דב ואח והכרע ידיעו בו לזכות והוא חייב לצפת לעשות אשר
תשיג יח ויוכל בהם לשלם מה שיתכן לו מחובת הכרע ואל ירחיב על עצמן
האמתלעות בו ויזלזל בו וינחמו ויתעלם ממע פן יהיה שבר כיום החשבון
הגדול כפי שכל בני אדם יחבל לו

פרק

אבל על כבוד פנים יהיה חשבון תאדם עם נפשו עליהם
ית אומר כי אופני החשבון רבים בעניני המה אך

אבאר מהם שלשים פנים יתבאר מהם שמה שאדם חייב לו לאלהים כשעסק אורח
אל לב ומקבל על נפשו לחטוב בהם ולמטר אדם תמיד . הראשון כשישחול
האדם בשעין עשין ויחטוב בתחילת הווייתו ויצא את מלא מצואה אל מצואה .
והשתקט מאין אל יש ללא יתכן שקדם לו אך חסר אלהים וטוב ונכונ . וידעה
כשכל כו הוא חטוב כשעין ונשא במהרה ומעלה במהסעט מן הכמעות וה
צמח והמעצק יתחייב להורות לבואו ית . וימשל במה משל קרוב . יעלה במחט
במחטבת לו בעת ינקות הטלכתהו אגע במסילה ועבר אדם אחד וראוה .
אותו וחמל עליו ואסף אותה אל ביתו ושפל בגדול עש אשר גדל והטפל היאך
היה חייב לרוץ לרצע וכל אשר יצאהו כו ויציאת ממע . וכמה הוא חייב לו מן
החובות . וכפי הגנת הטרא עליו והספקע בגל עשיוו טיך שיהיה המשכנ
אחר עבודתו וקטלע מצדע . ונבר הוכיח הנבא האומה כשעין הזה באמר
הל' : תגמל זאת עם עבד ולא חסב וגו' . וכאן יחזקא כפרטת ואעצור עלך
ואראך מתבססת במיך ושאר העשין . והעט חטבן האדם עם נפשו
בגדל טובות האלהים עליו . כחטר אט והשלמת צדקתו מייעתו ותבגת אבדו
והוצאתו מכסן אמו כולטת ית . והפנת טרפרקנס למה ואחריו כפי הראוי לו .
וכשישר ח צרט חסר מאלהים עליו . ויחטוב כשעין לו היה חסר בתחילת
ביאותו עשם או ידים או רגלים ויהיה כיטלת אדם לעשותם עש שיהיה אט
שלם בהם היאך תהיה הוראתו לו ושכחו והמעט למצדע והדכקו כעבודתו .
וכפי זה טיך שימטך אחר כוראנו ית אשר תקן אט והטלים אכרין טולט
בתבגית היתקן והתבגן כו שאר זכר נא כי כחומר עשיתע וגו' ושאר ה
עשין . ואם כו אתה קטת כליותי . ואם כו אתה גחתי מכסן . והטלעש
חטבן האדם עם נפשו והשתכלו בגדל טובות הא עליו כפי שהנפולע מן ה
טל וההכרה עם הרבה מרות טובות וחמירות עבודות יש לו בהם יתכן על

החיים שאינם מרורים כ' ש' מלפני מכהמות ארץ ומשך השמים יחכמו
ויחשבו לו היה שום מן הטבל וההכרה והועיל ס' הם אדם כמהן והכר יתן
מה שהוא בן על מה שהיה בן ההיה מספיק לו כל ימי חייו ומדת ימיו להיות
מתמיד בהוראותו ושכחו על זה תחת גמולו כל עין הכורא ית אשר אין קץ
לעונותיו עליהם ולא תבלית לחסרין עמך כ' ש' רבות אתה יי' אלהי (נה)
רביעי חטוב עם נפשו כגורל טובת הלאים עליהם בהעדת אל מה שיש בן
חיותו בשני העולמים בתורה נבחרת נאמנה להסיר ערונם ולבער סכלותם
ולחאר עינו ולהקריב אל רצון אלהי ויתודישן אמתת ברוחן ומה שהוא חייב
לו אשר בן תעלה הצלותם בשני העולמים כ' שאר תורת יי' תמימה
משיבת נפש פיקודי יי' ישרים משמחי לב ויחשב בגפשו לו היות
עצרת חמין אחר שהכיר מעלתו ואחר כך נזכרן לו אדם שהועיל בה הא
היה רואה העתרות ויכלתו מספיקות להטלים הוראותו ושכחו על זה ש
שן הכורא המערב בה והמפיק להכונה והעזר לו עליה והמעט ממנה
שאנו חייבים לו מן ההודאה עליה הוא שנוצץ להקבץ בתורתו ונמחה לקבל
מצותו והזהרתו כ' ש' חטאת ולא התמהמות ואר' מה אהבתי תורתך ואר'
מה נבילצו לחכי אמרתך והחמישי שיחשב עם נפשו בהתאחרן מה
מהבין ספר תורת הלאים ומנחת נפשו מבלתי עמוד על ענינו ואיני
עושה כן בספר שיניעו ממלך אם הוא מסופק בהכנתו מפני הרמות ה
כתובה או המלעת או לעומק ענינו ורקותם והתעכסו נצחות דבריו אבל
היה נותן כל לבו ושכלו בן לעמוד על ענינו והיה מצטער צער גדול עד
שיבין טעמו בן וכשהוא ששה זה לעמוד על ספר אדם נקלה וחלש ועל
סוהו כמה הוא חייב לעשות מכלל זה עד שיבין ספר אלהי אשר הודו
חייו והצלתו כ' שאר כ' הוא חייך ואורך ימך והיאך תורת לעצמך

עלית

אח

אחי להתעלם ממני ולהספק לך ממני מה שהנא קרוב מעשינו ונעלה
מפשוטת ותקל בזולתנו. הלא תראה הסכונך ופחיתותך בדבר הזה. הלא
זה דומה למעשה מי שכתב ונלהי דהבא וכספא נחשא ופחלא וגו'. ונלהא
די שמתך כידה וכל ארחק ליה לא הדרת. והשטי שיחשב בצפון
כשהנא מרגיש במדותיו שהם ענות להמרות הבורא ולהפך בדין ויחשב
בצפון ויעביר על לב כל מה שהשיג בחושיו משרשי העולם נשפץ ופס
ופשוטו ומורכבו ועליוט ותחתוט שכולו עומד בדבר יי' (נשמר ברית יי').
הראה ממני דבר יוצא מקטרי עבודת הבורא. או שמורה רכרו ומיפר
ברית. ולא הייט מעלים במחשבתו שדבר מהם עבר ברית הבורא ושית
טבע. או שהארץ סרה מן האמצע ויצאו מי היס ועברו בגלם נפשו פני
הארץ ההיה אדם שאר על פני הארמה. ויותר נפלא מזה בארצי האדם
לא היו עבדים ברית הבורא באדם ויעחו אבריו הטבעים על התעשה.
או יגעו הנמים מהם. או אם לא היו מגעים אליו החושים שהם שצנוק
הגעו אליו היה חטון נפסר והרכבת טקת וכעלה הנהגתו. והיאך לא
יתבייש האדם לעבור ברית יי'. בעולם שלא עבר ברית להיס בן שחיים
בעבודתו וסכל כל עשייתו והם אי ברין. והדמיון הקרוב בה למלך שצנה
בת אחת מעבדיו להעבור אחד מעריו נהר גדול בתבלית השמירה אכל
מקום ידוע ואינן קצוב. ואחר כך צנה המלך השר לעשות להם בענין
ההוא וכאמן הדוא דברים ידועים. וקיימו העבדים כצו מצות המלך. וה
והתעלם השר ממה שצחו בו המלך להם. נאמר לו אחר מן העבדים
השר המתעלם ממצות המלך הלא תרא שיעשה אחר ממני כמעשיך
ויעבור מצות המלך בשמירותך כמו שעבדת בני ותפול בגור הגורל
הזה ותמות מישה רעה. חזור מעשותך בתשובה וכך שאת המצוילה כ:

המלך כזה אומע שטענעם משמידתך אום תגעלם ממציג עליע' והקייך
מהתעלמותך וחזר מטעותך' ונותה אחי חסוכ אום עבר אחר מאיכריך על
מטת הבגיא כך בהשתמשך בג' הלח אתה יודע כי הכרא התנה בערררע
הנאמנה שיהיה ברשותך ובחפצך כלמה שבעלם אום תעבהן' נשיעבר
עלרעך כשתעבור על דברו' כמו שהוא מכואר בפעטת אום חוקורר:
נחלתה' (השביעי חשבון האדם עם נפשו ללהיו כתנאי העבורת
נשיקבל על עצמע חובות האדונות לבואו' נכב זכרע חונם בשער ה'
שלישי מן הספר הזה ירשע המקש שמה ויחשב עם נפשו עליהם כעת
שיכיר התמדת טובות הכרא עליו בהמיט תעלותיו וחילתע עליו והספיקו
כל הצריך לען המזון תידי' ולא הטחו לגפשו ולא לשאת הסדע בהנהגת
עניינו' והנעיל בבוה ונשאל ונחמה ינהיג בהם עשיטו יודע חובות ללהיו
עליו כ' שאמ' הור עבדך אום הכיע' ונשיכיר העבר מאדוננו סימנ'
טובותיו העורפת בפשו ואפו וכל תגעעותיו ושהוא משקיף עליו תמיד
ויודע נגלותו ונשידנותו ושומר עליו כל תגעעותיו' וקנעד אותם באסוריו ו
ומנשל בהם' נצרת נסיונע וכחיתע כמה שהער לע מהשתמש באכריו
והרעהו מהעברת מחשבותיו ביציו הטובים והרעים ויחשב באסורת ה'
תרה והערותה על מה שיש בו רצון להיו ומה שיקצפמ עליו משתמונ'
כל פאת גפן וטחנות נפשו במה שימצא בו חן בעני אדוננו ויקריבו אל
ויסיד מסך הסכלת בו מעליו וילבש כפות המורא והבנעת ממנו והאהבה ס'
והחספן כמה שהוא רוצה ואז יבואהו הטובות הגדולות והאורים הגדולים
מהלחים כ' שאמ' י' באור פגך יהלמן' ואמ' יאר י' פגע אלך ויחנך
ועקר הכל בהשלימת תנאי העבורת וכיחדו להיו באדונת כלב שלם ונאמן
וכזה תהיה אהבתו בלהיו שלמה ואהבתו להיו כ' שאמ' הכת את' האמת

היום . וי' האמירך היזם . ואה' ולעתך עלין . ואה' נראו כל עמי הארץ כי שם
י' נקרא עליך נראו ממך . והטעם כזה כי בדוע שגדולת העבר ניקר מעלת
אצל בני אדם הם בני גדולת אדוננו בין האדונים וכפי בחירת האמון בו והקר
והקרבתו אותו . ולפי טעם הכבוד ית' גדול ועליון על כל עליונים אצל כל
הגוים כי שאה' כי ממזרח שמש וער מבואו גדול שמי בגוים . והיה הקדוב
אלו מכל העמים והמיוחד בעבודתו מהם עם בני ישראל . היה בזיון שיהיה
מעלתו ותבחרתו על שאר העמים כפי זה . וטעם כי שם י' נקרא עליך
הוא שקראט נש' י' . ועם להים . נסה' י' . ומטרת י' . ועברי י' . נבט
ל' . והדומה לזה ממלת הסגולה והבחירה . אבל נראו ממך הוא לבטור
הצדא ומוראו כי שאה' מי לא ייראך מלך הגוים . נכ' שאה' הסת' במרה
שאע עתידים להגיע אליו מהתקרב אל הצדא והתיחדע בעבודתו . זה
יאה' ל' . אה' . והתחלפות שם אצל הצדא כפי התחלפות מעלתו בקרב
אליו ועברם אותו . על כן חשב אחי עם נפשו על העשין הזה ואל תגרה
בו אחר יצרך ולא תסכים שש תאוותך בהשתמשך במחשבתך ובניטך
ושלך בו . ותן אל לבך השקפת הצדא על חשבונך כי צנוק ותהיה פועק
בו לשמו ותקרקק בו לבבונ' ית' מבשתך מהשקפת עליך בו כי שאה' י'
יודע מחשבת אדם כי המה הכל . והשמי' חשבון האדם עם נפשו
כמה שהוא חייב בו מיחוד לבן לאלהים ית' . נייחור הלב על שני פנים .
אחד מהם ייחור הלב כי יחוד הלא באשר ביארע בתחלת הספר הזה . וה'
שני ייחור הלב בעת שיעשה מאומה ממעשי העולם הבא חומה אנ' רשות
לאלהים לבדו באשר בארע בשער החמישי מן הספר הזה . ומתעני יחור
האלהים שלא יהיה לע' אלהים אלתו ולא ייחס אליו צורה ולא תבנה ולא
תגעה ולא השתקה ולא תאר מתארי הגופים ולא עשין מעשי' העצוב

והמקרה וירע שהוא אחר ואין אחר באחרותו ולא ברא זולתו ולא יוצר
בלעביו ונאר שמונתו הטובים ומדותיו העליונות ומתבא ייחוד הלב
כמעשה לאלהים שלא יטן במעשהו לא לשמו הגדול לא מאהבה בשבח
בג אדם ולא מתקוה להם ולא מיראה אותם ולא למשוך תועלת ולרחוק
נזק בעלמו ובאחיותו כג שאר חזל אל תהיו בעבדים המשמשין ארצ
הרב על מעת לקבל פרס לא הוו בעבדים המשמשין את הרב על מעת על
לקבל פרס וכתן זה אחי כמה שנהגים בו בג אדם באהבתם כג
אורב כשהוא מרצע מאוהב שאין לבו שלם עמו כל שכן הארון מן העב
יקצוף עליו ולא ירצה במעשהו אפי אם ישגל בו ניהיה שלם וגמור ב
נראה אעפ שהאדם מצורך לחברו וצריך לעזרתו קל וחומר הכרא ית
שצורך הכרואים כולם אליו ואין לו צורך אליהם ולא תועלת בהם המש
המשקיף על לבנתם וצפון סודותם איך נרצה לו מעשיותיו כמה שלח
נרצה מהם לחכריתו וריעית עם סכלותם במצפון לבותי עם התרומית
והאין ומעט שלמות לביט עמם וכשמשתכל החכין מאט בענין
הזה יכלם מבשתת מהכרא ית ויתקן מצפון וייחד לבו לאלהים ביחודו
ובעשותו מצוה ממצותיו ותורה מהתורות בהשתגלה נחריצת כג שאמר
דוד דרך מצותך ארוץ כי תחייב לבי והתשיעי חשבון האדם עם
נפשו כמיני מעשי העבודה והשתדלותו בהם למחלקותיהם בהשתדלותו
במעשי מלבן כשהוא מטיל עליו מעשה מן המעשים שיהיו כמעשה
אפו ולא ינח מהשתדלתו ויכלתן מאומה שלא ישימהו בו ואם יהיה
ממעשי הענין והמחשבה והעשה יזמן כל לבו וכינתן נשכלו והכרות לו
השתגל בו ולהרצע אליו ואם בא לשכחו ולהורות לו על טוב שגמלן דון
חסר מעשה עמו בחינז או במפורד או במעב או בעל פה לא ינח מצ

מצחות ומליצת ודרך העברה ומשל נאמת נשקד ממה שיתכן לו לספר עליו
 שלא יזמזמו ניראהו ואלו היה יכול להראותו בכל איבריו ונשתרו ונראהו היה
 עושה ואלו היה יכול להעריך השמים והארץ וכל אשר בהם בהודאיתו ושבחו
 מחפצו שיגיעו טוב מצפונן לו היה עושה זה עם חלשת האדם וזעירותו
 ומהירות כלות ימיו וכפי זה ראוי למשכל שיהיה כמעשה עבודת האלים
 ית' כשהוא עושה מהם מדומה והוא שכל מעשה שהוא לאלים אינו
 נעשה מאחר משלשה חלקים אחר מהם חובות הלבבות בלבד והם שפונן
 לבואם כספר הזה והחלק השני חובות האפות והלבבות יתרו כמין זה
 תפלה ולמור התורה והשבח והתהלה לאלהים ולמור החכמה וצוות בעונב
 והזהיר מן הרע והדומה לזה והחלק השלישי חובות האברים בלבד
 אין ללב בהם שום הצפה לא הצננה לאלהים בתחלת המעשה כסוכה ולעב
 נצבית ומזומה נשמירת השמעות והמונעים והצדקה והדומה לזה ימרה
 שלא יזיק העושה אותם טרוד לטו בזולת מעשהו אך בחובות הלבבות
 חייב לפנות לבן מכל מחשבות העולם וטרדותיו וליחד לבו ומצפונן לאלהים
 לבדו בעת ההיא כג' שאר על אחר הפרטים שהיה אנו מעבילנו לאלהים
 להי יאנו בעבורך בעול ממנו הימנות וראגתי ממך הדחיקה מעבשי הדואר
 וכמה יקבל האלים מעשהו נירצהו וכבמותם יתכן מה שאר לזל מצות
 צינות טוה ואם יתבסק כמעשה מחובות הלבבות והאברים יחדיו
 סתפלה וכעכח לאלהים ית' יפנה גפן מכל מעשי העולם חזה והעולם הב
 ויפנה לבן מכל המחשבות המטרדות אותו מעבין התפלה אחר שיטקה
 עשיו נירחץ מכל הטעפים והלבלענים נירחק מכל כיח רע והדומה לזה
 ואחר כך יעלה על לבו אל מי מטון בתפלתו וממי מבקש כה ומה מדבר
 לפני בראו ממלאת התפלה נעננה ורע כה המלאת תהייה כלעיון

והענין במילות ובלב . והתפלה בגוף . והענין ברוח . וכשיהפלה המתפלל אל
כלשונת לבו טרוד בזנות ענין התפלה ושיה תפלתו יתקבל בלא דוח וקלפה כל לב
מפני שגופו נמצא ובלב כל ענין עתה עתה . וכבר היה אה הכות יתן כ נפש ה
עבד הזה הפניו וכשפניו כבדונו ולבן דחק מאד . ומשלע זה עור לעבר טבא
ארוטו לביתו נצגה צדקתו וכבד כותו לבדו ולעשות כל אורוטו . והלך לו
הוא והתנפך בשמחה ובשוק מעבור אוחו בעצמו ומה שפדל כבדו
ולעשות מה שהיה ראוי לו וקצף עליו ארוטו ולא קבל כבודו ועבודתו והשי
הכל בפניו . וכן המתפלל כשיהיה לבו ומצפונת ריק מענין התפלה לא יקבל
האלהים ממנו תפלת אבריו ותגונת לשונתו . הלא תראה שאם אומרים בספר
תפלתו יהיו לרצון ונמדי פ והקין לבו לפתך . וכשיהיה האדם חושב כש
דבר מרובי העולם במחשבתו או במחשבתו נאחרתן יחשבו תפלתו ויהיו
לבו לפתך הלא זה וזה גדול שיטען שדבר עם לאו כלבו וכמצפונת ולבן
כל ענין . ושאל ממנו אחרת לקבל אותה ולבנות בה ממנו . ורומה הוא למי
שנכר בני אשד צדקה עשה . ואמר רז"ל ימור אדם את עצמו אם יוכל
לפני לבו יהפלה ואם לאו אל יהפלה . ואמר רז"ל לעשר בשעת פטירתו כבלג
מה שדבר בו לעלמדין . וכשאתם מתפללים רצו לפני מי אתם מתפללים
ואם הכת הכן לקראת לאו ישרא . ואמר רז"ל אל תעשה תפלתך קבע לא
רחמים ונתעשים לפני הקב"ה . ועמו בהתענותו על נפשו . ועמו שד
לבנות אל כפיו אל אל בשמים . וראוי לך אחי שתרעב כוונתו ב
תפילה אינה ה אה פלות הנפש אל האלהים וכשעשה לפניו עם דוממות
לבני אדם ושכחה והנדרות לשמו והשלמת כל יחפה גולו . ולפי שהיה
על הנפש למטר כל זה כל חבדו נסדר כדבן הבנות הענינים עריכים
להם רוב כמות בני אדם הנראה חסדו עם כל האלהים ונבעתם בעבור

והם עשינו התפלה על סוד ותקן שתקביל בה הנפש פני בוראה ולא תבט
 בהתגבלה ויראה ממנה כמדה מעשינו התפלה כלבה הכעשה והשפלות
 לאלהים ולפי שהיתה מחשבת הלב מתהפכת הרבה ואין לה קימה למהירות
 עבר ההורים על הנפש היה קשה על הנפש לסוד עשינו התפלה מעבדה
 תקן אותם הנותן במלים מתוקנים יסודם האדם כלשונם מפני שמחשבת
 הנפש הולכת אחר המאמר ונמשכת אל הדבור והיתה התפלה מלים ועשינו
 והמלות צריכות אל הענין והענין אינו צריך אל הדבור כשאפשר לסודן
 בלב אשר הוא עקר טענתו ועליו משען מעמדתו הלא תראה מה שאמרנו
 דליל כשתהחוק בעל קרי מהרהר בלב ואינו מסך לא לפשה ולא לאחירה
 והתירו לקצו בענין התפלה כמלה קצרה על כן תקן אחי הענין בלבן
 והשוהו עם דבורך וטון בהם טנה אחת לאלהים ופנה אפק מכל תנועתך
 וקשור חושך ורעיוןך מהתעסק ברוב מדברי העולם עם התפלה והקשה
 במה שאותה עשה למלך כשאתה מתעסק בהוראתו ושכחו וספור טובות
 עם סכלותו באצטונך כל שכן הבורא ית המסקיף על גלגלך וצפונך ועת
 ועתך ועדך ומן התמימה שהתפלה אצלך אמונת הבורא ופקדונך כי
 מסר בידך עשינה ונתנה ברשותך לא יסקיף עליה זולתו ולגא תתפלל אנה
 כמ שצוה הבורא ית יצאת ידי חובת האמנה ויקבלה ממך הבורא ואם
 לא תהיה נאמן בה כלבך וכלשונך תהיה בחיבת הקולטנים מונע באמונתו
 ואם הכת בהם כי דור תהפכות המה כנס לא אמן הם ואם באנשי ה
 אמונת הטהגים בהם כמשפטם ופרינהם עיני כגומט ארץ נגד ואם
 יעשה מחובות האפות מאומה כסונה וכלגלב ושאר מה שמכרם בחלק
 הזה חייב להקדים טנת הלב לאלהים קודם שיעשה כרי שיהיה שורש
 מעשהו לשמע לאמת הבורא לגדלו ולרוממו ולהודות לו ולשבחו על גדלו

טובותיו ורוב חסדיו עליו ויגעה אלקיך ובעלה בתחלת המעשה ובאמצע
ובאמצעותו ובסופו יראה מהלך וחפץ כמה שיגיע לרצונו ויחייק מקצת
כח שאר דוד עה לעשות רצונו להי חפצתי וישא נפשו בזה אל ההקשה
אשר קדמתי בתחלת הפעם האלה מרוב האלף ניהיה על לבו תמיד ויאז
ימצא חריצת מאסיו למעשה העבונה כענה כח שהקדמתו מרובי דוד
עה חשבתו רובו ואשיבה רגלו אל שוחקו חשתי ולא התמהמהתי
והשירי חשבון הארס עם נפשו בהקפת הכרית על נראהו ונשתחו
ושהוא רואה אותו וזוכר כל מעשיו ומה שעבר על לבו מן המחשבות
הטובות והרעות ניהיה מסתור מלבו ומשתכל לתקן נגלהו ונשתחו לאלהים
ית' וימעל בזה לו היה מעקיף עליו ארס ושומר תגעותיו תביר העבון
היה לו לעשות רוב שהוא מואס הארס ההוא כל עכן שיהיה כראון הה
מעקיף עליו כמה הוא חייב להכלם ולהתבגשע לפניו ולהזהר מהמדות
ולמהר לעבורתם ולסבות רצונו ואהבתו ונעור כ מן הירוע אצלנו
שאין מתקשטים במתור מה שטבל עליו מן המלבגשים כצדקתם לקראת
מלביע ושדיו ורגולו דודיץ מפני שהם מעקיפים על גלגליו כח שאין כ
אין לבוא אל שער המלך בלבגש עק ואח' וישלח פדעה ויקרא אל יוסף
נירצוהו מן הכור ויגלה ויחלק שמלותיו וכפי זה אין חייבים להתקשט
בעבורת הלהים כראון ונשתרע לאלהים מפני העקפתם עליהם בעורה
תביר ולאן הייט מעלים בלבגש כ העקפת המלכים על חשתי ממעט
בהעקפתם על הנראה מאופיע לא הייט מתעבבים לקשט מצפונתו
כרצונו ממע' הלא תראה כ רוב כח ארס אין עלת השתלם ללאוד
החכמות וללארס לא להתגור בהם אצל המלכים בלב' וכן בהרבה מ'
מעגיני התורות כ עם הארץ על דת מלבג' והכנורא ית ראוי לעניות

ויותר חובה עלינו להתקטט בעבודתו כי צפונם וכלבבות וכאמרים לה שקט
 עליהם וראותו אותם תמיד לא יטרידנו דבר מדבר כי שאר הכתובים
 חוקר לב וכוון בליות ואם בכל מקום ענין יי' ענין יי' הנה משונעים
 בכל הארץ ואם הכתוב ענין היראה מה שקפת הכבוד אל תבהל על פך
 ולבך אל ימהר להוציא דבר ואם יי' משמים השקיף על בני ארם וטעם
 יהיה הענין הזה שב אל רעין המאמין תמיד ויחשוב המאמין תמיד עם
 נפשו עליו יהיה הכבוד ית נמצא שם כל צפונם יראהו בעין שכלו יהיה ירא
 אותו תמיד ומרומו וכוון במעשיו וחוקר פעליו בהנהגת כריאותו המעיל
 על גבולתו ורוממותו וחכמתו ויכלתו וטעם יתמיד על זה יטח הכבוד
 לו מעצבו וירגע לבו מסחרו ויפתח לו שער ידיעתו ויגלה לו סודות חכמתו
 וישים עינו על הדרכתו והנהגתו ולא יטח לו לעצמו וליכלתו כי שאר סוף
 במזמור יי' רופע לא אחסר ער סופו יהיה במדרגה העליונה ממדרגת
 החסידים וכמעלה הרמה מעשגות הצדיקים ויראה מאין שן וישמע מכל
 אמן וידבר בלי לשון וירגע בענינים מכלת חושים וישער בהם מכלגרי
 הקטה איטו קץ במאונלה מעשינו ולא כחור ענין יותר מענין מלה ש'
 כח הכבוד תגה רענו כרעון הכבוד ואהבתו באהבתו והפאה אצל זה
 שאהב לו והעמאס לו מה שאמאס לו נבגוהו אה החכם אשרי ארם
 שומע לי לשקר על רלעותי ינס ינס ואם כי מוצא מצא חיים ויפק רעון
 מה' והאחר עשר חשבון הארם עם נפשו על מה שעבר מימיו
 אם התעסק בהם בעבודת להיז או בעבודת יסו' וימשל טהה כולו המלך
 נתן לו ממון להוציאו בפנים מאופני הוצאותינו והמאירו שלא יוצא מהם
 מאומה כזולתם והוריעו כי יחשב אותנו עליו בבגות שנתנו ולאו ימחול לו
 מלנו מאומה האין מן המריזות לו שחשב עם נפשו בסוף כל חורש מ'

מיאשי הטנה לרעת מה שהלך מן הממון וכמה הוציאן ויהיה נהר כשאר
הממון וכשאר הזמן קודם שיפגעהו החשבון פתאום והוא איך יודע מה שיש
עו נמה שיש עליו ועל הרמיון הזה אחי צריך שתפקוד את נפשך אם תוכל
כבלינס מימין ותחשב עמה על עבודת האלהים שהיא חובה עליך כן ואם ה'
תעלמות מזה כמה שער מימין אין פחות משיתחשב עם נפשך כמה ששאר
מהם ואל תשלק אחרי העלמה בהעלמה ומדונך ההנהגה כהנהגה כן אין לפני
להיך העלמה ולא הנהגה ולא שפחה וכבר נראה כי הימים מגלות כתב בהם
מה שתחפץ שיזכר לבם ואם אלתהיו כסוס כפר אין הכן ונאמר נמי שאין
זמן התעלמותם גם שיהיה זריקה כן והוא לא ידע והטנים עשר חשבון
הארס עם נפשו בעת המית לבן נחריצות על העולם ככל השתדלות ותבלידת
תבולותינו נסוף יבלע וישקול נגמה בזות כענייני אחריות ושורת מעבודת
להיו ואז ימצא מחשבת כענייני עלמון הרמה שבמחשבות ותחלתו כן ה'
עליונה שבתחלות כן לא יספיק לעמית קנייני מאומה אך היא כמא כר'
אשר תסיף עבד היא מוסיפה להבה וכל לבן וכינת מושכים אליו ינס
ולילה איש חושב לחוב לא מי שיעמרהו עליו ולא ריע נאמן לא המאשר
אליו ויסבה לעתות אצור המסחרים ועתו מכירתם וטפה ענייני העשר
וחוקר על יוקר הסחורות וזילותם ועלותם וירידתם ככל קצני הארץ ולא
יעבדו מלבד ברבים החוקים חוס ולא קוד ולא סער הים ולא ארך הדרך
במזכות אך כל זה לתקנתו שיגיע אל תבלית ואין תבלית לע ואפטר שתהיה
ישמע לריק ולא יעלה בידו כי אם הצע הארץ והערח והשמל ואם יגיע אל
קצת מה שקופ שחא לא יהיה לע אמע כי אם שאירתו והנהגתו והצעתו מן
הכענים נע שיהיה לבי ענקר לע כן אם כמיון כמ' עז כחזי ימיו יעמכט'
אן לאחר מות כמ' עז נעמכט לאחדים חילם וכבר הזהירנו החכם מן ה'

החריצות וההשתדלה להרבות באמון כ' שז' אל תהגב להעשיר מביטך חרל' .
 וספר המורה הנמצא בנ באמרו התעבך עשך בנ' איש' . והורע החכם האחר וזעזע
 אותם על השתדלותם בענין המצן והספק בלב באמרו יגע ספק כ' תאבד
 מעריך וטוב לך . וכן שאל החסיד מלהיו לתת לו מן המצון די ספקו . ולהרחיק
 ממנו העשיר המביא אל המותרים . והריש המכח אל אגדת המוסר והתערה
 באמרו עתם שאלת מעמך . דע נשעך אל תתן לו א' העריפני לחס חקי . נש
 נשאר העבין . וכמהו מצאע ישקב אטע ענה שאל מלהיו ספקו באמרו נתן
 לי לחס לחל נבג לבגש . הלא תקיץ אחי ותראה חסרון מה שחזרת עליו
 ומהרת אליו להעמיד אפך על ענייני ע' אשר לא תתמיד לך חזרתו ט' אם זמן
 מועט לא יסרד ממנו עבר ולא ימלט מסעב בעוד התחברותך עמו . אם ישמע
 יחלה . ואם ירעב יחלו . ואם תלבישט יותר מצרם יקוץ . ואם תעחהו ד'
 ערוס יטער . ועוד שהנהגתו בביאותו וחליו נחיו ומותג אינה ברצונך
 ולא ברשותך כ' הכל להנהגת כדאך ית' . ואיה יתרון נפשך על אפך ומעלת
 עולמה על עולמו . ועליתה מירידתו . ורוחמתה מגשמותו . ועמידתה מרז'
 מחלפתו וקיומה מהפסרו . נפשיטותה מהרכבתו . והקות עצמה מעביו .
 והכנתה מכהמותו . וקבולה המדות העונות מקבלה המענות . ואם אתה
 טהר בחריצות הזאת וההשתדלה הזאת בתקנת אפך עם פחיתותו וזגרתו
 ועם חלשתך מהזיקו והושלע כמה אתה חייב שיתעבה בן מן החריצות
 וההשתדלה בתקנת נפשך החשוכה השוארת לך אשר צנוית להנהיג ענייני
 ולעבין בתקוניה בתקנת החכמות והביעות כ' שאומ' חמת קנה נאל תמכר .
 קנה חכמה קנה בינה . ואמ' קנה חכמה מה טוב מחרוץ וא' . ואומ' כן דעה
 חכמה לעפער . ואומ' אם חכמת חכמת לך . כלמה שהקטינים הדוחטים הם
 שלך לא ישלל אותם ממך זולתך כאשר יקה סקטינים האפיים . ראה אחי

מה בין שני הדברים ומה בין שני הענינים . ושה ויחית . עלמך והשתלשלה
שאתה צריך לו לאחריהך ואל תאמר ימצא^ו מה שימצא הכסיל כי אתה נתבע
כפי הסדרך ועשך יותר חזק . והחשפן על התעלמותך יותר מרוקדך . ומה
תמויך על דבר שאין לך בו זכות . ותעז דעתך על טענה שהיא עליך ולא לך
והמאה בהטלגית העשן הזה יאריך . נדי לך מאט שהעדרותך עליו והנריתך
אליו . וכפי תבונתך השתבל דברי והסן דמיונה וחקור עליהם בספר תורת
האלהים ודברי לזל יראה לך ביהודים וכן הכתוב והמוטבל והמקובל בעה .
והעלטה עשר חשפן האדם עם נפשו על יתדן חכמתו על מעשהו
ותוספת הסרתו על העתדלתו בעצמות הכנרא והועת יבלתו על מה שהוא
מעלם מחוכות הכנרא על טובותו עליו . וימשל בזה עם עתך לו אדוננו
ארמה לזרוע וטן לו הזרוע כפי צדן וזרע קצתה והוציא שאר הזרוע ב
צרכו וטאטד פקד ארוע את הארמה מצאה בלתי ארועה . וכשטאל על
זה הורה בקצרו כענינה וחשב עמו על מה שאה כי ארע מן הזרע ב
ארמה ופקד הנזרע ממנה וחשב מה שעלה מן עד תבלית ותבעו כשאר
הזרע ותייב לפוע עם מה שהיתה הארמה עשה ובל מרונה וטבלה
דעתו . וכן אחי אנו לך לחשב עם נפשו על מה שחשך הכנרא מה בעתך
אומן ואת תודע ומה עתך לך מן היכולת והכח לפיכך מה שאתה חייב
לו ועשה בזה בגיה שיצא אל ובל המעשה ממך . ויראה לך כי אתה טבל
בבל זה וכא עליו לרי חשפן כל טק עת המטך הטובות אלך מאת הכנרא
וראוי לך להשתל בבל סחך ותנרח ככל יבלתך לפיכך ולהטות מעשיך
לחכמתך . והסרתך עם השתלגתך . והותג כל טחך לעשות כפי חכמתך .
ואל תתנהג במוותגי עלמך פן תלגה לשלם חוכות תורתך . שהל ית טן ל
לזרם מן הכס כפי צרכו לעלמך ולתודע ומי שהוציא ממך מאומה במוותגי^ו

אער יתכן לעמוד מולתם יפקדע בעת הצורך אליו כוכבים הצריכים ואל
 תגלה עצמך בלג ואלו ודמה לע העצמי למעלה כן נכח מן הממין והחכמה
 הייתה משלם כל מה שאנו חייב מן העבודה לברוא ית'. והדומה לזה מן הדברי
 כי הם דברי כזבים יתענה מי שיתגלה עצמו בהם ויפול מי שישען עליהם
 וזאת היא הגולה שכתובת בעלי המענק אשר זכרתי לך בשם הממון. ה
 השמר לך פן תקחנה לעשה לך ולא תתגלה כי אתה כזה ככל חונת שישען
 בה וכבר ידעת שאיננה מצלת אותך מן העושה כמו שאמר על העב לך
 יבוא לעב כי יגור לאלו נפשו כי ידעב ונמצא ישלם שכרתי. אנוף ש
 דחקו נראה וצרכו הביאו לקחת ממון אחרים לא על כזה מן העושה וה
 תשלומי כפל כל שכן שאר החטאים על כן שים לך האריכות הזה לשל
 בעור שתוכל לפרוע מה שאתה חייב כן לברוא יום יום. ואל תאחר מעשי
 יומך למחרתך פן יבב עליך לפרע אם תגיע למחרת ותהיה מאשיין.
 וקשה מזה אם יבוא קצת ותצר עליך האמתגא ותפסק טענתך כי העולם
 כעוין שיתקבץ ואחר יפיר. ומי שסחר והדויה שמה. ומי שהפסיד הד
 התחרע. ועל כן אמר החכם וזכור את בראתך כמי במורותך וה
 והארכנה שור חשפן האדם עם נפשו בעת ההסע ושוות נפשו אל
 וכלת רוחו אל כל מי שעושה מימך כמו כן מ' שאר כמים הפנים לפני
 כן לב האדם לאדם. כל שכן אם יהיה האיש ההוא שר או נגיד. ויותר
 מאד כשיראה מימך אות על מה מהקדמך והכמתך ושהוא מטיב אליו
 ועשה שמו חסד לבעל צורך אליו שלא יטרדע דבר מאהבתו ולא יטח
 מכלתו לנפשו מאומה אכל יוצאה כלה כמצותו ועבודתו ויתעב כנפשו
 וממנו ופניו כצווע. וכפון ששעה זה לברוא חלש כמנוע. כמה אנ
 חייבים מכלל זה לברואים ית אשר חוריעה העבוא כי הוא אנהב אותך

כח' שאח' לא מרובכם מכל העמים וגו' כי מאהבת יי' אתכם נעם לה שהול
שהוליעם בזה דאיע אותות אהבת אונתן ועזרתם לן חרשים גם יטנם שם
הקרובת והבטוח לן כל דור כח' שאח' ומח' גם זאת בהיותם בארץ אויבהם
נאח' כי עבדים אנתם וכעבודתי לן עמכם להיות ומה שלמת הענין הזה כי
מן הידוע אצלנו שמי שהיה ריע אבותיך ואבות אבותיך אנתם חייבים לומר
לך את האהבה כבבנך ואהבת כח' שאח' החסם רעך וריע אפיך אל תעמוד
והכר את ית' מזכור לך כרית אבותיך והשגחות עליהם כעבדים ולהזכיר כרית
עמהם כח' שאח' ומשמח את העבועה והדמה כזה וכל תבטח נפשיע עליך
ותמך על חסדך ותגוע לאהבתך ולהדבק כעבודתך לפני הלאהים שסך שיחם
כמה טוביך עבה וערפיך קשה ואמונתיך מעשה וכמה את קשים להמטך
אחר האמת לך אהבת אבותיך ואבות אבותיך נאמר וכל לאהבת הכור
והשגחות עליו נגמול וכל כעבוד הכשחת והקרבת לך שעה וכל לעול
טוב אתם ורכחם נעוין שזמיע וכל כעבוד כראו אותם והנהגת הטוב
לך נבוע הקץ אחי מן השינה הזאת וכל מעל לבך את מסך יצך אשר
נשך עליך עי שהכיל כונן וכך אור שכלך כעבוע אשר יארוג על מאור
הכית וכאשר יתמיד יעבה ניסאם עי שימנע חגעת אור השמש אל הכית
וכתחילת אריגתו הוא חלעש ורק עי מאור וכל אשר יתמיד הדבר יחמק ויע
יעבה נימנע אור השמש מעבור כן ומהגוע אל הכית וכן מעשה היצר
בלבך יהיה ככתחילת ענינו חלעש נאמר לך ימנען מהאות האמתות ואם
תגוע כן כעת חזיח ותגלהו מעל לבך יקל עליך הדבר ואם תקל כן ור
ותעלה מימך יחמק מעשהו וימנע אור שכלך ממך ויקטה לעלות מעל
הכרתך על פן מהר לה טול אונת נפשו והעזר סלהים לרחות מעליך וטרח
והשתדל תאור כח' החכמה ותראה אמת הדברים כענין לבך וטבר

משל קדמונת ע"ה מעשה היצר באדם במשלים וחלקים מן הכתוב באמר
 ויבוא הלך לאיש העשיר ואחר כך קדמו אורח ואחר כך קדמו איש ואיש אשר
 האיש אשר לא הלך בגנות רשעים ואחר כך עמך ואחר כך ישב והדומה לזה
 הרבה חשב עם נפשו אחי על זה והדומה לו והכריח אותה על מה שיש
 בו הצלחה כי כבר אמר החכם במתעלמים מהשתכל אנשי רע לא יבין
 מטפט והחמשה עשר חשבון האדם עם נפשו בהזמנתו מזונות
 קודם הצורך אליהם ואיננו יודע אם ישמור נוחיה עד שת עיהנה מהם
 וכן כשהוא צריך לגבול בדרך החוקה מזמן ענייני הליטת קודם לכן בימים
 ויעיין כמה שהוא שובר במקום שהנח הנלך אליו מן המסחרים ואחר כך
 כמה שירכב וכמה שינעו מן הצרה ובחברה נפמחנת אשר יחנה בהם
 בדרך והדומה לזה נאמן יודע כמה עמך לע הנוח בזה ולא באריכות
 ימיו ועל הדרך הזה אחי אע חייבים להיות נבונים למועד ולהזמן לדרך
 הרחוקה אל השעלם האחר אשר אין לנו מברח ממנו ולא מעם מפגש נלחט
 בצדה וכמה שנפגש בנבואים יום החשבון הגדול שאם עלה הכתוב הש
 יום בא בוער כדור ואיך טעלם והנשיעה מתמדת וההשתקה תגירה
 והדרך ארוך והמרחק חזק ומרוע לא שמע אל לביע לזכר אחריות
 ולא חשבנו על הצרה לבית מועדיע התעסקנו בעולם הכלה והנחמנו
 קיים וכמדוני גופיץ ושכחנו מדני שכלע וכעצרת דועידיע נעמנו
 עבודת יוצריע ושכחנו את תאוותע ולא עברנו את להיע הה למכנה
 הזאת כמה היא כוללת ולעצרות הזאת כמה היא חזקה כג שאמ הפת
 כי טח מראות נעניהם מהשכל לבנתם נאמר שכחו ולא יין וה
 והעשה עשר חשבון האדם עם נפשו על ארך זמן עמך בעל
 ויעלה על לב קרבת קט ונחא המות אליו בגעת שהוא רואה מיתגט שאר

החיים פתאום ממרר ומזולת מבל הקדמות ידיעה בדבר ולא רוח ולא מושג ירוע
שיהיה בטוח מהיוותו כן איש מיעבב בבל חודש מחרשי הענה ולא כנס מיעות
החורט ולא בשעה משעת היום ואישן בא בימי הזקנה מבלג הישישור
הכבוד והעשרות והילדות והיעקות אך הוא קורא את החיים בבל זמן וכבל עת
ובל מקום וימשל בזה כלו המלך הפקיד אכלו פקדון ולא קרב לעזמן להשכח
נצחו שיהיה מספה על בבל עת סי שלא ילך למקום אחר נעיהיה נמצא ערת
שיבקהו המלך היתכן על אשר ממקום המלך בעד שהפקדון בידו ניש מה
ממשל במי עליו חוב בל זמן קצב והוא מספה עליו בבל עת לא העמ נפשו
עג שיפרענ וכאשר יחשוב האדם עם נפשו על אורך עמידתו בעולם ויחמר
כי קהל מחכירין נפע אל העולם האחר קורס ממנו בעת שהיתה תקנות
חזקה לחברת העולם ולא ראה לפשו יתען שיחייב לו התאחרו מהם יקצ
תחלתו בעולם וינעיל לאחריהו ויחשוב בצידתו לעת נפיעתו ויחשוב עם נפ
נפשו קורס יום החשבון ואח אחר מן החכמי מי שקרס המות לפניו את
עצמו ואח החכם לב חכמים כבית אכל ואח עוב ללבית אל בית אכל
מלבב אל בית מטה באשר הוא סוף של האדם ואח יין אל לב לל מי שלב
מי כלו המבין המבד ואח אדם להכל רמה והשכנה עמד השל
השכנות בעת שחנה נפשו לחברת בני אדם ולהשתעשע בהם במשגרת
הכריות והפרידה מיטת אדם וכרוע חברת סויליהם מבל חזק שיכאון
לכן ומשעת חברתם מועדי הדברים ואשר נחמו נלבול אונן אין ערך
אליו ואח החכם כרוב דמים לא יחול פשע ואח אחר החכם אכזר
מועד דסיך נחסום מועד לשונך ורבי בבט אדם והזכר רעותיהם וספר
בגנות ואח הכסב בענין הזה תשכ באחין ועב והחכם נדמי עקר וכזה
אח הוות סקובה ואח הקטבת ואשמע לאן ידמו נעבנות העקר

שיש

והשנת שנה הכורא עליהם כי לא יקה יי . ואח אחר מן החסידים התורה
 התורה לנו לישבע בשם הכורא באמת . ואח אישכם שלא תישמעו כי לדת
 באמת ולא בעקר אמרו היך און לנו . והאונה והליצנות וכמות קצת הינעמם
 והשתוק שיהם . וכבד ייחוד סדרהקה הענין הזה שער כספר הזה מוזר
 שער הכנעה והערך יראת הלאים מלבב בעת הווערבן עם בני ארם נשיחת
 עניהם עם מיעוץ ההדלה מהקתם כמאונן ודברים כי . והחונק ואהבת
 קצת העם להתגאות להם ולהתגבל אצלם במה שהוא יודע ובמה שאינו
 יודע ממיני החסמות והמשעשעים . ומהם חינוכ הצוני בטיוב וההזהרה מן ה
 דבר אשר נטע המרא עלינו באמצע הוכח תוכיח את עמיתך . ואחת חייבים
 להזהיר מן הדבר בעלטה דברים . אחד מהם כבאיעת היד כי עשה פנים
 כדבר זמרי וכזכר . והשני למחות ברמים כי עשה משה כאמרו לרשע
 למה תבה רעך . והשלישי בלב כי עומד דוך שחתי קהל מדעים וגו'
 ואם יוכל למחות הנעשים עבב ימחה שאין עמי הארץ נמלטים מן הקטר
 וכאשר תתבונן בעלה משלך חובת הצוני בטיוב וההזהרה מן הדבר כי ספק
 והוא דבר קשה לך יים מצויע ולהעלים חובתן כי שאם רזל העבירה אם יש
 סגור הזה מי שמקבל תפסחה . ואח קצתם העבירה אם יש בגור הזה מי ז
 עש להוכיח . ומהם הפסד העשה וחסרון הסרת העכל בחברתם ורעותם
 והתלמד דוע מדותם כי שאם החסם ורועה כפילים ירוע . ועל כן אמרו רזל
 שיהת הילדים וישיבת כנפית שלעמי הארץ מוצאים את הארם מן העולם
 וכלל שלרוב כי רוב העברות לא יגמרו לא בשטם כי הזנות ורוע מעד
 ומתן נשבעת עקר ועבות עקר וכל העבירות שיהיו כלעון לא יגמרו אל
 בחובה וכהווערב עם בני ארם . וכל הכבירות והפרידה מיני הארם סבת
 ההכלה מכל מה שחברע מן העבירות והיא מהחזק שבדמים המביאים אל

ז' ט' און

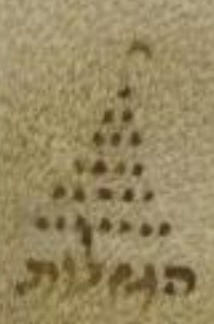
המוח הטובת וכבר נזכר כי עמוד בר אהבת הכריות ובחירת היחידות
על כן השמר אחי סן ישאך היצר ויפה בעצך החכרה והתענובת עם בני אדם
ויסיתך לבסוף בעת היחירות והכריות להם ואחר כך השמר סן יטעה אותך
מעיון לבן כי בחברת החכמים הצרעם את האלהים נאת תורתם והתערב עם גרול
בני אדם העבר ענין הכריות והנחת מעלת היחידות אך היא הכריות ה
גמורה והיחירות השלמה ובחברת אנשי החסד והתורה מעלות רבות יתרוצת
על מעלות היחודות יאריך ספורם ואם החכם הולך את חכמים יחכם וגו'
ואם הע אמן ושמע רבי חכמים וגו' ואם במי שלא התחבר עם אנשי
החסד לא יאהב לך הוסח על וגו' ואם דל קטן לרשעים דע להם ורע לעולם
ולצדיקים טוב להם וטוב לעולם אביר לרשעים הנאה להם והנאה לעולם
ולצדיקים רע להם ורע לעולם ואם יהי ביתך בית וועב לחכמים והני מיתאבן
בעטר רגליהם והני ענתה בצמח את רביהם ואם הכת אמ עבדו יראי
איש אל רעהו ויקטב יי' וישמע והשמונה עשר חשבת עם נפשו
בעת גבהותה והתגלה ורוחק מאנויה בעולם הזה והוא שיתבונן ערב בין
העליונים והתחתונים ויתבאר על קטנתו וזעירותו בין יצירות האלהים שבי
שכארתו בענין הזה בשער הששי מן הספר הזה וישתבל אחר כך במה
שחלק הכורא מן הגבולה לאדם שהשליטן במיני החיים והצמחים והמוצאים
במה שאר תגשילתו במעשי ידיו ושהנדיע חקי תורתו והעמידו על כל מה
שיש בו תקנת מסורות עליון העולם הזה ותחמע והרים מעלתו בעברו
ובהורותו לבראו ובראו אליו בצרות וכענותו בעת המיטקות וכחורו כן נעלחו
אל כרואיו ומסרו אליו סנדנתו וברתו והראות המופתים על ידיו עם מה שיאך
ספרו מן הטובות הנסתרות והנראות הגופיות והרוחניות והכסלות ורה
מיוחדות חסד וטובה עליו והשתבל אחי כמה ערבן נקלה וענין נבזה

כחזר

וכמה גדלך כדומך עם מה שאינך צריך לך וגדל צרכך אל השגחתך והנהגתך
 וחוס על השגחה המשעלה הזאת אשר עשך בה והמעלה הזאת שהרימך אלך
 בעולם הזה והגמול הגדול אשר צפך לך בעולם הבא והרסקך בעבודתך
 ובהודאתך ואל כימך מה ששאר הכרח בו כמה שצרכי לך מחסריו ועו
 נטובותיו להתגאות בענייך ולהתגדל בפעך ולהתרום בחסר הכרח עליך
 ותחשוב כי מן הדין הוא לך ושאתה ראוי לגיאות לך כמוהו אבל הרסק ב
 כניעה וכעאה וכשפלות שאתה ראוי לה שאתה באמת על ערך בריאות
 הכרח ית כמו שחייב בן העבר החלש הנבזה הנקלה כשישאר אדונתו מעלתו
 וישימנו עם אשוי סגולת חסד ממנו עליו מכמות נפשו והיותה בעיניו בעת
 הדאשון קורס שיגביר ארוש חסדו עליו ואל יתגדל לפניו ולא יגבה לבו כמה
 שהגיע אליו מן הגולה והיקר ואל יבקש ממנו משאלו דרך רגילות אך יעזוב
 עניו אליו ויכחח עליו ועל טובו ואמר על אחר מן הצדיקים שהיה אומר
 אחר הפילתו לה לא שאני לעמוד לפני סכלי בפחיתות ערבי ומעט ידיעת
 בגדלך ודוממותך כי אתה רם ושאר נאם נבזה ונקלה וקטן משארל ממך
 ומקדוה אלך שם והלל וקדש ושמך המקדוש בקולות המלאכים השלונטם
 הקדושים אבל שאני על זה מה שדוממת בצונתך אונת לקדוה אלך וה
 והרשית לבנת לעמך העליון כפי הכרת אונת ידיעתו כבונך עם הראות
 עבודתי לך ושפלות לפניך ואתה ירד תקנתו ואופג הנהגתו ולא הודעתך
 בצרכי להעיר אונת עליהם לא שארית בחסרונ אלך ובטחונתך ואם
 משאל מ ממך בסגלות מה שאינך טוב לי ואבקש ממך מה שאין בתקנת
 בחירתך העלונה טובה מבחירתו וכבר הנחתי כל עשיית אל גאדתך הקיימת
 והנהגתך העלונה כה שאם דוד עבד יי לא גבה לבו ולא רמו עיני ולא ה
 הלבתי בגדולות ובפלאות ממנו אם לא שנית ודוממת נפשי בגמול עלי

בגדל

אמו כעמול עלי עשי והתענה עמו חטבנו עם נפשו בהצלת הברוא
אותו מפני העולם וסדנתו ומיט חלי בני אדם בן ואופני המאורעים והמצוקי
למחוסר ורעב צמא וקור נחוס נסמי המנות והחיות הדעות והצדעת נטווח
הרעת ומיע כעול ההרגעות ומה שרומה לזה עם ידיעת שהוא ראוי להם
ומחויב בהם על מה שקדמו לו מן הענות והחטאים לפני הברוא ונאדל מה
שעבר מהמרות את להיו ועמנו הנראות נשבתו וכמותו כגברו נסורו מעמול
והנחת התעוה וההוראה לפני הלהים מארך זמן מריו עם התארת טובותו
לו והגירות חסדו עליו כעיסתבל המשכל כמה נחטב בזה שמשנה בן כה
ברא את בני אדם ומה שספרנו מן הפעלים בעולם הזה ובהצלת מהם
והמלטן מהמהם יש מה שהוא ראוי להם יגדל שבתו על עונת הלהים עליו
וימהר אל התעוה ולבקעת המחילה על מה שקדם לו מן הענות והחטאים
אשר הסתורם הברוא עליו זמן ארוך נידון להרסק בעצמות הפרא לראיה
מהם ולחנות אותם כמ שאה והיה אם שזע תשמע בקול יי' להיך ואמ
והסיר יי' ממך כל חלי ואמ אחר מחסידע ראו שאין עזר ממית לא תעז
ממית ואמ דור עב על שחל נפתח תרונך תבאם כפיר נתען כי כחשק
ואפגהו והעשירים חטבנו עם נפשו אם יהיה לו ממון בפנים
שקנה ממנו ובאופני הוצאות והוצאת חובות הברוא ממנו ופמע חובות
בני אדם כמו שהוא חייב בן ממנו נאל יתטבנו מעמר עליו כלב נידע
כי הוא אצל בני הסקדון ישאר כל עת שירצה הברוא בידו ואחריו יפ
ישקידע אצל אחר בעת שירצה וכאשר יחשב בעל הממון בפשו זה
לח יפחד מפני המון עליו ואם ישאר ביד הממון יודה הברוא ניעמל
ואם יאבר ממנו יסבל דיט וירצה בגזרות ניקל טענין להעומש בן נל
הוציון בעצמות הל ולעשות הטוב ממנו ולהחזיר האמעת ולהשיב

הגלות ולא יחמוך אדם באמונתו ולא יכזה עבד לעבדו ויהיה מן החזקות ש
בפינות המרת הטובות ודחיית המגנות כג' שאמ' כב' את יי' מהונך
ומראשית תבואתך ואת מלכה יי' חונן רב והאחר נעשירי חטבת
עם נפשו על מה שיש ביכלתו ממעשה העבודה ולהתגלגל ולהתמיד עשרה
וירוך ויחרץ לעשותה עד שתשוב לו למהג' ואחר כך יאמר להוסיף על מה
שיש ביכלתו מן הידיעה והמעשה כלב ומסנן נאמן וכשיתמיד על זה ימצא
ע הכורא בקשותיו ויפתח לו שערי ידעתי ויחזק שכלו ואיוריו לעמוד במצות
אשר למעלה ביכלתו מדרגה אחר מדרגה כג' שאמ' אני יי' אלהיך מלמדך
להושל מרדכיך בדרך הלך והדמיין בזה במלאכות והלמוד כי הלמד מלמד
בהתחלה יעשה מחלקיה כפי כוונתו ופחות ממה שביכלתו ופאשר תחזק
הכונן ויתמיד עליה יורהו הכורא שרשי המלאכה וכלליה ומילך מהם תולדות
שלא למד מחולתו מבני אדם וכן כלמוד כי בעל חכמת העינור לא יוכל
ללמד תלמידיו השער המחשב בתחלת עיניו אבל מלמד אותו השער ה
מוכנה המצויד כצדן בצרות הרשומות אשר סרר אונסו אקלודם בספר
שחבר בשער וכשיכין אותו תלמיד היטב ויחסוך לעמוד על תולדותו בהשת
והרצות יורהו הכורא השער המחשב ויתכן כלל מדעו ויוכל להוציא ממנו
צרות מופלאות ומלאכה דקה כמעט שתזמה לעבואה הבאה מאת הלהים
וכן כשאר החכמות כי התלמיד ימצא כלב כשהוא משתל בחכמה כרך
עליו רוחו אין בבו אדם להועיל כג' ולמה אמרו רז"ל חכם ערף מביא
נאמ' ליהוא אכן רוח היא באנש' ועל ההקטה הזאת ראוי לך אחי שתבין
כי רוב העינין המטין במצות שהם בגופים וכאברים הוא להעיר על המצות
אשר תהייה בלבבות ובמצפונם מפני שעליהם משען העבודה והם שורש
התורה שז' את יי' אלהיך תרא' ואומ' כי קרוב אלך הרב מאד כפיך וכלבך

לעשותו . ואם מה יי' להיך עונאל מעמך . ומפני שהיה זה למעלה מסכר
הארץ ולא יתכן לו ער שיפד מרוב תאוותיו הבהמיות ניכריח טבעו ויקטור
תעשיתו העביר אונע הכורא בגופו ובאבריו כמה שיש ביכלתו עב שיקל עליו
לעמוד בהם . ופאטר ישתדל בהם המאמין בלבבו וכאצטונט ויגיע מהם כפי
יכלתו יפתח לו האלהים עזר המעלות הרחטנות ויגיע מהם אל מה שלמעלה
מיכלתו ויעבור הכורא ית בגופו ובגופו נבג אהו ונבגתו כמ' שאמ' דוד ע"ה
לבי וכצרי ירגו אל ל' חי . וכבר מושג זה לעולם שעווע אילעת ונבט שרע
שרעיהם ונקה הארמה מן הקוצים והעשבים והעקה אונס סגת הצר
ורמן אותם ואחרכן הוא מיחל הפרנות מאת הלהים ית' ואם יתעלם מעבד
ומשין עליהם לא יהיה ראוי לו עיתן לו הכורא מהם פרי . וכן כעל מעשה ה'
עברה אם ישתדל לניחור ויחרץ לעשות מה שיש ביכלתו יעזרהו הלה' לעשות
מה שהוא למעלה מיכלתו אשר הוא הפרי העלין והטובה העבדת מאת ה'
להים על סגולתו ואנשי אהבתו כעלם הזה כמ' שאמ' ר"ל כל המקיים אררת
התורה מעט סופו לקיימה מעשיר . ואם התכם כי לאדם שטוב לפעו . ואם
ר"ל תורה מבואה לדי מעשה . מעשה מטא לדי זהירות . זהירות מבואה
לדי זהירות . זהירות מבואה לדי פרישות . פרישות מבואה לדי נקיית נקיות
מבואה לדי טהרה . טהרה מבואה לדי חסידות . וחסידות גדולה מעלם שז'
אז דברת בתמן לחסידין וגו' . ואם יתעלם כמה שיש ביכלתו ויקל כמה שיש
בבחו יתרחק עמדת הלהים ואמצת ממנו כמ' שז' רחוק מדעשים יי' . ואם
כי אם שענוטכם היו מבדילים וגו' . והטעם ונעזרים חטונע עם
נפשו על התעבת עם נפשו כמ' אדם בתקנת העלם . מחריעה נקצרה נמק'
ומאכר . והעג'טס שעזרים בהם קנת כמ' אדם פקצתם על יטוב העלם
שיאהב להם מה שיאהב לעפשו מהם . וישגת להם מה שיטעא לה מהם .

ויחמול עליהם וידחה מהם כפי יכולת מה שיזיקם כפי שנת ואהבת לרעך כמוך
 וימשל כמה כאלו אנשים הלבו אל ארץ החוקה כדרך שקוב ויש להם ללען כפי
 במחשבת רבים ויש להם בהמות רבות טענות במשפחות וגולגת והאנשים
 במתי מעט ולכל אחד מהם בהמות רבות שהוא צריך לשען ולפזוק אונתם
 כעניים ואם יעזרו איש את אחיו לשען ולפזוק ויהיה חפצם בשלום הסלולה
 ולהקל מעליהם ושיהיו שנים בעמד ובפנינו טענה יגיע על הטוב שבעינינו
 ואם יחלק לבס ונח יסכמו לעצה אחת וישתדל כל אחד מהם לעמד לעצמו
 ילחם רכס ומן הפנים האלה אחי כבד השלם על יונעכיו ועבולה עליהם
 עבודתו וטרחו מפני שרצו להתייחד כל אחד מהם בתלפון בן וכבודו מחקו
 ממנו ומפני שרצו ממנו יותר מחקם ונקטו בן אשר לא להם משעם השעם
 חקם ממנו ולא המצא להם חלקם בן על כן אינם מיוצרים ממנו ואין אחד בהם
 שאינ מתרעם בן וכמה עליו כן כקטן בן מותר המחיה ומשעם הוא די הסל
 לא לאחר הטורח הגדול והיגיעה הרבה וכלו היה מספיק להם די ספקס ותהיה
 השתדלם שיהיה לתועלת כלם ויהיו שנים בעינינו הם היו מנצחים שעלם ו
 ומגיעים אל יותר מחפצם בן ולא די להם שאין עמרים זה כמה על שלום
 לא מחלישים קצתם את קצתם נשור כל אחד מהם על חברו ומרפה כמו עד
 שלא יגיע אחד מהם אל בקשתו ולא ישיג תאוותו על כן השתדל אחי לקטרת
 רעים נאמנים ואוהבים רכס יהיו לך לעזר על גזרותך ועל עולמך בהיות לך
 שלם שיהם ומצפונך זך להם ושיהיו חכמים עליך כפועך כשומעך ידך מי
 שהוא ראוי לזה מהם ואל תפקיד סודך לא אצל סגלת הסגולה מהם כלבד
 כפי שאם בן סודו רכס יהיו דורשי שלומך וזה סודך לאחר מאלף ואם החסם
 עמן נקטרת יטאח לב ומתק דיעזו מעצת נפש וחסלעה נעמרים ר
 בחינה ככל מה שיש בעולם מקטני הכריאנות וגדולתהם ומעלת המורכב בן

ומדרגות הכרואים בתחתונן ועליונן ותבנות הגלגלים ותועעת השמש והירח
והכוכבים העמרים וההולכים וירירת הגזמים ושכיבת הדוחות ויצאת הילק
מן הרחמים ומי שהוא יותר נפלא מזה יותר רק יותר נראה יותר נסתר
מפלאי הכורא יונ המורים על תמימות חכמתו ויכלתו והנהגתו הטובה
נחננתו הכללת ורחמיו ורוב הטגחתו על הכרואים ואל ישיאך רוב ראותך
אותם ואורך רגליתך בהם על עזיבת התמה מהם והכחינה בהם ותהיה
קורמת ידעך אותם מחייבת שתקל בהם בעבור שהיית רגלם ואם
ימצא על הדרך הזה ענין העשרים במה שהם רואים ומעירים כן ימצא
רוב עמי הארץ והרבה מחשובי בני אדם על הענין הזה והוא שהם
תמיהים מרוב שרואים אותו ולא הרגילו לראותו כקדושת השמש והירח
והכרקים והרעמים והזקנות והסערה והרוח למה נאיים תמיהים מתפעל
הגלגלים וסוכס כשמש וכוכב וכוכבים נצאת השמש וכוכב וירירת
הגזמים ושכיבת הדוחות והרוח למה ממה שהוא נמצא אצלם ורואים
אותו תדיר וכן יתמהו כשרואים הים ואליו נסעז רוב החיות אשר בו
ולא יתמהו מהלך הנהרות והגרת המים מן המעינות לילה נימס לא יטחו
ולא יעמדו והרבה במה על כן ראוי לך לבחון בכל מה שכתב הכורא ית
מה שהיית רגלם ומה שלא היית רגלם נבמה שהיית נבמה שלא ראית
ואל ישיאך סלגותך מה שכתב בענין כעשרותך בתחלת ראותך אותם
שתגזוק להיבונם ולבחון בהם טענת חזקת הסתך וכך לבך והגעת בינתך
כשאתה גבול אך הכע אליהם והסתגל בהם כלן לא ראית כמותם ודמה
בפעך כלן היית סתום עינים קורם הסתך אותם ואחר כך פקחת עיניך וראית
אותם והסתם הלא תראה אחי כי הסביל בעור וכאשר יוכל יהיה בענין
מי שפקחו עיניו וראה כמ שאמר הכתב על אדם נחנה ותפקחנה עיניו שיהיה

וכבר ידענו כי עיניהם היו פקוחות קודם לכן . ואל תתעלם מטעם שנתקור
 אותה ותחפש על סבלותיה ואף תראה מאמותה העינים ותביר מפלגותי
 הנראות מה שארכה סבלותך בן ועיוןך ממנו . כן שאם אחר מן ה
 חכמים לבנת החכמים יש להם עינים רואות מה שאינם רואים הפתאים
 כן שאם הכת' הוא תרעו הוא תשמעו . (הארבעה ועשרים שתחשוב
 עם נבאך ותתבונה על כל ענין שתישכ אצלה מעשיית ידיעת הלאה ותורתך
 ודברי הראשונים וחירות החכמים ועשיית התפלות אשר ידעת מעת נביותך
 וכוונת ימי גדולך ולמורך תחלה . כי צדק העינים הדקים צ' אצל מי . שהכרתו
 חלטה אינם כצורתם אצל מי . שהכרתו חזקה . וכל אשר תסיף הכרת האדם
 יוסיף כירור בעיניו על כן אל תעז דעתך על מה שצטייד כלבך כותחלת
 למורך מן העינים המסופקים (הסכרות העמוקות . אבל ראוי לך להתחיל
 בעת חזק שכלך וסכרותך לעיין בספר תורת הלאים וספרי נבואיו כמי ש'
 לא למד מהם ספר ומדגל עבאך לפי שם ולבארם ולהתבונן במילותם ולשונם
 ומה שסבלות מן העינים ומה שיש מהם בפשונם ומה שאיך בפשונם
 ומה שיש מהם נראה ומה שהנא מהם נסתר . ומה שהקשה נמצאת בן
 ומה שאין הקשה נמצאת בן . וכן תעשה בתפלות וכתב שחזות מה שתגל
 במילותם ומגמות עשייתם כרי שהיה בעת שיתבר בהם לפני אלהיך יודע
 מה שמוציא לשונך מן המלעת ומה שמבקש לבך בענין . ואל תנהג בכל
 זה כמנהג ימי הפנות שתאמר מן המלעת כלעזובך מה שיזדמן לך ועל אי
 זה דרך שיזדמן ואיך יודע הענין וכבר קדם לא בענין הזה מה שיש בן
 די . וכן תעשה ברמי . החכמים והקבלה שותבונן בהם ותריעם למנות ואל
 תעז דעתך על מה שנתברר אצלך בתחילת למורך . אבל תבע עליו ארבע
 נבאך כמי שמתחיל בן ומה שיתברר אצלך תזכר ותתיישב בן . ומרה

שמסתפק בברוח תקור עליו מחכמי דורך טלח כדרך החקירה הראשונה. אז
יראה לך מסור התורה וסודות החכמים מה שאי אפשר להשיג מצד לימוד ה-
מלמדים אותך בתחלת שיעורך. ואל תח תשיאך הגאווה שתחשוב שהכרתך לא
הוסיפה על מה שהיתה עליו מעורך. ושמיה שעבר ברעך בעת השערים
לא יתכן להשתנות אצלך ולהיות נבדל אצל רעך כי זה משמע היצר לך שיה
עיר על אותך מעיין ומחקור על אמתת העשירים נידמה בעיניך עאתה חסם
גמור ולא תחסר מאומה ממה שאתה צריך לו כח שאם החסם חסם עכל ב-
שיעור מעטנה משיבו טעם. ואם ראית חסם בעיניו תקוה לבסיל ממע
ואם החסם עינו בראשו לל שהוא משתבל בתחילת שיעור נמה שהוא כן מ-
מענייני עלמו ויעדתו ופוקד אונתו ומבין הטוב והרע מיפשו כמה שעבר לו
ניסיון להחזיק בטוב ויטוב מן הרע. והסיל מתעלם מכל זה סמי שהולך ב-
אפילת הלילה כדרך ארוכה לא יביט אל מה שעבר. ואם יחזיר פניו לא יתבאר
אלו אך כל רשע אל מה שיש לפניו ועל זה אמר והסיל סחוטך הולך. ואם
נידעתי את שיש יתרון לחכמה מן הסכלות טתרון האור מן החשך.
והחמשה נשערים שיתשוב עם נפשו על מה ששקע בה מאהבת העולם
הזה והגברת תאוותיה על אהבת העולם הבא וישתדל להוציא מאהבת העולם
הזה מלבן ולהגביר אהבת העולם הבא שגיה בה שדבול באחרית שט העולם
נמה שיהיה סוף ענין כשט המעשטם וישתדל להרחיק אהבת העולם הזה
מלבן ולקיים טר אהבת העולם תמיד. וכבר אמר אמר החכמים כמעור ל-
יתחברו בגל אחר המים והאש כן לא תתחבר כלב המאמין אהבת העולם
הזה ואהבת העולם הבא. ואמרו העולם הזה והעולם הבא כשטו צדקת
כאשר תרצה האחת מהם תקציף השנית. וכן אמר נפשו ואסך צדיקות
הנהגה ומחשבה נחזוק הנפש ומקונו יהיה בהרעה במסורים ובחכמות. ול

ולהתהיך כרכי חפיה ולגמרה המדות הטובות ולמעט אותה מתאוותיה ה
 בהיות אכל חמוק ומן ותקונה שתפקדע במיני המאכלים הטובים הערכים
 והמטקים הראויים למזג והרחיבה במים העוים ולהרעש עליו תמיד בתעשלה
 וצרכיו ואם תהיה מחטבתך על תקון ומן ותשים כל העגמותך עליו תתעלם
 מתקנת נפשך וכן אם תהיה מחטבתך להחיות את נפשך בהטגותך עליה
 תתעלם מהיכבה מעשיית ומן הזריזות שתגבור את נפשך הקימת לך
 על ומן הכלה ושתפקדנה ותרגיש עליה ואל תקצר בעשייתם הצרכים מאד
 למן ותגביר עליו ותחליטהו ותהיה זאת סיבה לחלשת עטתם אכלתן למן
 המזון אשר ישמירט על ענייט ומן לגבשך מן החכמות והמוסרים יותר מיכ
 מיכלתה וכן אם תתחכם אל תהי צדיק הרבה נאל תתחכם יותר ואם טוב
 אשר תאחז בזה וגם מזה אל תגח יריך לל אל תפליג כרכי הצדיקים ה
 פודעים מן העולם ותעבור את נתיבות פן תעוים וכן אל תפליג כרכי
 הרשעים המנסרים את העולם ותלמד תאגתם יותר מן הזמני העשור למתקן
 ולעולמך פן תמות בלא עתך לל מות הנפש בגבור התאוה עליה בטבעה
 בים התענוגים הגופניים אך אחז את הדרך השזה והחזיק באחריתך נאל
 תג עלמך כי ממע תקח לך צדה לעולם הקימה ומקום המטחה כמ' ע' א'
 לל העולם הזה חומה לפיראור לפע העולם הבא התקן עצמך בפרומות
 כרי שתכנס לעריקלן וכן היא דרך החסידים הראשונים הידאים את הלהי
 ומה שאמ' אל תתחכם יותר ולא אמ' ואל תהי סכל יותר מפע שיט לחמרה
 אצלת גבול ידוע לא יתכן לעבור אותו והוא על מין ממיני החכ' שימטסן
 לעבודת הלהים ולשמור מצותיו ולהראות חכמות ויכלת מות לע נתייכים
 אנתט לחקור עלן כ' ע' א' הן יראת יי' היא חכמה ואם תחלת חכמה
 יראת יי' ורעת קרופים בנה לל ורעת הלהים ואם ראשית חכמה יראת

יראת יי'. ואז הן ברבר יי' מאסן נחמנות מה להם. וכל מה שהנא מן החכמה
על זולת הדרך אשר זכרנו אסור לעינין בה ולחקור עליה ועל כן אמר ואל תתח^ס
יותר. אך הסבלות וההוללות הזהיר ממשש ועל כן אמר ואל תהי סבל ולא אמ^ר
יותר. מפני שמעשה מפסיד הדבה מעלות מדות כמ' שאמ' זכוכי מות יבאיש
יבוע שמן חקח יקר מחכמה ומכבוד סבלות מעט. והעשה נשאים
חטונט עש נפשו כשהוא שומר כמצות המלך ויירא מעשאו אם יעבור על
מצותו. ולא ירגיש למצות אהיו ולא יירא מעשאו בעבורו על מצותיו. ואיך
לא יתבונן בעטלו מה בין שתי המצות ויכיר מה בין שני העניינים. ויבין חלש
המלך לקיים גזרותיו והתאחדו מהפיל העשש בן וחקון מהטקיף עליו ועודתו
כנפשו ממנו. וכבר אמ' החכם ירא את יי' כב' ומלך. ואמ' נהם כנפיד אימת
מלך. ואיך לא יתבייש המטכיל מלהיו שגזרתו קיימת המטקיף עליו תמיד
ולת תערידהו ממנו טרדה. ולא ימעשן ממנו מושע. ולא יירא ולא יסחק מע
מעשאו וימדהו והוא יודע שמטקיף עליו ורואה נגלהו ונשמרו ולא יחזר אליו
בתשובה על מה שקדם לו. ויאמ' כמה ארך המדות את רבנו והתמיר
סתו עלי. אבקע מחילתו קודם שיעברט בעולם הזה או יענע בעולם האמ
והוא מה שאמ' דור עה רשע כמנה אפן בל ידוע אין אלהים כל מזמותו.
והטכנה נשאים חטונט האדם עש נפשו כעזובא עליו רעה כנפס
או כממוט או כנפין מעניינו ויקבל הטל מלהיו בשמחה ויסכל סכל דונה
בין הלהים ולא סכל מתקנף על גזרותו. כמ' שאמ' (חכמת לוי) המסתיר
פניו מפני יעקב וקניתי לו. ואל יהיה כמי שז עליו והיה כ' ירעב והתקנף
וקלל בעלבו ופלהיו ופנה למעלה. ורע אחי כ' העשר נפישות טערה
המקום את אסדהם אכיע לא הייט משבחים לו נעמדו בהם על שיהיה
מקבל הטל מלהיו כרצון וכעוב לבב כמ' שאמ' ומצאת את לבן נאמן לפני

ויוצאי מצרים לא נתחייב להאשימם ולהוכיחם במרוב לא על התקצפם ועל
 היה לבם טוב עם להים ועם שבאו כמ' שאמ' ויפתנהו בפייהם ובלשונם יחזק
 לו ולבם לא נאן עיניו וגו' . ופגש' רבות היו מדאיים מרדס בלהים והפרדת
 בריתו כאשר תמצאם בכל עשין מתאנים לעוב מצרים והדומ' לזה . והסכל
 הטוב מזה טובה . והסכל שטעונו מוכרח בו אין לו עבר עליו ולא מחילה בו .
 השתבל אחי מה בין שני הסכלים והתבונן ההפך שיש בין שני העשויים .
 וחלוק עשין הסכל כנפשו לשלשה חלקים . הסכל על עבודת האלהים . והסכל
 על המדות . והסכל על פגעי העולם . וזה החלק השלישי נחלק לשני חלקי .
 והוא הסכל על מה שחסר . או על העדר דבר אהוב . ואי זה מהם שיהיה .
 יכול שתתחייב בו על דרך השעש' ומחלן בו מעשך . או שיהיה התחלה מן
 האלהים לך על דרך השפיץ והמבחן נידה בזה עברך הכורא ויגיל וגמולך
 עליו . ועל אי זה מהם שיהיה מאלה השני פגם ראוי שתקבל מה שיבואך
 ממות האלהים מהם כדען ובקבל טוב כמ' שאמ' דור ענה כל ארמות יי' חסד
 ואמת לגר צרי בדיע . כי הדעה הסאה עליך אם היא לגמול עונך הוא אמת
 ואם היא התחלה מאת האלהים לתת תמונתה הגמול הטוב על סכלך השפיון .
 הוא חסד . ואינה יוצאת מחסר ואמת . ואם תטיב להשתבל בעשויים האלה
 כלך יהיה אחרית סכלך טוב והגמול עליו מוכרח . על כן אלתעלם אחי לפקוד
 מחטבתך ושמיר בפעוץ הזה ואז יחזק סכלך לאלהים ויקל מעליך הדעות על
 לבך צעו הדעה ומרידות הסכל ויורה על רצון הטוב בקצרת האלהים והתעל'
 בו וכטחונך עליו כמ' שאמ' כגו'ו ויאמץ לבבם כל המיתלים ליי' . וה'
 שמונה ועשרים השבון האדם עם נפשו אחר כטחונך על האלהים ומסרו אלו
 את נפשו ואם ממונך וכגו' נכל עשונך כשישתנה עשונך ויגזור הנגמא במה
 שאיט מפיך רצונך . שיחשוב כנפשו שאדם נתן לחטונו בניתנה כות או טרה

חזקו

אחרון עלה כלב מקבל המיתה להרוס אותם ולבערם על עבדך אחר און כל
טעותו מעשינו הראשון היש מן הדין לעתן אוננו שיאכל על מעשהו בן וידאג
על עונתו אותנו מעשינו הראשון אחר שמסר לע הכית און הערה וכן אתה
אחי אם התגדמת בפעך וכמוצנך ללהים אל האכל על מעשהו בן כרעון
והנהגתו חותך כחטבו ואם אישן עוב לך כעבא ממתן אכל ראוי לך שתל
דעתך עליו ותסמך על הנהגתו המעולה וגזירת דינו ואל תחזק כמה שנתת
לך משלך כמו עאתה סבר ואל תראה הצער בעת גמר דינו עלך כל עסק עמך
אחר מידורו והוא יוצך ומטריסך ומנהיגך כעוב לך בלעיך ונבטתך ואם
שגם ממך הדבר כח עמך ואנכי תרגלתי לאפריס קחם על זרועותי ולא ידעו
כי רפאתים והיחשבה ועשדים שיתבונן יצרך נפשו על גופו ויכיר
יתרון קצת כח אדם על קצתם ער שאדם אחר עוקל כאלך כח אדם נידע כח
יתרון אישן מכתות גופו אך מצר מעלת נפשו כח עז לגור כח אתה כמות
עזרה לפיכך אף כי השמים שיש להם יתרון כיופיים כאשר תחפזנה מעלות
הנפשות אין יופיין עמה וננין מתקנה כח עמך החכם נחם מהכ באוף חזיר
אשה יפה וסרת עש . ואמ' שקר החן והכל היופי . ופני הסדוק בידריך
נפשו על גפן ראוי לך להשתבל סקעיתה ובהצלחה אכל אוננה המטקין
על זמניה וקרונותה ושכחה וגאונה וכחיתה כטוב וצדע ועונותה עם שפלה
ועם תאוותה . על כן פקוד עשינה תמיד יותר משקדך עבדך גפן . ודע כי אף
גפן יותר קרוב להרפא יותר מן הקטנה שבחליים כשיפולת מפאות נפשוך
ממיתה היצר כשהוא גבר עלה . כח עמך החכם רוח איש יכלול מחלוקת
ורוח עבא מי עאנה . ואמ' מכל משמר נגד לבך . המעלות שלשים
חטפון האדם עם נפשו בתנאי הגרנות בעולם הזה . ויחשוב מעלות כח
כמעלת אדם נגדי האש אל ארץ עבדיה ולא הכיר אחר מאנשי המדינה ע

שהגשע אלה ולא היה אחר מהם יודע בן לא שארזי המדינה חמל עליו ל
 גרואו והורכו מה עיתקן עשיט בה ונתן לע מזונת יום יום וצנהו עלת ימרה
 את פיהו ולא ינבד על מצותו נייחלע והפמירן בגמול וכעוש כפי הדאוי לממן
 ולמקנס והזהידהו על השיעה ולא הנדיענ העת' מן התנאים שהוא חייב בהם
 הכעשה והסלגות ולעמזכ הגאונה ולהתחק מן הגאון והגבה כמז שמה כשעין
 הזה האחר בא לזר ויטפט טפט ומהם שיחיה מזומן לשיעה ולהעתקרה
 ולא ידע ולא תגמ נפטו כה שאר והארץ לא תמכר לצמיתת ואה' ומהם
 שיחקור על דת המדינה נחוקיה ועל מה שאיכס בן למלך כה שאר דור עה
 גר אבו בארץ ואה' ומהם שיאהב את הגר כמיהו ניסייעהו וישדהו כה
 שאר ומהם את הגר ומה כחמת מנס יהיה לעם ומהם שימהר
 ויחיש להדבק בעבודת אחז המדינה מפני שאין לו חומל שיפגע בן בערו
 אם יקצר בעבודתו כ עשיט הפך תעזבת העונמית ער ששאל אונה הנביא
 היש לכו לך אל המלך שאר כהן עמי אבו יושבת כלגה עמי ומספחתי
 ידברו אליו עמי בעת הצר ואישון עשין הגר אך כה שאר כהן ימין נש
 נעמא ואין מכיר ומהם שסמפק כמה שמארמן לע מן הגאון וכמה שימל
 לע מדינה ומלבגש ולא ולעונג בכל עשיט כרי הספק מכל טוח ומהם
 שיידמין לשיעה ולחטב כצודה לדרך ומהם שירכה בעיטן המשש מן ה
 טופה ויאריך לעזוט כהוראת מי שהטיב לע בה ומהם שיספל חמנה אם
 תבנות עליו והנמק אם יגע אליו משבר רוחו ושפלגת נפטו וחלמות מרחות
 מעליו על כן קבל על עצמו אחי תנאי הגרות בעולם הזה מפני שאמתי בן
 גר באמתי והראיה על גמחק ניהודותך בן כ בעת צמק אל גר ההנייה
 והרכבתך כבטן אמך אלו היו משתגלים כל פה העולם להקדימך קנור לבן
 כרונג אחר אז לאחך רגע או לקטור אכר מאיכין כחכירן או להכירו או

לציר צרה מצרות איכריך הנשתיים והנראים או להתר תענה למר מאיכר
הנחיים או להנח הענמהם או להחכרך לעצות מטשן אמך קודם עתך העצות
לך או לאחרך אחריה כהנך ען או להקל עלך העשין או להקשות על רהיו
יכלים לך על זה וכן אמר יצאתך אל העולם הזה לא היה אדם יכל להגיע
מזונך אלך מכל עשרת הא לך ולא להוסיף כהנך ולא לחסר ממנו ולא היית
מעלה על לבך כי העולם כלו לך לבד ושאה מאין יושב לא היה זה מוסיף
בטיסך המועט אותך אל אחריהך כשיעור חדל וכן לו היו נספס אנשי ה
עולם בפלים לא היה חסר לך מטרסך העגור לך כחדל ולא פמות ממין ולא יתר
וכן לא יוכל אחר מהכחזאים להועיל לך ולא להזיקך ולא לאמר מהם להוסיף
בחיך ולא לפחות מהם וכן לבד מדותיך וטבעך ומעלליך הטובים והרעים
אם כי אי זה יחס ביך וכן הכרואים או כמי זקדסה אתה קרוב אליהם דיו
הם קרובים אליך האתה בעולם הזה כי אם גר שלא יושעך רוב אנשי ולא
יזיקוך מעשם והאתה כי לא טחיד הכור אשר אין לו צנות כי אם אדונן
ולא חומל עליו כי אם כרואן עלך התחר אחי בעבודתך כמעד התחד ב
בדיותך והנהגתך נטרסך וחיך נאותך ושים תורתך וספרן נבא עטך ויחל
אל גמולו ופחד מעשיו וקבל תנאי הגר אשר העידותיך עליהם על נפוך כל
ימי חיך בעולם הזה הגיע אל עשימות העולם הבא כמי שאמ החכם כן
דעה חסמה לעבדך ואלה אתי שלשים פנים מאופני חשבון הארס עש
נפטן לאלהים ית כשתחשכ עם נפטך עליהם ותמן הדין מעצמך בהם יסך
לך אורס ויקיף אותך זהים וחשב בהם תמיד והעלם על לבך כל ימי חיך
ואל יספיק לך מעט דברי בהם חבי אותם כדרך קצה כי כל עשין מהם
נשא כשיחבאר ויתפרט בפלים רבים ממה שמרת אך העדות עליהם
העה והמדת החרט אותם המרה כדרך קצה ולא הרבית סדמים שלא

יאוך הספר ויצא מדרך סגנונו אשר הוא להעדר ולהורות נשימם נגד ענין
 ונבחר ראותו וזהו שם על לבן ומחשבתו אז יראה לך מהם כעת שתשנה אות
 מה שלא נראה לך במשנה מסודות נעמיים ומוסרים רוחניים ואל תחשב
 כשתענין בהם ותשמור על הנראה ממילותם כי כבר עמדת על כל דפוני שני
 עניניהם כי לא תגייע למה מהם לא שתתן מחשבתך עליהם בחריצות ו
 השתדלה זמן ארוך ופנמים רבות והיה מתער בהם ומישר אליהם תגייע
 אל הגמול הגדול מאת האלהים כמ' שאמ' והמעכילים יזהירו כזהר הדקיע
 ואמ' החסם ולמוכחים ינעם

אחר

פרק

אך תעלה החשבון הנזכר היא התעלה שמיילת הנפש בע
 בעמדה על כיוון מה שקדם לך בשלשים הפנים הנזכרים
 והבנתה עניניהם וצורת מציאתם ואמיתת חיותם והמשך הנפש לקבל
 עליה כפי הכוונה בהם והשבתם ברעיונה ואז אחי תתיל בפניך תעלה
 מעלה נראה תגמר ממנה כל המדות הטובות ותגייע בה אל כל החמורות
 והיא זכות עצם הנפש מקדמות הסכלות המסירה חשבת הספק אשר בלבן
 וכבר ידעת כי כפי כוון ההקדמות וזכ מספרם ויושר סדורם תהיה התעלה
 המיושרת מהם בכיוונה ומשיבות מעלתה וכן הרכבת המרחקת במלאכת ה
 רפואות כי תעלה המרחקת וכן המשזה יהיה כפי כח הסממנים אשר הן
 הורכבו מהם המרחקת וכן בחכמת השיעורים הנקראת בלשון ערב הנרסה
 כפי רוב ההקדמות המוקדמות בענין הנדרש תהיה חשיבותן ותעלה ידיעת
 וכמו כן סדרה לין המששים כי הפלם לא נתקן למחברו עד שירעקודם חסדי
 השעור וטעמו המטייטס והעקלים וכן חוג החומים הנקרא אשורלב בערב
 טס צרות ידועות בחכמת השעורים לא נתקן למחברו לא אחר עמרו על
 חכמת השער ועל המוכרונתאם ותגעת הגלגלים ופשיטות הכוון וכן

הענין הזה הטרע מן העפע לא יתכן לך אחי לא אחר שחבל קבלת מה ש
העירוונך עליו מהחשבון עם נפשוך כמה עזרת לך כשער הזה ובזולתו מן
הטעמים והתמורת המעשה בהם כי כאשר תעשה זה כלב עומן ונפשו כרה
יאור עכלך ותראה הדרך אל כל המעלות רמות ולא יהיה לך דרך להגיע
אלך ולהשיגך ותהיה בתבונת סגלת הלאים ויתחדש לך סח עליוננו עברי לך
ידעתו ככל אשר הרגלת בו מכחותך כח שמו החכם חכמת אדם תאיר פע
ואז תביר הענינים הגדולים ותראה הסודות העמוקות בזמן נפשוך וכבר לך
וחזק אמונתך ולא תפטר משמחה מתמורת בעולמך ובאחריתך לעצם מה
שהסקפת עליו ואורל הסוד אשר נגלה לך עם העזר המגיע אלך מן הלאה
ית' וראיתו למטול לך משל קרוב יתבאר לך מימנו דמיון קצת מה שזכר
לך והוא שיתחשב סליו אמה במקום וממעל למקום ההוא טוח סגור הט
שהוא נחמך ואין דרך לך לראותה בעיניך ולהסקיק עליה בחוש ראונך והגד
לך מגיד כי כאשר תעשה טס מבראל עשות ותלעטע ער שמשור קדורט
ותמשחהו זמן ארוך מישיחות רבות ואחרן תעמידט נח פניך יראה לך מן
הצורה העליונה מה שעלם מימך ויכול לראותה ולהשתעשע בעגמוותה וזהו
יפיה והצורה העליונה החשונה אשר אין לך דרך לראותה בעיניך הידי
חכמה הבורא ית' ויכלטנו ניופי העולם העליון אשר נעלם מימנו טרות ותבונת
והטס העשות הוא הנפע האטעטית והלעיטה היא הנהגתה בחכמות ובח
ובמוסרים העכלים והתוריים והמישיחות הס אופט החשבון העלעיס אשר
מכרת לך וכאשר תעלם על לבך ותשיבם על רעיונך תמך נפשוך ויאור עכלך
ויצטייר לך כל ענין נעלם מבטן ותראה טרות האמתות בעין פקוחה ויפתח
לך שער המעלות ויגל המסך המכדיל ביך ובין חכמת הבורא מעל עיניך
וילמדך הבורא חכמה רמה ומעשה מנעיל ויתן לך סח לוחי כח שמונחה עליו

רוח יי' רוח חכמה נבינה ואנ' ואנ' אמן רוח היו באעש ואם אם תבקענה
סספ ואנ' ואנ' אמן תבן יראת יי' .

פרק

אנ' המחבר אן אם החטבן הזה חובה על האדם תמיד
או בקצת הזמן מטל קצת אנ' בתשובת השאלה הזאת
כי החטבן חייב בו האדם כפי כח שכלו ומעלת הסדרע עם כל הדק עין ואם יוכל
עם כל שזימותיו כרי שלא יפרד ממנו המערה והבטחת מהללים ית' המעקין
עליו תמיד וילמד ממה שצוה בו הלאים את המלך באמרו וכתב לו את משנה
התורה הזאת על ספר ואנ' והיתה שמו וקרא בו כל ימי חייו ואנ' ואנ' לא ימוש
ספר התורה הזה מפני ואנ' ואנ' והיו הדברים האלה ואנ' ואנ' וקטרותם לאורת
על ידיך וכתבתם על מזמנות בספר . וחזק הענין בציצית באמרו והיה לבס
לציצית ואנ' למען תזכרו . ומה שאר מעשיי' הזרונג על החטבן אשר
הוא בענין זרעו הכרא שלת זרעו בו . וספי זה אחי ראוי לך להתנהג סדרג
החטבן שש נפשו בכל שעה נפול רגע ללאים ית' . ואל תמעט בענין שום
טובה שתעשה לשמו אפי' במלה או ברציה כי המעט ממך רב אצל
בענין העבודות . והקורב שבו מיונים בזה העסקת השמש בארץ שער אמה
תעתיק בעלג מילס הדכה . וכן העסקת הטל במצטרלעב' ואל ירבה בענין
מעשיך ואם יהיה לשמו כי באעש שבונובת שיש לו עלך כפל מעשי כל ינעם
העלם עם הקדוק החטבן . על כן אל תעלם מעשות חטבונך כיך וכן כראך
על גדל טובך עלך ורוכ חסדיו שיק ינס ינס . ואם לא יפנה לך בא כנס יהיה
בלעה . ואם חלק לך ינס אחר העג בשט כ' שאר ראל טוב ינס אחר לפי מיתען
ואנ' כל עת יהיו בעיך לבנים .

פרק

אנ' המחבר אבל מה שצריך למק לחטבן עם הנפש מן
המעשים אנ' כי זה יהיה מן האדם כפי זכות עצם נפשו

וקבלה לאורי האמת המגיעים אליה מאת האלהים ית כי כאשר יהיה טבל ה
 מחשב עם נפשו החשבון הזה אך ויכין הסנה והחפץ בן ויחר לבן בן לאלהים
 ית פיק רצון הסנה וישחרהו לעשות מצותיו ויורה אותו כיצור החסמה ניהה
 בזהר הטבל ויזך טאהו ונשתרן לאלהים דומה למה שאז איז טוק לבשרני
 וילבעט וגו' ואז תשקוט ותגוח מחשבון מדאגת העולם נשכונתו וישמר
 בעבודת הסנה ויגל כמה שהסקיף עליו מסודות החכמה נמאורה ויאשר
 נפשו על מה שהגע אליו מיריעת אמתת העולם התחתון והעולם העליון ואח
 ומחשבת האלהים הטובה והנהגת וקיום גזרת בבריאותו כה שאז דור ע"ה
 ישמח צדיק ביה וחסה בן ואז ישמח לב מסקטי יי' ואז אל יתהלל חכם
 בחכמות ואז כי אם בזאת יתהלל המתהלל הטבל נידוע אותו וזאת היא
 המורה העלונה שכריעת האלהים ית כי מי שידעו באמת ידע בעבור רצו
 ניראתו כפי ידעו כלב וכדמפט ויתקיימן לו חובות הלבבות והאיברים כל ד
 טרח וכלי עמלו אך בחריצת והשתלעל נזריזות כה שאז דור ע"ה חטת ולא
 התמהמהתו וכן אז החכם אשרי אדם מצא חסמה ואז אשרי שנמר משפט
 וגו' והאלהים ישימנו מהם ניבסם באונתם

ברחמי אמן ואמן

שְׁלֵם הַשֵּׁר
 הַשְּׂמִיטִי וְהִלֵּלֵנִי יְיָ

הַשֵּׁר
 הַתְּשִׁיבֵנִי בְּפִי שִׁנּוֹת
 שֵׁן הַשְּׁלֵם הַזֶּה וְחֻבֵּב לֵב אֲמִנֶה

אמר

המחבר מפג שהקדמנו לרוב כחשבון האדם עם נפשו (וה)
 והיתה הפרישות מן העולם אחר מאוספג התשבון ראית ל
 סמוך לע באור מיט הפרישות ונעסן תיוב מה שהוא תוסה מימנה על אשעי ה
 תורה בעבור מה שיש בן מתקנת התורה והשולם ומטחת הנפשות והאפוס
 בשני העולמים וראוי לנו לבאר מרכי הפרישות שבעה ענינים האחר
 מה היא הפרישות הטללת וצורך אשעי העולם אליה והשעי בגרי הפרישות
 המיוחדת וצורך אשעי התורה אליה והעלשעי לבמה כמות נתלקים רה
 פרושים בפרישות והרכיעי כביאור תנאי הפרישות והחמישי
 כמה שיאות למורתיע מן הפרישות והשעי כמה טבא בספר התורה
 וספרי הנבאים מרכי הפרישות והשעי בהפרע שיש בן קדמוני
 ואבותינו וביטט בפרישות

פרק

אמר המחבר אכל מהות הפרישות הטללת וצורך
 אשעי העולם הזה אליה אומר בתעוסת השאלה הזאת
 כי הפרישות עם תחתון ענינים והעם כעי מגלה והענין סור מסותר
 וכאשר יסירו ארמית ויתרו חותמן יראה מסותר ענין והגלה מגמת
 וגדר הפרישות כלשון סתם חסימת תאות הנפש והמעב מן הרוב העפרע
 מדיע עם היטלת עליו והקדמתה לעלה מחיבת זה ועמ הפורט מי שיכול
 והנח והעלה המחיבת חסימת תאות הנפש ממחולקת לשני חלקים אחד
 מהם כולל האדם והרבה מבשעי חיים והשני מיחד באשעי התורה מן ה
 מרכים והפרישות הטללת היא הנהוג בה לתקנת גופיע והסדרת עניני
 כמן הנהגת המלבים ורת המריעת והנהגת החפאים לביאים ולחולים והנה
 כל איש שכל את נפשו בחסימת תאות מן המאכל וסמטתה והמשגל והמלפע
 והרכי ושאר תענותי ואוספג תענותי והפרישות המיוחדת היא שהורדת

עליה הורה והטל לתקנת נפשותיך בשלם הבא כאשר אבאר כמה שאנו עתה
לדבר בענין און מופת הצורך אל הפרישות הכללת הוא בעבור מה שהקד^{מע}
בשער הטעמי מן הספר הזה כי חסן הנראה יתבדיל מן הארץ היה ליסר
הנפש ולענותה בשלם הזה בעבור שהזדקך וזהו פגמת המלאכים הקדושים
כאשר שאמר חס ברכי תלך ואי וחייתה החכמה נשות הנפש באמת עברי יורד
מקבלת הגדול והתעספת באצבע המזונות הראוים להם והרכיב הנראה ית
בנפשות האנושיות כח תאוה תבטנה כי למזון המעין להם בשלם הזה להשיג
להעמידם ולתקנם בלימי המרס והרכיב כהם עוד כח אחר תבטנה כי קל
משגל להיות מן האיש המורה בשלם ונתן הנראה לאדם שם עליהם ה
השגל כהם והפקיד עליו היצר להטע אותם אל המאכל והמשחה והמשגל
ואל כל התענוגים והמענות אשר בהם תקנת גופו כמאמר גם את השלם
נתן בלבם ואי וכאשר גבר היצר על השלם ונמשכה הנפש אליו נשמה באדם
אל הרגלים המכונים להפסדת עשיית והריסות גופו ונצטרך בעבור זה למורת
הפרישות מן התענוגים והמענות כדי שישתגע עשייתו ויהיו רדין על הסדר
בשלם הזה לקיחת המזון ויהיה משוכח עליו כמאמר טוב איש חונן ומלצה
יכלול רגליו במשפט ולפי שצטרך המין האנושי לעבוד בפרישות אשר בו
תקנת בשלם הזה בקדמת הצורך ממנו היה כדין להיות בשלם פנושים וצורה
גבולים ועמרים משקי השלם ילמד מהם כל מין ממיני האדם שפי שרם וכ
ראוי למהם ומדותו ואין תקנת השלם שיהיו כל אשה עתהם בפרישות
כי זה מביא לעזיבת ישוב השלם ולהפסק הצדע וכבר אמר הכת לא תהו ברא
לשכת יצרה כי הפרישות פנה מפגת השלם וצורך המורדים אליה כערס אל
שאר החכמות והמלאכות אשר התחרו בהם אחת מהם עם בלתי עם אחר כדי
שיהע בני אדם ותקח כל כח שפי שיהיו לה מהם ואין תקנת השלם

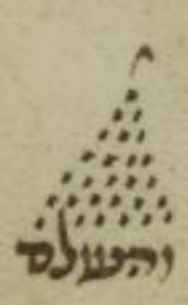
שיתחזק כל אשין בזמנה אחת ולא במלמכה אחת כי העלמת סוד העולם ב
 טלס כן שאם החכם את הכל עשה יפה שעת ואם לכל זמן וכבר התבאר
 כמה שהקדמנו ענין הפריעות הטולת וצריך בע ארס אליה לברר ענייניהם
 פה בעולם הזה

פרק

אם המחבר אכל מה גר הפריעות המיוחדות וצריך
 אשוי התורה אליה נתקן החטאים בצדק מהם מי ע
 שאם הפריעות עזיבת כל מה שטורד מן הלהים ואם אחר הפריעות מאוס
 בעולם וקצר המאוננים ואם אחר הפריעות מעלות הנפש נחסימוני העשונה
 מכל מה שהוא להם למעחה ואם אחר הפריעות הכחון בלהים ואם
 אחר הפריעות כסות בעד ערוה ועבר העשון נמאוס בזולתם ואם אחר
 הפריעות שוב אהבת הכרואים ואהוב הכבירות ואם אחר הפריעות ההוזה
 על הטובה וסכל השיון ואם אחר הפריעות מעשת הנפש מכל מעחה
 ותשגוג ופס לא הטבע שלא תוכל לעמוד מולתו וינצח מולתו מן הנפש נזה
 הגרי יותר מאוני לפריעות העהות כערהיט מעמד הגדים אשר זכיתן אך
 צריך אשוי התורה לבהוג בפריעות הוא שטנת התורה להמשיל הטל כגל
 תמות הנפש ולהגבירו עליהם ומן הידוע כי הגברת התאווה על הטל מאי
 כל חטאת וסבת כל גלות ולא עשה עם אל העולם עד שטנו מן התורה והשיא
 היצר להטח יטוב העולם הצלם ועזה מהם מדרך אכזריות אשר היה מר
 די העיר בעולם והספק מאמץ ולהסתפק בזכר המספיק לחיות בן וייפה להם
 התפארה בן והרמת מהווע וחכב עליהם להתעין ולהשגח בן עד אשר צללו
 במטלות ימיו וחייבם היצר לסכול צער גליהם והעולם מוטל בהם ואנוסים
 חזניהם ומעצם את עיניהם ואין מהם אחר אלו מתעסק בסעטאן כשישיגא
 ויזדמן לו והוא תורתו ורע ע עורר אותה מלהיין כן שאם תסרך רעך

ומטובותיך תכחוק וגו' ויהי מי שימנע ממיץ התענוג ההוא ומחטאתו עליו
ונפשו שואפת עליו ותלגיה בן נשוגה כבקשתו לילה ויומי כג' ט"ז און יחשב ע"ל
מטובן יתהלך על דרך לא טוב וגו' ושתהם בעצמם טובים ומהטיג הטוב בן
גזרים ועלמים מפסידים מחורגים ונפשים פחותה ובחיתום רעה סכלים בערך
התמורה והמומר כה כג' ט"ז נ"מירו את כבודם בתבנית עור וגו' ואינם סרים
קדומי ההיגל הגם וה"ם הסחורות המפסידות לעדור לבותם כמלכות ההב"ן
ולישב כלבם וגלגלון נכל אשר התעורר חזקו וכל אשר חזקו מאור האמת אשר
נפר ממיץ כחברת היצר אשר ירע התמנה האפילה עליהם וכל העולם כלם
נין חזקו בעצמם ניועית אונת כהחרכ שכלם וכל אשר עסק העולם יטוב
עסק שכלם חיבן ער אשר חשבן דרכו הנעה כי היא הטובה ותענות כי היא
היטרה ושמחה לחוק נמוסר ניועית אונת האמת את כניהם והעיר עליו מטכס
נצו' כן המונע והתקטן עליו עדיהם ער אשר נהבס היצר בהם ועמלמה
החמת ועכ הדם הנבי בעולם ערע והחזק העבונה מ נביה והמספיק מה
היותיו הרעב הטפך ועשה כל אחר מהם כאשר ראה עשה רעפן והאומן
ממין די ספרן תקרא עכל והמתמחר מהרבת מ מקצד והמסתפק במספיק
ממין חלש והעם אונת מטחל משתמזים מן ומתגזאים וכעבורו מיתמרים
ופעמים ורוצים וכעבור הגמול מ עשים כעניהם לוהיהם ותורתם מלבטתים
ומוסרם חזוק מעטניהם ותועים מצולת הסכלות שבים במחצת העבנה ע
שיוסים במעמסות המאות ומכקעים גמול העוברים במעשי העוברים ומדג
הצדיקים במעשי הדשפים כג' עמא רז"ל עשים מעשה זמרי ומכקעים טר
כפחם ופאטר הגיע היצר כחכאנשי הערה אל מה שספרע בעצרתו ל
עמור סגדן כפריעות המיוחרת אשר זכרן גמיה כפתחת העעך הזה ולהחשב
לבגן כה ער אשר תשים אל גר העבונה הדמורה אשר כה תקנת האמונה

הב

והשעלם והיה כדן בעבור זה שיהיו באנשי התורה אנשים יחידים בטמאים רה
 פריעות המיוחדת ומקבלים תגויה להועיל בה אנשי התורה עם פגות נפשות
 נטונות מדותם אל התאות הסדמינות עם היצר והיו רופאים לאמונה ולפועלת יעל
 ארובה להם בעת שזות המרות העוסות אל המדות שאחריתם מאנה ובעת
 ובר יציהם על שכלם ועת טרדתם במותרי עלמם מהדברים הצרכים מאד
 לאמונתם כלן פועתם לרפא חולי האמונה או רנה נפש מזרני הספקות ימהרין
 להעלות לו אחזה באמתת חכמתם או ברח מעבדות האלים יטיבנהו אלירה
 וכעייחנהו או פננים כחטאין יערט לו מחילת האלים כעוסט מהם ואם יבוא
 אליהם עוסט אלים יזכרוהו או צדיק יאשתהו או אוהב אלים יאהבנהו או
 מגל ליכולת האלים יגדלהו ואם יחטא יזכרוהו מד לעזוב ואם יחלה יבקרנהו
 ואם יהיה להם מותר מן השעלם ישקנהו ממטן ואם יפגענהו פגע יעזרוהו והם
 דומים בעולם לעמיע שפוטט אורה בעולם עליוטן ותחתנען כי היא מאירה מרה
 שלמעלה מאנה כה שהיא מאירה מה שלמעלה מאנה מן הכוכבים והגמלים
 וכן אלה היחידים אשר ספרה לך בעולם הזה כה שאה ונשאום לכל המקום
 סבורים ואה עלי מעשה כחית ובעולם הבא כה שאה פרי צדיק עץ חיים
 ועל כן אמרה רמרה ואוהבן כצאת השמש כבורתן ועל המנהג הזה כפרית
 תמצא הנביאים עה וחסידי קדמונטן כל חד באער הוא ממאר כספריהם
 ואנ עתיד לבאר מזה מה שיזרמן ל

במקומן הראוי לו בעה

פרק

אם המחבר אבל לבנה טעות נחלקים הפרנשים ב
 פריעות אומר בתשומת העאלה הזאת כי הפריעות
 מן השעלם תהיה לאחת מעט עלות כיון שהקרמטן והם התורה והשעלם
 והפרנשים מחמת מסורת התורה שהם אנשי הפריעות האמתית הם שלש

כתוב' אחת מהם אנשים שהלבן בגדר הפרישות העליון להדמות באישים רה.
רוחנם ניעזב כל מה שיטורדס מן הלהים וברחו מן הישוב אל המרבות והישימון
וההרים הגבוהים מקום שאין צוות ואין חבר. אונלים מה שהם מוצאים משכב
הארץ ועל האילנים ולבשים הכלים והצמר ויחסן סלעים טרדס מורא הנרי
ממורא הסנאים. ושישעה אותם מהבת הנרא מחשוב כמהבת בני אדם ורה.
והספק להם מה שיש"אצל הלהים נלח שיחלע אל מה שיש כרי אדם. והבת
הזאת רחוקה מכל הסעות מגר הדך הטוה התורה חפץ שהם עזבים ענין
עולם לגמרי ואין בדין התורה לעזוב יישוב השלם לגמרי כההקדמת ממרה
שאמ' הכת לא תהן כראה לשבת יצרה. והסת הטנה אנשים שהלבן כדרך
הגר הכיעט שכפריעות ומחסן מותר. העולם לגמרי נסכל לחסנס תאנות
מהם. והמונחים על טע כנים. אחר מהם מותרים שהם מחוץ למדס ונפרד
נימט כקניטס הגפיים והמאכל והמשתה והלבש והמטקן. והטנים מותרים
מותרים דתקים לאוס אין נפרדות ממט סבתם כרכר והטחוק והמירגע.
והמעחה והכט אל המותרים והאמן אליהם והעבר על הרעונס מה שאין
צריך. ופסקה הכת הזאת ממנה כל קנואי המותרים נלא ראן לצאת מהיטוב
להספק לאפס מזונתם כמן שהם חייבס כן והמירן המרבות וההרים
ברדות בבניהם והיחיות במשפניהם והשיג טע הענינים והגשע אל טע
החלקים והס יותר קרובס אל הדרך הטוה התורה ממי שהקדמת זכרן.
והכת הטליתית אנשים שהלבן כדרך הגר הטפל שכפריעות והוא טפריען
מן העולם כלבותם וכמצפונם. והסתתפו עם אנשי העולם כגראה כנפיהם
כישוב העולם כחריטה וזרע והתעסקן כנפיהם כעצרות הכנרא. עגרון על
טרת נסיון הארס כעולם הזה ומאסרן כן ואירונן והגמרן משלם הרונות אלון
ונפשותם מונסות כעולם וכחונן נכספות לעולם הכא. מצפים אל המות והס

להם

נאדרים ממע הכיץ צורתם שעת שיעתם וחשט כמה שמגשים אל בית מדרש
 קודם העתקתם ולא לקחו מהעולם לא פחות ממאותם ולא הנחו ממע מה שהוצי
 עוב להם מאחריהם כפי יכלתם לא לקחו ממע צרה ושואה ונהנת המאת קרובה
 אל הדרך העוה התורה יותר ממה שזכרנו קודם אך הפרטים למען
 תעלות העולם ופרישותם באברים לא באצבעים וכלבבות הם שלש כיתות
 אחת מהם אנשים חסמו תאות נפשיתם מהשיג קצת המצונגים כרי שיצדו
 להם שם בפרישות וישכחו אותם באמונה וכחוסר להיות זה סבה חזקה להשיג
 אל תבלת תאותם והם מחנפים באמונה ובפרישות כעבור שיכעחו בני אדם
 בהם ויפקירו אצלם ממנותהם ויגלו להם סגוריהם ויכלו להזיקם והם הנת רה
 רעה שכתבת בני אדם יותר רחוקה מן האמת ומאונה כמנהג מכלם ובמורה
 אמר הסת חץ שחוט לעולם והסת הענית אנשים שמצאה ידם מעט מ
 מהון העולם וכאשר ראו מהירות אמת הממונות והתהפכות הענינים שם
 מעט בטחונם בלהים הצד על נפשותם כמאונתם וחסמו תאותם וטעמו כ
 הפרישות שארם על זה ועם העיון האמת לא נשאר על מה לא חב אהבת
 בעולם וחרינותם להרבות מהונם ואכלם על ריש נפשותם ומיעוט הסתפקותם
 כמה שמגע אלהם ממע ובמאונתם אמר החכם איש אשר יתן לו עשר נשמים
 ויבדו וגו' והסת הטלשית אנשים קצרה ידם מקצת אמין ולא הגישו
 מהון העולם אל מה שיזנום לא על הק שבענינים וראו שיסבדו ויסתפקו
 כמה שיזרמן להם מן המזון ולא ישירו מעמד השאלה וזלגת הבקשה מכל
 אדם וחסמו תאותם בהתמדות הרעב והסתער במעש מלבגש ותלג כל זה כפי
 בפרישות מן העולם להשאיר מי פניהם ולא נשלא יתבזו בשאלם מזולתם ויהיו
 לחרפה בעולם וכאשר תרצה לעמוד על אמתת מי שיטענו מן הפרישות אם
 הוא לתקנת תורתם או לתקנת עולמם כחם בתנאים אשר בהם העולם הפריש

תעלם הפרישות בהם אשר אט למכרם ותעמור על בורח הצטנעם מכמכרם
בפרישות כענה

פרק

אח המחסר אבל תנאי הפרישות המיוחדת באשר אח
 קצת החסידים הפרוש דהלכו ספגו ואכלו כלבן לבן
 רחב מאד ונפשו טפלה מאד איטע טטר ולא חומר ולא מספר בגנות ולא
 מרוב בארס מואס בגולה ושונא הטרה מיושב זכרן מורה רב כוונת מעש
 נמק אם ישחק לא ירבה ואם יצעם לא יתקצר שחקו ריוח שפתים ועאלטע
 לגמור חכמת רבה וענות גדולה הסכמות חזקה לא ימהר ולא יסכל
 מחלוקת נאה ותעזובתו נבבות צדיק אם יכעס חומל אם יבקש ידידות זפה
 ואסורו חזק וכדיע נאמנה רוסה ברין הכורא מושל ביצרו לא ידבר עתק על
 מי שימקהו ולא יתעסק במה שלא יושלחו לא יתקס לאיר ולא יזכר לארץ
 רעה מעזון קל ועזרת רבה הוראת רבה בעת היעה וסכלו ארוך בעת ה
 נמק אם ישאלו ממע יתן ואם יחוסן אהנו ימחול ואם ימעע ממע יתגרב
 ואם ירחיקוהו יקרב כך מחמאה נמיתוק מדבש מצה על האמת רוכר
 צדק עמב מאוין מצפה לזמן אומר ועשה חסב זריז נפשו יקדרה
 וכדיע נאה גדר בארץ נבל מכל וגות עמדה לבל ותאזעה לעשוק לזר
 יחשך מסתור ולא יגלה סור כדתי רבות ותלעתו מעשה כשיראה טוב
 יזכר ואם יראה רע יסע רעי וזך חברת שמחה והרחקו אמתה י
 מקהתהו החטמה ויפתהו הענה ממכר למשכיל מלמד לסכל כל מעשה
 מצע זך ממעשהו וכל נפשו בעשו יתב ברה מעשו יודע את מומן זוכר
 את עני אנהב הלהים חורף רצע לא יתקס לעשו ולא יתמיד בקצבו
 חבר למכירים יושב עם העניים אנהב לאשוי הצדק נאמן לאשוי האמת
 עזר לרע אבל ליתום בעל לאמה מכבד הדלים ומתבטיה עור קבלת

סוף

4

כל חובות הלבבות אשר זכרנו כמה שקדם בספר הזה ואיננו צריך לשנותם ולא
 יארכו לנו הדברים כשער הזה נאמרה דע לך

פרק

אחרי המחבר אבל מה שיאנו לעוררתי מהפרישות אומר
 בנשנות השאלה הזאת כי הפרישות הנקראת בתורתנו
 על שלשה פנים אחר מהם בעסקי עמ בני אדם והתחברותי עמהם
 והטעם כמה שאנו מתיחדים בו זולתם כחושין האפסים ואכרין הנראים
 והטעם כמה שאנו מתיחדים בו במצפוננו ומדותינו ומחשבותינו וה
 צפון כלבותנו מן הרעונוס הטובים והרעים ואנו מבאר כל זה בדרך
 קצרה כפי יכולתנו בעשרת הפרקים אבל דרך הפרישות הראויה לנו כח
 בהתחברותנו עם בני אדם מהם הסכנת הפנים והראות השמחה כפי
 כפונותנו עם השטעה והטפלות ולשון רבה ורוח נמוכה לכולם ומהם רה
 רחמים והחטנה והחמלה עליהם עם הסרת העורח מעליהם וזכרם כעוב
 ועשות חסד עמהם ושלא תקנה להנות מהם וטעמיאש מאשר בדיהם
 ומהם עשרתם בתקנת תורתם ועלמם והורחם הדרך אשר ירצה האלים
 ומהם ששכל קטי רביהם וששפן עיחטן לפני האלים ולא לפניהם
 והמשע ממושנות המאכל והמשנה והשחוק עם השמירה מכל שיכח כל
 המדות הא בחברתם ויוציא מן הכל הצניעות ומסודת המוסר והחזק לזה
 אך מה שראוי לנו מן הפרישות בפנים השנים המתייחדים ב
 כחושין הנראים יחלק לשני חלקים אחר מהם אסור לנו והם מצות לנו
 ושנה והטעם מותר לנו והוא כל מה שהותר לנו מכל מיני ההטאות המותרות
 וכל חלק מהם יחלק לשלשה חלקים והוא שכל מה שמוסר עלינו אינו
 מושל מאחר השלשה רבים שיהיה בטבע הכנסת לו כזאת והגמל וה
 רבות ולהרבות מן המאכל והמשנה האסור לנו אנו שיהיה ממה של

ייתה מזה

ישטאהו העטב ולא יסוף לו כלבוט כגד שעטנן . והרבת כלאים . ואכלת כשר
 כחלב . ואכלת החלב והרבה מהדומה לזה . און שיטאהו הטכב ותעבהו
 ותעבהו הנפש כאכלת הנבלה והמתה והרס והרסה ממינ החיים אשר אין
 הארס חפץ כאכלתם אפי' אם היו מותרים כאכלתה כשמונה טרצים והיו להם
 וראוי לך אחי שתיסר נפשו בפרישות מכל מה שצוץ האלים לפרוש ממנו
 עד שתגיע מן התעב והמייאוס כמינ התעאגים המטענים והתאות האסורות
 עד תבלות שיהיה שזה למה בטפן המתעב מן האסור עם מה שטעפים לו
 ממנו ויהיה אצלך המטעל האסור ולקחת איסור על פנים אסורים . ועתה
 בקלון חכרך וצונו אשר ימהר אליהם חפץ הארס בטפן . כאכלת העבד
 והרס והחזיר אשר יתעבהו טפן ותשטאהו נפשו . וכשגגיע אל הגבלה
 מן הפרישות מן האסור כלו הסר מטפן ולא קושי . מפשך תהיה מן הכנות
 הנצלות מן החטא והמטעל אשר עמו עליהם לא יאונה לצדק כל און . וכך
 העץ כרעותו מן המותר על טעיה פנים . אחת מהם קחת המזון אשר
 יסן בו בעליו אל העטוף ולא יוכל הארס לעמוד כלעריו ואין לו תקנה מולתו .
 והשני קחת המזון מן המותר על דרך הויטור ומטן בו אל התשטוף הטעה
 מכלי רטי ולא הסקר בהשלמת הכרך מן הלחם הטוב טבטילים מתוקנים
 טאלאטט וצמות היין הטוב על הדרך הטעה וכן במלפט נסירה נשאר
 העינים . והשלישי קחת הרסה מן התעאגים המותרים המפלג בהם
 בעליהם עד שמכאין אותן אל התעאגים האסורים עם טודתו בהם מעשות
 חובות הסרא טעליו כמ' טאמ' סן יעטה ניטכח מחוקק . וראוי לך אחי ש
 תתנה בפרישות מן התעאגים המותרים ביטלתך עד שיהי כענין כחנות
 התעאגים האסורים עלך סן תצנזב תודתך ותגח חוכתך וכבר שירת על
 מה שטנה הסרא ית את המלך באמרו ולא ירבה לו שנים . ואם רק לא ירבה

לע סופים . ואם הלא על אלה חטא ל שלמה מלך ישראל עם חוזק שכלו ורוחב הבונות
 ונזלתו . וספי כעך העמר לך ושמוך נשך ופרוש מכל אשר יפיוסך ממנות
 האלים כלבך ומצפונך אם לא תוכל להפנות לעשיית אחריותך מפני טודתך בצות
 מזונך ומחייבתך בשלמך ועסקך בו כמו שמכרו דול על הרבה מהם שהיו טורחים
 לעצין עלמם עם הפרישות ממנו כמו אבא חלקיה שהיה משתבד לחפור בארמה
 ושמי במלאת הכנין . והלא שהיה חושב ומתפרנס מן השצים . ואל תמשך
 פרישותך כלבך מהתעסק בזה מפני שאתה מטון בו לעבודת האלים כאשר
 הקדמת . וכאשר תוכל להניח עסק העולם תנחמו בעבור עבודת הטווא
 ואל יספיק לך מה שאמרט בעת שלא תוכל בעבור צורך ההזמנה למזון כי
 המשקיף על מצפונך יפסק לקיים מחשבתך בעבודתו כמ שאמ דול כל ה
 מקיים את התורה מעט סופו לקיימה מעט . וכל המבטל את התורה
 מעט סופו לבטלה מעט . וראוי לך שתשתדל לאסור חוטיך ותעשר
 אכריך העמים כמו שאספר לך . והוא שתתחיל בראשונה לאסור לשונך
 ולבגס שפתך ורבוש מן הדמים הכתלים ער שיהיה בעיניך העשת האם
 הכב שכתוביך יותר קלה מהעשת לשונך כי הלשון מהיר כתעשת לחטוא
 וחטאין רבים מכלם בעבור קלותו ומהירות תעשת ושהשלמת מעשיו נקלה
 ויבלט על הטוב והרע בלתי מצוע . וכפיזה אחי יש עליך מן הדין להשתדל
 לבלגו ולגטול בו ואל תהיר בו מן הדיבור לא מה שלא תוכל לעמוד כלעצין
 לערך התורה או לצורך העולם . וקצר מותר . לשונך ככל ילתך אולם תנצל
 מנאן כמ שאמ החכם מות נחיים בד לשון . והקדמתו על שאר החוששים
 והאכרים לקנטי הדם בו יותר משאריהם כמ שאמ הכת דור עה מי האיש ה
 חפץ חיים ואמ . וכספיי מן ההזרה על המעשות הרבים מה שאיטע עלם
 מרוב ופרסומיו . וכאשר תרצה לעמוד על ביחור מה שמכרתיו מחוב חטאי ה

הלשון קבל על עצמך לזכור מה שיצא מלשונך ביומך בהתחברותך עם כב
אדם והתעורר בהם ואם תוכל לכתבו עשה ואחרים העבירהו על לבך והשלהו
על מחשבתך בעת שאותה פעי מן העסקים כללה ותראה מה שיש ממנו
לצורך ומה שיש ממנו מותר לא יושל לך ומה שממנו מביא ההיזק עליך
כמו הכזב והרכלות והשפועות ולשון הרע ואז יתבאר לך חסרוך ותראה
בו מעותך ופקוד זה ממך תמיד כפקוד מיעות אויבך ולא תגמיר בזרה
זמן ממש עש שיתקן לשונך וימעטו דבריך ושים תמורת רוב דבריך אתך
מחשבתך והתמודת בחינתך והחשבתך עם נפשך כי המחשבה נר שתבגסהו
אל לבך והחשבתך שמת תמיד בחורו מצפונך לגלות לך מה שהוא צפון בן
מן הטוב והרע והלשון שער המצפון ואם הלשון יהיה מוסקר ולא יטיב
לזמור מה שיש במצפונם יהיה שער האנס נפקר ויצא מה שאיך חפץ
בצאתו ויראה מה שאין הראות טוב בעיניך ופשתזמור השער אתה שומר
הצורך ומה שיש בן כו שאם החכם גם אויל מחריש חכם יחשב ואם אל
תבול על פיך ואם אל תתן את פיך להחטיא את בשרך והשתדל אחרך
לעצום עשך נחוש ראונך מהכט אל מה שאיטע ציך לך אז מה שיטריד
לבך מחשוב במה שישלך ופרוש ממותרי הראות כפי יסתר ואמרן חזק
לבו ועיני תרי סרסורי רחמאה אבל השתמש בראונך והשתדל להכט
אל צרות הטוא ית לבחן מהם ולתשוב בהם ולהבין יסלת הטוא וטוב מהם
כו שאם חר פה כי אראה שמיך מעשה אצבעותיך ואז ואם העמי
מספרים כבוד ל ושאד המזמור והשתדל אחרך לענוס אזנך ומשמעך
ממה שאיך ציך לע ופרוש ממותרי השמע כפי יסתר ואל תאזין לשמועמה
עלך יושלך שמשו ממותרי הדברים והכזב והרכלות והלשון הרע ופרוש ממה
שיפאך להמירנת האהים ולעצוב מצותך ממיני הזמר והעון והשחוק והרע

הטורדים אותך מן המצות והמעשים הטובים. אבל הט אצרך אל דברי ה
חכמים היודעים זאת יי' / ואת תורתו כמו שאמר החכם הט אצרך נשמע דברי
חכמים ואמר אצן שמעת תוכחת חיים. והשתדל אחרתן לאסור חוש הטעם
שיתקח די מזונך מן המאכל והמטותה ותפרוש ממה שהנא יותר מזה והתחבולה
לענין הזה שחמשת במיני הלפתן ותסמוך על לפתן אחר בעור שחבל ויהיה
די במשע ממנו כפי שחבל. והדבוק בו כדי להגיע הלחם אל שוק לא לתענוג
והחל נפשוך בקצת השנים מכלי לפתן כדי להנהיג טבטך עד שיקל עליך ה
דבר בעת המשען. ואם תוכל לעצוב הלפתן אשר יהיה בו יגיעה נטורח ותסמוך
על מה שאין בו עוס יגיעה אף כזמים והגבינה והתאנים והעגבים והזית להם
עשה. ועיס אכילתך בזמן יותר קלה מאכילתך בלילה אם מעהך לחסל פעמי
בזמן כדי שתהיה תעשת איסור קלה בזמן ויקלע עליך ששית תרחק ועלמך
ואחרתן תתנהג בעשיית אם יהיה גפך חזק אפי' יום אחד בשבוע. וכל אשר
תוכל להטביע נפשוך שלא להקניט על ענין המאכל והמטותה כדי לסייה עשה
ועיס כונתך בו לפארה יותר מלמזון אבל מעהך יהיה מים לא אם תהיר
כונתך בעשיית היין לתועלת גפך או להעביר ראגה מלבך כה שאמר דנו טעם
לאוכל ויין למרי נפש. והזהר מהרבות ומאן ומהפליג בו ומחבת כט אדם
עליו כי הוא המודה הגדול לתורה ולעולם. וכבר ספר בו החכם מה שיש בו די
באמרו לך היין הומה טעם. ואמר במאכל וכמטותה אל תהי פסוסאי יין כזולל
בעד למי. כי זולל וסוסאי יורש. ואמר. ואחרתן השודל למטעם ידך מגעת
במה שאיך שלך מהון העולם ופרוש ממיט הגבינה וההונאה והגאל ומהרע
לזולתך והדעבב בטעות ידך וחשב באחריותך ושמוך מוסרך וטענותך ב
התשאך מעשות היע בהם ס' עמר נעומר ידו מעשות כל רע. ואמר נעש
כפיו מתמין בעומר. אבל השתמש בידך באצות הסרא וסתחם במדך

לעב ולעש כמו שאמר הכתוב פתח תפתח את ידך לאחיך . ואם ככה פרעה קל
עב . וכן אתה צריך להשתמש בהם במה שימלא ספרך וימעך מן השאלה
ומקחת ממון אסור ומקעית חסד עמך במה שמעשיקים אותך ומשיבים לך
ותקע זכותך לזולתך ותסדך לאי שהתחסד עמך ולא תהיה למשא על בני
ארס כגון שאמר אחר מן החכמים . האלים ירחם עבד שפירש מן העולם ולא
היתה פרישותו למשא על אנהבן . נסלק מעליהם ערחנו והתעסק באבריו במיני
המלאכות כגון שאמר יגיע כפיך כי תאכל אשריך ועונב לך . וכבר נאמר רוב הפריש
תיקון הפרנסה . ונאמר עור ראש הפרישות תקן הממטבה על הקון הלחם ר' ל
שייגע להתעסק במסקני . אחרון התנהג כן בגילך ומעש מלבב עבד ה'
רשעים מבקשי המותרים כגון שאמר אשרי האיש אשר לא הלך בעצת רשע
ואמר אבל רות לבד המעשים הטובים ולמושבות החכמים כגון שאמר הולך את
חכמים יחס . ואמר למען הלך בדרכ טובים . וכבר קבץ הכתוב כל מה שהקל^ל
זכרו ממוסר החנושים ואמר מי יאר לא אש אוכלה ואמר . ואמר הולך צדקור
וזהר מישרים ואמר . ואחסן קבצם החכם וזהר אליהם הלב באמרו שש
הנה עמי יי . ענין רמזה לשון שקר . לב חורש . ואמר יפח כזבם ש שקר
ואמר . וכן נמצאם במזמור יי' מי יאר באהלך . וראוי לך אחי שתרע כ'
לא יתכן לך להחזיק בגלם עם הנחת אחת מהם מפני שהם כבדולת המחונן
בחוש אם תטרד ממנו וגדגד אחר יתבזרו כולם ויפסד חבורם על כן השתדל
להזהר בגלם ואז תהיה לך כל אחד מהם עזר לשאידיהם כגון שאמרו ר' ל'
שמעה גררה מצה ועבירה גררה עבירה . ואמר החכם בתבישת הטובות
אחת לאחת אשרי אדם שומע ל' לשקוד על דלתות יום ינס לשמור מזמורת
פתחי . אבל הפרישות הנהגת בפנים השלישיים והוא מה שיתחד
בן במצפוניו ובמחשבתיו ניצרי לבבו הטובים והרעים . תחלת הפרישות

ההיא שהפנוע מקנייט השולם וכמתחבתך לא למזון ולפרנסה לא לשענו
 מתענוג הארץ ולא להגיע אל המעלות והשירות וההפאר בהן השולם הכלה
 מהרה ונהיה פרישותך במה לאלהים יהי לא לקחת עס ולא להוטר ממנוך ב
 פרישותך ואל תצא בה מגבול התורה שתעשה בטובתך ובמועשים וראשי
 חרשים ותמוע ממנה שחייבך בן הכורא ממדת פריה ורביה אבל תהיה
 פרישותך על דרך התורה והדת בלגי ונבטת מעשייך אחרת שיתקד מאונין
 מעלם סלו אתה עסע ממע לערב יומך ואחרת שתחשב עם נפשו כאשר
 הקדמת בשער השכן האדם עם נפשו ואחרת שתאש ממנה שכידי בני
 אדם ושתבטח על האלהים ותעח דעתך על גזרותיו ודיניו וכל חוכמת הלבנות
 שקדם באדם בספר הזה אתה חייב בהם והם עמור הפרישות מן השולם
 חקור עליהם והדביקם אל לבך תגיע בהם לבל טובה

פרק

אמר המחבר אב כיאור מה שבא בספי הקורא
 ובכרי רזל מענין הפרישות מן השולם מהם מה
 שאם ישקב וטן לי לחם לאכול וכבד ללבוש ומהם עס משה ארבעים יום
 בלילות שלש פעם וכן ליה ארבעים יום כש שאר נילך במה האכילת
 ההיא ארבעים יום ומהם מה שאם בגזיר שקראו האלהים קדוש כש שאם
 כל ימי נזרו קדוש הנא ליה בשבוע שפסק מפי הגבן וגדל שער ראשו בלבו
 כל שכן מי שפסק תאוותו מכל התענוגים שיש לו שבו וגמול יתר ומהם
 מה שאם במהקן יין נשכר אל השת אתה נבנך ארץ ולהבייל כן הקדש וכן
 החול ולהורות הזהיר כל העוסק במעשה ממעשי העבודה שלא ישכור
 בכל מה שיערירנהו מהשלמת העבודה לאלהים כש שאר רזל ששה רביעית
 אל יורה שמה רכשת אל תפלל ומהם ענין יונכר כן רכב אשר צום
 אכיהם שלא ישתו יין ולא יזדע ולא ישע כס ולא יבט בית וישכן באהלים

חוץ ליעוֹב וְזֶה מֵהַגְּפוּרְשִׁים מִן הָעוֹלָם וְשִׁמְחָה לָהֶם הַבּוֹרָא זֶה ס' עֲמָה אִם
יֵבֶה אִישׁ לְנוֹדֵב בֶּן רֶבֶב וְמֵהֶם מַעֲשֵׂה לֵישֵׁעַ שֶׁעָבַר עָלָיו לֵיהִו כִּי שֶׁאִמַר
וְשֵׁנִים עֲשׂוּ צַמְדִים לִפְנֵי וְהִנֵּחַ יָדָיו מִן הַלֵּל וְהִלֵּךְ אַחֲרָיו כִּי עֲמָה אִשְׁקָה טָא
לֹאב וְלֹאמִי וְהָיָה וְיִלְךְ אַחֲרַי לֵיהִו וְיִשְׁרֹתֶהוּ וְכֵן הִיָּה לִּי סִפְק מֵהַגְּבִיב הַעֲבִיא
בְּרוּר הַהוּא וְאִשֶׁר לִפְנֵי שִׁינְחוֹן הָעֶשֶׂק בִּיעוֹב הָעוֹלָם וְהַשְׁמָתָה בְּעֵינֵי הַגּוֹפֶרֶת
וְיִצְאוּ לְמַרְבּוֹת כְּבִי עֲתִי יִחַר נַפְשָׁם וְאִחֲשִׁמְנֵם לֵאלֹהִים וְמֵהֶם מֵה שֶׁצִּוְתָה
אוֹתָם הַתּוֹרָה בְּתַעֲבִית בְּעַת הַתְּשׁוּבָה וְכָקֵט הַכַּפֶּרָה כִּי שֶׁחֲסוּס תַּאוֹתָם
מִלְּהַתְּשׁוּבָה עֵהֶם הַחֲמִיקִים טַכְסוֹת הַעֲבִיחוֹת כִּי עֲמָה כְּמִרְעִיתָם וְיִשְׁכַּח
וְאִם בְּהַפְכָן בְּצַד לֵהֶם יִשְׁחַרְוּבֵי וְמֵהֶם מִי עֲמָה וְלֹא יִלְבֹּשׁוּ עוֹר אֲדָרֶת שֶׁעַר
לְמִשְׁן סָחֵשׁ וְזֶה מִזֵּה כִּי הוּא הִיָּה לְבֹשֶׁת הַחֲסִידִים מִקִּדְשׁ וְהִיוּ לְכֹשִׁים אוֹתָם
אֲנָשִׁי הַדּוֹר הַהוּא לְהַחֲנִף וְזֶה מֵה עֲמָה דָר טַרְס אַעֲבָה אֵת עוֹהֵב
וְאִם טוֹב לִי ט כִּי עֲנִיתִי וְאִם טוֹב לִי תוֹרַת פִּיךָ וְמֵהֶם עֲבִין אִיּוֹב אִשֶׁר
סִפְר עַל עֲצָמוֹן מִכּוֹתֵת הָעוֹלָם וְהוֹנֵן וְקִעְרוֹ חוֹשִׁין וְאִסְרוֹ יָדוֹ וְלִשְׁוֹעַ מִכָּל מֵה
טִיִּשׁ בֶּן הַמִּרְוֹת הַבּוֹרָא וְבַחֲרוֹ בְּאֵמֶת וְהַצִּילֵם הַשְׁמִיקִים וְהַטְּבַח לְרֵלִים וְקָל
אוֹבְדִים כְּמֵהַגְּפוּרְשִׁים מִן הָעוֹלָם וְמֵהֶם מֵה שֶׁעֲשֵׂה דָטָל בְּהַתְּפַלֵּץ
אֵל הָאֱלֹהִים בְּעִבּוֹר אוֹרֵךְ הַגְּלֵגוֹת הַרְאֵשׁוֹן וְהַתְּאֵבֵל עָלָיו עֲמָה לֶחֶם חַמּוּדוֹת
לֹא אִמְלֵתִי וְאִם לֵעַ הַמִּלְחָמָה מִן הַיּוֹם הַרְאֵשׁוֹן אִשֶׁר נִתַּח לִבִּי לְהַכִּין וְלַהֲתַעֲבֵר
וְעֲזַר הָעֲבִין וְזֶה הוּא הַטוֹב שֶׁכְּמֵהַגְּפוּרְשִׁים הַפְּרִישׁוֹת וְמֵהֶם מֵה שֶׁעֲשׂוֹ אֲנָשִׁי
כִּטָּה כְּעֵשׂוֹ מֵה שֶׁגָּזַר הַבּוֹרָא עֲלֵיהֶם כִּי עֲמָה וְיִצְמִיט אֲנָשִׁי כִּטְרָה
בְּאֱלֹהִים וְכַמּוֹהֵן מֵה שֶׁעֲשׂוֹ אֲמִתִּיָּם בִּימֵי הַמֶּן כִּי עֲמָה מִקּוֹס אִשֶׁר דָּבַר
וְדָת מִיָּעֵב אֵבֶל לְהוֹרִים וְהִרְבֵּה כִּזָּה בְּסִפְרֵיָם כִּשְׁתַּחֲקוֹר עָלָיו תַּמְצָאֵם
מִפְגַּז בְּרַבִּי אֲבִתֵּיָם הִרְבֵּה וְמֵהֶם מֵה עֲמָה שְׁלֵמָה אֵל תְּהִי בְּסוֹבְדֵי
יִין וְהָיָה מֵעַשׂוֹ שִׁיעוֹת מֵעַשׂוֹ תַּגְּמוֹת וְמֵה שֶׁאִמְרָה אִם לְמִוֶּלֶת אֵל תִּתֵּן לִי

לעשים חילוק וגו' אל למלטם למינא וגו' פן ישנה נישכח מחוקק ומה מה שא
 קבלת כ לאדם שטוב לפניו וגו' ואם לבחמים בבית אבל טוב ללבית אל
 בית אבל ואם מתוקה טנת העבר ואם כ הילנות והעחרות הכל ואם סוף
 דבר הכל שאמע וגו' אבל מה שאם רזל במשנה נבטלגור רב מחברון
 בספר הזה ורובו נמצא במסכת אבות ועוד אמרו כן היא דרכה שלמה
 פת במלח תאכל ומים תשתה ועל הארץ תישן ושאר הענין ומה שסמך
 לזה מדריהם המורה נקטת בארבעים ושמונה דרכים וכפירקי דחסידי
 במסכת תעניות מה שורה על פרישותם ומי שיחקור על הענין הזה ימצא
 סעוד ומן העל ומן הקלה וכן לבן מן ומשוב עליו כמצפון דעין כענה
 אם תבקשנה בסוף וגו' אז תבין יראת יי' וגו'

פרק

אל הפרש שבין קדמונים וכינין בפרישות הוא ש
 חנוך ונח ואברהם ויצחק ויעקב ואיוב וריעון היה שכלם
 אך ויזרם חלש נהיו נפשותם נמשכות אחר טבלם והמשו מן המצות היר
 חספיק להם בהשלמת שבירת האלים עם אמונת לבם לאלים כ שאם באמת
 ומצאת את לבן עומן לפנך ולא היו צדיקים אל הפרישות היוצאת מדרך ה
 עוה התורה ופאטר ידובנ בנהם אל מצרים וגו' כה כומי יוסף כסמנים
 שנה בשלה וחזקה תמותם וגבר יזרם על טבלם שארכו מן הפרישות אל
 מה שיהיה הפך תמותם וישער כגד יזרם והוסיף להם הכורא מן המצות
 השמעות מה שעמד להם במקום הפרישות הראויה להם כפי השלמת ילומם
 ופחות חמנה וכאשר כבשו ארץ כעין ונבסו כה והתשגו כעונה בקטן
 החזון והסמון לע מותרי המאל והמשנה והמשגל והכנץ וכל אשר
 נוספה הארץ ישוב נוסף הטל חוכן כ שאם פן תאכל ושכנת וכתיב טוב
 חבנה נישבת ונקדך וטאך ירכוון וגו' נרם לבבן וגו' וכל אשר נוסף ה

התמונות ושתוקן נחלש השכל והתאחר מהשיג העצה הנכונה והצדק אלא
פריעות חזקה ישות בהם סגור חושיהם כדרך הנמיר ומנהג בני העבאלי אשר
זכרץ במה שעבר לעם בספר הזה וכן בעאר הדורות השכל בתולדה והתמונות
בגבורה וכל עת שמתעסקים בענין מעשיית העולם יורדם מעשיית העולם
הבא על כן הוצרכו להפגת ממע בעת שעשויים מאומה ממעשי העולם הבא
והיו הקדמונים בחזק שכלם נזק נפגם עשויים לעולמים ולאחריתם ולא היה מפסל
האחר על חבירו כשאר אפך הלא אכל נשמה אז טוב לו ואמר ואמר טוב א
אשר תצחוק במה וגם מזה אל תנח ידך וראיתי אחי מליצה נמרצת בענין
הפריעות לאחר החסידים מצוה בה כן יורה בענין נשמתה חותמה לשער הזה
כמו שמתאווה תחר הגסות לך והנורות אותך הבן אותה והשתבל בה תגיע
אל הטוב והישר בעה וזאת היא ואתה בני ישימך הלאים מאשר
ישמע נואזיט נואזיט נחשבנ נידע נידע נישאן ואל ישימך מן
האנשים העוכעים בתועה השכרים כיון הסבלות אשר העבורם היצר
נמשל כם העולם וזכרו עליהם התמונות נשון בהם אל התעאגים והסיתים
המאניים והשיאתם החמדה והם כאפילתם נחבאים וכמרוצת תעבת
שכס ישמע ולא יואזיט נואזיט ולא ישאן בקטן המעחות ונפלע באנחות
השיתעל להשיג השעמיים והשיג הייסורים הקשים ונפשותם עייפות ואפוש
יגעות רעותם שלולות וטעותם מטפצת יקבצו הזהב האובג והסוף החולף
ניודישוהו האניבים והחודרות מן השעים ומחקים הארמונות ושוכנס ב
קבחת נכנס אשר לא ינשיב ניקבצו מה שלא יוצאון קובץ כל איש מהם
אכן נכא נעשה מעשה הקיים לעצו שוכח קצו נאוסר מאוניו ומה תואר
בתוך שאכרו עות קצוהו נחיד שעמנהו אכרתיו והשתבל בני עמי שהחייב
הכרא את לבו והמשילו במחשבתם נפקח עיניו בטוב לו והראהו הדרך הישרה

וקרב אלה ונתח בהם בטוחים ממע בני אדם והוא כעוף מהם והעלם
 עמהם ונצל מהם עברו בני אדם ידם ועבר הוא ליהי השמים והארץ ה
 מחיה הממית הברוא החונן אשר אין ליה מבלעיון כמה כיום וכין אנשים
 ברו מצפונם וזמן חובתם ועשהם נחות ולבנתם בטוחות והמה בזכר
 הלהים משתגשעים בבריאות ומגדים על עונתו בכל עשין קרבן אלה העין
 המחשב והמטט והמועבי קדש מסך היואות ברכי המצפונם אל מרגוע
 האמת ביהנה ניצחו ממטחה אל שעשונשים לא טרם מאוניים ולא איחרם
 אך קצם והם לעם המות נחפזים ומאחריתם שומרים קרנאי אלהים ומשח
 ומיחליו ועכרין דוברי אמת ולעה צדק מכלי מורא שלטון ולא ממעלת שטן
 יקרים יותר מכל אדם ושומרים יותר מכל עם והפארתם ומעלתם גדולה
 מטלם מכוננים ברכי הלהים ונבוליס כעניט הנבואים אין עורר אונתם
 מצד הא עורר ולא מעבבם מהנדות מעבב לשונותם רחלת בהלל והורות
 ולבותם שמחות בבור וכחוד התעבר להם העולם והכירוהו ורובו טוספחהו
 לא שלם מעיניהם בדרו ולא נשירה מהם תרמיתן לבש להם בגדי חמודותיו
 ויחשבהו שולל והתרסה להם נימצוהו מוכרח עחק אלהים ניצרו כן וכנה
 להטותם ונשו מעליו העקיפו על חזק מעליו והתבאר להם גגת מעשיו ואין
 לו שלטון עליהם ולא כמה יתקרב אלהים הם במירי הלהים הברים וסגלת
 החסידים כעלי היואות הפקוחות והמשאלות היקרות והיגשית הרעיונות
 אשרו אל הלהים ואונשרו וסחרו עמו והרניחו בדרו מצפונם ועברו וזכר
 לביתם ועברו הצעידו היראה בדרך הרעה ונעל ורכבו מרכבת המעשים
 והגעו סגע שמחה מתמרת ועשין לא יענה נמלטו מעמור החטובן
 וטחון מהייסורים ואתה בני כתר הטוב לעפעך טרם המרטה אשר לא
 תגעל והראנה אשר לא תגלה הלהי יורע ואותך הדרך הישרה ויטרה

ניטה אותך אל טיב ההלכה בדחמין וברוכסרין וזמן

ש"לם ה"ע"ר ה"ע"י"ע ת"ה"ל"ה ל"א

ה"ע"ר ה"ע"י"ר

ב"ה"כ"ת ה"ל"ה"ס ה"ט"ל"מ"ה

אמר

המחבר מפני שהקדמתי כמה שעבר מדבריך בענין
התשיעי במור ענין הפרישות מן העולם והיתר
כונתו כי לחדר הלב ולפנות לאהבת ה' ולסנוף לבצע רחמי למוך
על במור אופני אהבת ה' כי הוא תכלית התבוננת וסוף המעלות
מדריגות אש"י העבירה וזוהי נבליה אע"ז ראוני לך אחי שתבין ותרע
כי כל מה שקדם לנו מכוון בספר הזה מחובות הלבבות והמדות ועבודת הנפשנות
הם מעלות ומדריגות אל הענין העליון הזה אשר התבוננת לפארו כעשר הזה
וזה ראוי לך לעת כי כל חובה וכל מידה טובה מושלמת או כמנה או לקון
מקובלת הם תבוננת ומעלות שעליהם בהם אל הענין הזה והוא תכלית
וסופם אין מדרגה למעלה ממנו ולא אחריו ומפני זה סמך הנבוא ג"ה במשנה
תורה ליחור במדון שמע ישראל ל"ה"י"ן אחר נאהבת את ל"ה"י"ן
וזיכר עליו והשיב אותך במשנה תורה הרכה ש' שא' למה את ל"ה"י"ן
לשמוע בקול ולרפוקה כ' וטעם הדבוקה האהבה הנאמנה והלב השלם
בה כ' שא' ויש אהב דבק מאח נהרטה פנ' מקדים הספר מיט
יחוד לה' על אהבתו ש' שא' ועשה ישרא' ל' ל"ה"י"ן שאל מעמד
כ' אם לרעה נאה את ל"ה"י"ן תרא נחייב הדין להקדים היראה על

האכה כלהים מיפני שהיא תגלת הפישות וסופה הרחוק והקירוב שבמדרגות
 אל מדרגת אהבת הלהים . והוא השער הואשון משעביה . ואי איפשר שיגיע
 האדם אליה לא לאחר שיתקדם יראתו ופחדו מלהים ית' . ועל כן הקדמנו
 שער הפישות לשער הזה כי מן הנמשך ממנו שתתישב אהבת הבורא
 בלבנו עם התישב אהבת העולם . וכאשר יהיה לב המאמין ריק מאהבת
 העולם ופגמי מצוותיו מהכרה ובניה תתישב אהבת הבורא בלבנו ותהיה
 תקושה בנפשו כפי הכסף על והכרתו אותו כפי שאר ארץ משפטיו
 י' קוונך וגו' . נראני שנבאר מרכזי האהבה שכנה עניינים .

אחר מהם מה ענין האהבה בלהים . והשני על כמה פעם תהיה
 האהבה בלהים . והשלישי איך הדרך אליה . והרביעי אם היא ביכולת
 האדם אם לא . והחמישי באופן הפסידיה . והששי אותותיה אשר
 בהם תעבר מהמאמין . והשביעי במנהג אוהבי הלהים .

פרק

א' המחבר אבל מה ענין האהבה בלהים . הודו
 בלות הנפש ונשותה בעצמה אל הבורא כפי שתרבה
 באורו העליון . והוא שהנפש עצם פשוט רוחני עטה אל הוואה לה מה
 מהאישים הרוחנים . ומתרחקת בטבעה מאשר הוא טהור מן האפורה
 העביות . וכאשר קשרה הפגמים ית' כגוף הזה העב אשר משקו רב לעשותה
 בו טהרה אמת העיר אותה לתום עליו ולמשוך היועלות אליו בעבור ה
 שיתוף והחברה אשר נשבעה ביניהם מתחלת היצול . וכאשר תרגש הע
 ביה שיש בו תועלת לאמה ותקנה לגייתה תטה במחשבתה אליו ופנסוף
 לו כפי לבקש המנוחה ממנו אפה ופגעיו כנסוף האדם לרופא בקי טהור
 חולה יזמן על מה שיש משהו נוחש על אורו וטו . וכשתרגש הנפש בענין נש
 ינסוף לה אור בעצמה וכה כפשה תטה במזמורה אליו ותרבה במחשבתה

ב

ויתעבירהו ברעיונה ומתאוה אליו ונסספת לו וזאת תכלית האהבה הזכה וכיון
שהדבר כן והיו קיומי האהבה רבים וזכינו אל מה שימלא מחסורו מתמירים עם
השעות והעיתים ולא היתה הנפש יכולה לעמוד מעיין לו בגלגלה מפני שאין
לה השקט ולא מטחה מבלי הרגע מדונה גפה שרדה הנפש בענייני גופה
מאהבה הראויה לה והמתחירים בעצמה אשר בהם הצלתה בעה מיהו
וכאשר יבקע לה אור השכל ויגלה לה גנות מה שגמלה אליו באהבתו
ונמטה עין ברעיונה מאשר בן הצלה בשני המשנים תשוב מזה ותהי
כל עשייתה אל הכרא החונן ותטה במחשבתה לבקש אוספי הצלה מעולם
מה שטקטה בן ואדל מה שנסתה בו ואז תפנוט מן העולם ומכל תענוגיו
ותבזה הגופות וכל תאוותם ונסמוך למה יפקחו עיניה ויזכו דנאותיה מעין
הסלגות בלהים ובתורה ובחכמה האמת מן השקר ויגלו לה פני אמתה בנרא
ומנהיגה וכאשר הבין גדל יכלתו ועצם גדולתו תברע ותשתחוה לו יראה
ופתר ואימה מעצמתו וגדולתו ולא תסור מזה עך אשר יבטיחיה הכרא ית
וישקיט פחרה ומוראה ואז תשוקה סס האהבה בלהים ותמבדר בן לימד
לבבה לו ולאהבה אותה ולבנות עלינו ולבסוף לו ולא יהיה לה עסק בעני עסק
עברתו ולא יעבור על רעיונה זולתו ולא ישלה במחשבתה בלעדיו ולא תשלח
אם מאיכרי גפה לא במה שהמשך בו רטוע ולא תמיר לשונה כי אם
כמסו וסכתו והוראתו וגדולתו ותהלתו מאהבה בן ומכסוף לרצונו ית ואם
יטיב לה תורה ואם יענה הסכל ולא תוסיף עס זה כי אם אהבה בן וכחחון
על כמ שגמה על אחר מן החסידים שהיה קם בלילה ואומ' אהי הרעבתו
וערוס עמנוט וכמחשבי הלילה הושבתו ועמך וגילך אם תשרפני באש לא
אוסף כי אם אהבה אותך ושמתה בן דומ' למה שאמ' אהב הן יקטלני לו
איהל ואל העיין הזה רחם החכם באמתו ברוב המור רודי ל' בן שדי ילן

ואמרו רזל על בר הדש אעפ שמיר לי וממד לי דני בן שרי ילן וזה דומ
למה שאר העבא ואהבת את יי' להיך בכל לבבך וכל נפשך ומה

4

פרק

אם המחבר אבל על טיה פנים והיה האהבה בלתי
 ית' אומר בתשובת השאלה הזאת כי אהבת העבד
 באדונתו תהיה לאחת משלושה פנים האחר מהם אהבת אונת בעבור
 בעבור הטובתו לו וחסדו עליו והשנים אהבתו כי מפני שהוא עובד על
 פשעיו ורוב מחילתו לו וכפרה לשעמונו והשלישית אהבת אונת בעבור
 גדולתו ורוממותו ומוראו לעם כבודו לא לתחלה ולא אחר ועל ההקשר
 הזאת תהיה האהבה ממנו בלתי חסדו עיניו והתמידת טובתו לו
 והדבק נפשינו באהבתו לתקות גאולתו ויש שתהיה אהבתו בלתי להסת
 להסתירו עינינו ולעבדו על פשעיו עם גדול מרינו אונת ועבדנו על מצותנו
 ויש שתהיה אהבתו כי לעצמו ולבגדו לגדלו ולרוממו וזאת היא
 אהבת הזכה בלתי ית' וכפי זרזא העבא עליו בזה באמרו ואהבת את
 יי' להיך ורצה באמרו בכל לבבך לעשות מרות בני אדם והתחלפות
 דעותם בעריטות וטליתם באפס ובמיונם וכבודם כי מהם שמתעב
 במינו במיונם נחם על כבודו ומהם מי שמתעב במיונם וכבודו נחם על
 אפס ומהם מי שמתעב באפס וכבודו נחם על מיונם וכמו שאמר רזל אם
 נאם בכל נפשך למה נאם בכל מאורק אם יש לך אדם שאפס חטב עליו מה
 מיונם לבך נאם בכל נפשך ואם יש לך אדם שמתעב חביב עליו מאפס לבך
 נאם בכל מאורק ואיפשר שירצה באמרו בכל לבבך וכל נפשך וכל מאורק
 לעשות התחלפות אהבת בני אדם קצתם טקטם והם שהאונה כים שלשה
 מינים מהם מי שמתעב לרצון אהובו במיונם כלבד ומהם מי שמתעב
 לרצון אהובו באפס ובמיונם ומהם מי שמתעב במיונם ואפס נפשנו כ

כִּי שֶׁאֵינֶנּוּ הַחֲכָמִים אִם יִתֵּן אֵינֶנּוּ אֶת כָּל הַיּוֹן בְּיָמֵינוּ בְּמַהֲבֵה בְּנֵי כְּנָזוֹן לֵךְ וְאִמְרֵה
 בִּיהוֹתֵךְ נִדוּר כִּי אֶהְיֶה נִפְעוֹן אֶהְיֶה וְאִם נִפְעֵתָה אֶהְיֶה לִי מִמַּהֲבֵה שֶׁ
 נִזְרָח הַנְּבוּאָה עָלַי בְּמַהֲבֵה הַבּוֹרָא יְיָ שֶׁתְּהִיָּה כֹּלֵלֵת הַנֶּפֶשׁ וְהַגִּיף וְהַמּוֹן לִי
 הַתְּגַבֵּר הָאֵלִים כְּבִלְמָה בְּמַהֲבֵה הַבּוֹרָא יְיָ וְאֵל יְהִי כִּי לִי בְרֵךְ מִחַס אֶלְרֵעוֹן
 הַלְּהִים יְיָ שֶׁאֵינֶנּוּ כִּזְלֵל כְּבִלְ לִבְבֵךְ שֶׁזֶנֶן יִסְרִיךְ בִּיטֵר הַטּוֹב וּבִיטֵר הַדַּע וְכִבֵּל
 נִפְעוֹן וְאִפִּי נִפְעוֹן אֶת נִפְעוֹן כְּבִלְ מִמּוֹן כְּבִלְ מִמּוֹן וְאִם עֲשֵׂה רֵעוֹן
 כִּי עֲשֵׂה רֵעוֹן כִּי עֲשֵׂה רֵעוֹן כִּי עֲשֵׂה רֵעוֹן כִּי עֲשֵׂה רֵעוֹן כִּי עֲשֵׂה רֵעוֹן
 אַחֲרַיִם מִפְּנֵי רֵעוֹן וְיֵשׁ לֵךְ שִׁירָה בְּמַהֲבֵה כְּבִלְ לִבְבֵךְ וְכִבֵּל נִפְעוֹן וְכִבֵּל
 מִמּוֹן לִרְכֵךְ בְּמַהֲבֵה הַלְּהִים בְּמַהֲבֵה וְלִהְיוֹתָה בְּגִלְגֵי עַד שֶׁתְּגַבֵּר מִן הַיָּד
 מִמּוֹן אֶמְצֵא אֶהְיֶה לְהִים בְּמַהֲבֵה וְכִבֵּל לִבְבֵךְ וְכִבֵּל נִפְעוֹן עֲשֵׂינִי וְעֲרֵאֵנוּ עַל
 הַשּׁוּבָה וְהַנְּבוּאָה וְעַל שְׁקֵל אַחַר וְעַד אַחַר כִּי שֶׁאֵינֶנּוּ דוֹר עָלַי לֵב וְכִבֵּל יִרְעַן
 מִלְּאֵי הִי וְיֵשׁ לֵךְ שִׁירָה בְּמַהֲבֵה כְּבִלְ לִבְבֵךְ וְכִבֵּל נִפְעוֹן לִהְיוֹת כְּבִלְ מַהֲבֵה
 וְהַשְׁתַּלְתֵּךְ בְּזוֹלָתָה לְשִׁמּוֹן וְאֵל הַשְׁתַּךְ עִם אֶהְיֶה אֶהְיֶה קוֹלָתָה וְאִם תִּמְאֵב
 זוֹלָתָה יְהִי בְּמַהֲבֵה שִׁירָה מִמּוֹן כִּי שֶׁתְּהִיָּה סְעִיף מִמַּהֲבֵה בְּנֵי כְּנָזוֹן זְכַרְתִּי
 בְּבִיאוֹר הַהַעֲשֵׂה הַשְׁלֵטֵת בְּשַׁעַר הַשְּׁלֵטֵי מִן הַסֵּפֶר הַזֶּה

פָּרָק

אֵמֵר הַמַּחְבֵּר אַבְל אֵיךְ הַדִּיךְ אֵל אֶהְיֶה הַלְּהִים יְיָ
 אֹמֵר בְּתַשׁוּבָתָה הַשְּׁאֵלָה הַזֹּאת כִּי הַבְּקָשָׁה הַזֹּאת לִדְרוֹ
 תִּשְׁבֵּן לְשׁוֹאֵל אֵל אַחַר הַקְּדוּמוֹת רַבּוֹת וְכִי תִשְׁאֵל הַקְּדוּמוֹת תִּתֵּן
 מִהֵם הַמַּהֲבֵה בְּלִי הִים יְיָ אַבְל מִי שֶׁמִּכּוֹן אֵלֶיךָ בְּעֲצֻמָּה לֵא יוֹכֵל לְהִגִּיעַ
 אֵלֶיךָ וְהַקְּדוּמוֹת אֵשֶׁר רָאוּ לְמַמְיָן לְהַקְרִים לֵךְ בְּנִפְעוֹן הַסֵּפֶר
 יִיחֹדֵי הַלְּבָבוֹת וְעֵת כְּשֶׁעֲשֵׂת וְעֵת מְשַׁבְּנוֹת וְעֵת כְּחִימָת
 אַבְל שֶׁנִּיחֹדֵי הַלְּבָבוֹת אַחַר מִהֵם לִיחֹד הַלֵּב כְּחֹד הַבּוֹרָא וְהַשֵּׁן
 לִיחֹד הַמְעַשֵּׂה לְשִׁמּוֹן וְלִשְׁבָרוֹ לְבָרוֹן כְּלָבֵר אַבְל שֶׁנִּיחֹד הַכְּנֻעוֹת יְיָ

אחת מהם הכעשה לאלהים ית' והשנית הכעשה לראי לאלהים וכחיריו אבל
שנית החשבונות אחד מהם חשבונות עם נפשו על מה שחייב לאלהים להתאמת
טובותיו והשני חשבונות עם נפשו על הסתירו עונותיו והאריטו לו ומחילתו
אבל שתי הבחינות אחת מהם הכחינה כמה שעבר לראשונים בעמרו
על ספרי הנביאים ורברי הקדמונים כמו ש' זכרתי ימים מקדם וגו' (וה)
שנית הכחינה בעולם כמה שהוא רואה מפלגיו הבורא ית' בבריאותו ו
וכבר בארתי לך בספרי זה כללים מן העשין הזה שפי יכלתי מה שיש ברי
למי שמבין ומטון אל מה שיש בו הצלתו והמלטו בעולם הזה ובעולם ה'
באו וכתשר יתקן כל זה ויחבר אליו הפרישות מתענות העולם ותאוותיו
ויבין גדולת הבורא ועצמותו ורוממותו וישכיל קטנות ערך נפשו ומעירותו
נחלתו ואחר כך יכיר רכ טוב הבורא עליו וגדל חסדו עמו ויהיה האהבה
באלהים מן המאמין סמוכה למה בלב שלם ואמתת זוך נפשו והכפפת לו ב'
השתדלה וחריצות ומריצות דומה למה שנאמר נפשי איני יתך בליטה ואמ'
לשמך ולחכך תאות נפשי ואמ' צמאה נפשי לאלהים והחזק שברבים
שתעמר בהם על המרוגה הזאת העלונה הוא המורא הגדול לאלהים
והאימה למעט והפחד ממצותיו והמחשבה תמיד בה עקפתו על סתך
וגלייך ומצפונך ועדך והנהגתו אותך וחמלתו עליך ודעתו הנסתר והעלוי
בעבר וכעתיר ממעשיך ומחשבותיך והכשתת לך והקדמתו אותך ולא
תוכל עם כל זה לעמוד משנות אלון לבך ובמצפונך כסר לבב ואמונה
שלימה ותתלה נפשך באהסע ותבטח אל חמלתו וגדל חמדתו ורחמיין
ולא תשתך בעת ההיא אהסע עם אהבת זולתו ולא יסקיך עלך שאת
ידא עם יראתך בלתי ולא תפקדהו מדעיון ולא יסור מנגד עיניך ויהיה
עין בבריות ויושב עמך באדברות ויהיה מקום מלא כח ארס מעט

כלא מלא והריק מהם כלא ריק לא תשומם בהפקדם ולא תראג בהעדרם
והיה תמיד שמח בלהיך שע בבואך עלז ברעע נספך לפגיעעו כמ'טז
ישמח צדיק ביה' וחסה בו. ואמ' העבוא ואנ' ביה' אועזה אעלעזה אצל
בלהי ישע. ואמ' חז' יהי' אורי' וישע' מימי אירא' נשאר המזמור "

פרק

אמ' המחבר. אכל אם האהבה בלהים ביטלתהא
אם לא. אומר בתשובת השאלה הזאת. כי האהבה

על שלשה פנים. האחר מהם אהבה שנקלה בעיני האוהב אכידת ממונ
בעבורה לא אכרת גופו ונפשו. ומהם אהבה שנקלה בעיני האוהב אכיד
חלק מגופו עם אכרת ממונ כשהוא מקוה שתשאר נפשו בחיים בעבורה.
והפנים השלישיים אהבה שנקלה בעבורה אכדת הממונות והגופות וה
נפשות. וכבר מצאנו אברהם אבינו עליו השלום אהבתו ללהים בכל הפנים.
התגבר בממונ שהיה מוציאן על העובדים והשכיס כדי להודיעם את
הכבוד. ומה שאמ' למלך סרוס אם מחוט וער שרוך שגל ראייה על נדיבות
נפשו ושהממונ נקל בעיניו. וכמופ' בבית מילה שלא התעכב לקיים אות
בנפשו וכזולתו בעמחה. אבל התגבר באופן נפשו באהבת הלהים
מה שהראה בענין ירחק מן המהירות והחדירות והוא הורה על אהבת
הזכה בלהים ולבב הממונ בעבורתו והיא המדרגה העליונה ממדרגות
האהבה בלהים. וכמוה לא תתכן מכל אדם לפי שהיא למעלה מן היכולת
הבשרית מפני שהטבע הפכה וסגדה. וכמוער תמצא בחיורים חכמי
אדם אינה כי אם באומץ הכרא ועמדות אותם מגבור היצר עליהם ש
כל העתדלתם בעבורתו וקיומם מטות תורתם בנפש טמינה ולבב שלם
ומצפון זך כמ' נביאי הלהים ובחיריו וסגולתו ואין ביכולת כל אדם לסבל
מה שצטרע לאהבת הכרא מפני שהטבע והיצר סגרו. אבל השג'
בער

פנים הם ביטלת רוב המדברים בהשתדלם בהקדמות אשר הקדמתי בשער הזה ומה
 שמונה כי השט פנים האלה ראיה על האהבה השלמה בלהים מה שאמ' השטן החם
 ירא' להים' הלא אתה שסת בעני ונא' ואולם שלח נא ירך כלעמ' כי הוא ספור עמך
 באהבת ויראת אונקך לקח מחירה כבוד השלם והונע אך פסוק ממע מה שחברת
 מיתעלות השולם ואם ישמר בעני' עמך הוא נאמן באהבתך נא' לנהגורח
 הנה כל אשר לו בידך ועשה מה שירעת במימנע וכבשך נלא שתנה לא כגלהו
 נלא כגרתו ללהים ושמר באהבת הנאמנה בלהים באמרו ערוס יצאתי מבטן
 אמי' נא' הכרא לשטן השמת לבך אל עברי איוב ונא' עור בער ער נא' ואולם
 שלח נא ירך ונא' אמ' הדכה כנ אדם מתגדבים כגומענש ושיהם וכבהם כרי
 לשמור גפס' אך אין אמונת אהבתך כר נתיית לא כבחיטת כגפס וכשדו במה
 שיבערו ויקוז כנ' נא' לע הכרא ית הט בידך אך את נפשו שאור ויעשה מה ש'
 אמר מנפיו כגפס וסכל ולא שדעה כאמונת ועוב לבבן עם להים כאמרן' /
 אשרת כזכר אחת העבלות ירמי' ונא' כמה שעשה כנ חברי' הן יקטלע לו
 איחל' ושכח לע הכרא זה ולא שיכח דברי חבריו בהנפחם אונת כמ' שאמ' /
 ויאמר י' אל ליפח התעמנ' ונא' ואתה דואה כי חבר אליו הכרא שט שיקים
 והביאם למשל באמרו נח דטל נאיוב' ואמרן שב הלהים את שמת כמ' שטח'
 י' שב את שבות איוב' ועל דעת נאמנ' היו כל החסידים הראשונים המעס'
 כרעל וחבריו כגוב אריות וכבשן האש ונשרה הרחוק אלנות והנהג' מנהג'
 ועל המדרגה הזאת הזכיר הנביא באמרו נאהבת את י' / להיך נאמ' / מי נש'
 מומיד על האהבה שהיא לתחלת און ליראה בעולם חמה און בעולם הכא אשר
 ביטלת רוב המדברים לקיים מצותיה ומשתדל בה תריר יאמנהו הכרא ויענה'
 על האהבה הנאמנה אשר תהיה לגדל ולחמס לבגרות ית אשר היא למעלה מן
 היטלת הכרא ית כמ' שאמ' הכת אט אוהב אהב ונא' / נחוטאי חומס נפשו "

162

פרק

אבל מפסיד האהבה בלהים רבים מאד . מהם שיקט האל
 בהקדמות אשר תטל בהם האהבה בנרא ית . ומהם מפ
 מפסיד ההקדמות אשר הקדמת לבארם בספר הזה נאינן צריך לשנותם שלא
 יארך הענין . ומהם השטאה באוהבין והאהבה בשונאיו כג' ש' מצדיקי דשע
 וא' מצדיק כשע וארשיע צדיק וא' . וא' עזב תורה יהלע רשע וא' .
 וא' אומר לרשע צדיק אתה .

פרק

א' המחבר . אבל אומות האהבה בלהים מן האוהב מהם
 עזיבת כל מה שיטורדו מעטרת הכורא ית מעשיית המות'
 ומהם הדאות אונות יראתו ואימתו על פטו כג' שא' וכעבר תביה יראתו על
 פניכס לבגת תחטאנו . והיראה על שני פנים . אחר מהם יראת טעננו ושינוע
 נזה הוא הירא טענר מה שיצננהו ויכאהו . שאס היה כטוח ממה שיצנער
 כג' לא היה ירא את יי' . ועלן אמ' ר' ל' לחוש דילג' את למיעבר מאהב'
 ומיראה . והוא מקצב ממרדקת יראי הלהים . והוא מה שהזהירו ממנו ר' ל'
 אל תהיו טעבים המשמשים את הרב על מנת לקבל פרס וט' . ואמר אחד
 החסידים אט מיתבייש מלאי שאעברט כעבור הגמול והעשע ואהיה כעבר
 הרע אם יירא ניקוה יעשה ואם לא לא יעשה . אבל אעברט לגיה שיאות לע .
 והשט יראה לבכודו וכוממותו ועצם גבדווע ואינה סרה מן האדם ול' .
 עדרת ממנה כל ימי חייו . וזאת העלונה שבמדרגת יראי אלהים אשר נזכרו
 בספרים כיראה והיא המבוא אל האהבה הזכה והטסך המצער שהגע אל
 המדרגה הזאת מן היראה לא יאהב ולא יירא זולת הכורא כגון סספר אחד
 החסידים על אחר היריאים שמטאו יסן כאחת המדרגות וא' על האיק'
 ירא מן האריה שאתה יסן במקום הזה . אמ' על אט כגש מלאי שיראני ירא
 זולתו . ומהם שישועה בעיטנו אם ישכחנהו כג' אדם או יגעהו ברען ר' .

הבורח ית כשהוא מצטס לעשות הטוב ולהתרחק מן הרע. ומהם שיתערכ בפעול
 ואפ' וממוע ובגז טרען הבורח ית בגז טאמ כי עלך הוראן כל היום. ומהם
 מי שיטיב עם הלהים תמיד על לשונם כשכח והודאה ותהלה כג' טאמ ולשונם
 תהנה ישרך. ואמ' ימלא פי תהלתך. ואל ימנר עם הבורח לשוא ולא לשקר ולא
 בקללה. והשבעה לשוא היא מה שמוציא אדם על פיו מהשבעות לבטלה וללא
 צורך ולא יחייבהו בה דין. והשבעה לשקר היא השבעה שמחייבן אותו בה מן
 הדין במשאון ובמתען עם בני אדם. והוא חייב להזהר מכל מה שיבואהו
 השבע כשם הבורח לבגדו כג' טאמ טקי כפיס וכר לבב אשר לא שוא לשוא.
 ואמ' לראה את העם הנבצר והעורא הזה צמח. ואמ' נזרחה לבם יראי שמי של
 צרקה. ואמ' רזל אילע בני אדם שיראים להוציא עם שמים לבטלה. והקללה
 הם הקללות והגרופים והחרפות שמזכירים מהם עם שמים והוא גמאי גרוק
 למאמין וכבר הזכירו עמי הארץ לעצמים זה ער שהצעו בו אל תבלות הגערב
 והם מטנעם בזה להפליא ולהפליג בגרופיהם ולהגיל ולבאר חרפותם והם חומים
 בזה למה טאמ החכם כשאוק לבסיל עשות זמה. ומהם שיתגה בגלמה ש
 עטר לעשותו ולאמרו טרען הבורח בעת שהוא ינער כן זולתן אפי' אם יהיה קל
 זמן קרוב ער מאר. ומה טעור שני דברים. האחר מירחת מהירות המלך
 אליו והעני מפי טאמ יודע אם קדם בגזרת האל לעשותו. ומהם שיאשר
 ויורה לעבודת הלהים בין ברכה בין בקעה כפי הצריך לממן ולמקום ולבעות בני
 אדם ולמעלותם מהמלבוס וער אשוי השוק כג' טאמ החכם ישמע חכם ניוסף
 לקח. לנת למתמים עמה ואמ'. וכאוי לך אחי לרעת כי זכונת המאמין
 אפילו אם יהיה מציע אל התבליט הרחוקה כדקון נפשו ללהים ית ולא היה קרוב
 למלאכים במדותם הטובות ומנהגותיהם המשובחות והשורעלם כעבודת הכור
 ואהבתם הזסה כן איש כזכונת מי שמורה בני אדם אל הדרך הטובה ומייעד

ומייער הרשעים אל עבודת הבורא שזכותו נבפלות בעבור זכותם בל הימים
וכבל הזמנים' והמשל כמה כעט סוחרים הגיע אל מדינה הרויח אחר מהם ב
סחורה שהיתה בירו שורה בכל הקקן והיה כל מאה זוז' והרויח השט כל אחד
בלב והיו לע סחורות רבות והגיע לירו עשרת אלפים זוזים' והיה ריוח הסוחר ה
ראשון עם רוב בכל הרויח הששים זוז ועשרה חלקים מאחד עשר חלק בזוז' והיה
ריוח הסוחר השט חמשת אלפי זוזים עם מעט בכל הרויח' וכן אחי מי שאינו
מתקן לא עשו בלבד והיה זכותו מעטה' ומי שמתקן עשו ונפשות רבות לת
תבבל זכותו כפי זכות כל מי שיתקן לאלהים' כ' שאם יזל כל המכרה את הרבם
אין חט בא על ידו' ואם משה זכה וזיסה את הרבם וזכות הרבם תלוי בן שנה
ברקת ה' עשה ומטפטינו עם ישראל' ונא' ולא יזכרו יעם ועליהם הבוא ברבת טוב
ואם תורת אמת היתה בפיהו ואם' ונא' ומצויק הרבם כבוסבים לעולם ועד' ועל
כן צוה הנורא להוכיח המקצרים כ' שאם הוכח תוכח את עמיתך' ונא' דללע
היכן היא תוכחה רב אמ' עג קללה' ועמנו לא אמ' ער הכאה' ונא' מוכרח
אדם אחרי מן ימס' ומהם שמתקן ויגלעו בזכותו מפני שהוא שש בהם לא
לגאווה ותפארת' ונא' נאע על חטאין לתשובה מהם וחרטה עליהם כמון שאם
דור פלג מים ידון עיני על לא שמו תוחק' ומהם שיתבבל כללה ניתערה.
ביום אם יהיה יכול לסבלמה כי תפלת הלילה היא יותר זכה מהפלת היום לבג'
פנים' מהם כי האדם כללה יותר פגני ממה שהוא ביום' ומהם שתאונות
האין מהמאכל והמשטה יותר נחיס כללה ממה שהם ביום' ומהם הפסד
החכמה טע נבין כנ' אדם טעהב' יבקר והן חכר ידבר עמן ובעל תעביתבנות
כמה שיש לו עליו' ומהם טח תושין מדוב מוחשין כללה מפני שאינו רואה
מה שיטרהו ולא שומע מה שיפסיק עליו' ומהם המלעון מן החטפה ומתקן
ממה מפני מיעוט היושבים עמו כללה' ונא' פטר שלמ יוכל להתבודד ביום'

ומהם שיתחד במר הלהים ויתבאר בו בעת התיחור כל אנהב באהוננו והתבול
 כל חושק עם חשוקו כג' ש"ש איניתך כלילה ואמ' על מעטב כלילת ונבר
 נמר יתרון תפלת הלילה בספי הקודש הרבה מהם מה שאמ' דוד זכרת כלילה
 שמך יי' חצות לילה אקום להודות לך קדמתי בעוף ואשנע קדמו עיני אשמנה
 יום צעקתי כלילה נגרך והרבה כמה ואמ' קומי רנ כלילה וכבר חזרת דברים
 נמר צים יש בהם תפחת והכלם לגפש ותחזיק בעבדים ותתעורר לתפלה כלילה
 והם כלעין עברית וקראתים תעסה ואחרין סמכתי להם דברים צמים כלעין
 העברית כשכח והודאה לך ובקעת מחילה ותחננים דברים רבים מעירים את
 לב המתפלל ומעוררים את טבע וקראתים בקשה וכתבתם בסוף הספר הזה
 למי שיוצה להתפלל בהם לילה או יום ומי שקבל על עצמו זה הענין יתגב
 יעספה שיתפלל אותה ביעסה אחר שיקדים מה שיזדמן מן הזמירות הידועות
 או זולתם לפניה ואחרין יתפלל הבקשה בעמידה והשתחויה עם סופה ויכרע
 ויאמר מה שירצה מן התחננים ויאמר סמוך למה אשרי תמימי דרך נסיד המעלות
 עם סופם ואם יבחר בזולתם מן הרבים וזולת הסדר הזה הרשות בידו אך
 זכרת לך הטוב שבמנהגים כה' ועקר הדבר אחי בזמן נפשו בעת שתתפלל
 אותה לפנות לבך ושתסדרנה כמתן עם הסמוך לה ואלי קדים בה לעונק את
 לבך כי המעט מאנה עם המצא לבך כטוב ממהירות תגעת לעונק ברכ
 מאנה כשיהיה לבך ריק ממנו ואמ' אחת החסידים אל תשמחו שבח דיקס רק
 ממצא הלב כן אכל יהיה כהמצא הלב כמ' שאמ' דוד כל לבי יודעתך ואמ'
 חליתי פניך כלל לב ואמ' לבי וכשרי ירע אל לתי ומהם השמחה והשען
 בלהים יי' וכדישתע והכוסף לרעם והגלה סערתו והחמלה על יריאיו כמ'
 שאמ' חסד אנו לבל אשר ירחיק ואמ' שישן נישמחו בך כל מקעדך ואמ'
 בירך ערותך ששתי ואמ' נחלתי עונתך ואמ' ואני ביי' אעלמה אגלה כלה
 יעב'

פרק

אח המחס. אבל מהגן אהם הלהים ית רכס מספר.
אך אמר מהם מה שיזמן לי. והוא שהאנשים ידעו
להיהם והכירו את חפצו בהם והנהגתו אותם וכי הוא מהלם ומכלבלב
ומטעו ואסרו כל מה שנתן להם רשות להתעסק בו ולבחור אותו מעשיטת ה'
טורה והשלים. ונתברר להם והאמינו כי כל עשייתם ותנועותיהם נהגים
בגזרת הבורא וחפצו ואז עמדו מבחור בענין מעשייתם יותר מזולתו. וב
ובעיון על הבורא שיבחר להם הטוב והטוב מהם. וכאשר התבאר להם מן
הטורה כי הוא מזהיר על עשיית המצות ומצוה על בחירת עבודת הבורא
ומרטל מבחירת התענוגים ואונע מהם עמדו בבחירתם כמקום שהעמידם
לבנות אליו ולבסוף לרצון כלבם וכמחפשים נחרעו מסוף לעולם ולהכין בכל
לבבם ובכל נפשם מצפים העזר והאומץ ממנו להקים מחשבתם בעבודתו
ולהזלים המעשה במה שבחרו ומצותיו. ומה שיצא מהם אל גדר המעש'
ישבחו ה' עליו ויומרו בעבורו. והוא משבח להם השתדלותם ובחירתם
ומה שלא יוכלו להראות בו מחשבתם מפני חלשתם מהשיג יונטלן לפי
הלהים ממנו ויבחרו לעשותו בעת שיוכלו ומיחלים לעת שיזמנה הבורא
בעזרו ויתחננו אליו על זה טעם זכה ולב נאמן ויהיה זה תכלית מאוים
וקץ היצאלותם מלהים כה שאמר דור עה אחלי יסוג דרכי לעמור חוקיך.
וישבח הבורא בחירתם בעבורתו אפילו אם יאנע מהם קיום המעשר.
כה שאמר לדור יען כי היה עם לבבן לבנות בית לעמי השיבות ואמר ועזבו
עשיית עולמם והנהגת גפיהם לבנותם וכמחשבותם והתעסקו בהם בחושי'
הגפיים בעת הצורך והרוחק מפני זלותם אצלם וקלותן בעיניהם ופני נפש
נפשותם ולבנתם לעשיית תורתם ועבודת הלהים לבבון ורוממותן ולעמור
מצותו ואפיתם בארץ ולבנתם כעמים. והם במה שבלבותם מידיעת הלהים

כאלו עבדים אונתן עם המלאכים הקדושים בשמי השמים . נוסן התאות מלבנות
ושקר מהם הטסך לתעטעס בעבור מה שנבגם בהם מן הטסך לעבודתה בול
ומאכה אונתן וכבדה אש היצר מלבנות נפסק חומה מדעונתהם מעצם מה
עלבטם מאור העבודה כמו שאירע לבד טכח אור השמש נבגע מפני מנרא
להיהם והתעורר לפעול בקצורם וטחחו לעבודתו ולא תשטן לחסרון תראה אונתם
כעמיתים עמהם טאחי הבגעות . וכעמיתים עמהם חמאים . וכעמיתים
אונתם יורעים . וכעמיתים אים להם עמים . תראה צרותם שעלה עליהם האור
נאם העמיד על הלבבות תראה לבבות נשברות לאלהים וכשיחונן נטבות ד'
ונבגם קי השלם שמוות . מלאה אהבת האלהים לבנותם . ואים מונעים לה
דברי הכרואים תאונה . ולא כשיחונת הנאה . מאסן דרך השחיתות והלבן
במחור הנתבות . ובמכותם מסתלקים הייסורים ויורדים הנזמים . ובמכותם
יעזקה האדם והבהמה לפי שעיטעו אפונת מן העריות . ומטכ יריהם ממית
המעמיים . ונרחו בגפונתם מן האשמים והלבג בדרך העונה והיטררה .
הגיע אל מעלות הגולות בסכל ימים מונעים . והרויחן שט השלמים .
וקכצו עת הטובות והשלמו שט היתונס ס' עאמ' במזמור אשרי איש
ירא את יי' ער סופ . ומן התמה בעשים כי מעטו כענינהם המצות אשר
טס גם הכרא כצד חובות עונתן שהטיב להם וכצד מה שקיבלו על נפשם
מן היגיעה וההשתדלה והסכל והמתין לרכה בעבודתו . וזה כמער אספר
לך . לפי שמת מצות הכרא והגיע מספר טלם תגיד מצות . מהם טסה
מצות לא תעשה והם ההזרות . ומהם מצות שחייבים בהם הכיסור ואין
היחיד חייב בהם טסה מצות . ומהם מצות עשה שהזמן גרמה והם המצות
התלגיות בזמן מכלת זמן טכנות והדוועדים והצומות . ומהם מצות
עשה שחייבים בארץ כלבר סאו קרבנות יחיד ותרומות ומעשרות וחגיגת ה

הדגלים והדומה לזה ומהם מצות וטליות בדברים כשימצאן מתחייבים בהם וכט
יפקדו יסתלקו כמצות מילה למי שאין לבן ופריון הבן למי שאין לו בן ומצות
מעקה למי שאין לו בית ומצות כיבוד אב ואם ליתום והדומה לזה וכאשר מצא
המצות אמרו לא שעלה ההזרות בחשבון מפני שהעמידה מהם היא עשייתם
וקיום חובתם ויתקטן בעניניהם עבודתם לאלהים וימעטו אצלם מעשיהם בצד
מאנויים וכספם למה שיגיע בו אל רצון הלהים וכן קטן מצות עשה מחובת
האיברים אשר הם חובת היחיד בכל זמן ובכל מקום ובכל ענין ולא מצאן אף
קריאת התורה ולמוד המצות כשאר נהיו הדברים האלה אשר אנו מצטן היום
ואי ושמעם לבנוך ודברת בהם וגו' ומה שזירז העבא אחרים על זה שנת
באמרו ולמדו אותם את כנס לרבי עם וגו' וימשו בעניניהם לזה מפני
לגדל מה שעלה להם ממה שחייבים בו לברא ית מן העבודה והמשנה וע
ועברו את הברא במצות טליות ומסרים מצותים ומדות טובות רוחניות
והוסיפו על המצות הידועות בבר לבם לאלהים בהם ולמדו מרדכי העבאים
ומהג החסידים לבקש רצון הברא בהם ושיקבל אותם מהם והם מאלל חובת
הלבנות אשר כושען לבאר ערעיהם ולצטר סוגיהם בספ הזה אשר היא החכמ
הצנועה הנצחה כלבות החכמה והעמונה בחוביהם אשר אם ידברו בה אין
דרך עשולם בה מפני של אש היעות הנצלות מעוים באמתה ועקרה
והגיע בה אל התכונות הרמות ואל המשלות היקרות מעבודת הלהים כלב
שלם ואהבה אותו אהבה עמונה כלב וכפוש וכאף וכמין כש עצה כה עב
עב באמרו ואהבת את יי' אלהיך וגו' ואש המדונה הזאת קדוים מאל אדם
אל מרדעת העבאים הברים והזכים החסידים אשר קרא אותם הסג אנהב
יי' ואוהב עמו ובהם עמו להחיל אוהב יי' ואם אתה אחי חסן בחבר
ולהם כבדותם עוב מותר עומק והתעלם מהם והיה מסתפק במזון מהם

והרגל עצמך לשמור בלעזיהם והקל טורח עסקי העולם מעל נפשך ופנה לבך מה
 עמיק מחשבתך בהם ורוץ בצרכים הצרכים לך כמפך לא בלבך וכרצונך כשותה
 הרפואה המרה אשר ישותה אותה בפיו לא ברצונך והוא מומס שתייתה לעצמה ומקל
 על עצמו סבל מירוחה לרחותה הנשק מעליו וכן צריך סכך עלמך בעצתך וכתב
 ידעת אחי שמחשבתך על ענייני שלמך לא תוסיף לך כמדפך מאומה כמו שמישעט
 השתדלתך בהם וחריצותך בהם לא יגיע מחוקך דבר וטירת לבך בהם תמשך
 מחשוב כמה שחושלך מחשבתך עליו מענייני תורתך ומטות הברוא אשר נמסחו
 לך וקבלת על עצמך להשפיק בהם כל ימי חייך ותפסיד את זה ולא יועילך ורצ
 לפשך מה שיש בן הדלתך ושעם תורתך ושעלמך ושיים הסכל לעמוד מבע
 מנהגך בבחך והקדים הזריזות בענייני אחרייך בין עיניך ושיים השכל מלבך
 והעשה קצתך והחכמה מנהיגך והפריטות ידריך והתעלה לזוט וכמדונ
 בקטת המדות הטובות כפי שישכלהו ענייך והזהר מן היסני וההפלה מבר
 הדוגה פן תזכר כי רוב השמן כגד היא הסבה לבהות אונתך והזהר מהתעלם
 ומהתעצל ומהתעפרות והדבק הזריזות כזריזות והרדף הסכל בעל בהרדף
 נסמוך אל כל מדרגה מן המדות הטובות את הסמוך לה ואל תשעלם מפקוד לבך
 ומחשבת עם נפשך תמיר ומהתעסק בענין ספרי זה וקריאתו נזכור ענייניו נשמור
 שדשין וחקור על תולדותיו הגדי תגיע בן אל המעלות החמורות ותגלית המדות
 המועלות היצויות לפני הלאים והיה בן מינוש ואלו מישר ואל תיחל נפשך
 שתגיע אל זה עד שתפנה לבך מראות העולם נטרדותן אפי שתמאסם כאשר
 לא יתכן לשמו להרסא מן היין עד שיתרוקן מינוש ואם אחד החסידים לן הייך
 בעינים מן הפרוא יהי לא הייך מוסים אהבת העולם הלאים ואמתן שטורים חמס
 יין אהבת העולם על פן השתדל אחי לפנות לבך מינוש עת אשר יפנה לבך נשך
 מעסקיו כי אתה צריך בעת כריזותך האופשת אל סדירות רוחנית מפני הקשר

המחשבה שבק' השלם אפי' אם יפנה הוגן מהם ויטח מהתעסק בהם פקוד
אחי זה מנפנך תמיד והשתדל להרחיק תאוות העולם מלבך. והמירס בעשיית
אחריתך וחובות לבך והשייבם אל רעונך תמיד תגיע בהם אל רצון הבורא
ויאר פניו אליך ויקבל מומך מעשיך הטובים ויסלח לעונך ותמצא חן בעיניו
שאר אט אנהיב אהב ומחרי ימצאוש. ואה כ מצדי אסבר וצזי יקלע.

וראית מהשלמת הדועלת והייטור לך אחי שאקבץ ראשי עשיית ספרי בעשירה
סנים עבריים יסכול כל אחר מהם ענין שער אחר משענין על מחברתם וסודות
וחומות סהם ספרי להיותם לך למזכרת כאשר תרעם על פי ותשייבם כלבך וסדע
ומיעונך לילך ויומך בעת טחך ותגעעתך לא תחול לפקוד עשיית ספרי זה ולסדר
ערעיו טאס תהיה כמעשה מועשי העבונה יזכרון הכתוב האלה לחר לבך
באלהים. ואם תהיה כמעשה העולם יזכרך כחשבון עש נפסך. ואם תהיה
בענין צנו בעשיית שלמך יזכרך כבטחון על האלהים. ואם תהיה בענין שא
שיבאך אל הגאווה והגבה יזכרך כבענה. ואם יהיה לבך פגני יזכרך לבחון
בעובת האלהים עליך. ואם תהיה בענין שלחה ותעגא אפס יזכרך כפרישנות
מן העולם. ואם תהיה בענין שתמרה כן את האלהים יזכרך כמשונה. ואם
תהיה מתעלם מיתרתך ואמונתך יזכרך להדסק בעבורת האלהים. ואם תהיה כ
בענין יחור האלהים יזכרך שיהיה ייחודך כלב שלם. וכן בעשיית תפלתך
והחזרי לבך לחסום לעונך ולסור חושך ולמשול כראותך ולהחזיק כחזיקך
ולפקוד רעונך ולשקול מעשיך ושאר מה שזכרת כן מן המ

המנהגים הטובים והמוסרים העלונים. והאלהים יודע

ואותך את דרך עבודתך כרחמיו וגולתו אמין

ואלה הם עשרת המצוות

בחרך לאל אחר יצק
 נעים על ורת צק מזנד
 שמור לש לבתמע אטות
 ונעח כצו יהיה כצנד
 ואלתשא פנ אדם כנד
 נעח כ חולונגש עפ מגנד
 ועופה מזנד לבן ניצק
 חסם לטור פמחעמק וסתנד
 ואלתשאן למחמרי ענד
 ותתיחר יחידתך לצנד

בנ יחר יחידתך לצנד
 חקור נרוש והתבונן פלדיו
 ירא הא נעוהו וחורקיו
 יהי סמך לבבך נתמוך
 כלב טהור עשה חקיו למענ
 ראה כ סוף יחד עפ לעפ
 ייך לשון שפך לשכלך
 ורחי לבדן צק ומיעור
 סחה ילוחה ועחרות מלבך
 פנ אחי וראה כחשקך

שלם

הספ על ידי יחיא
 ייזי במלך חטה יעון כמר
 שלמה יל כב עמנא זל ככ
 ימים למנד תמוז ענת חמשת לפים
 וצב לבריאת עולם הנה כנד
 למעלא העס שזכנ למע
 הוא יחטן להיות כן
 ולקיים מה שכתוב
 כן למען רחמיו
 אמן

anno 5192 or

anno 1322

10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

Faint, illegible handwriting in the upper section of the page, possibly representing a list or a series of entries.

Faint, illegible handwriting in the middle section of the page, continuing the list or entries.

Faint, illegible handwriting in the lower section of the page, concluding the list or entries.

זאת היא התבונה
שחייב רבנו בתי ז"ל

ברכי

נפשי את יי' וכל קרבו את עם קדשו . נפשי עוז תרכי
וערך ברכי . וחיון לפנע ערכי . ונשיחה לנגדן ספטי . והתעוררי
משנתבי . והתבונע מקומי . ואי מזה באת ואנה תלבי . נפשי מהגמלתך ערכי
ערכי . ולפני יונדך שיר דרכי . ולשמך זמרי . ונפלאותי ספרי . וגרי ממנ באשר
תגרי . נפשי אל תהיי סאוס ספרר אין הכן וכסטר נדס ואיש נהס . ממקור
בנה קורסת . וממשנן חכמה לעקמת . וממקום קדוש הונאת . ומעור נבגרי כז
הנצחת מאת יי' מן השמים . נפשי לבשי כגדי שכל והתחמרי אמור בנה ומלשי
נפשי מהכל סגן אשר את מתגדרת . ואל ישיאך כנעם חמודותי . נאכל
יסיקך בשכינות תאוותי . אשר ימאסן כמן מים יהלסן למון . וזכרי כי לא לעזר
ולא להועיל ראשיתם . כי לבשת וגם לחרפה אחריתם . נפשי שוטעי כחונפתי
תבנתך . וסוכי כחררי חכמתך . וכנאי ער תבונת בנין משכיתך . אשר כעפר
יסדני . הלא הוא אף נואס . ופך מנכס . קרוץ ממשנן נרפס . וממקור משחת
שני מטפה סרונה . טרופה באש סנוחה . גלס כדמות תלעה . והיה רק זועה
עצר כרחס מטונף . סגור כבטן מלסלך . יולד כטריס נחבלס . לראות עמול
נהבלס . כל היוס התאוה תאוה . וסר ממוסר וממצה . כהכל כא ומחך ילך
עני נאכונן והלך . לא דעת לו כלעריך . ואין תבונה כן מכלתך . וכחייך עפר
וכמיותו אפר . בערו תלעיס יסכהו . ואחריותו רמיה ואש עפר יסוהו . לא ידע
בין ימינו לשמאלע . טמון סארץ חבלע . לכן לבי את ומלכי עליון כי לבני חכמה
מלטה תאונת נעבר אנויל לחכס לב . ואל ילך כשרירות לב הרע וינקט כמיעבול
ומאסי כבסב מעשקותיו . ואל תבטחי כעשק וכגזל אנויל תהכל . כי העשק יהולל

חסד ויזכר את לב מתנה . נפשי שיתי לבך למסלה דרך הלפת . כי כל הווה מן
העפר אמינם טכ אל העפר ולבל עבדא ועצר יש קץ ותכלית לשוב אל הארץ אשר
מימנה לקח . והחיים והמות אחים שכונם יחד איש באחיהו ידוכקו יתלבחו ולא
יתפרדו . אחוזים בשכ קצות אשר רעוע וכל כרואי תבל עומדים עליו . החיים
מזבחו והמות מוצאו . החיים בנה והמות סותו . החיים מחכיר והמתו
מפריד . החיים זורע והמות קוצ . החיים נטע והמות עקר . החיים מחריץ
והמות מפזר . ודעי נא וראי כי גם עליך תעבר סס ותבאי נומלון חרדך
כרגע כי יקרך עת ופגע . ותשוב אל בית שלמך . ותאספי אל שמך . כוס
ההוא ותקחי מוסר מעטרתך . ותשא פעלתך חלק עבודתך אשר יגע בן
בזה העולם אם טוב ואם רע . לך שמע וראי . והטי אזנך ושמי שמך וכל
אביך . וקומי רוני למלכך . יומך ולילך . שאי אליו ספס . והשתחוי לו אפים
אולי יתאו המלך ינפייך וישא פטו אלך וישם לך שלם ויחיו עליך כמי עבך
כשולם הזה . ואחרי שובך לגמחייכי . מעורך גול עליכי . נפשי הכינה זה
לרב נאל תגעשי בעור בחיים חיתך ויש לך יריכי כי רב ממך הדרך . ואל
תאמרי מחר אקח צרה כי פנה היום כי לא תדעי מה ילך יום . ודעי כי תמוול
לער לא ישוב . ואל אשר פעלת בן שקול וספיר וחזוב . נאל תאמרי מחר אעש
כי יום המות מכל חי מטסה . מהרי כבל ינס עשות חקן . כי המות בכל יום
ישלח חצו וכדקן . ואל תתגמהמה מעשות רם חק יום ביומי . כי כצפור נודדת
מיקנה כן איש נודד ממקומו . ואל תרמי בפעך כי אחרי צאתך ממסגך
פדך . תשוב לטוכחת ממטוכה נצחת . כי לא יתן לך ארז עשות טוב ורע
לא יועילך תשובה ממטוכה ולא הנחם לך מושע אשמה ופטע . כי השלם
ההוא נטון לחטכן יספ כל צפון וסתום . אשר כל ארס בן חתם . ועמך לשלם
בן שר טוב ליראי . ואלחושכי שמו ולהתקם בן נקם כדית מטוכמי אל האומרים

ב

לא סור ממנו ודעת רכין לא חפצו . נפשי אם חסות חסות לך ואם לטת אהך
 תבין משונותך . שמש מוסר וחסותי ואל תפרע . שית אל לבך תמיד . דברי קהלת
 בן דוד . סוף דבר הכל שומע את האלהים ירא ואת מצותיו שמור כי זה כל האדם .
 כי את כל מעשה האלהים . כיון במשפט . על כל שלם אם טוב ואם רע . ואל תשכח
 כי ביד כל אדם יחתום לדעת כל אנשי מעשהו . ואין חשך ואין בלגנות להסתיר טעם
 פועלו און . בקשי אתי . קונן . ככל כחך ואונן . בקשי צדק בקשי ענה אוקי .
 תסתרי ביום אף . ובוים חרון אפי . ותזהרי כזהר הרקיע וכצאת השמש ב
 ובורתו והזרח עליך שמש צדקה ומרפא בגופה . ועתה קומי לך והתחנני .
 לאונך ושאזי זמרה לאלהיך כי טוב זמרה לאלהינו . תגה .

נזאת היא הכקשה
 שחית רבין בחי
 זצל

יהי שפתי

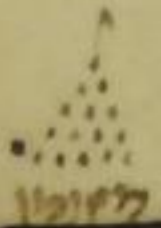
תפוח . ולשונך תצמצח . ולבי תבין . (נפשי תעיר .
 והיגונ תביעיר . ושגונ תבעיר . ואמרי תחזין .
 נשיחי תקשיב . ותפילתי תשמע . ורנתי עריך תקרב . ושועתי עריך תבא בעני
 כעמדי לפתך לספר תהלתך . ולהגות צדקך . לחזות פלמך . לשיח כגראונות
 עשך . לערוך חסדיך . להגיד אמונתך . להנריע אמתך . כעור נשמתו כי . ורוח
 חיים באפי . ער אשר לא תחשך שמושי . ויכבה נר נשמתו . (ויטוב פגדי אל ה
 ארץ אשר ממנה לקח ורוחי יהלך אליך למשפט נתיב לא ירע עיט ולא שזפ
 עץ איה . מקום לא יועיל הן ולא יספן קטין . כי אם עשנות משפט ואהבת

חסר והצטע לבת לפתך כי לאמץ ספר שמך הוכחות הנה ולחזות גדלך עזרת
ערה כיטו יי' אלהי באור הדעת אשר חשטע כי אתה אחר לבך אחר
מאין ערך ודמיון אחר מאין אחר ערך אחר מאין שני נגדך אחר ולא כאחד
ראש המנין אחר ולא כאחד המנין אחר מאין חסר ואוסף אחר מאין
פירור ומחלקות אחר מאין אחר קדמך אחר מאין אחר אחרך כי כל אשר
אחר בלתי לא בזמנת אחר ולא בזמנה מיוחד כי הוא מחובר מאחרים
וכפי מפרדים גם נפרד לאחרים ונחלק לעפרים גם יש על תחלה ותכלה ורא
וראשית ואחרית אחר נקדם ערך ודמיון גם יש שני לנגדו וסמוהו ערך בלעדין
לבן אמת על יצריך ויצרכ על כדיותך ליחוד כל לב ולומר לפתך שמע ישראל
ואי' ואמת יי' אלהים כי אתה הוא כמות שורש כל רב מאין ניצרת
צרת כל עזר מאפס וחברתם כדוח פתך נהיו לאחרים וכברך אכן פינה
ידיה להיות לעולם עומדת וכמאמך חוג שמים טענת להיות תמיד סובב
גם אור ורוח הכנת ומים ואש קטת ותעשה משרתי סא כפרך מאש וצבא
מלאכי מדום מרוח ותבל כן מים למים ותעשים חוק ובעל לגיקנה מימי ארץ
לב לפרץ פתך ומדעא ארמה כל מיני זרעונים נשעו עממם ותחצבמן
האור מאורנות וטכביס קבועים כגלגל רוס מושלים כנס וכלילה סעתיים
עירות כנס לענשים ולעגים זמירות כלילה לקונם מגורים כי חכם כדאס
ומעדים כי גבר יוצרם המשכל בהם ידום כי לא יגא ער תבנת צבאותם
והתר לרעת מסלותם בער כי לא יכין חקר הלימותם וישרע ממים דג ה
ים ועף השמים והבטס גדולים נרמט למין מוספר וחיות קטנות עם גדולות
ותעא הארץ גם בהמות שדי וחיות ארץ ואחרים כל זאת יצרת אדם לבטורך
ובראת אעש קנרא בשמך ונפתח באפיו נשמה יקרה ובה זכה וחפה מוח
מחוכמות מושכלת קולעת מוסר חסמה ולגמרת רעת ומזמה מערת כי אתה

יצוה . ולעשה כי אתה בראתה . כה ישכיל כל חכם לב ויכרך . ומינה יתבונן
 איש תבונה נייטאך . שמת אות ומופת לאנשי . לבב בחיקם . ונתת לעד ממחר למי
 מדע בעשותם . כי אם יכזיבך מזיב ויכחישך מזחיש . האמן מקיר תזעבך
 נשמות . וכפיס מעין העננה דוחו . לכן כלביתם ישכילך כל מבקשין וכמחשבותם
 ימצאון כל דורשין . ואלהים קרוב אתה סודי . רוחם מאד כי נפשיתם לך עליה
 בערים נאמנם ומיותם ישן כמ . שרות אמת ויודיעם כי אמת החומר ואת
 יוציט . וכי אתה הברא ומעשה ירך כלמ . אמת . אלהים כי אתה האל
 עשה פלא ואין מי יעשה כמעשיך וטבירותיך . כל עשה פולק יש מיט שע
 ואתה שנית יש מכל מה . ולחרט חסם יצרת אין בן כח לחרט דבר לא חרטה
 ולא להמצא עקר חרט לא יצרת . אכל אתה יוצר נטרא מחרט ומחבר מאחד
 ומפרד קונה ומאכיל לכן עמה לך להלל עשה גדולות עז אין חקר ופלאות עז
 אין מספר . ואמת . אלהים כי כל יצר נמצא לא לטהו בראתו ולא להכיל
 יצרת כי בן שלם תבנית העולם . מגיד על חטאתך ויבונתך ויבונתך וכל אשר
 שנית הם מאין חסדן ושלם מאין יתכן כענין שני ידעת כי כל אשר יעשה ה
 אלהים הוא יהיה לעולם עליו אין להנסיה ומימע אין לגרוע לכן יאות לך להלל
 מי לא ידאך מלך הגנים כי לך יאתה המלכה כי בכל חממי הגנים ונבל מלכותם
 מאין טמוסה . גדול אתה וגדול שמך בגבורה . ואמת . אלהים כרכ חמייך
 על ארע ידיך . וחסדיך על ארע עבדך . מי צדיק גאלתם במסות גדולות
 וטכית עבדים פריהם באומות עראנות . ויס סוף בקעת לפנת ומימיו חכמת
 להעביט . ולחס שמים האללתם ולפגלה בחרתם . ושמך העשם הנחלתם
 ודברות קדשך מלהבת אש השמעתם . ותערת חסד חשתם . ומצות אמרת
 הודעתם . ומשפטים ישרים לברתם . וחוקים צדיקים הודתם . להנחותי
 באשתי יוער להאיר כם עשע . לצדוף נשמתם מסיף חשק גייתע . ולפרות

אור

בשעריך ממונות תמות העולם הזה להנחילנו אור זרוע לצדיקים לעולם הבא לכן
חשבת דרכי וחקרתי אחי נשק לטו מפעולתי וזכרתי אחרית כל חמדותי והנה
הכל הכל וכעת רוח וסופו תהו ונאחרייתו תעטעטים ואומונה להשיב רגלי אבן
עשותך להסיופתך תחת כנפי כבודך ולהסתפח כנחלתך כי אומנם ידעתי אשר
יהיה טוב לריאיך ולא יטשו קוויך ולא יטגון מבקשך וכל חוסה כך במקום נאמן
ישמן ומרע לבטח יסן ודתו בלבי וכעת כי אחרית כל עני כראשיתו וסוף
כל חרש כקדמותו וכל אשר יחוס נטק וכל בני ענתק וכאשר לא היר
יהיה וכל אשר נאמה תעמוד הכל יכלה ואתה תחיה הכל יסוף ואתה
תקום מלבד נפשות חסיריך הבטחים בחסדיך אשר תעמיד רגלם וכל
תמוט רגלם כרטי הבטחים ביי כהר ציון לא ימוט לעולם ישב ואתה הוא
כאשר היית עש לא ראשון ולא שנית וכאשר היית קתהיה אחרית כל אחרון
לא תשתנה עש עלימי עש חמנים לא יתאו לך תחלה והדורות לא ישיג לק
תבונת שלם תבלה כי אתה קומו הדורות מכאש ולך ינס אף לך לילה אתה
הכיעת מאור ושמש אשר המה יסור חמנים ועקר חשבון השנים לך נאור
לגמר לפנים הארץ יסח ומעשה יריך שמים המה יאכרו ואתה תעמוד
ועולם כבוד יכל כלבש תחליפם ויחלפט ואתה הוא ושנותיך לא יתמו כ
עבריך ישמע ומרעם לפטר יסן גם היום ידעתי והתבונעתי כי אתה מקום
העולם כשן כי כדרכך עב נכרח פין עמיד נאין העולם מקומך כי השמים
שמי השמים לא יבלעך ופשת אל תפלת עמד נאל ותחטע וי לאי לשאמע
אל הרטה נאל התפלה אשר עמד מתפלל לפטר היום ובאמונה נרע אשר
אין ע חקר ולא כלהו מקום ולא יבלעו מעשן כי כל מקום נקב וכל מעשן
נחקר ולא יסן לבלב נחקר לעמ נחקר ולא יתק להכל נקב לעמ נקב ואיך
יסלק מקום ואתה ידעת או כבלק מעשן ואתה כראות ואתה הוא עש למק

מזמן כערס עת וזמן גם זאת יהברד לחשי לבב שהעלותם על לב כי אין לך
עין ודמיון כל הור הנמצאים וכ כל הנמצא זולתך מקום יכולהו וזמן ותאדהו
ויאמן אזי במשקלת דעתם ממוצא דבר כי אין לך מקום טרע ולא זמן נקד ויכין
וישכל כי את השמים ואת הארץ סבך מלא וכי אתה קדוב אלהים משמרת
רוח אפיהם וממועצות כליותיהם קרבת דעת ומזמה לא כקדבת איש אל אחיהו
לכן ידעו לך המולות שרפים משלשים לך קדושה מלא כל הארץ סבך ויזמרו
לך חיות ואוספים כרוך כבוד וימקדמו וחק כל יצריך להלל ולרען לפניך
גדול וימחצלו מאר ולגדולתם אין חקר כי אתה רם והכל ספל נקדך אתה שא
והכל שח למולך אתה מרומם והכל לך ירומם אתה מהנולל והכל לך הלהל
אתה משומם והכל לך ישבח אתה צדיק והכל כוקך יספר אתה מפואר
והכל שמך יפאר אתה מלך והכל שמך ימלך אתה עז והכל שמך יעז
אתה גדול והכל גדול כי ע אתה גבר והכל גבורתך יודיע אתה עז והכל
עראותיך ישיחו אתה חסין והכל חסין עשך יעבב לכן עזוה לך להתפאר
כי ממזרח שמש וער מטאון גדול שמי כמים אמר ויבאות ולמען כי אתה
טוב לב כל כרא הכל מאין כל ואתה מחיה הכל ומאוך ופעלך הכל תהלה
לך דומיה וזמיר לך עיים והורות לך יאות ורען לך מה טוב ואעפ שירעע כי לך
כל יושיל הלה ולא יסמן זמר אמונה עליט במק מוסר הדעת אשר חשבת
לצלם מרת טובותיך ונפלאותיך אליט בהלל וזמרה ויטרה פפי סוט ואכ
עלית על כל החמהות ונבהת על כל התושבות ונשאת על כל המכנות ואין
ס כל יצריך עליונים ותחתונים לספר אחת מלפי כבנות עראות עשך אך
כי בני אדם אך כי תולעת ולא איש חרפת אדם וכמוני עם סמוני עזאה לך
נפשי מתוך מאסדה לחזות נעמך ונבספה גם כלתה מכבלי נחשמה להורות
את שמך ותתעורר עלי חחי מטוב סבלה להזכיר ולרומם זמך ונמה לבי

ובגדי לרץ לפניך . ואהמונה לשבחך ולהללך ולזמר לעומך עליון ולזכרך תאוות נפשי .
 ואשמור על דלתי חמייך . ואתי צב על פתי חסדיך . ואטן מנחת ארשת עפתי לתלת
 את פניך . ואקח עמי רבים לחנות מקרב פלאיך לגינת אסרך בחיי ובשמך אשא
 כפי חלב וורשן תשבע נפשי . כי עפתי רעות הלל פי . דבקה נפשי אחריו . **ב**
 תמוכה ימייך . אולי בעצמך תעזב בערי . ואחר סבור תקחני נמותי סומפט כל
 אונהב שמך . ואם תקלתי מחלות פט רם ונשא נרעותי מחנות פלאי גרלע גרול
 כלי חקר בישך כי עפר נאפר אנבי כמה ותגלעה כלוב מלא מומות סלי נמאס
 מלא בשם ובלמות . ידעת יי . כי עמתי עני כל הבזה . וכל תסתיר את פניך ממני
 ובשועי אלתי תעתי לי . ומה אנני ומה שיחן ומה תהלתו והכל כמיין נדך ויהו
 הכל נמשכ למול סא סבורך לגלי אשר רוממותו במדותך . וסמיותו בערותך . ו
 נגלותו רוממותו כיתונו שמך נעשרתו לעמור בתפלה ויהי לפני סבורך . ולפי שירע
 כי לעיניך נמנה תהלה ולעסי רים יאות לך זמר ולצדיקים יאותה לך רעה ואיני פני
 לזאת באתי בחרי . וחפשי סתרי . וספרתי דלתי עברי . ופססתי בגי . ולבשרתי
 סותי ענה וסרתה כפי שכלי נקודר דעתי לפני סבורך אמרים מעשים פתי תה
 תהלתך נזכרון בסודך ומשע קט מעלאותך ומחומותך . כי מי יוכל למלא כל
 וברותך . וישמיע כל תהלתך . ואתה יי . ידעת כי אין די כלשונ לפר כל אש
 בלבי . ואין סת בלבי למשוכ אחת מיני לך מכל נפלאותך ומתעבות וברותך
 ועראות עמך כי ארס ביקר ולא יבין משל כבהמות נדמן . ובעמדי לפני יי . להי
 מצרתי ונבהלתי ואחז בשרי פלגות כי הקי פונ פשעי נסכבנט אשמתי . בארתי
 במעלות זרונ וטבעתי במעמקי עמנוט ועטפתני שכולת חטאתי . ואשיב אל לבי
 ואומר איסבה פתחתי פה והעדנותי טפה לפני יוצר הכל ומכף דול נשך דמש אין
 כי מתגם פשעי וחטאה ומרמה ועולה נאם התחברתי כמי עליג והזכותי סבור
 כפי במחשבותי וחי בדעת חטאי נלברתי וכעחיתתם נפשי נהעבונ . עלמותי

ויחזק לבי ויחזק סברי . ונצמיות רחפו . וירירפו . ונמיס שופרה . וככל בשיות נהל
 נה לבתי . וכארכה נעברתי . וכנתי מאר וגם נבלמות להרים להי פני אלתיך ולש
 את ראשי לפניך . ואזכור משפטיך מעולם יי . ואתנחם כי לא מלך גדול אתה וכי
 כל מורה נעזבת רחם . ואומר מורה על פשע לי . אולי ישא ענין חטאתי סלה
 ואמנח את לבי לעמך שיחי לפניך ולבקש מחילה . ולרדוש סליחה . ולשאול כפרה
 מזרת רחמיך ואמנח נפשי וכאזכור לפניך . יי . להיט נלהי אבותיך חבדיך
 לפניך ופלותי . ואל תשגלם מדחישתי . שאין את עמי פנים וקנסי ערק לעמר
 לפניך . יי . להיט נלהי אבותיך צדיקים אמתע ולא חטאת . אבל אמתע חטאת אש
 אמתע במומר ומפעל . בזיע חק למעול מעל . גזלתי משפט וצדק דדתי ב
 משוכת חוק . הפרע כבית נחק . והדביט פשע לאין חק . זנתע טוב הוריתה
 חרעט רע עמות . טפלת עקר נחמה . יעצת אען נחמה . כלית ימיט בהכל
 עולם . לא זכרע כי הבאת במשפט על כל עולם . מאסט מוסר הרעת . נמלתי
 מחמה ומרעת . סרע ממשפטי צדק . נמנח ארחות חוקיך . פניט אל חמדותי
 צלתי במצלות המותי . קפצת פי תמיס מהוכח . רחב פי עליה יבירתי
 טובבט מעוסה נחת . קעבט כל איש תוכת . יהי רען מלפני יי . להיט טתמחול
 על כל ענתותי והמחה עונותי . והבפר לע נל כל פשע . והסלת לחטאתי
 כי אתה גתי מכסן מכטיחי על שרי אמי . עלך העלבת מרחם אמי . להי אתה
 נחס לא תחש (ותשא פשע) למי אשא נשן (תין) לי אב זולתי כי אב נאמי נסכני
 נמה מספת . וכטובך מערי אפפת . נחס לא יחס אדן על עבדני . וימתול
 על משמת . למי יצעק מלעבי אדונני . נחס לא ימוס היוצר על משה ידיו . לפי
 מי יתתן יצר חומר ויטפון עיתו . ובמה יתרה אל עשהו . לא אל רחמי יונדני
 ידני . נעל דלתי חסר עשהו יקנני . נחס הנה סכני עבדים אליך אדונתה
 סכני עתה אליך ובירתי כן ענת שואנת מליך כי אין לי מצר בלתי . ולא

ולא ידע נגע לבב אלקי . חנני אלהים כחסדך כד רחמיך ממה פועני . הרב
כבשני מעני ומחטאתי טהרני . כי אלה קנית כליוני תסוכני בבטן אמי . הלא
מלב המבטני . וכבדתי הקפיתני . עיר וכשר הלבתיני . נשפיותי נא קרית
סוכתני . חיים וחסד שצית עמדי (פקודתך שמרה רוחי . ואם חטאתי נשמרת
ומעני לא תנקני . אנה אלך מרוחק ואנה מפניך אכרח . אם אסק שמים עם
אתה ואציעה שאול הנך . אשא פני שחר אשטב במחרייתים . אם עם יקך
תבחי ומחמני ימיך . ואומי אך חשך יטופני ולילה אור בעיני . אם חשך לא
יחשיך ממך ולילה כיום יאיר כחשכה כמותה . ואם תפקוד עלי כדרכי נכונני
משללי למי אעם לעמרה לפגוע בעמי ולבקש עלי מחיים מלפניך . אם לחיים
אשר המה חיים ענה כולן סג יחיו גאלחו אין עשה טוב . ואם אל טופני
עפר אשוע לפגוע בעמי אליך . הלביתים העשה פלא אם רפאים יקומו יורוך
סלה . ואם אל מלמכי מדום אצעק ואל קרושים אפנה לשאת דעה ותפלה בפ
בעמי לפני כסא כבודך הנשקתם ישמעו לא נאל שונשם תאמין . כי אם אתה
תעביר חטאתי ותבטל זכותי . לך ממך אליך חסונה . ולעגך עדיך אכרח
וממשפטיך אל חסדיך ארוסה . וממדת דינך אל מרת חמיך אעסה . כי רבים
חמיך יי' ועגליהם חסדיך רחום ורחין עזרת . אך אפס נכב חסד נקראת
זכור רחמיך יי' / וחסדיך כי שעלם המה חטאות עמרי נפצע אל מזכור . כי
אתה ידעת כי יצר לב האדם רע מנעוריו . נשח פרא אדם יולד . ואיך יצדק
ילוד אשה ניזסה קרוץ לחומר אשר בעני מולד נבטח אמו ילדת . ואיך
יטהר אע"פ נאמי שומאה יסורנו ומי יתן טהור לטמא . ואם ענות תגמול
ית יי' מי יעמוד סלח נא לעוני ולמחטאתי אל תפקוד כי ענין הסליחה לחשך
ועדא כי במה אקדוך יי' / אלהי נבאה אכפך לך אלהי מים נבאה יתבטל עוניך
ויעבור פועני אטהר מחטאתי נאמכה משאגה עם כתיובה ותגודה מתבצרה

הנה עבד נאמרה לפניך בכל לב ואומר אנו חטאתי לך/ להי ישרא והיעב
עבתי עשיתי לעיניך חצוק כדרכך חזקה בעיניך ואם בעבר רוח חסד הנה
נשבר לב בקדכי ורחפו עבדותי ודאבה נפשי לך יאעתי ועצם תוארתי
עב לא נאמר מותם בבשר מפני מעמך ואין עלם בעבדתי מפני חטאתי עלי
רחמיך אשר הקיפוני וחסדיך אשר אספוני אך טובה רומה נפשי (אברהם ב)
עני ואם בבב וצנקה תשלח הנה נפשי תבבה כמסתריה ורוחי תצנקה
כחדריה ולבי יחיל בקדכי ואימות מות נפלג עלי על עש ושל מרוט ופלג מים
ירדו עש על לא עמח תודתך ואם בתפלה ותחננים תאחול הנה מפיל
תחנתי לפניך יי/ להי ושופך שיחי נדוך וטעתי עבר אליך ארונו כן עני
שואות אליך ולא הלכתי בגדולות וכגפלות ממות ואם כה צנע לבת הבחר
יי/ לא יבה לב ולא היו עיני ולא יסלתי עמוד כל ימי חיי אמי שמרתי לפניך אם
לא שויתי וכוממות נפשי ואם כזכח ואנחה תשא פשע הנה בעעטן טחם
מקדשי ונלה יקריט וכית תפארתך היא לשרפת אש וכל מחמדיך היה לחרם
ולא יטן לא לשום קטורה באפך וכל על מזבחך על ארמת עבד אכל זבחך
רוח שומה לב שצבר וערס להים לא יבזה העינה ברצונך ואי ואם בעשות
מישפט ואהבת חסד יתענה אתה הוא יודע מחטמת אדם ומטן סרעפי לב
באר נרס ידעת כי בכל מי לעשות רצונך חסדתי ולעבת כדרך עמיתך
בעפתי ולהסתפק בבדך כחודי ומלפניך אשאל כל ימי חיי אחל יטע דרכי
לשמור חקך אבל אותה ידעת שבת וקומי ומיך לא נבחר עבדתי כי סבוב
הכל הדור הדע אשר בע כחננה ואפפוט הכל יד הדע אשר בו צרפת
והגבר עלי למאד יד שאור עשיתי ותשפט שכולת צרכי חיה כי מעור
הסידות ומסוך חיי השואות יוכבירו עלי עלם ויעמיסו עלי של סבל ואכעב
וחת יוס ויעבדתי כפך כדענש עב אשר לב סחרחר וסחי עשתי ול

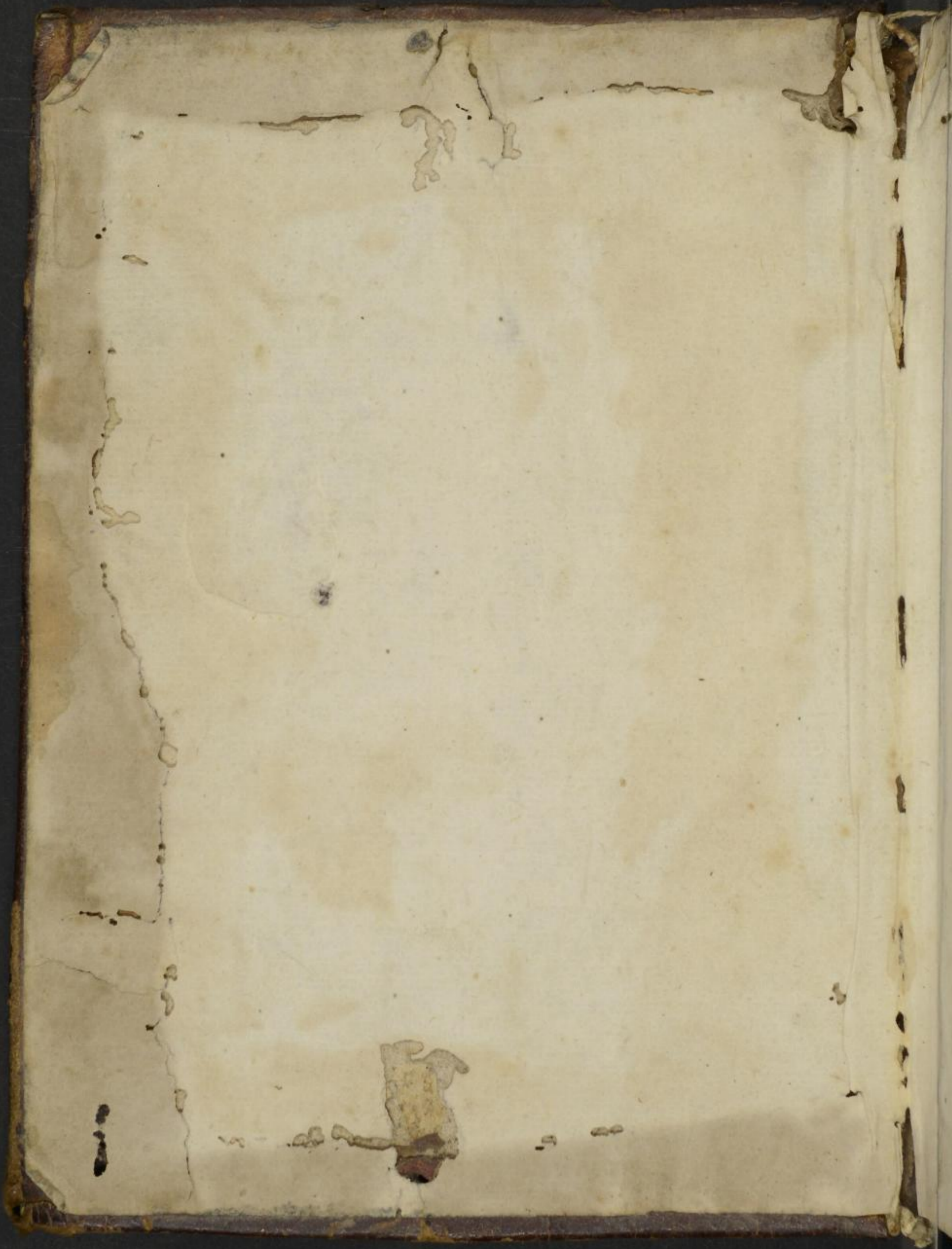
יטב העב רוחי להזכיר שמך השנים בבור לבב ובקיון יענין אף כי לרוח
צדקה ומשפט ולעשות חסד ואמת אשר במו יכפר עון וכעבור זאת ערתי
לפניך אחרות נבחותי. נשפתי נגדך חתינות נשירות לעד נפשי היטיבה
להקיץ שמת הערמת מתמתה כי ידעת כי לא נבכרבים תעריה
לא נבכר שפטים תמצא כי אם בשבד דוח נחרת נפש ורוח לבב לבן הארתי
עיה לפניך והוספת תחנה למולך אולי לבי הישן ייקץ ויירך מזעך ונפשי
מתנמותה תעור ותחד מחרון אפך נקצץ נאפשיטה שנומה ומבגי ילות
נשחרות אולי תצח נפשי מעבדות לחירות. ומה לי עור לבב לפניך יי/ להי
אחרי אשר עבדתי לטהו והכל נליות כחי לביק בעבדות ינעם הבל ועל
י/ להי הרוחות לבל בשר אם אני שיהי כאולתי נפשיטה עשה אתה כח
כחמותך נסלח כי תמים דעים אתה ואם שלמת לפניך רעה תחת טובה
ואלני טוב ואל רע כי יהו מיעבו צדיק. נכל שכן הברא. ואם הרברתי
לפשוני אל תבן לדוע מעלני ואל תשפוט בפשלי ואל תבא במשפט את עבדך
כי המחילה והסליחה תהלתך. נעבור על פשע הפארתך. הורני יי/ דוכך
נחני כאחז מיעור. והסר מחשבתי נטהר רעונט מהבל העולם הזה לרמה
שמך והצלני מכל צרות ורעות העולם הזה והעולם הבא הנגלות עלי והנשמת
ממני המבדילת ביט לביתך והמריחות אחי מאהבה את שמך והטרפני
לחס חוקי. והנחני משמל אול ומלבנש והרניחתי מעבר לחס ושמלה כי
העני גר עמך. ואוהיב לתגלע לחס ושמלה נודעת. והרחכ לבי דרך משהך
וחעני חסמה נכונה עצה ונבונה להוסיף דעת בך ולהשכיל את דוכך
שמינות וארחותך הידונת נהט לבי אל נשותך המקדיסם אלך והמערסם
עליך והמערים להנותך והשוקדים אל ייחורך עד אשון נגי. וכל תמונת משת
עני. והסר עול מלגות אדם משכמי. והעבר סבל כל מיט איש מעל צוארי.

תב

135.
hnc

1574

Msc. Dresd.
E^a. 140^a